۷۸۶

فاقصص القصص لعلهم يتفكرون

قصص الانبیاء
(منظوم)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ گ.ب ضلع لائل پور

ناشر

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ

قیمت ۳ روپے ۵۰ پیسے

فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

نورِ ہدایت (مع چِٹھی)

المعروف

قصص الانبیاء (منظوم پنجابی)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ ضلع لائلپور

ناشر

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ (شیخوپورہ)

پاکستان

قیمت:۔ تین روپے پچاس پیسے

فہرست مضامین کتاب ہٰذا ”نورِ ہدایت“

بھار ابھار زمیں پر پا کے ہین پہاڑ ٹکائے — حکم بھوں پانی ہیں نوں کسے کے جاں چاہے لمن لائے
لعل پتھر تھیں کڈھ دکھائے خوبی پاک تعالٰے — سخت پتھراں تھیں پانی کڈھے قدرت بھید نرالا
وچہ پہاڑاں دے گاجراں کیسے رنگ سہائے — درخت عجائب ہر ہر چیزوں بندہ خالق جانے
کاہیں چیل تے ڈکھ دیاراں اخروٹ بادام سوہائے — زیرہ گوجھیاں تے کوٹھ بوٹی قیمت خوب پوائے
حکموں تیں کر دریا چلن قدرت قادر والی — ہر ہر چیزوں ویکھے بندہ رب دی صفت نرالی
سمندر اندر لکھ کروڑاں ہیرے بنے لالے — وچہ قرآں احسان جتائے قہروں غرق کرائے
کئی کئی رنگ پانی دے اندر رکھے جاؤ جائے — چٹا کالا نیلا پیلا بھاں برتھاں وگائے!
موتیاں تے ہور انکھاں چیزاں رتن لئی لیاون — ہر ہر اندر صنعت خالق غوروں نظری آون
سردی موسم جس دم آوے نظر نہ آوے گرمی — گذری عمر نہ واپس ملنی سمجھ کریں دل نرمی!
چوداں طبق اکٹھے ہو کر بدی صفت سناون — صفت اندازہ اندازیوں باہر آخر عاجز آون
ہر ہر جون ہزار اٹھاراں رنگ برنگیاں شکلاں — خالق خلقاں پایا رب نوں سمجھ نہ پاون عقلاں
مٹی دے وچہ پا اگ پانی ساتھ ہوا رلائی — ونفخت فیہ من روحی جان جسم وچہ پائی
اک قطرے تھیں کرے مکمل سرتوں پیراں تائیں — طاقت عقل تے نک کن اکھیں دتے سمجھاں پائیں
ہر ہر کم ضروری وچوں ایہہ ضروری جاناں — مطلب صفت ثنا دا میرا ایہو ٹیلوں مانان

در بیان توحید

عشق حقیقی جس نوں ملدا اکمل نصیبا جائے — معرفت علم عمل دی طاقت کوشش تھیں ہتھ آئے
اپنے آپ جہان نہ بنیا صانع اُستا کاری — کی ہاں کون آیا ہیں کتھوں سوچ کیوں متاری
وہم گمان موہوم ہستی دا چھوڑ تصور سارا — بے مثال زوال نہ اسنوں ہے جس ذات پسارا
قابض قادر قائم اکمل نور زمیں اسمانی — لا فانی دی کجھ حقیقت سمجھ نہ سکے فانی
پنج حواس کہن دے اندر چھیویں عقل پیارے — ستواں قلب نواں شیشہ وکھو وکھی کارے
اک دوجے دا کم نہ جانن ہر گز سمجھ نہ سکے — اکھ نہ بولے نہ سن سکے کن سنگھے تکے
اکھ ویکھے کن سن دے باتاں سب اپنا کم کردے — جس دے اکم او ہو کر سکدے دوجے نہیں دم بھر دے

عقل تمیز نہیں کر سکدی اپنا آپ نہ جانے
صفات اسدی وچہ غور کرن بھیں عقل پائے رشنائی
کرنا غور صفات ربی پہ ذات اندر نہ کرنا
عالی ذات خداوند والی ہیں ہاں کون سدانویں
رہے ہمیشہ ذات خدا دی ہے بھی اوہو سارے
جیہڑا آپ ہوئے خود فانی کیا پیدا کر سکے
جو خود آپ نہیں شئے کائی کیا وجود دکھائے
ممکنات جمیع جامع گر بود نابود ایہا ئی
ہستی ذات خداوند والی نیست عالم سارا
ذاتاں صفتاں مطلق ہستی ہے رب پاک تعالیٰ
ظاہر باطن ذات ربیدی ایہہ تون مطلق ناہیں
مطلق ہستی وچ سمائے اپنی خبر نہ پائے
صفات رہے بھیں عالم ظاہر باطن ذات ربانی
آپے سب کجھ کرنے والا نہ جمیا نہ جایا
ہر ہر اندر رلیوں جیوں کر جان جسم وچہ ہوئی
فقط اظہار سببوں کثرت آپے شہر بازارے
پہلاں اک اکلا ظاہر باطن عالم سارا
اول آخر خود ہی مالک آپے باطن حاضر
ہے جلوہ لکھ ڈھنگاں اندر بھانویں نظری آندا
بھانویں لکھ بھانویں پت شاخاں تخم اصل الفیں سارا
ظاہر بیج نے لکھ پوشیدہ بیج باطن لکھ ظاہر
باجھوں کامل پیر نہ تینوں سمجھ کدائیں آئے
دنیا مافیہا دی غمیوں راز پلے چھٹ جائیں

ہوئے واقف کیونکر ذاتوں اعلیٰ شان زبانے
چند دیکھن بھیں بڑھے بینائی سورج اکھ جلائی
قلب صفائی جس دم ہوئی راہ حقیقت چڑھنا
جس دم اُلٰی مطلب کھلن تاں تم ذات سنائویں
کُن کہن بھیں رب العالم کیتے ظاہر پسارے
عاقل ایسے خالق کو توں سمجھ دورا ڈا نسے
بے نمود کیا کر سکے آخیر نمود کہائے !
جو نابود دوں نظر آئیگا صفت خالق دی آئی
بے وجود سبھو جگ فانی محض عدم بیچارا
اول آخر ہستی عالم کہے نہیں منت والا
مطلق ہستی پاک خداوند دیکھیں ہر ہر جائیں
جس جس طرفے نظر دگائے اوہو نظری آئے
ذات اندر چہ کوئی نہ داخل ہرگز شک نہ آئی
ظاہر ظاہر اندر نہ باطن غیر نہ اس دا آیا
ذرے ذرے اندر چمکے شیر روغن نمودی
اس دے باجھ نہ پہلوں پچھوں ہن بھی اوہو سارے
ظاہر عالم ہن باطن ہویا دوجا نہ کوئی یارا
جان جسم دا مالک خود ہی غیر نہ اس دا ناظر
پھر بھی اوہ وچہ رنگ اپنے دے اپنا آپ تکاندا
وچوں پھل تے خار نکل دے غوروں کریں نظارا
پتے پتے اندر اس دا نظر نہ آوے باہر
طالب صادق ہوکر ڈھونڈیں خودی خود دن پھر جائے
غفلت مرضوں ہلن شفائیں وحدت غوطہ لائیں

ملیا رہبر کامل جس نوں اُس سلامت بیڑا
پاک عشق تھیں چڑھے خماری غیر نہ لے سمانے
ظاہر ہوون کارن مرضی جس دم خالق آئی
کُنتُ کنزاً مخفیاً فاحببتُ اَنْ فرمایا
میں ساں چھپیا ہویا خزانہ چاہاں پچھانیا جاناں
مڑ وحدت دا کثرت اندر رنگ نئے بدلائے
عالم پردہ اُس دے منہ دا ہر کوئی نہیں پچھانے
اپنی خبر نہ رہی جنہاں نوں اس نوں یاد بناندا
جھکوں مستی توڑے ہستی تیں تیں بھُل سدہائے
جے توں ہے میں بعد مرن پھر کیوں نہیں بول سُناندا
بدن بیمار ہووے جاں تیرا اقبضیول ہوندا باہر
ویہڑے دل دے اندر ہوئے نشہ خودی دا چڑھیا
تیری ہوندی تے کیوں جاندی چھوڑ اوہ تیرے تائیں
جان جسم وچ شور ہے کس دا کون کرے گفتاراں
دن تے رات بدن دے اندر کی ہوون کاراں
منہ کمر نک اپنا سمجھیں پیروں سر تک بھائی
ملکیت خور کھ پاک ربیدی ہست شہنشاہ آیا
توں چاہیں جو اوہ نہیں ہونا ہونا اوہ جو چاہے
نور اس دے نوں اپنا سمجھیں تو ڈیں فطرت کاراں
مطلق عدم توں خود نوں جانیں نفس اصلاح ضروری
ظاہر باطن اکو سمجھے اک کہے اک جانے
دیکھ اس نوں گم اس وچ ہووے اپنا آپ مٹائے
لازم دیکھ تعین دے وچ ہے جواز برادر!

خوف طوفانوں شر شیطانوں کرسی امن بسیرا
آہیں سرد ہوئے رنگ زردی نینوں نیر وگائے
صفت کمال دیکھن دی خاطر مخلوقات بنائی
اَنْ اُعرَفُ فخلقتُ الخَلْق حکم حدیثوں آیا
مخلوقات کماں ایں خاطر ظاہر ظہور بناواں
پُرانا ں جاماں کیا ضرورت پھر نہیں پہنائے
ہووے جس دے نال محبت اس تھیں پردے چانے
حمت دکھا کر پھیر چھپ جاندا ہجر الغم لاندا
ہرگز غیر نہ نظری آئے ایویں عمر وہائے ا
ہوش کریں توں ہرگز ناہیں اپنا ہون بتاندا
اپنا آپ ہوندا جے تیرا کیوں دُکھ سہندوں ظاہر
میری جان جنہوں توں آکھیں کون کھڑے کڈھ اڈیا
دعوے میں من گھڑت تیرا ہے تے توں ہرگز ناہیں
خود بیمار نہیں ہتھ صحت دعوی خود محتاجاں
بدن اعضا گنے تد حد ہوسن دسیں بال شماراں
خود خبر نہ خودی تینوں چشماں کور خطائی
کریں یقین نہیں توں کائی ہے اوہ پاک خدایا
مطلق ہستی نور الٰہی نور اوسے دے سائے
مطلق ہستی دا اوہ وارث کیوں نہ کریں وچاراں
جاں بیماری روح دی جائے ہووے قرب حضوری
لیے پر لیہاں اک نہ ہووے باجھوں وچ سمانے
اِلَّا اللہ دے اندر وہی ہستی غرق کرائے
باپ ہے باپ تے بیٹا بیٹا تے مادر ہے مادر

ظاہر ذات پھانویں لکھ رنگیں حفظ مراتب جانوں   نشان جیہڑی وچہ نظری آئے بلاوا اوسے ناموں

لوہے تھیں تلوار بنی ہے لوہا نام بلایاں !   ذات لوہا پر نام ضروری رلسی نام سنایاں

مٹی تھیں لکھ برتن ہوئے نام لکھاں دکھاں   نام لیاں بن پتہ نہ لگے مٹی ذات بے تشکاں

تعین نام لیاں نہ ٹٹے سمجھ لویں اسراراں   وحدت وچوں کثرت مطلب ہیں ایہو کاراں

اصلی واحد اکو معنے تعین تھیں دو ہوون   سردی چن تے گرمی سورج کم علیحدہ سوہن

سورج چن ہوون اک جیکر نہ دن رات دوپہراں   بہت مثالاں سمجھیں قالاں اک نہ تہمت تہراں

موہوم ہستی ایہ نفس امارہ مار کابل ہو جاندے   ہردم وچہ رضا دے راضی علیشان تھیں چپت چاندے

قرب حضور حضوری حاصل قسمت تھیں ہتھ آئے   نفس امارہ فانی ہو کر وچہ اس دے مل جائے

ممکن واجب وچہ حل ہویا سمجھ نہ لیسنا گویا   جدا جدا اتحاد ہویا نہیں ممکن واجب ہویا

قدیم ظہور محدث اندر ہو نہ دوجا کائی   اصل قدیم حادث کجھ ناہیں اوہو ہر ہر جائی

جاں تک روح دی تابعداری کرے نہ نفس امارہ   تاں تک دل نوں ہے بیماری ملے نہ راز اشارہ

صدق اخلاصوں فانی نفسوں پانویں سر نہانی   بے نشان نشان ملے گا کریں وچاراں جانی

جے کر ہمت کرنوں ڈرنیں ہے ضروری مرنا   چھپیا کافر نفس امارہ گمان اسلاموں کرنا

خلقت ربدی وچہ تفاوت ہرگز سمجھ نہ لینا   ہر ہر جین بیٹھا ہے زیور روحی تھیں من کہنا

پہلے مسلم کریں نفس نوں پھر دعوے اسلامی   ریا کاری تے دنیا حرصوں سمجھیں باتاں خامی

احد دے وچہ میم ملی جاں احمد نام رکھایا   میم احد وا نلب بدلایا نور ظہور کھنڈایا

احد احمد وچہ فرق اک میمیں اول آخر نشاناں   میم اندر تقسیم ہویا سب جو کجھ وچہ جہاناں

احد احد پہلاں وانگوں نہ کجھ کمی زیادے   اول آخر قائم دائم رہے ہمیش آبادے

احمد نبیاں دی سرداری دینا جو شرع اخیراں   ۲ دعوا الا اللہ راہ دکھلایا کل خلائق پیراں

۲ امر شریعت ادب ضروری رکھے مرد سچانواں   حضرت علی نبی فرمایا شاہنشاہ فقراواں

اصحاباں نوں سرور عالم تاکید شریعت کردے
حسن امام حسین شہزادے سر سجدے لیے دھردے

نعت حضور پر نور محمد الرسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

مخفی تھیں جاں ظاہر ہووݨ پاک خداوند چاہے
لئے خاطر کل پیارے مطلب خاص زبانا
خود خداوند اُتے فرشتے پڑھدے درود دعائیں
خاص محبت تیرے حکموں چنڈری گھول گھمائے
فرمایا سرور دا دوست میرا دوست آیا
میں بھی تیوں جاں پاک رہیوں بندہ اسدا جانوں
حکم حضور اُپر جو کوئی صدقوں عمل کمائے
زیارت جیسی دیویں جہانی ہور نہ نعمت کائی
بندہ ایہہ جو رب دا بندہ صاحب دے دوہاں جہاناں
ضائع ہو جاسن عمل عبادت ہرگز نہ منظوری
کھانا کھاون حضرت دے گھر یار جدوں من جاندے
کار کسے نوں پوے ضروری در حضرت تے جاون
ماواں وانگ نکاح نہ جائز حرم حضور جو آئے
جس پانی تھیں وضو کریندے یار تبرک پاندے
پسینہ بغل مبارک والا خوشبو بھجد نثاروں
پھٹے کپڑے جسم جنہاندے ڈھیلے نکل جاندے
تھوڑا کھانا تھوڑا پانی جس نوں ہتھ لگاندے
جنگل حاجت حضرت جاون پتھر ڈھیلوں کچھ چھپاندے
جانوراں نوں فخر ہزاراں گل مراداں پاندے
نور وجود نہ سایہ ظاہر سایہ سبب چھپایا یار
چھپیا ہویا اثر دعا تھیں سورج فیر چڑھایا

سر جیا نور پیارے والا خاص ہاراں دے آہے
صلی اللہ علیہ وسلم پڑھ درود سکھانا
کیہا امت پڑھے تیرے تے ہرگز بھلنا ناہیں
اوہ ہو مومن امتی تیرا پاک اللہ فرمائے
تابعداری رب دی ایہری ہے ایہہ اک سنایا
کردے شریک نہ دن وچ عبادت، حکم اساڈا مانوں
ورد درود ہمیشہ رکھے پاک زیارت پائے
اصحاباں نوں قدر نبی دا تن من کرن فدائی
بلند آواز نہ کرو نبی دیوں اللہ دا فرماناں
عملاں دی پرواہ نہ ساڈوں رکھو ادب ضروری
کھانا کھا کر جلدی جاؤ پاک اللہ فرماندے
ادبوں باہر رہن کھلوتے جاں نالے خود ساکون
نبی صاحب دے بعد وصالوں منع اللہ فرماندے
قطرہ گرن زمین نہ دیندے ایسا شوق رکھاندے
غریب کسے دی دھی نشادی ملیا بہتر عطر ہزاراں
مجھ جاندے لب برکت منہ تھیں فوراً صحت پاندے
بھانویں ہوون لکھ کروڑاں سارے ہی رج جاندے
بمل بچھاوے زمین تنگدی نظر نشان نہ آون
سورج گرمی اثر نہ کردی سائے بیٹھ ٹھہراندے
دندیاں تھیں ظاہر جیہڑے ہون عرش فرش چمکایا
حضرت علی نماز گزاری وقت گیا متھا آیا

اُنگشت اشارہ چن دو پارہ معجزات دکھایا
جادو کرنے والا آکھن بے نصیب نکارے
نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی شان رسول گرامی
جبرائیل پیغام لیاوے دعوے رکھ غلامی
براق تے تھم رہا تا روندے عشق فراق جلائے
تاج شفاعت آپ خداوند رحمت تھیں پہنایا
مختاری سرداری جنت سرور دے ہتھ آئی
طفیل اُنہاں دیدار الٰہی ہووے تابعداراں
یارب سوہنے مکھڑے والی ہر دم طلب دیدار وں
کس نوں طاقت صفت لکھن دی فوج زمین اسماناں
عزرائیل نمانیاں وانگوں آ آواز سنایا!
رحمت عالم عالم اندر رحمت بے شماراں
جو کل خوبیاں سب نبیاں وچہ کل اُنہاں وچ آیاں
بعد خداوند افضل سب تھیں پاک محمد عالی

صلے اللہ علیہ وسلم پڑھ مخلوق سنایا!
شان رسول نہ معلم ہویا جھگھڑن کرماں مارے
نور الٰہی نور محمد ہوئے عرش کلامی
صدقے جائے بات سنائے کرے سلام مدامی
پچھانہ قبول نہ کرے سواری ادب حضور رکھائے
نفسی نفسی سب پکارن خوفوں دل لرزایا
شراب طہور پلاون ہتھیں جس وچ پاک صفائی
جس تھیں ودھ انعام نہ کوئی لذت باجھ شماراں
نور الٰہی چمک دکھائے قرب ملے سرکاروں
آپ خداوند صفتاں کردا مالک کل جہاناں
وصل پیغام لیایا حضرت ڈر ڈر کے فرمایا
ہر ہر جاگھ وقت مصیبت بخشادن اوگنہاراں
امانت دار محبت خلقوں خلق کرے وڈیایاں
صلی اللہ علیہ وسلم صفت بے انت کمالی

فضیلت حضرت ابوبکر رضی اللہ عنہ

محمد بن اکرم کرن روایت نقل کتاب سنائے
جاں تک پچھ لیوں نہ کھادن کتھوں کھانا آیا
کہے غلام نہ پچھیا حضرت اج بن پچھیاں کھاؤ
یار میرے دا ایہ دلیمہ کھانا اوتھوں لیایا
کہن رسول خدا فرمایا غذا حرام جو کھاندا
حضرت انس روایت کردے شان صدیق سناندے
قبرستان آیا اک رستے بیٹھ گئے دل گھبرایا

غلام حضرت اک ابوبکر دا کھانا روز کھوائے
بغیر پچھے تھیں اک دن حضرت لقمہ منہ وچ پایا
حضرت کہیا مینوں سنایا لیاندا کیویں سناؤ
سُن کر حضرت قے کریندے لقمہ باہر کڈھایا
عمل قبول نہ ہووَن اُس دے نہ اوہ جنت جاندا
ہمراہ صحابیاں طرف طائف سن تشریف لیجاندے
کنگھی پھیرن لگے داڑھی بال زمین پر گریا

برکت بال اُس قبرستانوں رب عذاب اُٹھایا
جنگ بدر وچہ کئی اصحاباں شہادت درجے پائے
ابوجہل ہمراہ کفاراں قتل ہویا اُس جنگوں
دلنی راہ وچہ ملنے آون اہلاں خبر پچھاون
کہندی لڑکیاں پچھیں جاکر اپنے باپ احوالاں
حضرت پتہ شہید ہویا ہے لڑکے باپ پیارا
عُمر ولی نوں پچھے لڑکا حضرت لول سناون
عثمان غنی نوں لڑکا پچھے بابل پتہ بتانا ناں
مائی بیٹا علی ولی تھیں آکھن خبر بتاؤ
صدیق اکبر نوں جاکر دو نہاں تاں پھر عرض سنائی
لڑکے باپ زندہ کر رب نے اُنہاں ساتھ ملایا
جبرائیل جناب الٰہوں آ سلام سنایا
فرشتے آدم جن صدیقوں شک نہ دلیں لیاں

روز حشر تک پاک خداوند سب پر فضل کمایا
آخر اللہ فتح نبی دی اُس میدان کرائے
پا کر فتح محمدی لشکر آون رل مل سنگوں
سمیت بچے اک عورت آئی خبر خاوند دی پاون
پاک محمد سرور تائیں لڑکا کرے سوالاں
عُم دی خبر نہ دسی سرور کہن عُمر پچھ یارا
عثمان غنی تھیں پچھیں لڑکے اُوہ تدھ پتہ بتاون
علی اسداللہ پاس ول پچھیں عثمان ولی فرماتاں
طرف صدیق بھیجن اسداللہ اُس نوں خبر پچھاؤ
نکلیا مونہوں پچھے آون سے بیٹا مائی
دیکھ ایہ حالت پاک محمد سایہ کی رانہ خدایا
بول صدیق اکبر دا رب نے پورا کر دکھلایا
معیوب امیراں نہ ہو نیں پاک اللہ فرماون

فضیلت حضرت عُمر خطاب رضی اللہ عنہ

نیتیوں مرد اک عُمر ولی نوں رستے نظری آیا
عُمر ولی نوں ویکھ شرابی لگا دیون گالاں
عرض کران اصحاب ولی نوں کیوں چھڈ دا اس نہیں
غُصّیوں نفس نہ مرضی مناں حضرت نے فرمایا
سایہ دیکھ عُمر دا شیطان غم تھیں دوڑ نگاسے
نبی جے ہونا ہوندا کوئی پاک نبی فرمایا!
مصافحہ ساتھ عُمر دے کرسی میرے بعد الٰہی
علی اسداللہ کہن راہیں اک مینوں تلب دسائی

ارادہ کیتا کوڑے لانواں شرع شریف سنایا
فوراً چھوڑ شرابی دتا پھر نہ کرن خیالاں
گالیاں تساں نکالے حضرت کیوں نہ کروں سزائیں
حکم خدا رسول ہے جانواں اپنا دخل نہ پایا!
کتنے خوف ولی دیوں ڈردا پاک نبی فرمائے
بعد میرے حق عمر ولی دا صحبت ساتھ سنایا
حضرت کعب روایت کرسے کہیں رسول خدائی
ٹوکری وچہ کھجوراں لے کرسی اک بڈھی آئی

محفل اندر پاک نبی دی عمر ولی ورتائے
دو دو ہر اک دے ہتھ رکھن ہر لیوں ہر کوئی کھائے

میرے حصے بھی دو آیاں دیہو ہور سنایا
حصیوں دو دھ نہ ملن ہرگز عمر جواب بنایا

کھانواں لذت بے حد پانواں خوب مزیداری پائی
گیا نماز پڑھن میں مسجد حالت عجبے سائی

بعد فجر پھر اوہو بڈھی ٹوکری آن رکھائے
ہو ہو خوابے دے وانگر عمر ولی ورتائے

اینویں ہر اک دے ہتھ اندر دو دو ہی پکڑا دن
مینوں بھی جاں دو پکڑایاں ہور منگاں فرمادن

جے تدھ رات میں خوابے اندر محفل پاک نبی تھیں
منگیاں ملیاں ودھ حصے تھیں پھر منگ دے سیتیں

سن کر بات عمر دی مینوں پیاں خوب وچاراں
خواب میری دی گل حقیقت ایہہ واقف اسراراں

اک دن سورج گرم تہائی حضرت کرن سلائی
گردن موڑ ڈٹھا ول سورج عمر بہادر سائی

تیزی گم گئی ہو سورج پیا اندھیر خدائی
سبھے پچھن اصحاب نبی تھیں سرور بات سنائی

حضرت عمر ڈٹھا ول سورج جھل سکیا اوہ ناہی
خوش ہو کر نہ کہن جد تک دے نہ نور الٰہی

دعا عمر تھیں چڑھیا سورج شان حضور غلاماں
اک تھیں اک ودھیار ہندے رکھو یاد تماماں

ستھی وفات جہاں عمر ولی دی پھاڑ کریندے زاری
کہن اصحاب نہ جھلی جائے جدائی پاندی دشواری

فضیلت حضرت عثمان غنی رضی اللہ عنہ

ابوہریرہ کرن روایت کہے رسول خدائی
شرم ملک جیں تھیں کردے شرم مینوں بھی آئی

شرم رکھائے رب رسولوں ذوالنورین پیارا
عقد عثمان وچہ بیٹی سرور دی رقیہ نام سوہارا

رقیہ بی بی فوت ہوئی جاں سرور نبی سوہالے
ام کلثوم بیٹی دا کیتا عقد اس ساتھ دوبالے

ام کلثوم دی بعد وفاتوں سرور نے فرمایا
عقد تیجی دا بھی کر دیندا جے ہوندی بتلایا

انس بن مالک کرن روایت کر کے نقل سنائی
عثمان غنی دی وچہ زندگانی رب تلوار چھپائی

قیامت تیکر بعد وفاتوں ظاہر رہے کھائی
کدی میان اندر نہ کیتی رہے ہتھیں پکڑائی

ادب سکھاون کارن حضرت کن غلام چھپیندے
ہائے تکلیف غلام نہ پالے پھر اس نوں فرمیندے

عثمان غنی مہریاں کر کے سوچ غلام سنایا
آہ تیری نے دل میرے تے اثر بڑا ہی پایا

جیبل کر پکڑیا کن تیرا ایں میرا پکڑ غلاماں
کہے غلام نہ پکڑاں حضرت رب تھیں مدھ جھلاماں

کر مجبور نوکر دے تائیں اپنا کن پکڑایا!
کہے غلام میں ڈرلاں رب تھیں چھوڑ توں کن بیں سنایا
حق میرا جتیں پہ واجب حضرت آکھ سنایا
غلام سدا دا ابو عبداللہ شان عثمان بتاون
خود پانی لے وضو کریندے عجز نماز گزارن
نِت لیندے نِت سوچ پیارا پیا ایسا شوق الٰہی
حفظ قرآن حافظ خود تو کر پھر بھی پڑھن قرآنوں
کہن دیکھاں فرمان رباناحکموں عمل کماواں
پر جبریلے اُپر لکھیا نام عثمان دلی دا!
ہمراہ جنت وچہ سرور کہیا ذوالنورین ہوے گا
میرے موسلے دلیو چکاراں محل عثمان ولیدا
تن سو برس زمین اسماناں کیتی گریہ زاری

نرمی ساتھ نہ پکڑیں ہرگز خوب نہیں فرمایا
اے آقا دہ خوف مینوں بھی شرم نساں تھیں آیا
رو رو آکھن بخش دتا میں جا آزاد کرایا
بہت غلام کنیزاں اُنہاں نیند دل نہیں جگادن
قرآن پڑھن وچہ دذہیں رکھتیں ہرگز نہیں وسارن
پنج ہزار درود پڑھیندے عادت روز بکائی
کیے چھپایا کیوں اُتوں پڑھدے خلاف حلافظی شان لو
ہر دم ڈر دا پاک الاھول رو رو عجز سناواں
ساق عرش تے لوہے جنت نام عثمان جلی دا!
دوست سب پیغمبراں جیوں کر مینوں ایہ سوہے گا
سرور کہیا جنت اندر لیے حد شان ولیدا
حضرت عثمان شہید دی پچھوں سُرخی ننگ کھلاری

فضیلت حضرت علی رضی اللہ عنہ

صفت علی دی کرے خداوند صابر نے فرمایا
کرن روایت ابو جعفر ایہ حضرت گئے بازارے
لیا کمر کہن جو مرضی لے لے آکھ غلام سنایا
سرور کہن میں شہر علم دا علی دروازہ جس دا
ستائی بار پکے راہ مولے دوست خاص الٰہی
دین نبی دے جو انکاری کفروں لڑنے آون
حضرت ابو طالب دے خورونی اُنہاں سینے دھڑکن
ابو طالب دی بعد وفاتوں کافر کرن صلاحاں
جبرائیل الاھول آیا سرور حکم بتایا!

ہر دن ستر بار علی دا فرشتیاں فخر سنایا
دو قمیص خرید لیا ڈو کرے غلام پکارے
پکڑ غلام لیا جو مرضی رہندا حضرت پایا
علم اساڈا سکھنا چاہے دروازہ لنگھے تس دا
تن سو ستھ لڑائیاں لڑیاں کیتی کفر تباہی
علی کرم اللہ قتل کریندے کھا شکستاں جاون
ریاست حیدر معظم مکہ غالب ہر نہ سکن
کریئے قتل نبی دے تائیں ہر دم رکھن چاہاں
غار حرا تشریف لے جاؤ پاک اللہ فرمایا

بستر اپنے پر کے سلاؤ کیہا وحی دکیلے
چادر تیری لے چھپ جائے جاؤ اس وسیلے

علی اسد اللہ نوں فرمایا حضرت حکم ربانا
علی کیہا میں لیٹاں بستر حضرت توں ٹر جانا

ہیں واری توں رہیں سلامت فکر نہیں زندگانی
تیرے باجھ نہ بھاون ہیں نوں ہرگز عیش جہانی

پاک نبی دے بستر اُتے لے چادر سُول جاندا
سپرد ربیدی کر کے سرور طرف غار سدھاندا

لین پچھان کافر آئیوں کہن نبی نوں لوڑ و
کر کے قتل محمد سرور پھر منہ اس ولی موڑ و

علی نبی رب دوہاں بچایا پاسوں قوم کفارے
حوصلہ علی دا کرو اندازہ جان نبی تھیں وارے

سرور پڑھ نماز عصر دی گود اسد اللہ سوندے
ایسے حالت چھپیا سورج شاہ علی پھر رو ندے

ہوئے بیدار پچھاون حضرت کی غم پہنچا پیارے
عصر نماز گئی لنگھ سرور فکر پئے دل بھارے

نماز علی دے پڑھنے کارن سورج رب چڑھایا
دیکھو شان علی حیدر دا وقت گیا مڑ آیا

رُتبہ حضرت شاہ علی دا طاقت کون سنائے
حسن حسین اماماں والا نام لواں دکھ جائے

فضیلت حضرت حسن رضی اللہ عنہ

غسان بن عمران بتاون حسن پیدائش پائی
قمیض ہوئی اک سرور عالم اُنہانوں پہنائی

وقت عصر اک عورت کہندی بچہ ننگا میرا
جنت خاتوں کرتہ دیویں تیرا شان اُچیرا

کرتا دتا جنت خاتوں اُس لڑکے گل پایا
رب جنت تھیں بھیجیا کرتہ حضرت حسن پہنایا

قد حضرت دا جتنا ودھدا اتنا کرتہ ودھدا
نہ پھٹدا نہ میلا ہوندا رنگ دنوں دن چڑھدا

ابو طالب دے جعفر دے گھر عبد الصمد پیدا ہویا
اُس دسے تائیں جنت خاتوں ایہ کرتا پھر دھویا

ابو ہریرہ کرن روایت سوال اک عورت کردی
عمر جوانی حسن عجائب آکھے فاقے مردی

حضرت حسن اندر گھر ہیں خادم نوں فرمایا
ست درم تے بکریاں دینہہ اسنوں دیہو سنایا

کہے غلام اے آقا میرے دیواں کھانا کھائے
اتنا مال کیوں اِس دینا بھید نہیں ہتھ آئے

کہے امام اِس حسن جوانی دیکھ ڈراں وچ دل دے
نہ پھس جائے فتنے دے وچ امیر بنے چھپ دے

کرے نکاح پھر ساتھ کسے دے رد رنگن چھوڑے
بچ جائے ایہ کار گناہوں حسن رہے دن تھوڑے

ساتھ غلاماں مل کر حضرت چکی پیہندے دانے
مالک ہو کر ساتھ غلاماں مل کر کھاون کھانے

عبداللہ بن مہاد بتاون نماز جماعت پڑھاندے
پچھیا اج کیوں حضرت اتنا سجدے دیر لگایا
حضرت حسن تائیں تیج واراں دشمن زہر دوایا
وقت وصال قریب ہویا جاں حسین کریندے زاری
کہن معلوم اساڈے تائیں جس نے زہر پلائی
کہے امام حسین بتاؤ بدلہ اُس تھیں لے سال
شان میری دے لائق ناہیں ظاہر دشمن کرنا
وقت قیامت جے کر ربے کیتی بخشش میری
زہر دتی جس مینوں اللہ پکڑے نہ میرے پاروں
عشق خداوند اندر ہر دم رہن منجھوں نت جاری
ہن کجھ ذکر حسین ولی دا تھوڑا آکھ سناواں

سجدے اندر سرور عالم اک دن دیر لگاندے
آ گھن حسن اسوار ہوئے سن اُترے تاں سرچایا
چھیویں واری زہر انہاندا دل تے جگر جلایا
زہر بھائی کس دتی تینوں دس حقیقت ساری
مگراں نہیں بتاساں ہرگز رکھاں بھید چھپائی
دشمن ظاہر کرنا چاہیے حسن کہن نہ کہساں
صبر کریں اے بھائی میرے ہر اک نے مرنا
کرکے قسم ربے دی آکھاں کرساں عرض گھنیری
تاں جنت وچ داخل ہوساں رحم ہووے گنہگاراں
ریش مبارک سی تر رہندی اندر عمراں ساری
دھوڑاں انہاندیاں جوڑیاں والی اکھیں اندر پانواں

فضیلت حضرت حسین رضی اللہ عنہ

واقعہ اک حمیدی اندر ایویں لکھیا پایا
دن نوں روزہ رات عبادت وچ قیام کھلوندے
ایسے حالت روزے کھولن ست دن رات لنگھایا
حکموں گولی سالن لے کر حضرت پاس جاں آئے
حضرت دیکھیا گولی طرفے کمر جلن دے پاروں
عاجز گولی تائیں حضرت کراں معاف سنایا!
سرور نبی محمد روضے آ زیارت کر دی
احمد بن اسمائیل بتاون فرشتہ شان کمالا
پانی اندر اک جزیرے گریا غضب تہیا رول
امام حسین پیدائش پہلوں وحی فرشتہ آیا

معاذ بن جبل اصحاب نبی دے غربت وقت لنگھایا
چھوڑن روزہ ساتھ پانی دے کھانے پاس نہ ہوندے
لگا پتہ حسین ولی نوں حضرت گھریں بلایا
سالن گرم پھسل کر پاؤں کمر اوہدے رڑھ جائے
ماری خوف بیچاری روندی معاف کرو بھل کاروں
خوش ہو درہم دتے دس اُس نوں نے آزاد کرایا
دلوں بھاؤندی تحقیق کمالوں ایسے حالت مردی
ستی حکم ربے دے وچ ہوئی بیچلے رب تعالےٰ
گریہ زاری کردا رہندا درد دکھاندے پاروں
اللہ سرور عالم طرفے دے خوش خبر پچایا!

جد دل جز برے اُپر دل لگھیا درد آواز سنائی
کیہے مصیبت میری اُپر کرو دعائیں خیراں
جبرائیل اُٹھا کر اُس نوں پیش حضور لیایا!
امام حسین پیدائش ہویا خبراں خوشی سنایاں
ہتھ اُٹھا کر نبی اللہ دا اُس حق کرے دعائیں
ہتھ حسین آسٹے تھیں پھر کر بازو اِس پر لائے
اُہو درجہ پہلے والا پھر اُس نے سی پایا
حسین ولی دے ہتھ لگیاں کوڑھیاں ملن شفائیں
خاص آزمائش رب دی اندر صابر شاکر بھارے
پُت بھتیجے ہتھیں ٹورے پاک شہادت کارن
کربل دیاں شہیداں تائیں مومن یاد رکھاون
اللہ جانے دل نہیں کردا صفت تول مونہہ موڑاں

جبرائیل ہن پُچھیا نیڑے تیرا حال کیسائی
لے چلیں دربار محمد فضلوں ہون نہ دیراں
در دا اُس دے دادر د جو اللّا سارا آکھ سنایا
فرشتے درد رنجانے دے حق حضرت کرو دعایاں
رب فرمایا دوست میرے نیاں تدھ رضائیں
ایہو عمل کیتا پھر حضرت صحت فرشتہ پائے
حق حسین دعائیں کردا اُڈ اسمانے آیا!
شان حسین دکھایا رب نے ملیاں غموں رہائیں
سر دنا لے عذر نہ سے شوق لگا رنج دید پیائے
عزیز برادر حکم اُنہاں حسین جان جتنے سب وارن
اعلٰے زندگی زندیاں نالوں پاک اللہ فرماون
پاک شہیداں یاد کراں نت سدا اُنہاندیاں لوڑاں

فضیلت حضرت غوث الاعظم عبدالقادر جیلانی

ماہِ رمضان مبارک اندر دنیا اندر آئے
وقت زمانے غوث اعظم دے سخت جہالت آئی
مُردہ دین نبی دا ہویا تھوڑے مومن آئے
اسم محی الدین تداں ہی خلق پکاراں کردی
سخی بہادر عادل اکمل غفلت ڈُبے تارے
اعظم اسم بزرگی خوبی حد حساب نہ کائی!
چور کتا ہی خدمت آئے ولی دعاؤں ہوئے
قوم نصارا غلبہ بھارا آیا اُس زمانے
جس قبر تھیں جا مسے عیسٰے مُردہ دے جوائے

شیر نہ پیتا روزہ رکھیا رب دے فرض بجائے
کفر کفاراں بُت پرستی ہوئی ہر ہر جائی
برکت پیر پیراندی یاروں دین زندہ ہو جائے
علی اسد اللہ دی اولادوں آل نبی سروردی
رحمت بخشش پاک ربے دی ملے راتب بھارے
قدم بقدم اُنہاں دے چلیاں ٹُرے دلیں صفائی
اندر عشق حقیقی رہو وِچ منزلوں ہار پروئے
کہن عیسائی مذہب سچا نہ کوئی عیسٰے شانے
دیہو ثبوت محمد سرور کدا ایہہ کم دکھائے

پکا دیہو ثبوت اسانوں مننے دین تساڈا! ایں تے جیڑا کراں عیسائی مطلب خاص اساڈا
دین نبی دے عالم ڈر کر وچہ پنڈ ادے آئے عرض کرن یا حضرت صاحب عیسائیاں شور مچائے
حضرت سن کرامات اُنہاں دی ساتھ اُنہاندے جاون مسلم جیہڑاں تائیں ہم کس پیر پیراں فرماون
قبر دکھاؤ کوئی اسانوں بن غلام محمدی انشاء اللہ ایہ کم کرساں ملے انعام محمدی
قبرستان اندر عیسائی لے حضرت نوں جاون حکم ربے تھیں زندہ ہوندے مُردیاں نوں فرماون
قبرستانوں لاشاں سبھے زندہ رب کرایاں حق گواہی سن انہاں تھیں خلقاں حیرت کیاں
کلمہ پڑھدے پاک نبیدا انہاں دیس صفایاں پیر طفیلوں دین محمدی مُردیاں زندگیاں پایاں
تم قربان میراں جی کنے جیہڑے قدم ٹکاون دلدے دیدے روشن ہوکر قرب حضوری پاون
اسم مبارک یاد کرن نوں میں کجھ ذکر سنایا شان بیان کرن دے لائق قدر نہ میرا آیا

مدح پیر خود

پنڈ ٹوپ چھل وچ ہندوستانے مرشد اک آیا امرتسر دی ضلع تحصیلوں زہد کمال کمایا!
غلام رسول اک عالم حافظ عالماں گھر سارا گرد بگرد دے اندر تنہاندا ہر ہر جا پکارا
اُٹھن بیٹھن مسجد اندر پڑھن پڑھان شاگرداں نیندر رجا گن رہن اُتھائیں کرن وظیفے ورداں
بے نماناں کرن نمازی وعظ کلام پیاری خلق محبت روشن چہرہ ہر دم سفر تیاری
حق دا راہ سمجھاون لوکاں خلق مرید چوفیرے ہتھ دیون وچہ ہتھ پیر اندرے جاندے ظلمت پھیرے
عمر چلیہاں برساں پھول ملیا مست قلندر اللہ رکھے سدا سلامت روشن باہر اندر
دیدے سجن وچہ ہر دم تاڑی نینیں جھڑی لگائی کسے نہ حرص جی للچایا بھُکی کار کمائی
دل دردی تھیں آہیں نکلن زردی چہرہ آیا صورت بُوہنی نے من موہنی کرماں والی جایا
ساقی مست قلندر دم دم کردے ذکر الٰہی خلق کمالا حضرت والا بھرے نور الٰہی!
صفتاں کی دساں صفتوں باہر محبت غیر ہٹایا مین سبق اک الف پکایا دوئی دور کرایا
ظاہر کرنا نہیں اجازت باطن رمز چلائی مشہوری دی خواہش نہ کائی پھیرے حال چھپائی
ساقی مست قلندر یا خلق زیارت آوے لیے مراد مُرداں پاون جیں حق دُعا منگاوے

نام عبداللہ ساقی تائیں رب دتیاں توفیقاں
ظاہر اکھیں نور مبارک کر چھڈیا قربانی
دل دیاں اکھیں روشن پاسوں پاون فیض ہزاراں

وصل الٰہی اندر تانگاں ہر دم رہن اُڈیکاں
شعیب پیغمبر والی حالت تلخ ہوئی زندگانی
نور ہدایت ملے یقینوں واقف ہوا اسراراں

دُعا مصنف در بارگاہ الٰہی!

اے اللہ وچہ سخن بندے دے فضلوں برکت پائیں
کر نور دل مخمور سینے نوں راز نیاز دکھائیں
نفس شیطان دو دشمن میرے کر کے فضل بچائیں
فضل کرم تھیں سخن میرا ایہ رہے قیامت تائیں
یارب جو کوئی شوق نال پڑھسن لطفوں عمل کرائیں
آل اولاد جو کنبہ میرا طاقت بخش انہاں ہیں
دوست میرے خاصے عامی ساتھ رسول ملائیں
عشق اپنے وچہ ماریں منزل دعا ایہو نت میری
طلب رہے دیدار تیرے دی ہور بھلن سب کاسل
ہر دم وچہ محبت تیری انجوں بارہ پروانواں
مرنا نہیں اوتا دنیا اندر مسافر وانگ تیاری
دنیا بندی خانے اندر ڈاہڈے دشمن گھیرے
جو بد دکیے میری کیتی کیسے قسم رب سائیں
اندر تلخی وقت نزع دے بخش لقا حضوری

بخش محبت فضل کرم تھیں غفلت پردہ چائیں
رات دنے وچہ ہر ہر دم دے اندر خوف رکھائیں
ساتھ ایمان رکھیں وچہ دنیا ساتھ ایمان لے جائیں
عمل کماون فیض اٹھاون سالحے شہر گرائیں
غیر محبتوں روک انہاں نوں اپنی طرف لگائیں
ہون نہ غافل یاد تیری تھیں سب پر رحم کمائیں
بعد وفات جو یاد کریں گے انہاں بھی بخشائیں
وچہ ازمائش ثابت رکھیں دے کر آپ دلیری
دوزخ خوف تے جنت خوشیاں رکھاں یاد نہ ساری کی
وچہ ہجر دے شوق وصالوں داغ دلے دا ہو نوں
مستغرق وچہ وحدت ہو کے نکلے جان پیاری
دنیا اک نشتیں پڑھاں کر مدد شام سویرے
لطف خدا نے تھیں اوہ پاون سارے نیک جنائیں
رہے زبان پر کلمہ جاری فضلوں کر منظوری

سبب بنانے کتاب دے عرض مش دانا نواں پر سابقہ حال

مطلب شعر کرن دا میرا کر ساں عرض کلاماں
لگے زور لگاوے جتنا کرے نصیحت چاراں

عالم ہو تاں کرے ہدایت دوزخ اگ لگاماں
غفلت بھلیاں یاد کرائے نبیاں دا ورثا را

اپنے ذمیوں فرضِ آدائی حکم قرآن سنائے
پہلیاں اُمتاں والے حالے جیوں سنزا ہین پایاں
فرقے جاں انعاماں والے رحمت بخشش پائی
کم نیک اجیہے زندگی اندر ساہمہ مریاں بھی پاندے
ہدایت کارن عالم عامل لکھاں لکھن کتاباں
دینِ نبی دے باغ بہاروں ہیں بھی بوٹا لالاں
تفسیر قرآن اسلام کتابوں ذکر حدیث کراساں
حکم شریعت بات طریقت ذکر قیامت جلالاں
میں کوئی دعوے علم عمل دا ہرگز نہیں کریندا
حضرت یوسف وکنے ویلے خلق خریدن آئی
سخن عشق وچہ نامہ لکھن ملک کسانا میرا!
پیر بھائی اک پیر میرے دا میرے پاس پیارا
عاماں پاسوں چھپیا ہویا خاصاں بات کریندا
بُت شکن اُس نام خلیلی کیتا اُس سوالا
اکبر علی گوہر تے نتھو منشی حتو سارے
مستری محمد حسین سخن دا قدر کراون والا
ذکر ماسب تھوڑا تھوڑا پیغمبراں اُمتاں حالے
ہر شے اصل جو ظاہر باطن سارا نور پیارا
پیر کامل ہتھ جا بیع ہویں قول الست نبھاہیں
جے انعام کیا ہتھ فضلوں کُل مراداں پاویں
ہر اک مالکی اندر پورا فضلوں رب کراسی
مُردتیاں بہتر ملے نظارا خود وچہ نظر لگائے
چمکے زرد محراب اکھیں وچہ چمک ستارے مارے

خوف دوزخ دا خوشی جنت دی پوری بات بتائے
نافرماناں قہر قہاروں کی کجھ سریں وہایا ل
صالحین صدیق شہیداں نبیاں ذکرا یہائی
بنائے مسجد کھوہ لگائے قرآن حدیث پڑھاندے
پاون فیض ہزاراں جیہوں نہیں حساب ثواباں
میوہ کھاؤ عمل کماؤ میں حق کرو دعانواں
عشق کلام ہجر دے دردوں بھی کجھ ذکر لکھاساں
ظاہر باطن پڑھن ثواباں جنت دوزخ قالاں
کم علمی وچہ خاص پنجابی سخن گواہی دیندا
گاہک ہو دن اک بڈھی عاجز آئی سوت لیائی
رب عشاقاں ساتھ ملا کر کرے اتھاں شک ڈیرا
وحدت سخن کلام مؤثر عشقے دا ونجارا
خوش خلقی وچہ خلقت راضی خود تھیں خوشی اُڈیندا!
نبیاں حکم نہ موڑن ہوندا لکھیاتاں ایہ حالا
مولوی محمد حسین سخن دے سمجھی راز اشارے
پیر کامل طالب صادق آکھے لکھو حالا
نور قرآن تے نور الٰہی نور محمد والے
نور ہدایت ذکر انبیا نواں نام کتاب پکارا
عجزوں منگ انعام رہیے تھیں وحدت غوطہ ماریں
دنیا تے مافیہا اندر نہ کجھ فکر رکھا ویں!
نیکاں بندیاں ساتھ ملا کر جنت دید وکھاسی
وچہ اثبات نفی خود ہووے ہستی وہم اڑائے
صبح کلمہ پھر ہو گیا اُس دا جان جُثہ سب والے

خدمت وچہ فقیراں والاں مخفی لورہ خزانے پائے
اک گھٹ شوق شراب دی بھر دی ساقی آپ پلائی
دین دنی دے مطلب پانے واہ پیراں تائیراں
دوہاں جگ اندر اک ایسا اوّل آخر والا!
ہو طالب وچ عشق حقیقی غفلت مرض گوائیں
ازلی وعدہ عشق جنہاندا قسمت تھیں مل جائے
بھلائی پورہ پنڈ پور بانوالہ پچھلا پتہ حوالا!
کر حکمت رب آن چلّی مجھے سُننے وانگ دسائے
پردیساں وچ کرے مہا جرہے ازمائش بھاری
حال رہائش وانگ مسافر اپنا پتہ بتانواں
ضلع تحصیل لائل پور اندر چک پورہ پنڈ آیا
ڈاکخانہ ڈجکوٹ ایتھے دا جے کوئی منالوڑے
۷۳ تے سٹھ سالاں عمر اندازً غفلت نگھو سدھلی
اتفاقاً جے بعد مرندے یاد ایہ عاجز آئے
مرے سوالی جیوندیاں دے رب سبب بنائے
میری طرفوں اسلام وعلیکم نصیحت ایتھے سُناواں
اپنا آپ گیا جس ویلے عرش اللہ وچہ دل دے
یا ہجہ وصل دے اُس دستا ہیں جلوت ہی نہ کائی
موہوم ہستی تھیں مل پنا نہواں چاہے چک جاگیراں
لوکو ظاہر باطن دے ہی پریم پیالا!
برکت کامل پیر سچا نوریں جھم جاہیں ثمر پائیں
رب دے فضلوں نہے بہانہ راز حقیقت پلے
تحصیل ضلع سی امرتسر دا خانہ ڈاک وڈالا!
جو رب کرنا چنگا کردا بھیت کسے نہ پائے
اپنا ہنایا دکرایا پھیری موت بہاری
رہاں ایتھے یا کدھر جالواں جانے رب سچا نواں
جتھے سو آنا ۹۳ نمبر چک والا گ ب بالی لایا
موت نقارہ ہردم وجے زندگانی دن تھوڑے
لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اکّرا س لگائی
قبر اُپر یا گھر وچہ بیٹھا فاتحہ بخشش پچاسے
مردے کسے دے سمجھا یاں عاجز بخشیا جائے
جھوٹھ بیان فضول کلاموں بخشنے رب پناہواں

نصیحت

اے انسان ہوندا کرلے شکر ادایاں
نافرماناں کارن دُنیا دیکھیں سخت ایذایاں
نمج قبر تے حشر دہاڑے گھاٹیاں مشکل آیاں
سجے حیوان بناندا سانوں کی ہیں ہندرایاں
سورج چند زمین اسمانے ہر شے تیرے کارن
بہترین اُمت وچہ آ جمل کر لے نیک کمایاں
پاک کلام اندر پڑھ دیکھیں مر گئے ساتھ ہٹایاں
درد عذاب دوزخ دے اندر کرن نگ جلایاں
کھول اکھیں کس مطلب آئے منیں سب فرمایاں
جیہیں گائیں بکرے گھوڑے ترم حکموں بالک

اپنے وعدے پاک خداوند پورے کر دکھلاندا
ہر حالت وچہ حکم قبولیں جاندا وقت وہاندا!

پیغمبری دعوے اچھوڑ پیغمبر اُمت محمدی چاہندے
سانوں سارا نہ اُمت والی انعام نہیں تھیاندے

چھوٹی عمرے ماں پیو بھائی سب ہے سمجھاندے
بڈی عمرے اُستاد عالم بھی وعظ کلام سناندے

پڑھدیاں سُندیاں بڈھے ہوئے عمل نہ نیک کمائے
گریہ زاری کر کے یاری کدے نہ حال ستائے

بد قسمت نے غفلت پردے ہر گز دلوں نہ چائے
صُمٌّ بُکمٌ عُمیٌ ہوئے نفس شیطان بھلائے

عاقل بالغ زور جوانی کیا کیا رنگ دکھائے
کر کمزور بڈھیپا دے کر بہر حالوں ازمائے

صحت کدے بیماری دے کر دُکھ سُکھ جوڑ بنایا
امیر غریب عمر وچہ کر کے ہر ہر رنگ دکھایا!

شوہنی صورت خوبی والا گل پیدائش ناواں!
اَحسَنِ تقویم ہے حق انساناں پائی صفت کمالوں

مُنہ سر کن اکھیں دل تیرا امر دلوں باہر نہ جائے
منع کیتا جس باتوں تینوں خواب خیال نہ آئے

جے غور شہ رب رسول تیرے تے رحمت پھیر پائے
قُرب انعام ہر دے جاں حاصل غیر محبت جائے

کن اکھیں مُنہ مالک نہ تُوں جاں تے جسم آہی
تُوں ہیں ہر گز نظر نہ آئے عارف جان ایہا ہی

ہر ہر میم مروڑی اندر نوری الف دسائے
نفس شیطان کجھ طاقت نہ پھر اُس کو راہے پائے

جے تدھ اپنی مرضی کیتی مخفی راز نہ پاویں!
کام کرو وعدہ لوہب ہنکار وعدے دلیں منع جانو

نبیاں ولیاں کوشش کیتی خلق بچے اُس نار دوں
سَوَاءٌ عَلَیْهِم رب فرمایا لائی مہر قہار دوں

پھر بھی نبی ولی خود ڈردے رہے ہمیش ڈرائے
قدم بقدم انہاندے چلیں جو طریق بتاندے

عاشق صادق دوست رب دے پھر دے حال چھپائی
ظاہر باطن روشن نوروں عاماں سمجھ نہ آئی

فضیلت فقر اُمت اہل دُنیا ذکر جہیز بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا

عشق جنہاندے دلنوں لُٹیا دُنیا دا غم ناہی
دُکھ سُکھ دی پرواہ نہ انہاں چاہن دید الٰہی

چھوڑ شاہی ڈوں کرن فقیری پھر دے مست دیوانے
طلب سجن وچہ سب کجھ بھلا عاجز حال نمانے

قید عشق نفیں نہیں خلاصی کدی کسینوں ہوئی
زندہ مُردہ فرق نہ جاپے حال کی جانے کوئی

دید سجن دی لذت ایسی نہیں خلاصی منگن!
ساقی کاسہ ہور پلاویں منگن ناہیں سنگن!

دن گے رات جدائی وصلوں ہسدے روندے رہندے
دل وچہ یار رچایا ایسا پلک وسار نہ رہندے

جان پیاری کردے واری رہندا عذر نہ کائی
تُوں تُوں رچیا نور الٰہی خیراں حُسب بھلائی
نیند نہ کھاں تھیں دُوری پڑی ہندی گریہ زاری
نحن اقرب تھیں رب نیڑے انہاں سمجھیا ہویا
بات عشق دی دخل عقل تھیں کیہڑا حد بتائے
اگ اندر اگ ہووے جس دم عاشق نام رکھائے
نام اساں دے انگوں پچھوں لکھ در لکھاں ہوسن
عشق خرید لیو کر سودا ایسے کارن آئے
دُوئی دُور کیتا ہے سانوں ہووے نہیں حضوری
وانگ پتنگاں دے ہٹ مارسم عشاقاں آئی
یا جھوں عشق عبادت کرئی کس گنتر وچہ آئے
عشق شہادت اکبر والی جھلیں تیغ ضروری
خلقت تُشاھدیت والیاں نہ انہاں نوں لوڑاں
طالب صادق بن کر ڈھونڈیں ہوکے بھر مرداں
فانیاں چھوڑ تکیں دل باقی ایہ کم جانے چنگا!
اُس دی مرضی باجھوں اک دم خلقت نہیں نکال
ساڈے جیسے ہور بتھیرے صاحب تائیں بندے
فقیر امیراں تھیں ودھ درجے سرور نبی سنائے
اسمانی تارے جیوں زمینوں روشن ظاہر آون
نبی شہید فقیراں باجھوں ہور نہ اوہ گھر پاون
ذوالقرنین سکندر شاہوں ہور جو کل امیراں
کہن حضور محمد سرور حشر اندر فقرا الواں
کرو سفارش جس دی چاہو راضی کراں تُساں نوں

سر نذرانہ نہیں بہانہ گردن پیش جھکائی!
عورت بیٹے مال پتر سجن بھلی ہور آشنائی
آکھن اوگنہار اسیں خود جنگی خلقت ساری
جان جسم سب حاضر کرکے جھوں ہار پرویا
اگ سمندر اندر عاشق شو توں چھال لگائے
درد منداں دے بے درداں نوں راز نہیں ہتھ آئے
سُوہنی صورت نازک جُثے سب قبراں توں ہوسن
بدلگتے نفس بھی ہے بدتر جن ختقول مر جائے
نوروں سایہ سمجھ دیو دے باجھ نوروں ہی دوری
خوف نہ موتوں ساتھ خوشی دے جان عزیز جلائی
ہے نامرد جہالویں لکھ واری چلے ہزار کٹائے
لوہا گرم نرم جیوں سٹوں ہرسی نفس غروری
وچہ درگاہ منظور ہوئے جو لوڑ رہ گئی ہوراں
رکھا اسانہ ہور اسا نہیں لک جوانان!
بھیجیا اُس نے سدیاں جانا حکم منیں بن بندا!
اُس توں چھوڑ جانا ہے کدھر کس دا کرنا ماناں
نہ پرواہ کجھ بے پرواہ توں قتل جہاندے منڈے
سُرخ یا قوتوں جنت ملسی ایسا ہور نہ کائے
نچلے جنتی انہاں تائیں ایویں پیسے دسادن
دل اوہ سب جنتیاں تھیں فقرا گھیرے جادن
یوسف نبی سلیماں تھیں بھی بہلول جان فقیراں
رب فرماوے نبیاں والگوں اسیں تساں نوں جا ہنواں
طفیل تساڈے بخشاں گا میں نہ پرواہ اساں نوں

سردار دو عالم نے فرمایا خشک کھال دے پار دل
بہت حرام کھاون تھیں ہودن بے حد ظلم گناہاں
سر صول حُب دنیا دی ہودے رب دی یاد بھلاوے
سرور کہیا اک زمانہ میری اُمت آوے
قرآن دمی دیکھو دیکھی پڑھسن عامل ہوسن تھوڑے
دینوں دنیا اعلےٰ سمجھن عورت قبلہ جاسن
پرکھے جاسن فقر تے عالم جُبیاں الفیاں والے
قیمت سب دی اللہ جانے معلم راز دلاندے
ابن مسعود روایت کردے پاک رسول الٰہی
جسم مبارک اطہر اُپر لگے نشان چٹائی
رحمت عالم آکھن مینوں بستر نرم نہ لوڑاں!
دُنیا سمجھ مسافر خانہ کوئی آوے کوئی جاوے
فاطمہ حضرت خاتوں سرور شادی جدوں کرائی
صدیق فاروق غنی عثمانے سلمان اسامہ تائیں
تکیہ چمڑے رنگے ہوئے دا اچھل چھوہاریوں بھریا
اک مسواک مٹی دے برتن چکی اک رکھائی
چھل چھوہاریوں ہی اک بھاڑ دیوں فرش اک کُٹی
مٹی تھال پیالے مٹی ہانڈی مٹی والی!
ابوبکر صدیق نوں سرور آکھن دسو حال جہاناں
شادی عالی چادر سر پہ باراں گنڈاں والی
جتھیں بی بی دانے پیہندی پڑھے قرآن باواں
دُنیا قید مومن دے کارن پاک نبی فرمادے
باتامل تن لپنداس دُنیا سرور پاک سنایا

سختی دلدی ہے ہو جاندی بہت گناہ شمار دل
بھلے موت حرام کھاون تھیں دُنیا حرصول چاہاں
سب گناہواں دی جڑھ دُنیا حُب سرور فرماوے
رسم اسلاموں نام ایماناں صرف باقی رہ جاوے
نیچے فاسق وڈے کاذب نیکیاں تھیں مُنہ موڑے
پیٹ بڑے تے فعل شیطانی نفسانی خواہش مانن
خواہش نفس مسائل کرکے فرقے کئی بنا لے!
محشر اندر ظاہر ہووَن جو رہے عمل کماندے
سرور فیندر کرنے خاطر چٹائی ہیٹھ وچھائی
بستر نرم وچھاون کارن ہیں اُسپر عرض سنائی
دنیا فانی دے سب شغل ہیں اپنا مُنہ موڑاں
غم خوشیاں سب مُٹھنے والے کل سُن وسیں اللہ سُٹے
جو کجھ داج دتا سی بیٹی بات حدیثوں آئی
جہیز اُٹھاون حکم سناون جُدا جُدا اشیائیں
لکڑیاں دی جُتی عاما تے اک چوکی دھریا
ست پیونداں والی چادر چھوہاریاں چھل بھڑائی
اک پیالا لکڑ سندا تسبیح گِرٹ کوں ہوئی!
دیکھ جہیز روون اصحابی صدیق اکبر بے حالی
بہت جہیز ایہ دُنیا اندر ملدی ایہنوں جاناں
سردار دو عالم دی ایہ بیٹی جس دی شان کمالی
کرتفسیر دیے تھیں سوچے روندی خوف کماوں
حکم اُشتُد حُبا اللہ دے وچہ عمر لنگھاوے
اک خوشبو تے دُوی عورت نیک ہووے فرمایا

ٹھنڈ نماز اکھاں نوں پاندی تیجی بات بتائی
پھر صدیق کہن میں بھی منوں ترے باتوں حبّ آئی!

رہاں تکیندا سجناں تینوں ہر دم شوق کمالوں
کراں جہاد تیرے سنگ رل کے کہن تے خرچاں مالوں

حضرت عمر کہن ترے میں بھی باتاں دنیا چاہواں
نیک باتاں دا حکم کراواں بدبولوں وک ہٹاواں

عشق امانت توڑ چڑھاواں عہد جو کر کے آیا
عثمان غنی ترے باتاں آکھن میں بھی شوق رکھایا

کھلاواں کھانا تے میں پہلاں دعا سلام پکاراں
نیندر لوک کرن جاں راتیں میں نماز گزاراں

علی اسد اللہ نے پھر کہیا ترے دنیا ندیاں باتاں
عاشق صادق منتظراں سنگ ہوون میرے ساتھاں

نیک عملاں دی کراں ہدایت دیکھاں عیب چھپاواں
عائشہ بی بی کہن پینداں باتاں ترے سناواں

کراں بھروسہ اللہ اُپر خلقوں تنہا رہنا
چھوڑ رب دیوے کراں قناعت ایہہ ہے میرا کہنا

جنت خاتون بیٹی سرور عالی شان سنائے
دل میرا بھی ترے باتاں نوں اللہ جانے چاہے

طاقت ہووے مال اپنا میں رب دے نام لٹاواں
وقت ندامت زاری کرنی فاقیوں صبر رکھاواں

وحی کرے رب اے محبوبا میں بھی ترے دسناواں
ترے باتاں دنیا ندیاں سانوں ہیں محبوب بتاواں

عمر جوانی کرے جو توبہ جو دل خوف رکھاوے
اوہ اکھیاں جو خوف محبتوں گریہ زاری کراون

مسواک اور وضو کی فضیلت

سرور عالم نے فرمایا ہے مسواک ضروری
کیتی فرض نہ رب العالم نہ ہووے مجبوری

اک مسواک اک بن مسواکوں جو نماز پڑھاون
ستر نمازاں بن مسواکوں نہیں برابر آون

مسواکوں صاف کرو منہ اپنا صفت خداوند کرنی
درود شریف تے کلمہ طیب آیات قرآنی پڑھنی

دو غلام ثواب آزادوں کھانے بعد کرائے
تھو ہر اتارنہ بانسوں ہووے منع نبی فرمائے

تھوڑی محنت اتوں عقبے ملسن شاناں
حکم شریعت چلن پار دل خوشیاں وسیاں جہاناں

حضرت ابوہریرہ آکھن ہے ضحاک بتایا!
پاک نبی دے پاس بیٹھیاں اک اعرابی آیا

کرنا وضو ثواب وضو دا حضرت آکھ سنایا!
تاں پھر پاک نبی سرور تے سبھناں نوں سکھلایا

ہتھ تے پانی پا ہتھ دھووے شخص جو تن واری
پہلے جبڑے ترے شرطیں فرمایا نبی غفاری

ستّو گناہ معاف دوجے تھیں تو دو رہے تیجے
غیبت جھوٹھ کرے کر ولی تاپا کی دور ہٹیجے

خوشبو مشکوں منہ وچ اُس دا الله دور ہٹاوے
نیک پیالہ جاں منہ پاوے نور قیامت پائے
ایہو پردہ اُس دے تائیں دوزخ کنوں بچائے
حرام عذاب دوزخ اکھیوں پانی جدوں وگائے
جتنیاں بالاں تے ہتھ پھیرے ملن جنت خانے
رب فرماوے میں ہاں راضی کسے یاتوں نہ ڈرنا
سجا پیر دھوون تھیں الله کرسی نور عطائی
حساب قیامت پیر کھبے تھیں کرسی رب آسانی
قدم قدم تھیں بدیاں اُس دیاں لاہ بتاں کر اسی
تکلیف وضو تھیں سردی موسم ٹھنڈا پانی تھیں پائے
وضو شریعت اہل طریقت ہر ہر وقت رکھاوے
حضرت علی حیدر فرمایا جو سردار عشاقاں
دھوکھ بغض عداوت غفلی حسد دلاں تھیں چھوڑے
غیبت جھوٹھ تے تہمت شر کوں وضو زبان رکھائے
وضو جسم دا مال حراموں کپڑے نہیں پہنائے
نماز ویلاں مومن تائیں پاک الله فرمایا!
مسح سرے دا پیر گٹے تک ذکر قرآنے آیا

تک وچہ پانی پایاں ملسے جنت وچ چوبارے
شفاعت قابل دیچے کول تے تحجیل پردہ آئے
سجا بازو دھوون باروں اجر زیادہ پائے
دعا قبول کرے رب عالم سر دا مسح کرائے
مسح کنّاں تھیں وقت نزع دے غیب آواز پائے
دیہہ غلام آزاداں درجہ گردن مسح کرنا!
پل صراط اندھیرا رستہ نور کرے روشنائی
کرکے وضو جاں قدم اٹھاندا ہزار نیکی تھیائی
وضو محبت جلنے دل جاں عالم الفت نال بلاسی
اس دے ویلے عرش الله دے ملن قیامت سائے
ترک محبت غیراں کر کے قرب حقیقی پاندے
پنج وضو تھیں پنجے چیزاں ہر دم رکھیو پاکاں
باجھ محبت رب رسول غیراں تھیں منہ موڑے
وضو شکم دا مال حراموں بہت پرہیز کرائے
ولباس التقویٰ وچ قرآنے الله حکم بتائے
منہ تھیں کہنی بازو تائیں دھوون حکم سنایا!
لازم ایہہ تعظیم وضو کر پڑھ صلوٰۃ سنایا!

آذان و امام کی فضیلت تے فرائض مؤذن

ابوہریرہ کرن روایت پاک رسول بتائے
اُس دی خاطر استغفاراں ہر اک چیز کراوے
قد ورا ز قیامت اندر سب تھیں ہوگ تہاندا
اصحاب اک عرض کریندا حضرت مینوں حکم بتانا

آذان مؤذن پڑھنے ویلے آواز جتھوں تک جاندے
مؤذن دی تصدیق کرا دن رب اُس نوں بخشاوے
اذان للہ جو شوق دل دے بند عقیدہ نیک جنہاں دا
تیں دے پار ولی درجہ پا کر جنت سیلے ٹکانا!

آذان سنایا کریں جو مومن رلن جماعت بتایا ۔ اُس کہیا ایہ مشکل تاں پھر بہیں امام سنایا
ایہ بھی حضرت مشکل ہیولی پھر حضرت فرمایا ۔ صف پہلی وچ کھڑا ہویا کر جنت دیگ خدایا
قاسم کہن نبی فرمایا سُن آواز جو آون ۔ ثواب برابر کل جماعت بانگے نام لکھا دن
مؤذن وچ دس باتاں ہوون حق ثواباں پائے ۔ وقت نمازوں واقف ہووے بلند آواز رکھائے
شوقوں پڑھے آذان صحیح کر نہ احسان جتائے ۔ ہور آذان کہے جے کوئی غصہ نہیں لیائے
کہے ہدایت نیکی کارن بدیوں منع کرائے ۔ لحاظ نہ مثلے کرے امیراں رکھے خوف خدائے
جاں تک مقتدی نہ آون اُہ ایک امام کرائے ۔ جا گھر رکے جماعتوں اُس دی جھگڑا تاہیں پائے
آذان اقامت مغرب دی وچ تھوڑی بیزاری پائے ۔ مقرر جگہ نہ رکھے کوئی عذر نہ ظاہر کرائے
چھت مسجد پر اک دن حضرت حکم اذان کرایا ۔ بلال اذان ختم کر چکے پاک نبی فرمایا
در اسماناں کھول دتے رب سنن ملائک سارے ۔ کہے صدیق تاں لوں سن دے کوئی جے ہو پکارے
ہر اک دی آذان سُنیندے پاک نبی فرماندے ۔ مؤذن رہسن ساتھ شہیداں پھر ان سیر کراندے
چند باتاں جو فرض اماماں تھوڑا ذکر لکھاواں ۔ شان امام اندازے لوں باہر طاقت نہیں بتاواں
پاک نبی دا خاص مصلا جا نماز پڑھاون ۔ حسد دنیا طمع نہ رکھے بدلے وعظ سناون
سبب نبیاں دے حال قرآنوں پڑھو کیا بتاندے ۔ حکم نہ سادن دی مزدوری اُپر رب رکھانسے
قرآن مجید قرأت فضلوں کرے نہ بہتا تھوڑا ۔ کامل یقین کہے تکبیراں رکوع نہ سجدہ سوڑا
ہر چیز حرام شبہ ہے جس وچ سخت پرہیز رکھائے ۔ کپڑے بدن صفائی رکھے تھوڑیوں نفس بچائے
مقتدی تنگ نہ آون جس تھیں ایتا وڈ پڑھائے ۔ استغفار گناہوں کر کے شروع نماز کرائے
مقتدیاں حق بخشش منگے پڑھتیاں استغفار ۔ شفیع اُنہاں دے کارن ہووے کرے دعا پکاراں
مسافر مسجد کرے حفاظت کھاناں اوس کھوئے ۔ قرآن حدیث احکام شریعت امر نبی سمجھائے

مسجد میں جانا اور جمعہ کی فضیلت

سرور عالم نے فرمایا عرش اللہ دے سائے! ۔ قیامت نوں تن فرقے ہوسن جنہاں نہ غم کاٹے
سردی وضو کرن سکیناں دین یتیماں کھانے ۔ اندھیرے مسجد اندر جاون رب دے خوف رکھانے

صف لیاوے مسجد کارن جاں تک ٹٹے تائیں   ستر فرشتے اُس دن تاکر اُس حق کرن دعائیں
مسجد صاف کرن تھیں اللہ گناہ معاف کراندا   کلمہ جاری رہے زبان پر ٹر ایتھوں جاں جاندا
مسجد کرے سفارش محشر خاص نمازیاں کارن   باتاں دنیا کرن نہ مسجد رب دا ذکر پکارن
خلف ابن یعقوب بتاون کردے ذکر الٰہی   مسجد اندر بیٹھا آیا بات ضروری کائی
دیکھ اُس حضرت باہر جا کر بات جواب سنایا!   کہیوں نہ جواب دتا وچ مسجد کسے سوال کرایا!
خلف کہیا ہے حکم نہ رب دا مسجد بات کرن دا   بہت ڈراں میں خوف رہے تھیں دن نزدیک مرن دا
ابو ہریرہ کرن روایت مسجد اندر جائے   باہجھوں نفل نہ پڑھیاں بیٹھے پاک نبی فرمائے
پنچھی آ ملنے جنتی مسجد جو تیار کراوے   اس دے بدلے محل جنت وچ پاک نبی فرماوے
سن کجھ حال جمعہ دا لکھاں دل وچ تبرک آیا!   خاص غریباں کارن رحمت حج ثواباں پایا
دن جمعہ دا وقت نماز دل اذان سنائی جائے   دوڑو ذکر خدا دی طرفے جو ایمان لیائے!
خرید و فروخت چھوڑ دیو ہر کم جے کر سمجھ رکھاؤ   بہتر ایہو تساڈے کارن ہرگز دیر نہ لاؤ!
دن جمعہ دے پاک خداوند نظر کرے ترن واراں   اک نظر تھیں او گنہگاراں بخشے سٹھ ہزاراں
رات جمعہ دی حکم کرے رب ملکو تساں سناواں   دروازے جنت کھول دیہو اج رحمت بارش پاواں
سید عالم نے فرمایا روز جمعہ جاں آئے   کھانا کھائے باہر جائے داتن غسل کرائے!
اچھے کپڑے پہن گھراں تھیں جامع مسجد جائے   حق شفاعت اُس پر میری پاک نبی فرمائے
ہدیہ اونٹ ثواب جمعہ پہلاں مسجد اندر آیا   ہدیہ گائیں دوجے تائیں تیجے بکری پایا!
مرغی چوتھے پنجویں انڈا عمل ثواب لکھایا   کر سستی جو پچھوں آیا ایہ ثواب نہ پایا!
اک جمعہ تھیں دوجے تائیں معاف گناہ رب کردا   ہو متوجہ خطبہ سن کر خوف رہے تھیں ڈردا
حضرت ابو ہریرہ کہندے روز جمعہ جاں آئے   جمعہ جو مسجد بندہ آوے فرشتہ نام لکھائے
امام جگہے جد خطبہ پڑھنے کرو بند کتاباں!   سن وا وعظ بیٹھے چپ کر کے کارن دبدباں
روز جمعہ دے جنت اندر جبرائیل پکارے   سردار دو عالم شاہ جہاناں ہون براق سوارے
اک سو تیں صفاں ہمراہے چلن ساتھ حضوراں   تیں صفاں گل نبیاں اُمتاں تو سید پر نوراں
پچھے جنتی گھوڑیاں اُپر اگے حضرت جاسن   شہید ولی سب مومن عاشق عالی درجہ پاسن

شیریں سخن بلند آوازوں حمد دا اود پڑھاون
ہر ٹولی پیں درجے اُمت ہر دا اک اُمت سنبھال
پاک محمدؐ کوں رب آکھے منگ جو مرضی چاہیے
ظاہر ہو کر پاک خداوند پھر دیدار دکھاسن
صاحب نصیب جنہاں ہر ویلے اکھیاں نا ہیں جھمکن
یا جھے دیدار دوں اک ساعت عاشق کرن گزارہ
اندر دن دے دود د والی جنت وچ لگاسن
ہر وار دو ناندا دن جمعے دا پاک رسول سنایا!
التحیات پڑھن دے ویلے جیوں نماز پڑھاون
حکم رب تے تیں ملک پرندے ساتھ آواز سناون
اُس دن رب عطا کر دیسی نظری آون سیّاں
ہر ورد آکھن سب مُحمد نا پاک جمال کرائیے
تکن تکن ہوش دور رکھن پئے بیہوش تکاسن
دنیا عقبے تے دن رائیں ایہو خواہش رکھن!
بھی پانی یاد نہ جو سے منگن دید نظارہ
کوئی دن اٹھویں کوئی مہینے سال کئی دسا سن
اک ساعت وچ ایسی اس دے جو منگیا سو پایا
ایہیں خطبہ مٹھیاں سناں بولن رسول جاون

ذکر کلمہ شریف روزہ واعتکاف و زکوٰۃ وصدقہ کی فضیلت

حضرت ابوہریرہ کہندے پاک نبی فرماون!
بنا کر لوح رب قلم بنائی لکھیں حکم سنایا!
آخر تیک جو ہوون والا لکھیں رب فرمایا!
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ لکھ پاک رب نے فرمایا!
اتنی مدت پچھوں رب نے آکھیا قلم لکھا تو یں
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰہ لکھ دیا حکم جبار دوں
ہیبت نصیب ہوسی پائی ست ہزاراں سالاں
ست ہزار برس رہی سجدے کردی گریہ زاری
ہور ہرگز نہ ہویا کوئی تیرے باجھ خدایا
اُس نوں پیدا جے نہ کردا تینوں بھی نہ کردا
ربوبیت نوں ظاہر نہ کردا نہ کوئی ہور پسارا
ستر ہزار سالاں پھر لکھیا ایہا اسم پیارا
جس نے کلمہ پڑھیا صدقوں معاف گناہ ہو جاون
قلم کہے پھر عاجز ہو کر کی میں لکھاں خدایا
ہو جو حکم کرنا وہ لکھاں عجز دوں قلم سنایا
ستر ہزار برس تک ایہا کلمہ قلم لکھایا!
عجز دوں قلم کہے رب میرے لکھاں جو حکم بتاویں
لکھن لگی جاں قلم محمدؐ ہیبت گئی وچ کانپ
ہوش آئی تاں ست ہزاراں کمبی سال بہالاں
لکھ کر نام رسول اللہ دا عجز دوں قلم پکاری
لازم ادب کہے رب خالق لے قلم تد ھ آیا!
سارا نور ظہور تمامی صدقہ اُس سرور دا
اُس دی خاطر عالم سارا اُوہ محبوب ہمارا!
اُس تھیں بعد لا کر لکھیا کلمہ طیب سارا

چالیس ہزار تے ایک کلمہ پڑھیاں کر رہی کھاندی
کراہت مینوں بخشش کرکے کلمہ لکھن لگایا!
کس دی عمر ہووے مِن جتنی کون ایہ رُتبہ پائے
پاک خداوند کہیں تلم نوں اُمت سرور والی
جیہا تمات غنی ہے لکھا کلمہ نفس اَمّارے
کلمہ طیب دے حرف چوڑی نے چوڑی گنتے دن راتے
جو بندہ اخلاص اور پڑھے کلمہ طیب والا!
اُس دے ہر دم تے ہر ساعت گناہ ہر دن جو سارے
اس طرح جو ضرب لگے پر کلمے طبلوں لاوے
موہوم ہستی دا قاتل کلمہ پردہ خودی جلائے
عاشق شاہ منصور جہاں نے سر سولی لٹکائے
راز فقر دا کلمے اندر بجھے بھیر ول اسرارے
کلمہ پڑھیاں کفر اندھیرا ہر گز رہندا ناہیں
ہُن کجھ ذکر روزے دا لکھاں خاص امانت جاتی
حضرت انس کہے اک تحفہ بھیجیا پاک رسولوں
بابے آدم منع درختوں پھل غلطی تھیں کھایا
ذریت اُس دی اُبھرا سانوں اللہ پاک سکھائی
بیس رکعت تراویح پڑھیاں ملے ثواب گھنیرا
تراویح سُنت پاک نبی دی پڑھو ضرور سکھلال
حضرت عمر روایت کردے پاک نبی فرمایا!
ماہ رمضان مہینہ آوے خوب تیار ہو جاؤ
اس دی عزت تساں دی عزت نفع عبادت آیا
قرآن تلاوت ذکر الٰہی نفل نماز گزار!

عرض کرے اے پاک خدایا شفقت عین تساں دی
عرصہ عمر دراز میری دا لکھنے وچ دیہایا!
کس نوں طاقت لکھے آتنا ایں بنا بر آئے
کلمہ پڑھے مومن اک واری تیں تھیں درجہ عالی
پڑھ کر عاشق کلمہ صدق اپنا تن من والے
چوڑی ہزار واری سلہ ہندو یندا دن تے راتے
خاص الخاصوں سمجھ پڑھیندا پاوے درجے اعلیٰ
کلمہ طیب سارے ایویں جیوں لکڑی اگ لاوے
شوق الاہوں دل تھیں شعلہ اٹھدا جیسم کملاوے
بجھ کلمہ گم گئے نہ لبھے راز جہاں نے پائے
انا الحق کہیا ہو واصل اپنا آپ بھلائے
نور الٰہی عالم اندر جس دے کل پسارے
دکھت ترع دے ساتھی کلمہ جو چاہیں سو پائیں
ایہ امانت صدق دے تھیں مومن توڑ چڑھائی
تیس روزے کیوں ہوئے مقرر مطلب کیا اصول
اتر ہیں رہیا اُس دا پاک نبی فرمایا!
کہے اعرابی بیٹک سچی حضرت بات سنائی
بیس ہزار گناہ رب بخشے جنت کرے بسیرا
صدقے خیر خیرات کریو ہو کر ہشیاراں
ماہ رمضانوں اک دن پہلاں پڑھ خطبہ سمجھایا
کرو عزت رمضان مہینے کپڑے صاف رکھاؤ
سب مہیناں تھیں وہ عقبے درجہ عمل بڑھایا
محشر اندر کرے شفاعت روزہ روزیدار دے

کل مہیناں وچوں سرداری ماہ رمضانے پائی
ماہ رمضانے پاک خداوند قید شیطاناں کردا
قدر معلوم ہویا جد روزے کہن ہمیشہ رکھاندے
رات اخیری ماہ رمضاناں روون فرشتے سارے
قبول دعائیں صدقے ہوئے جنے پاک گناہوں
تدھ لپند جو چنید بندے نے خاوند اساں بنائیں
ابن عباس روایت کردے پاک نبی فرمایا
لو لکھ برساں وقت ویہادے جلسی اندر ناراں
جہنے ملیاں ہر برائیوں روکو نقصان بھائی
شہوت نظروں دیکھیاں روزہ الکھیاندا اٹھ جاندا
پیر ہتھ حکم شریعت جلن روزہ ہتھ پیراں دا
سر پیراں تک کل اعضاواں روزہ اک اکالوں
قالو بلیٰ جواب الستوں دم دم پیا سنائے
جہاد نفس بتیں عاشق مرداں ہر دن روز دیداں
اعتکاف بیٹھن دا در جہ تھوڑا ذکر سناواں
حضرت انس کہے ہیں سنیاں عالم دے سرداروں
للہ عمل ہووے جس نیت دکھاں نپان نہ کرنا
اک دن رات اللہ دے ذکروں ثواب عمل تحقیق اوتوں
پنجسو برس ہر پہ دے رستہ پاک نبی فرمائے
حضرت زہری کہن تعجب اعتکاف جو لوک چھوڑیندے
کسے خلیفے چھوڑیا ناہیں کردے دار و داری
فخر نہ دل وچہ مول لیائے کر کے عمل بھلائے
صحبت بیوی ساتھ نہ کرنی حکم قرآنے آیا

جیہوں کر سب نبیاں تھیں افضل پاک رسول الٰہی
دن تے راتیں بخشش کردا جو سائل اس دردا
کھانا سونا ٹرنا بہنا لکھے عبادت جاندے
روزے داراں دی تکلیفوں کھیانی سو ہارے
پینا سنگار لگا کر حوراں آکھن پاک الٰہوں
دروازے بند رب دوزخ کردا کھولے جنت جائیں
بغیر عذر اک روزہ چھوڑے دوزخ جلے ستایا
ڈھال دوزخ دی روزہ جانوں وزیوں کب بیداراں
یارہویں دے وچہ رکھیا جاوے کھاؤ حلال کمائی
چغلی جھوٹوں رہے نہ روزہ سمجھو منہ کتا ندا!
دیس صفائی خودی گوائی چھوڑ خیال غیراں دا
چک امانت پوری کرنی ایہہ ہے مرد کماؤں!
سینے چمکے نور الٰہی غفلت پردے چائے
اسم الٰہی باہجوں بھائی ہور نہ بھاون کاراں
لازم شرطاں جو جو آیاں اوہ میں لکھ بتاواں
ستو شہید ثواب اعتکافوں اک دن راتے پاروں
مطابق سنت شوکدہ ہوئے خوف الٰہوں ڈرنا
اس تے روز خلقے وچکاراں تن پڑے ہو جاون
دنیا عقبٰے کسے دعائیں رب قبول کرائے
وقت وصال قریب تمید الٰہی اعتکاف کریندے
دس دن آخر ماہ رمضاناں کر جو عبادت بھاری
مسجد اندر حکم بیٹھن دا رب دی یاد پکائے
دس سو سال عبادت درجہ رب دی طرف قبول پایا

خواہش نفس امارہ والی دنیا دے کم چھوڑے
سمجھے مردہ آپ اپنے نوں دن زندگانی تھوڑے

پڑھے قرآن تے عمل کمائے اہو نڈا اول پائے
کنز العباد حق مسکیناں دے لکھیا دسیا جائے

نماز مغرب تھیں پچھوں کھلئے منزوریات سنائے
تھوڑا سووے بہتا جاگے خوشبو تیل لگائے

سنت چیزاں چھیں باہر جائے اجابت شاہنشاہے
غسل وضو تے کرل پخانہ جمعہ جنازہ جائے

حکم زکوٰۃ بیان کراں کجھ بنا پنجواں اسلام اول
تھوڑ وچوں کڈھ ڈھائی دیوے سبھے ہین آرام اول

حضرت ابو ہریرہ آکھن پاک رسول سنائے
ہووے غنی زکوٰۃ نہ دیوے قہر دل مار یا جائے

جیہوں اگ لگے گھر ساڑے مال سارا جل جائے
کرے تجارت مال جہازاں پانی غرق کرائے

ڈاکو چوری یا کر زوری اس دا مال لے جاون
سخت بے عزتی کر کے اس دی جانوں مار گوادن

مقدمہ کاری پوے بیماری سنجائیز مال تھیوے
امن نہ رب دیوے اس تائیں دوزخ وچ سٹیوے

اس دا مال اولاد بری جا کرن خرچ ازائیں
راگ نشہ تے کنجر وغیرہ ظالم کھان غذائیں

بعد مویاں ایہہ پکڑیا جائے رب حساب پچھائے
مسکین یتیم نہ بیوہ دتا نہ زکوٰۃ خرچ کرائے

سردار دو عالم نے فرمایا بخل جو مالوں کرے
دشمن بن گئے جان اپنی دے مصیبت دوزخ جردے

حال قارون خداوند عالم وچ قرآن بتایا!
تن وچہ تھیں اس دے تائیں غرق زمین کرایا

انکار زکوٰۃ توں تہمت پار ول دنیا حرص لگائی
ہے نصیحت غنیاں کارن سوچ ساتھ دانائی

ظاہر عزت دیکھ قارون نے جنہاں دل للچایا!
غرق زمین جہاں ہوندا ڈٹھا توبہ توب سنایا

راہ مولے دے کرے جو صدقہ گل مصیبت ٹلے
دعا مسکین یتیماں دی تھیں پیندی برکت مالے

ابن عباس کہن میں سنیا کہندے نبی الٰہی
کیسے والیاں پر دیاندے سنگ چمبڑیا بندہ کائی

آکھے حرمت کیسے پار دل یا رب بخشیں مینوں
سرور کہیا حرمت مومن زیادہ دساں تینوں

کہن لگا اے نبی خدا دے میرا عیب وڈیرا
سرور عالم کہن کیا ہے خاص گناہ جو تیرا!

یا حضرت میں بہت غنی ہاں تے ہے کنبہ بھارا
سوال سوالی کردے جے مینوں تن من سڑدا سارا

میں تھیں فاسق دور ہو جاویں کہیا نبی خدائی
تیری اگ نہ میں دل آوے کھا کر قسم سنائی

پڑھیں نمازاں رکھیں روزے سال ہزار بتاویں
جے توں للہ خرچ نہ کریں دوزخ جلیل بناواں

سردار دو عالم نے جبریلوں صدقہ اجر پچھایا!
دکھو دکھ ثواب سناواں جبرائیل بتایا!

امیر یا ظالم تائیں جتنا دیوے اُتنا پاوے
بیٹا غنی تے مال ہووے عاجز جیہا انہاں دیندا
ٹوٹے لنگڑے اندھیاں تائیں یا مردے پر لایا
ہوو عربی دا علم پڑھیندے خاطر عمل کماون
بیچ یا تاں دروازے جنت لکھیاں حضرت پایاں
کرنا صبر مصیبت اندر دل رووے مُنہ ہسے
حکم امیری ہونسیاں ہریاں عاجز لبھے تماناں
ہو غریب سخاوت کردا خفیہ دن تے راتاں
حضرت ابو موسےٰ جو اشعری کہن حضور سنایا
سرور عالم نے فرمایا منگتے والیاں تائیں
ناقے والیاں کھاناں دیوے کپڑے ننگیاں یاروں
سخی سخاوت کرنے والے رب نوں بہت پیارے

صحیح سلامت بندے دیوے دس حصے ودھاوے
بدلے اک دے ست سو وافر پاک اللہ بخشیندا
اک دیدے بدلے تو سو پاسی جبرائیل سنایا!
اُنہاں نوں اک دیون والے تو کئی وافر پاون
عمل کماو جنت جاؤ دساں اُوہ میں بھایاں
قرض غریباں کرے معافی کارن فخر نہ دسے
لکھے پیار غریب یتیماں کرکے خوف ربانال
ہتھاں نہیں احسان جتاون کردے رہن خیراتاں
ہو بھکھے نوں کھاندیوے بہت ثواب بتایا
جے کر شرک نہ کیتا اُنہاں بخش دیوے رب سائیں
پیاسیاں تائیں پانی دیوے بہتر حج ہزار دل
سرور عالم حاتم ڈھیانہ اک سخیاں سارے

عورت کا حق خاوند پر خاوند کا حق عورت پر

حضرت ابو ہریرہ آکھن کہے رسول خدائی
ادا نہ کرسی ہے بد نیت اُوہ ہے جیسا زانی
حضرت اکثر کرن روایت پیندنہ حق عوراتاں
وضو نماز روزہ سکھلاوے سنت فرض بتائے
خُلق محبت رکھے اُس تھیں امر نہی سمجھائے
لیکن اتنی طرح خلاف نہ دیوے جس تھیں جسم وسائے
غیر شریعت گھر ہی امیراں رہ کے جادن کولوں
بہت فرائض مرداں ذمے حق عوراتاں آئے
بیوی نیک ہوئے جس بندے ناحق چھوڑ نہ دیوے

عورت ساتھ نکاح کرے جو کرے نہ مہر ادائی
ہو کر غنی نہ قرض اُتارے دوزخ جان جلائی!
ذمے خاوند جو جو گیاں لکھ دساں واں باتاں
جہالت دنیا تھیں اُس روکے قیامت خوف دسائے
صحبت بد عوراتاں ذی تھیں اُس نوں روک ہٹائے
تماشہ میلہ شہر سینما جاون منع کرائے
بھاویں اُوہ ہمسائے ہوون کہے نہ بولن جھولوں
وصف جو نیک بتاوے بےشک بدی نہ ظاہر کرائے
طلاق دیوے اسباب لیوے کجھ سب کجھ بہاں لیوے

عُمر ولی دی خدمت اندر اک صحابی آیا
گھر حضرت بھی جھگڑا ہُنداسن کر واپس جاندا
عُمر ولی نوں بات اس دی دا کوئی پتہ بتاندا
کہے سُناون جھگڑا آیا جھگڑا گھر وچ تیرے
در گزری تھیں وقت گزاراں حضرت عمر بتایا
کیا حق حضرت ہیں سمجھائیے پھر حضرت فرمایا!
اس دی وجہ حرام ول میرا باز رہے دل یارا
کپڑے میلے صاف کریندی پالے بچیاں تائیں
قوم قریش شریف گھراناں اکھّ بتلی سرور دی
خاوند دُنفے خاص حکم مے غلام کنیز گھر اندے
آپ جو کھائے اُنہاں کھلائے عورت کرے تاکیداں
عورت اُوہ جس نہیں محبت رب دے ساتھ کرائی
سرور عالم کہن جو عورت رب دی قسم اُٹھا کے
سوناچاندی مال اسباباں ماپیاں کنوں لیائے
جو اُس نیک اعمال کمائے ضائع رب کرائے
باجھ حسابوں دوزخ اندر رب اُس تائیں پائے
ساتھ محبت خاوند تائیں پانی گھُٹ پلائے
قیامت اندر سب تھیں پہلاں رب نماز پچھائے
حضرت حسن امام بتاون کہیا نبی خُدائی
جاں تک واپس آنہ آکھے کر مرضی جو تیری
حیض نفاسوں پاک ہوئی جو کر دی ہے انکاراں
بنا سنگار اُتارے اُپر دُوں باجھ اجازت جاندی
نہ نماز نہ روزہ رکھے عمل نہ نیک کماسے!

اپنی بیوی کراں شکایت دساں حال و ہایا!
دل وچہ آکھے نہ ہُن دساں گھر اپنے نوں آندا
بُلا کر حضرت اُس دے تائیں گُزریا حال پچھاندا
یا حضرت میں واپس آیا حیرانی دل میرے
خاوند اُپر حق بیوی دا بہت زیادہ آیا!
بیوی دا حق میرے اُپر دساں جو کجھ آیا!
میرے گھر دی کرے حفاظت کم کریندی سارا
ہانڈی روٹی گھر ہیں پکائے گڈیاں لگ تک اساہیں
پنج سو نفل درود بھی پنج سو پاک نبی پر پڑھدی
ماتحتاں تکلیف نہ دیوے جو بے قدر سدا آندے
مرنا یاد کرائے اس نوں روزنہ خوشیاں عیداں
ایمان سلامت جیہڑے جائے بہتر مرد ول بھائی
نیکی نیری کدی نہ دیکھی خاوند کہے سُنا کے!
قول ہیں کون ایہہ میرا سب کجھ غصے ساتھ سنائے
کیوں خاوند نوں کیہا ایسا لفظ بے ادب سنائے
نیک اعمال قبول نہ ہو دن سرور حکم بتائے
روزے نفل عبادت اندر جیوں کر سِل وہائے
دُوجا حق خاوند دا عورت پاسوں پچھیا جائے
گھر خاوند تھیں عورت نکلے عمل قبول نہ کائی
بھاہے مار چاہے رکھ بیوں بخشیں غلطی میری!
کرنی مار مناسب اُسنوں کرے نہ جیکر کاراں
غیراں تھیں ہس بات کریندی خاوند بہت ستاندی
حفاظت کرے نہ ستر شیشہ دی اردو شرح بتلائے

جس رب تے رسول تے خاوند راضی جنت جائے
لازم غسل جنابت پچھوں پاک کرے خود تائیں
باہجھ اجازت گھر دل نہ جائے کسے ولاد سمھالاں
خاوند دے ماں باپ تے بہی خدمت ادب بجائے
حضرت امّی کہن میں سُنیا حضرت عمرؓ خطابوں
فرشتے اُس گھر آون ناہیں جاں سر لئے نہ چادر
ہزار برس وچ دوزخ جلسی سمجھو ایسے یاروں
جے بد نظروں غیراں طرفے ویکھن قصد کرلئے
چند باتاں سمجھن دی خاطر عاجز لکھ دکھایاں

جس دروازے جنت والے جاوے رب لنگھائے
سستی کرے نہ وچ نمازاں کسے نہ شرک دا ئیں
گھر تھیں چیز چرائے ناہیں لُٹے نہ کڈھے گالاں
نچن گاون ڈھول وجاون نہ کریں الائے
جاں سر عورت کھولے گھر وچ دھون کاسن یوں
نامحرم جو داں دکھائے عذاب کرے رب قادر
زانی دا کی حال ہووے گا ڈریئے رب جبارون
آتش میخاں ٹھوکن اکھیں عمرؓ ولی فرمائے
عمل کماؤ فائدے پاؤ منّو رب فرمایاں!

لڑکے کا حق والدین پر اور والدین کا حق لڑکے پر

مفتاح الفتوح عقیقہ بابت کیسے سوال سنایا!
قربانی وانگ عقیقہ جانوں کھاؤ اتے کھلاؤ!
معرفۃ الحقوق اندر ایہ لکھیا والد دا حق آیا
بکرے دو لڑکے دی خاطر حکم حدیث بتائے
ہڈی بکرے دی نہ توڑو جوڑاں تھیں کٹواؤ
سنت چوداں دن اکیں پچھوں عقیقہ کرو بتاواں
سن عمر تھیں ابوہریرہ ایہ روایت کردے
شرع مطابق نام رکھائے حلال کھوائے کھانا
حضرت عمرؓ کہن اک لڑکے باپ میرے کول آیا!
لڑکے نوں منگوا کے پچھیا بات کیا بتلاویں!
میں کیہا مشرک زانی عورت گھر وچ نہیں رکھائے
امر نہی تھیں روک کے اس نوں نیکی طرف لگائے

حضرت امام اعظم دے تائیں انہاں حکم بتایا
مسکین یتیم فقیراں تائیں تے حق دار دلاؤ
ستویں دن دا لڑکا لڑکی عقیقہ کرو سنایا
لڑکی بدلے اک بکرا ذبح کرایا جائے
کٹ اعضا دیو کوئی دائی خویشاں حق پہچاؤ
مہراں برابر سونا چاندی حق غریب لیجاون
لڑکے دے حق چار پدر پر حکم نبی سرور دے
علم قرآن ادب سکھلائے کرے نکاح جوانا
لڑکا میرا حکم نہ منیں اس نے آکھ سنایا!
لڑکا کہندا کی حق نیں پر حضرت جی سمجھاویں
اچھا نام رکھائے لڑکے فقہ قرآن سکھائے
لڑکا کہندا یا حضرت ایہہ نہ کوئی حکم بجائے

اک سوداگر مول کنجری سے کر اس نے گھر میں بسائی
لڑکے باپ کیہا ایں لڑکا سچ یا جھوٹ بتائے
میرے پاسوں چلیا جانویں تاں میں جھڑک ہٹایا
سرور عالم نے فرمایا لڑکیاں ادب سکھاندے
ہر دم رحمت اُنہاں اُتے اللہ پاک بھیجائے
خاوند مرے پھیوں جو عورت حق اس دے بیچ بہندی
بغیر عقد جس نفس اپنے نوں بدلیں روک ہٹایا
ماں پیو دی خدمت کرنی لڑکیاں آکھ سنانواں
عبداللہ بن عمرؓ فرماون لڑکا کوئی آیا
حضرت پچھیا ماں پیو تیرے زندہ ہیں یا ناہیں
سرور کہندے جا کر خدمت لے اجازت آئیں
بھانویں کتنی کرے عبادت پاک اللہ فرمائے
پڑھے نماز زکوٰۃ نہ دیوے قبول نماز نہ ہوئی
اُس دا شکر قبول جے کر شاں پاک اللہ فرمایا!
حسن بصری وچہ بیت الحرم کرن طواف بتائے
زنبیل تلے رکھ کر سچ بھائی ہیں اُس آکھ سنایا
خاطر بیچ لیا یا اس نوں حق ادائی کرساں
میں کہیا ہے ایس طرح ہی لیا نویں ستر وارے
جنت ماں دیاں قدماں ہیٹھاں خدمت جنہیں ہتھ آئے
اصحاب نبی دے حضرت حارث نے بیمار بناون
سرور عالم پچھیا اُس نوں کہندا اگ دسائے
ماں میری ناراض میرے پر نہ کر دی گفتاراں
حضرت رکھنے ماں اُس دی نوں اس نے بخش گناہواں

نام میرا نہ اچھا رکھیا قرآن نہ فقہ پڑھائی
انہاں باتاں بتیں لڑکا سچا اُس دا باپ بنائے
ہو شرمندہ چلا گیا اوہ کیتی تے پچھتایا!
کما کر روزی حق حلال دل بچیاں ہین کھواندے
سلام تے برکت اُس دے اُپر روز بروز زیادہ آئے
اولاد اپنی دے پالن خاطر صبر شکر تھیں رہندی
درجہ پاوے جنت اندر پاک نبی فرمایا!
من لیواں گے قسمت والے ہوندا قدر سداہی تواں
پاک نبی نوں بعد سلاموں حکم جہاد پچھایا!
کہندا لڑکا زندہ دونویں حکم کیا فرمائیں
جے اوہ خوش ہو بھیجن تینوں لڑن کفاراں جائیں
حکم نہیں منیاں پاک نبی دا میتوں ناہیں بھائے
میرا شکر گزارے بھانویں ادب جو ماں پیو کوئی
ہر اک حکم نہ منے جاں تک نہیں قبول سنایا
زنبیل کاندھے پر طواف کریندا اک بندہ فرمائے
کہے زنبیل اندر ہے مائی اد بول بوجھ اٹھایا
شام ملک تھیں چک لیا ندی تلے نہ ہرگز دھریاں
پھریاں سب زمین پر بھی نہ حق اک رات اُٹھائے
پاک محمد سرور عالم رب دے حکم سنائے
وقت نزع نہ کلمہ آوے خبر حضور پچاون
یا حضرت جاں پڑھن لگاں ہیں غضبوں سلطان آئے
کر و سفارش دیوے معافی رو رو کہے پکاراں
یا حضرت دل چاہے تاہیں آیا حکم الٰہی ہوں

کھاکر قسم کہے رب عالم کہیں نہ میرے تائیں
حکم سبھے داس کرمائی بخشے حارث تائیں!
ابوذر غفاری آکھن سرور کہندے آہیے
رسول اللہ دے ساتھ گیا ہیں آ قبر پر رودن
جبرائیل پیغام لیایا رودن تساڈے پاروں
کہن انصار عذابوں رووے میری امت بندہ
کرن دعا پھر زندہ ہویا الامان کردا
دتی ہیں تکلیف مائی نوں حضرت معاف کراویں
سرور سبھ کہیا ماں جواتا جے نہ زندہ رہندی!
ساتھ بڈھی کئی بندے سن کر سرور خدمت آئے
بڈھی کہندی وچہ نمازے ہیں سر سجدے پایا
نہ راضی رب تیں پہ ہندے دردوں آکھ سنایا
قبر اس دی پر کیں لگا نویں سرور نے فرمایا!
یا حضرت ہیں بخشیا اس نوں بڈھی آکھ سنایا

مال اس دی نہ جاں تک بخشے ہیں بھی بخشاں ناہیں
زبان پر کلمہ جاری ہویا ملیاں جنت جاہیں
جتھاں مردیاں کوئی نہ وارث ملن انہاں نوں جالیسے
ہیں پچھیا کی باعث حضرت کہن عذاب اس ہووے
وچہ اسمان فرشتے رودن کر کر آہ پکار رودن
کہے جبریل دعا کرو رب کر دیوے اس زندہ
یا حضرت اگ اگے پچھے ہیٹھوں اُپر دل سڑدا
جا ابوذر حضرت کہیا مال اس دی سد لیاویں
تدھ غلامی کدی نہ ہندی جان عذاباں سہندی
کریں معاف مائی اس لڑکے پاک نبی فرماون
بیہوش نے تیں ماریا اس نے توڑیا ستھ سنایا
معاف کرن نوں نہ دل چاہے ہیں اس تیں دکھ پایا
رو رو آکھے بخشیں مائی مینوں اگ جلایا
طفیل حضور عذابوں چھٹا جنت رب پچایا!

بیان موت و قبر فناہ تمام مخلوقات نفخہ صور دوبارہ اُٹھنا

موت فرشتہ روح مومن دی طرف علیین پچاندا
رب اپنی دی طرفے جانویں نوں اج ہو خوشحالاں
حضرت حسن روایت کردے کہے نبی سرداراں
تن سو سٹھ ۳۶۰ تلوار وجے جیوں وقت نزع فرماون
عبداللہ بن عمرو فرماون میرا باپ بتاندا!
عقل زبان ہے قائم رہندی چاہیے حال بتایا!!
کہندا اسیں تُوں لوکاں تائیں حُن خود حال بتائیے

اے مطمئنہ نفس تیرے پر رب راضی ہو جاندا
ہوا قبر وچہ جنتوں آکے وے پا نویں خوشی کمالاں
ابوہریرہ وقت نزع دی تلخی کریں شماراں
مومن نزع لقا الٰہی ہو قربان سداون
مرن لگا کوئی سختی موتوں کیوں نہیں حال سناندا
وقت نزع جاں آیا انہاں ہیں پھر یاد کرایا
موت حقیقت سن کرایا اسیں بھی عبرت پلیئے

باپ کہے مُنہ چھوٹا جیہا ہیگی بات وڈیری
رضوی جبل پہاڑ مدینے مُونڈیاں جیول چُکایا
پیٹ اندر رکھ کنڈے داراں زمین اسمان چھپایا
تن یاتاں تھیں حال میرے دی حالت رب بدلائی
افسوس رہندا جے اُس دم مرداد و زخدیو چہ جاندا
جنگ دوران نوجاں دے اندر جے کریں مرجاندا
ہُن معلوم نہیں رب میرا کی ورتے ورتارا
سرور پاک نبی فرمایا وانگ مسافر رہنا
حضرت ضحاک روایت کردے پاک نبی فرمایا
کہندی روح آتار آہستہ نزع تھیں گھبرایا
پانی پاک ملنے ویلے قسماں رب دیاں پائے
بعد غسل جان کفن پہنادے کہے نہ زور لگانویں
آخر دا دیدار جُدایاں روز قیامت میلے
مال اولاد یتیم بیوہ نوں رب سپرد کرانواں
تنیج واری ہر دن دے اندر قبر آواز کراندی
تنہا سخت ڈرونی جا گھر ساتھ نہیں لیانویں
مٹی پتھر میرے اندر ہتھیں فرش بنانا!
زنبور بچھو سپ کیڑیاں دا گھر خود تریاک لیانا
قبر اُنیس کیا یا حضرت عمل قرآن بتایا
فرش قبر دا نیک عمل سب ایہ تریاقی بناون
قیامت نوں دو نفخے ہوسن کے اسرافیل ملائیک
اک تھیں مرنا دوجے اُٹھنا جو سب وچ جہاناں
نفخے دی آواز دل ہر نوں خوفوں دل لرزائے

بطور نمونہ انشاءاللہ کر ساں کمی گھنیری!
روح سُوئی دے نکیوں نکلے ایویں اندازہ آیا
دو نہال دے وچہ واسا میرا حالہ نظری آیا!
جد دل آرادہ قتل کیتا ہیں خاتم نبیاں سائی
اسلاموں بدلی حالت میری رحمت ربدی پاندا
نماز جنازہ سرور عالم میرا آپ پڑھاندا
پڑھ کلمہ پھر جیہوں روح نے کیتا قبر کنارا
غافل رہو نہ دنیا اندر ماتوں میرا کہنا!
انگوٹھی پگڑی کپڑے میت آتارن جد دل سنایا!
یا جیہوں جن انساناں سب نوں اُس دا بول سنایا!
ہتھ جسم پہ پھیر آہستہ مجروح نزع کرائے
خویش عزیز دیکھیں مُنہ میرا سب نوں آکھ سنانویں
لحد رکھن تھیں پہلاں تھوڑا اٹک جاؤ اس ویلے
نہ تکلیف دیو کوئی اُنہاں کر کے عجز سنانواں
سرورِ عالم نے فرمایا کر یو عمل بتاندی!
سخت اندھیرے ہیں وچہ میرے کر دیوا آویں
ہیں فقر گھر میری طرفے نخرمی لے کر آنا
اصحاب کہن یا حضرت اس تھیں واقف حال کرانا
قبر چراغ نماز عبادت جو دن رات پڑھایا
زہری چیزاں کارن کلمہ پاک نبی فرماون
فرق دو نہاں وچہ چالی سالاں گزرے وقت خلائق!
گلیاں سڑیاں ہڈیاں زندہ کرسی رب یگانا ل
سخت بھونچال زمین ہلادے ماں بچہ بُھل جائے

حملاں والیاں حمل گرن گے بیہوشیاں خلقاں پاون
نفخہ موت سُنے جاں شیطاں تھر تھر دل گھبرائے
کعب احبار روایت کردے وفات آدم جاں آئی
رب فرمایا جنت جا ہیں کریں عیش آراماں
حالت موت اُوہدی دکھلاویں آدم عرض کرائے
نصف خلائق اُس آوازوں سُن بیہوشی پاون
اس آوازوں عقل آوارہ خبر وجود نہ رہسی
زمیں اسمان پیدائش سب دی بخشی قوت جاویں
اول آخر جاں قندن دا خلق عذاب جو ساری
قہری ستر ہزار فرشتہ تیں ہمراہ سدھاوے
رب ٹہھ نطفی دی ستر ہزاراں انگوں جان نکالیں
رب دا حکم بجا من پُورا دھمکی دین شیطانے
ہوش کرے پھر جھڑک سناون پھر بیہوش سدھائے
ملک الموت اس کہے خبیثا موت مزہ اج آئے
موت عذابوں شیطاں ڈردا اپنا آپ چھپائے
وچہ دریا دے غوطہ لائے دریا باہر نکالے
قبر آدم پر کرے پکارے ہا عشاق تمہاسے
اہل نطفی تے اہل سقر تھیں عزرائیل پیالہ
عذاب نزع دی تنگی اُسنوں دم دم سخت جلاندی
حضرت آدم حوا تائیں پاک اللہ فرمائے
حالت اُس دی دیکھ دوویں پھر سجدہ شکر بجاندے
ترساترسا کر حکم رب تے تھیں شیطاں جان نکالی!
پہلے فقیروں مرسے جاں خلقت پاک اللہ فرماوے

خوف الاہوں جھرے بیٹے جھٹ بڈھے ہو جاون
پشیمانی حیرانی اندر غمدے غوطے کھائے!
کہن شیطان نہ میرے تائیں کرے تحمل الہی
عذاب جو وقت نزع گمراہاں شیطان ساتھ تماماں
فرمایا آخر جس دن آسی اک آواز سناوے
تن دناں تک ہوش نہ آوے زندہ جو رہ جاون
اک دو جیول دیکھن گے رب ملک الموت نے کہسی
میرے غضب قہار جلالوں عذاب ابلیس پچاویں
چار گنا ودھ سب تھیں کرنا ڈاڈھی کریں خواری
اک زنجیر اک بیڑی دوزخ ہر اک ساتھ لے جائے
مالک دوزخ توں رب کہیا دروازہ کھول دکھائیں
ہو بیہوش آواز کرے گا ہن بیہوش جہانے
پہلے دا اگوں فیر آوازہ دہشت پار دوں آئے
فرعون اجیہے زمانے سارے توں گمراہ کرائے
لہندے چڑھدے جدھر جاوے اگوں موت دسائے
کوئی جگہ چھپانے ناہیں ہوئے متھ سے جالے
مردود لعین ہویا ہیں ظالم ہوئے دشمن سارے
دُگنا چگنا کیتے پاساں کرکے مند احوالہ
مرنی باجھوں پاک خداوند جان نہیں نکلاندی
ویری دا اج حال دیکھو سخت سزائیں پائے
کہن انعام اساں پر تیرے ساتھیں گئیں نبھاندے
مردود لعین جانے جیوں نکلی رہا جانے رب والی
زندہ جو کوئی رہیا ہیتا اُو اسرافیل بتاوے

جبریل یا میکائیل زندہ یا عرش اٹھاون والے — عزرائیل تے ہیں بھی زندہ اے رب ذوالجلالے
کوئی نہ رہسی تویں رہسیں حیّ قیوم خدایا — حکم دتا رب مالک الملک مارا انہاں فرمایا
حضرت عزرائیل سبھاں نوں ذائقۃ موت چکھایا — کُل فانٍ رب فرمایا خود بھی مریں سنایا!
جنت دوزخ دے وچکاراں عزرائیل آ جاندا — جان اپنی خود جسموں کڈھے چیخ آوازہ آندا
جے کُل خلقت زندہ ہوندی اُس چیخوں مر جاندی — موت وقت تے ملک الموت تے تلخی موت سناندی
لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ مالک کون مُلک دا! — جواب نہ آوے رب فرماوے مالک زمیں فلکدا
لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ستا کر کرسی رب پکارے — اسرافیل تے عرش ملائیکو زندہ ہو دربارے
حکم ربے تھیں کرناہ اندر روح تمامی آون — اسرافیل پھوکا دے حکموں روح نکلدے جاون
نک دے رستے وچ جسم دے داخل ہندے جاون — پھٹے زمین قبر تھیں نکلن طرف ربیدی آون
مرد زن سب ننگے ہوسن کرسن گریہ زاری! — اتھرو خشک ہوون لہو نکلے اکھاں تھیں ہوں جاری
اک اک اُپر دو سو اسی مقرر فرشتے ہوسن — ستر ہزار سالاں دی مدت اِکے جگہ کھلوسن
سوا نیزے پر سورج ہوسی پسینے غرق لوکائی — شفقت نظر نہ دیکھے اللہ مدد کرے نہ کائی
بعضیاں پیٹ بعضے مُنہ تائیں تنگ پسینوں آہن — حکم ربے تھیں کُل خلائق محشر طرفے جاسن

قیامت کی سختیوں اور پُل صراط سے گزرنے کا بیان

حضرت عائشہ کہن میں پچھیا اکس پاک رسولوں — دوست یاد رکھے گا دوست وچ قیامت ہولوں
کہن حضرت تن وقتاں باجھوں کہن یاد پیاسے — وزن عمل جاں ہوون تکن یاراں یار دسالے
جنت دوزخ جانوں پہلاں کس ہتھ من اعمالاں — جس ہتھے ہے کھٹر کھٹر ہسی لکھیوں پُرسے حالاں
دوزخ تھیں اِک صورت نکل طرف انساناں آئے — یار یاراں نوں پُل سدھاون جاں اُوہ نکل دکھائے
آکھے تن بندیاں دی خاطر مینوں رب بنایا! — مشرک ظالم منکر محشر جنہاں رب بھلایا
پکڑ پچھاں کھڑے وچ دوزخ حکموں رب تعالے — معاذ رازی دے بیٹے ہیکنے کہن قیامت حالا
محشر اندر کُل خلائق جمع کرے رب باری — نیکی بدی حساب کراون جو عمراں دی ساری
جیسا عمل تویں پکڑاون نیک سجے بد کھبے — سرور امت بخش کروہن حکم ہو دن پھر ربے

حساب اُمت سُن بدن مبارک لرزیا شاہ جہاناں
متکبر خونی بے رحماں نوں اللہ پاک بلاوے
جنہاں ماں پیو دُکھ پچائے کُل بدکاراں تائیں!
رحمت عالم کرن ارادہ چاہون عرض سناون
یتیم غریب ستائے انہاں نہ سن رحم کراندے
نیکیاں! انہاں دیاں اُنہاں کراں، عدالت پوری
حضرت عکرمہ کرن روایت روز حشر جاں آئے
پیو عورت تھیں منگے نیکی ناہیں دلیساں کہسی
ہائے افسوس آوازاں کرسن اُس دن ورن کاری
ابو ہریرہ کرن روایت پاک نبی فرماون
ابو البشر شفاعت کرنی عذاب کیویں ٹل جائے
نوح نبی نوں آکھو جا کے اوہ اج بخشاون
ابراہیم خلیل کہو جا پاس خلیلے آئے
کہے خلیل نہیں کہ ہندا زور آور سرکارے
کلیم اللہ نوں آکھن جا اوہ آکھن آکھ نہ ہوئے
روح اللہ دے پاس آون سب آکھن کردلداری
چلو اکٹھے ہو سب چلئے حبیب خدا دربارے
سخی سید دربار دو عالم آ سب عرض سناون
آدم نوح ول نوح خلیلے خلیل بھیجن ول موسے
اوّل آخر دے سب بندے تُن آئے ول میرے
حق شفاعت کبرے نیرا پاک اللہ فرمایا
محبوبا من لواں نہ موڑاں تکلیفاں حشر ہٹایاں
ذرا ذرا بھر لبھا ہوئے رب عدالت کریسی!

نیکیاں والے جنت جاون ملن عالی شاناں
حاسد زانی غیبت والے سود خوراں منگواوے
پکڑ پیشانیوں کھڑن فرشتے دوزخ کرن سزائیں
نہیں شریراں کرو سفارش پاک اللہ فرماون
حق جنہاں دے کھادے انہاں اج دوا جھانے
نہیں نیکی تاں بدیاں انہاں یار دل جلن ضرور ری
باپ بیٹے تھیں نیکی منگے ناہیں دیاں ستائے
غرض ہار ماکش سب دی کرکے دوزخ طرف دوسی
گنہ ہول روبان دُنیا اندر بخشے گا رب باری
خوف قیامت تھیں ڈر خلقت آدم عرض سناون
ہیں خود غلطی تھیں شرمندہ حضرت آکھ سنائے
نوح نبی تھیں کرسن عرضاں اُوہ نہ ذمہ چاون
کرو سفارش دوست رب دے گرمی حشر جلائے
کلیم اللہ نوں عرض سناؤ کر دیوے کجھ چارے
حضرت عیسٰے ناہیں آکھو وسیلہ ہو کھلوئے
کہے روح اللہ پیش نہ جاندی سرور دی سرداری
رحمت عالم نبی محمدؐ عالم کُل سہارے
سجدے پکڑ آکھن یا رب ہُن ایہہ کدھر جاون
خوف تیرے تھیں نہ دم مارن موسے بھیجے ول عیسٰی
شرم رکھیں ہیں کراں شفاعت فضل چاہیدے تیرے
سب نبیاں تے خلقت سب نوں ل نیرا شان دکھایا
کراں حساب کہے رب عالم نیکی تے برائیاں
اے بھائیو کجھ غور کر دیکھن ہر کوئی عملاں پڑھسی

فضیل بن عیاض بتاوَن ذکر مصابیح آیا — پل ست پلصراط بتاوَن اک دا طول سنایا

اٹھاراں ہزاراں سالاں پینڈا اگوں گناہ ہر دا — چھتی ہزاراں پلاں پر پچھساں رب دوزخ پہ کردا

کُل خلائق اس دے گزرے سوال پہلے پر کردے — تصدیق ایماناں ہر انساناں رب دے ساتھ امر دے

احکام ارکان نماز دوجے پیچھے زکوٰۃ پچھاوَن — پھر تیجے اُپر سوال روزے دا پنجویں حج سناوَن

غسل دھوپل چھیویں اُپر حق ستویں حقداراں — مال یہودے حق پچھیدے تے سب رشتے داراں

حضرت اویس کہن پل رستہ سخت کافر بھولاں — تلواروں تیز باریکی وال اُپر ترکیماں سولاں

ہوا بجلی دے وانگوں لنگھن بعضے مرد خدائی — کئی پرندیاں وانگ اُڈن کئی گھوڑے جیوں دوڑائی

بدیلاں حال برے اُس جائی شمار عذاب آئے — فرماں بردار جو رب سوہلاں نہ غم اُنہاں کا سے

اک تو برس رہن اندھیرے پشیمانی حیرانی — آپس اندر ٹکراں کھاون تلخ ہوئی زندگانی

رحمت عالم سرور انبیا صلے اللہ فرماوَن — جنت جاوَن اندر رستے لکھاں خطرے آوَن

سب خطرے تھیں تھوڑا خطرہ وقت نزع دا آیا — پنجاہ ہزار برس دن محشر مومن گھڑی دسایا

فضیلت نماز اور درود شریف

فرض نماز ہر دن تھیں پہلاں نماز دو وقتی آئی — چڑھنوں سورج تھیں اک پہلاں اک پچھاں توں بھائی

حضرت گیاں معراجے ڈٹھے ملک عبادت کردے — قیام رکوع تے سجدے اندر التحیات پہ پڑھدے

پیاری بہت عبادت لگی عرض کراں رب سائیاں — ایہ انعام مینوں بھی بخشیں ہویاں قبول دعائیاں

رب فرمایا اُمت کہنا پنج نماز گزارن ! — حکم اساڈے یاد رکھن سب ہرگز نہیں وساڑن

عبادت ملکاں ست اسماناں پڑھسے جو دن ریہاں — کران پڑھے تے کون پڑھسی کر آزمائش لیساں

حضرت حسن کہن میں سنیاں کہے رسول خدائی — بعد توحید نماز پچھن گے وچ قیامت جائی

حضرت ابن عباس حضور دل گن کر ایہہ فرماوَن — اللہ اکبر پڑھے نمازی معاف گناہ ہو جاوَن

سبحانک اللہ تھیں سال عبادت اک ثواب لکھیسی — اعوذ پڑھن تھیں وقت نزع دا بہت آسانی آسی

بسم اللہ جاں پڑھے نمازی بخشیا جائے عاصی — ملسی نیکی چار ہزاراں بدیاں ہوگ خلاصی

الحمد للہ تھیں ... سچ رکوعوں عمرے پایا — اُحد پہاڑ برابر سونا غریباں جیوں ورتایا

سَمِعَ اللہ تھیں رحمت نظروں ویکھیگا رب شاداں

اَلتَّحِیَّات میٹھن دے پاروں ثواب جہاد سنایا

اٹھ دروازے جنت کھلے چاہے جس تھیں جائے

ہر دن پنج غسل جو کردا میل بدن نہ رہندی

وقتے نمازے سرور عالم حضرت انس بتایا!

حضرت ابوہریرہ تائیں پاک نبی فرمایا

چار ٹپے اک قصداً چھوڑے حکم نبی سرور دا

رحمت تھیں محروم ہوئے اوہ جو دو چھوڑن والے

چھ ہالی کتاباں دا اوہ منکر چار نمازاں چھوڑے

پاک محمد سرور کہیا گلیاں وچہ بازارے

فرشتہ کہتا ہے رب ساڈوں شکر نہ بیل بنایا!

اونٹ کہن نہ شیر بنایا بے حد حمد بجایا

گدھا کہے نہ کتا کیتا لکھ پڑھاں شکرانال

سور کہے لکھ حمد اللہ نہ کیتا بے نمازی

سرور عالم نے فرمایا بے نماز جو مردا

حرام کمائی بے نمازاں نرل کھا ڈکھانا

حضرت ابوہریرہ کہندے پاک نبی فرماون

دل کردا گھریں انہاں دی جا کر اگ لگا نواں

سن آذان نہ آون جیہڑے کردے لاپرواہی

تکبیر اولے نہ ضائع کریو پاک نبی فرمانا!

فجر نمازوں پچھوں حضرت کہن وحی سی آیا!

نشتر حج عمرہ دا اسنوں ثواب اعمال لکھایا!

ساتھ امام جو سجدہ کردا درجہ بہت نوابوں

حرف قرآن غلام اتنے ہی سجدہ لوں اہراز اداں

دروازے بند رب دوزخ کردا اسلام نماز کرایا

نمازوں معاف گناہ سب ہوئے سرور نبی سنائے

پنج معراج نمازاں تائیں حدیث نبی دی کہندی

نماز و میت کرن اساڈوں بہت تاکید کرایا

جماعت ساتھ نمازاں پڑھنا بے حد اجر بتایا

بغیر جھجری نہ جو قتل ہویا اوہ ایڈ دلیری کردا

چھوڑیاں تن تکلیف نیلوں جیوں مٹی متھ کالے

پنج چھوڑن تھیں غضب دا تا دوزخ اندر لوڑے

تعریف خداوند کرن فرشتے روز بروز پکارے

شکر نہ ساڈوں اونٹ بنایا کیلاں کہ سنایا!

شیر کہے نہ گدھا بنایا تیرا شکر حمد ایا

کتا کہے نہ سور بنایا شکر کراں رحماناں

وچہ کافر مومن فرق نمازوں کہیا سرور قاضی

امتی مول نہیں اوہ میرا دوزخ اندر سڑدا

کرو نصیحت انہاں تائیں بھلیاں نوں راہ پانا

وقت نماز جماعت نہ حاضر جیہڑے نظری آون

میں ناراض نہ کراں شفاعت دوزخ جان سڑاون

لعنت کرن زمین اسماناں تے جو خلقت آہی

اونٹ ہزار کرے جیوں صدقہ کہے جاں سنایا!

تکبیر پڑھے جو ساتھ اماں ایں رب دا حکم بتایا

ساتھ امام رکوع دا بدلا سو دینار دنڈایا

سو غلام آزاد کرے جیوں آسانی ہوگ سعابوں

زمیں آسمان روندی تن وقتوں پاک نبی فرمایا
گریہ زاری تیہاں دیلے غسل جاں زانی کردے
اسمانی اجازت منگے رب تھیں آپرانہاں گرجانواں
صبر کرو بخشش منگن پاک اللہ فرمائے
رکوع سجود نمازاں اندر عجز دل سیس جھکایا
بے نہ اچھی طرح پڑھائی کرے نماز سنائی
باجھوں عشق نہ ذوق دلے نوں نماز دوں لطف نہ آئے
وچہ قرآن کہے رب عالم نماز روکے بُرے بائیوں
پاس اولیاواں اٹھنی سکھیں انہاں صحبت تھیں پانویں
دیکھے میں نوں پاک خداوند تے میں آسنوں دیکھاں
نفس امارہ مارن کارن ہمت بنھ کھلوتے
لرزے بدن خداوے خوفوں آہ نکلے دل اندروں
دید طلب وچہ دن نے راتیں نہ نیندر بھر سوندے
جن عشق قصائی چھری چلائی سمجھ لوے گا آپے
یعقوب قاری دا ذکر سناون نماز پڑھن اکواری
ویکھیں والا کسے آوازہ چادر ماؤں ڈھہ وہ بالے
پھر سدہ اوہ چادر ماوڑھے خروٹ لیوے کمائے
عرملل کرواویہ معانی کیتا رنج تساں نوں
مرد نمازی پڑھن نمازاں بطور مثال سنایا
نقل کریندے ابوہریرہ جیہوں سفیان بتایا
جاں اوہ قدم اٹھاوے تاں ہی درود نبی پر پڑھدا
برکت خاص درود دی کیہہ ہے توں کی نفع اٹھایا
میں کہیا نام عبداللہ میرا باپ عباس بتایا!

کرسی عرش تے لوح قلم بھی کہن آکھ سنایا
تکبیر اولے دے فوت ہو دن تھیں غضب رب تھیں دسو
کہے زمین کہیں اے اللہ انہاں غرق کرانواں
زندگانی وچہ کرن جے توبہ مہلت دتی جائے
کہے نماز تیرا رب حافظ دیسی شان سوایا
برباد کرے رب تیرے تائیں ضائع وقت گمائی
نہ انعام معراج ہوئے گا جے ستر برس دیہاڑے
برکت پاک نماز نمازی پیارا ہے خطایوں
وچہ نماز نہ باجھ خدا دے غیراں خیر رکھاویں
قرب حضوری ملدی اُس نوں لگی جھید پلی سکھاں
بے عذرا ہووچہ دربار دے عجز دل جھم جھم روندے
ذکر الٰہی دن نفس امارہ ذبح ہوندے تیں کرد دل
منگن وصل پریم نے وچہ طلب الٰہی دے بیندے
فضول کلاماں باجھوں حالاں سر لوستاں جاپے
دیکھیا کسے جو انہاں آپر وں چادر گئے اُتاری
جے بدعا کرن حق تیرے جلن نہ پھر جا سے
بعد نماز نوں حضرت تائیں جا در دکر سنائے
حضرت کہن آتارن اوڑھن چادر تے خوش سانوں
ذکر درود شریف تساں نوں کرنا عمل بنایا
ابن عباس طواف کریندیاں بندہ اک دسایا
ابن عباس کہن میں پچھیا تسبیح تہلیل نہیں کردا
کہندا حکم کرے رب تیں پر توں ہیں کون سنایا
کہندا اینوں وچہ زمانے شرف جرا توں پایا

نہیں ستمے ہیں تدھ اپنے حالوں ہرگز نہیں بتاندا — کہن لگا پھر ہیں رنگ والد سچ ارادیوں جاندا
پہنچ اک منزل رستے اندر بیمار ہویا پیو میرا! — علاج کرن دی خاطر اوتھے ہیں لگا با ڈیرا
پاس پیو دے طرف سرہانے بیٹھا ہیں اک راتیں — مسافر وچہ پردیس بیاسی پسیاں غمدیاں راتیں
باہجھ اللہ کس کو دکھ سناواں کون سنے فریاداں — غم اپر غم مینوں مل دے رونواں ہوناں شاداں
اچانک پیو دے منہ دی طرف تکاں ہیں نظر اٹھائی — تبھی ہوئی روح چھوڑ جسم نوں منہ پے پئی سیاہی
اِنَّا لِلّٰہ وَ اِنَّا اِلَیْہِ رَاجِعُوْن ہیں پڑھدا — منہ اس دے پے چادر پاکر ہیں مراقب کردا
ڈٹھا شخص اک وچہ مراقب اوہ کوئی نور الٰہی — صورت خوب لباس پاکیزہ خوشبو اس تھیں آئی
چودھویں دے چن کولوں وافر اس دا نور نظارا — حسن اس دے دا سورج بدلا چھپ کے گزرا
سورجنت قربانی ہووَن خلق شیریں گفتار دل — صفت اس دی حسن بھلا شاعر خبر نہ رہی اشعاروں
خالق سرجہار ہمیشہ اس نوں تکدا رہندا — تڑدے تائیں ستے تائیں جاں اوہ اٹھدا اہندا
تعریف کرن دی طاقت کتھے باہر حد بیانوں — بے خود ہووے جو کوئی دیکھے ملک تویں اسانوں
بات جہاں مرد بچے دی جس نے خواب سنایا — اوہ کہے شہنشاہ ٹردا کردا پاس میرے پیو آیا
باپ میرے دے منہوں چادر سہنا آن اٹھائے — دست مبارک برکت والا پھیریا منہ پر پیارے
چمکیا چہرہ باپ میرے دا اڈ گئی رنگ سیاہی — پاس انہاں ہیں ادیوں آکر مجھ نوں عرض سنائی
جان لگے میں پلا پھڑیا حضرت نام بتاناں — تیرے یار دل پاک خداوند پیو نوں تیتاں شاناں
مینوں کہن لگا پھر سوہنا مینوں نہیں پچھانیں — صاحب قرآن ہاں نام محمد بن عبداللہ جانیں
آکھن نبی جو فضولی یار دل منہ پئی سیاہی — پر بہت درود دسی پڑھدا ایس پر اج اس مدد چاہی
حکم ربّے تھیں مدد کیتی مدد کار ہماری! — جو کوئی پڑھے درود میرے پر کرساں سو یاری
میری اکھ کھلی تے ڈٹھا چہرہ باپ پیارے — اوہ سیاہی نظر نہ آئی سفید ہوئے رخسارے
بزرگ کلام درود پڑھاں ہیں اوس نے ان دا یارا — پاک محمد سرور عالم دے نکتے سبق پیارا!
رحمت کرے رب امام حنبل پر جاں لکیتا کوچ جہانوں — ابوالحسن نوری نے خادم خواب ڈٹھا پر شاناں
امام تائیں اس پچھیا خادم حال کیا ہیں تیرے — امام کہے رب بخشیا مینوں کر کے فضل گھنیرے
خادم پچھیا کس سیوں بخشیا عرض سناواں — آکھن برکت پاک درود عمل کثرت پڑھیں بتاناں

نور حضور کہن اے عائشہ بات دساں اک تمنوں — ہے افسوس قیامت دے دن جو نہ دیکھن منہ نوں
کون نہ دیکھے کہے صدیقہ سرور آکھ سنایا — کہن بخیل جنہاں نے میں پر نہیں درود پڑھایا
جو درود پڑھن تھیں بھُلا بھُلا جنت راہوں — سن شعود درود پڑھے تو خالق نہیں وساہ کوئی ساہوں
سرور پاک محمدؐ کہیا جبرائیل بتایا! — احمد ملے گا ستر ہزاروں جس اک وار پڑھایا
ذوالنورین عثمان بتاون درود نہیں جو پڑھدا — عمل عبادت رہے زمیں پہ نہ اسمانے چڑھدا
حضرت انس روایت کردے پاک نبی فرمایا — ابوہریرہ ٹردیاں راہے پینڈے جے کوئی آیا
رات تے دن وچہ لوک جو اُٹھے کم درود پڑھیندے — تو دفعہ بھی ناہیں پڑھدے سمجھیں اوہ اُجڑیندے

فضیلت علم اور عالم کو دوست رکھنے کا درجہ!

شہر علم دا میں ہاں کہیا سرور نبی سوہارے — میرے علم شہر دا بوہا حضرت علی پیارے
انا مدینۃ العلم و علی بابہا حدیث نبی فرمائی — حسد دوں خارجیاں دے تائیں ہانبے دلنوں بھائی
دس جہاں انہاں دلیل گیاراں بند ملا ایہہ صلاح بکائی — پچھیا بات علی اسد اللہ دے جواب کیائی
سمجھے آن سلام علیکم انہاں وچوں اک آکے — علم افضل یا مال ہے افضل حضرت کہیں سنا کے
حضرت علی کہن اُس تائیں علم افضل ہے مالوں — علم وراثت پاک نبیاں مال قارون وبالوں
اوہ گیا مڑ دوجا آیا کہندا وجہ بتانی — حضرت کہن ہے علم حفاظت کردا تیری جانی
مال حفاظت توں ہیں کردا خود ہی فرق پچھانی — اوہ گیا پھر تیجا آیا کہے دلیل بتانی
حضرت کہن دوست رب کردا دیندا علم جنہاں ہیں — مال دیوے اوہ سب دے تائیں کردے دوست تاہیں
اوہ گیا پھر چوتھا آیا کہے دلیل کیائی — خرچیاں مال کہیا پھر حضرت گھٹنی سمجھ ہویائی
خرچیاں علم نہیں کم ہندا بلکہ زیادہ بڑھدا — اس دی کیا دلیل ہے حضرت کہہ پنجواں گل کردا
حضرت کہیا بخل پیدا ہویوں مال داراں شہوری — اچھا نام علم تھیں نکلے پڑھنا علم ضروری
دلیل کیا ہے اس دے اُتے چھیویں عرض گزاری — مالداراں پچھ ہوگ قیامت کہیا حضرت بھاری
صاحب علم شفاعت کرسن کارن اُو گنہاراں — کس دلیلوں ستواں پچھے کرے شفاعت یاراں
مالداراں مرگیاں پچھوں حضرت نے فرمایا — نام انہاں دا ختم ہو جاندا کسے نہ یاد رکھایا!

علموں نام عالم دا زندہ رہے قیامت تائیں
مالداراں دے دشمن ہتے علی کرم اللہ کہندے
ایویں ناؤیں پھر آپچھیا حضرت نے فرمایا!
پھر دسویں نے عرض گذاری حضرت نے سمجھایا
گیارہواں بھی آکر سے سوالاں دلیل کیا بتلائی
عالم رد انہاں نوں کر کے پچھا رب کراون
حضرت پر ایمان لیائے چھوڑ عقیدے گندے
معنے علم عمل جو کردا اک رب تیتھیں ڈردا
بعضیاں نیت پڑھن پڑھاون دنیا کارن آئی
پڑھن نماز نہ روزے رکھن نہیں سخاوت کردے
کوئی پٹواری تے گرداور چاہن بنیا لوڑاں
ڈاکٹراں تے وچہ وکیلاں کوشش سخت کراون
بعضے بعضے عالم بھی ہر دنیا سرمال کردے
بھانویں افسر بھانویں عالم کماوے حق حلالوں
برا کسے ہیں کہندا ناہیں چنگے ہیں تیتھیں سارے
اک عالم اک عابد حضرت کتنا فرق بتاناں
صدیق اکبر فرماون مینوں سفنہ رات ایہ آیا!
خنزیراں دی شکل جماعت مینوں نظری آئے
میں پچھیا ایہ کون گناہی سرور نے فرمایا
چار وقت دی نیندر منڈی پاک لوکاں فرمایا
فرض نماز نیندر رکھیں چھوڑے وعظ اندر رسول جانا
پاس میت دے تے وچہ قبراں جانا ہیں چاہیدے
بازار اندر جا ابو ہریرہ لوکاں نوں فرماون

پھر پچھیا آٹھویں اُونویں دا حضرت سمجھائیں
عالم دسے ہیں دوست ہتے خیر خواہی وچہ رہندے
مال ہمیشہ رہسی ناہیں علم رہے بتلایا
مالوں والوں سختی ہوندی علموں دل چمکایا!
کہندے حضرت مالوں بندے دعوے کرن خدائی
حضرت کہندے اک سوالوں جواب لکھاں ہی آون
علی ولی دی برکت علموں ہٹے کفروں جندے
پڑھ کر علم عمل نہ کردا جاوے دوزخ وچہ سڑدا
افسر کر لیندے بلیک شرم نہ کردے کائی
بے انصاف کرن بیرحمی ناہیں رب تیتھیں ڈردے
پلٹن پولس بنال جے افسر بنتی دولت جوڑاں
دین نبی دا عالم ہونواں کم ہی محروق رکھاون
کھائی کم للہ کرن نہ ہر گز نے اجرت گھر بھردے
رب نبی دے حکم منے تاں بیشک مرد کماوں
معراج زمانہ دسناں ہیندا اوہ رہے جو کارے
سرور انبیا فرمایا جیوں کر میرا اوچا انساناں!
ستھے کھا کر حضرت میتوں دوزخ سی دکھلایا!
پیاون پیپ لہو تے انہاں دوزخ اگ جلائے
اے صدیق علماں نوں تائیں انہاں دکھ پچایا!
وقت نماز عشا تیں پہلاں فجروں بعد بتایا
منے وقت ہتھ دے چاڑے ہٹے قرآن پڑھاندے
مجلس ذکر دے اندر بھی نہ ہاسہ پائیے
کیا کر وانتھے مسجد جا ڈیرات حضور ونڈا دن

چھوٹا بازار بازاری وچوں مسجد طرف وچہ جے — اوہ تھے وچہ نظری آیا ابوہریرہ کہندے
حضرت اساں میراث دیکھی نہ وچہ نظری آیا — آکھن قرآن تے ذکر کریندے پڑھدے علم سنایا
ایہے میراث نبی دی ابوہریرہ کہندے! — آکھن ایہی بات تساں دی پر اسیں غافل رہندے
ماں تیرا منہ ساتھ محبت بے اولاد تکاوے — جنت نظروں ویکھے کعبہ نظر عالم دل بھاوے
وانگ عبادت درجہ ملیا پاک نبی فرماوے — صحبت بیٹھیاں اک گھڑی تے سو سال عبادت پاوے
اولیاء اللہ ہی آکھن پاک رسول بتاوے — عابد خود اک جنت جائے بہت عالم بخشاوے
کہن حضور رضا جہاں ہے کرم کرے ہر سال — کیہڑے یار چمن اصحابی کہن علم جس کاراں
کہن حضور رحمت دن تیکر سکھر تن ماتاں — سال ہزار دا عمل کمایا نافع اس دا جاناں
بات نبی تیں سن اسد اللہ روندے گھر نوں آئے — جنت نال حضرت عائشہ رو دن سبب سمجھائے
حدیث نبی دی علی سنا کر کہن جدہن بہاراں — انہاں وانگ عمل ہوسے گا تے حور وچہ اجاڑاں
سردار جنت دیاں سن کر دوہاں نفل ترق سنائی — عالم علم زیادہ کرنا پڑھن جو ہر ہر جائی!
شہر گرا نول پڑھن پڑھاون تیرے حکم سناوے — راہ ہدایت پاون شوقوں عذابہ کنوں بچاون

دوزخ کے سات طبقے و مذمت اہل دوزخ کا بیان

عبداللہ بیٹے عمر سناون بندے دوزخ جاون — جدوں فرشتے پکڑ ہتھوڑیاں آون
پھر دوزخ وچہ داخل کرکے سخت ہتھوڑیاں لاون — چالی سالاں غوطے دے کر پھیر اپر نوں تارن
دوزخ دی گہرائیوں باہر لیا کر مار کراندے — پہلے وانگوں غوطہ دیون اندر اگ جلاندے
ایسا کوئی لعنتی ہوسی جو عذاب نہ پائے — سینے بھوت کرت کمادون اندر اگ جلائے
حکم مطابق ڈنگ کرین نہ بجھے نہ توڑے — کہن غافل دوزخ تائیں رب اساں نوں چھوڑے
چالی سال جواب نہ آئے بہت سخت عذاب آوے — ہمیشہ دوزخ اندر جل سو پاک اللہ فرماوے
دوزخ تیں کڈھ دنیا بھیجیں کہن کھڑ نہ لڑیں — پھر حکم قبول نہ کیتا کریں جیوں پھر جاہویں
دنیا دارنیاں دنیاں جتنی دیر لگاوے! — اتنی دیر جواب نہ ملسی چپ سڑو فرماوے
کھا کر قسم کہن عبداللہ دل آوازاں جاون — شامل گندے دی بولن سارے دوزخ وچہ تاون

ہزار برس فریاد کرن سگے نزدیک سُنے پکاراں
مہروں بھی نہ اجر ملے گا جلن جہنم ناراں!
سخت پیاس جلن تھیں رو کر منگن بارش پانی
ظاہر باطن واقف حالاں اللہ پاک سناون
اے اللہ سب تینوں معلم بارش طلب کراون
کرن اُمیداں بارش برسے ہویاں قبول دعائیں
دو ہزار سال اک ڈنگوں زہروں اثر نہ جائے
جلدے سینے پانوں بارش ٹھنڈ دلیں پے جائے
سمجھن بارش ٹھنڈ کرے گی دلیں اُمیداں لایاں
سال ہزار اٹھائیں زہروں ڈنگ اکوار جلایاں
کُفر فساد وں باز نہ آئے کردے نافرمانی
حکم ربے تھیں اگ جلائی اک ہزار اں سالاں
سُرخی رنگ ہویا پھر اُس دا پھر سال ہزار جلایا
رنگ سیلہ ہویا پھر اُس دا جل کے وانگ انگاری
چھیک سُوئی دے نکے جتنا دوزخوں ہو جاندا
دوزخیاں دا بکڑا لٹکے وچہ زمین اسماناں
دوزخیاں نوں جکڑن کارن جو زنجیر بنگاوں
کسے عذاب جے مغرب ہوئے سختی اُسدی یاروں
تھوڑ سپاندیاں سریاں وانگوں دوزخیاں دا کھانا
بھیس بدل جبریل آیا سی انس روایت کر دے
عقوبت دوزخ دی میں دیکھی جبرائیل سنایا!
حال جہیاں دا کہہ چُپ ہویا پاک نبی فرمایا
جبرائیل کہے نہ پچھیئے حضرت کہن بتا دے
مہروں اجر ملے چُپ ہووں تکریر برس ہزاراں
فریاد مہر ہے اکو جہیا ہووں نہ چھٹکاراں
منگدے رحمن برس ہزاراں سے اگ بجھائی
رب فریادے کیا سناون جبرائیل بتاون
بدل گھٹاں دوزخدے اُپر حکم ربے تھیں چھاون
قدتحمیر دے بچھو بدلوں گر گر لٹن اُنہاں ہیں
پھر سال ہزار کریں عرضاں سبب بارش آئے
بدل کالا دوزخ اُپر حکم ربے تھیں چھلّے!
گردن اُونٹ جیڈے سپ بدلوں گر لٹن کددایاں
کئی عذاب عذاباں اُپر رب قرآن سنایاں
کدی آرام نہ ملے انہاں نوں اندر دم میں جہانی
سرور عالم نے فرمایا پیدائش دوزخ حالاں
رنگ سپید ہویا سی اُس دا پھر سال ہزار تپایا
کھا کر قسم حضور ربے دی کہی حقیقت ساری!
تیزی گرمی تھیں سب عالم جل بل کے مرجاندا
مرجاون بدبو اُس دی تھیں جو کجھ وچ جہاناں!
اک گز ٹکڑا گرے پہاڑیں کُھل زمین پر آون
مرجاون سب مشرق والے ایسا قہر قہار ول!
گرم پانی تے پیپ لہو دا جو سے اُنہاں پلانا
پچھیا سرور کیوں جبرئیلا شکل آیوں ہن ہر دے
ست دروازے دوزخ دے نے پہلا ایتھاں آیا
جبرائیلا اُٹھیں بدل ستویں تائیں حال سنایا!
آکھیا مرے جو لا تیرا بابجھوں اُمتی لوک تُساڈے

گناہ کبیرہ بہت جنہاندے وچ جہنم جاون
سر مبارک جبرائیلے اندر گود اُٹھایا
کہن حضرت غم اُمت مینوں روندیاں گھر نوں آئے
سرور انبیاں بات نہ کردے سب اصحاب بلاون
اوڑھ چادر پھر جنت خاتوں خبر والد نوں آئی
قرۃ العین کہیا سرور نے کھول دتا دروازہ!
اے بابل میں واری جاواں حال کیہا فرمایا!
وڈ کتاباں پڑھ کر حضرت دُعا اُمت حق کیتے
پاک خداوند کہیا سرور تیری اُمت تائیں
دنیا اُتے دُکھ نے بندے چاہن موت قبولن!
مار بندوق مرن خود آپے چاقو پیٹ لگاندے
اگ اندر کئی چھالاں لگاون طریقے مرن کئی نے
جان اپنی نوں آپ جو مارے سخت عذابیں ہووا
قسم قسم عذاب دوزخ دا ہیں انت شماراں
کئی کتاباں وچ جے لکھے کریئے استغفاراں
سمجھیں سچ تاں سمجھ ورلا کرے مورت پیاراں
تھوڑا تھوڑا ذکر کراں میں سوچ ہتی واراں
پیر میرا فرمائے مینوں توڑیں ہستی تائیں
جسم اپنے دے وال برابر کر ٹوٹی کھاویں
اپنے آپوں نکل جلدی پکڑ قلندر رستا!
ہستی دوزخ سمجھ پیارے ایہا غمدیاں سُولاں
سب اٹھو ہیں اندر ہستی ساتھ لیجا فریں تائیں
چھوڑ ہستی سر ہستی اندر نکل جاون سبکاراں

تام اُمت دا غم کر سرور ہو بیہوش سدھاون
ہوش آئی تاں حضرت تائیں جبرائیل پچھایا
ترے دن گھر وں نہ باہر نکلے اصحاباں پتے پچھلے
صدیق اکبر سب یار تمامی روندے حال وچھاون
سلام وعلیکم چادر وانگے آبا نزول فرمائی
بی بی چہرہ دیکھ بابل دا غم تیں کرے آوازہ
اُمت میری دوزخ جاسی سرور آکھ سنایا
جنت خاتون تے اصحابی آمین آمین پڑھدے
جس ایمان ذرہ بھر ہوسیا عذاب کراں گا تائیں
ڈبن پانی مرہرہ کھاون گل رسّا پا جھولن
گڈی موٹر ہیٹھاں آکر جان عزیز گواندے
دوزخ اندر جان نہ نکلے کہیا جبرائیل وحی نے
ہتھیں جان ہمیش نکالے رہے ایویں ہی کردا
سردی گرمی سخت پہاڑاں کی کی جھلاں کاراں
لیا ایمان قرآن پیغمبر حق لویں گفتاراں!
تابعدار جو رب رسولاں اُنہاں سدا بہاراں
زیادہ لکھیاں بھی نہ سمجھن جہاں اشعاراں
وچ لقا نہ خالی ہوسیں ہو گئی خلاصی تائیں
مجلس عاشق صادق اندر کھڑا ہو یا فرماویں
ہچ کچیا سکھ نکلن دا ہو جائے بدھ ہملا
ہستی ساتھ شریک رہیدا اسنتیوں قہر زوالاں
کٹ کٹ کھاندے رہن ہمیشہ پاسیں سخت سزائیں
طلب جنت نہ ڈر دوزخ دا طلب بے حد ایہاں

فضیلت جنت اور اہل جنت کی

سرور عالم نے فرمایا لوک جو جنت جساون
چہرہ سورج وانگوں چمکے ہر گھر چانن لائے
اوہ دلے روشن چندوں ایتھے جو وانگ ستارے
اساں بھی پڑھی نماز تے روزے وانگوں انہاں رکھے
اپر رکھن بھکھے تیس رج رکھو تیس پیڑا اپر جستے
رکھو ذکر رب دے بیٹھے تساں محنت سارا ل
تسیں جمع کر مایہ خرچ کر بندا پہ جاگن تیس سوندے
کیوں ملے صبر دے انہاں دا سوچ کر دشر ماؤ!
حضرت عکرمہ نے فرمایا ہوسن عمر جوانا ں
سٹھ گز لمبے بارہ چوڑے بہشتی مرد بتاون
ستر وار ستر رنگ مُنّے گھڑی گھڑی بدلاون
اپر وہک سرے دے پا بھجول وانگ کدھرے ہوسن
ذکر حدیث مبارک اندر جس کھانے نوں کھاون
کئی طرح دے کھانے کھاون کئی طرح دے پانی
بول بجانہ کوئی نہ حاجت پسینہ خوشبو دارا ل
اک اینٹ سونے دی جی چاندی اذفر مشکوں گارا
زعفران مٹی جس اس دی یاقوت موتی دا روڑا
سونے چاندی جڑھاں درختاں شاخاں موتیاں کیا ل
جس بجّل جاہن کرن اشارہ آپے مونہہ وچ آئے
بہشت نہراں وچ شہد دیاں شیر دیاں کوثر تے کافوردیاں
حضرت وہب روایت کردے جنت حد جو آئی

سدا آرام رہے گا اوتھے جو کجھ چاہن پا ...
ہیٹھاں والے اوپر ویکھن جو علیین آئے ...
ہیٹھاں والے اوپر لیاں نوں کرسن آواز پکار ...
اوپر والیاں طرفوں اللہ آپ جواب سنائے ...
تسیں پہنو پایہ ننگے پھر دے تسیں تا زے لئے ...
اپر کر محنت کمان کھلاون پتہ نہ عیش بہارا ...
تسیں غافل پایہ یاد کر یندے تسیں سوایہ روندے ...
عزت ویکھ انہاں دی باہلے کیوں دل نوں ترسائ ...
جنتی مرداں عورت سولاں سالاں عالی شاناں ...
چھ گز چوڑا تریہہ گز لمبا عورت قد بنا ون ...
شیشے وانگ بدن دے وچوں جیہڑے نظر آون ...
نہ کوئی غم تکلیف نہ کاراں دنیا دے وچ جو ...
پہلے تھے مزہ جو آئے ہور دو جیدا پاون ...
اک گھونٹ دے وچ ساتھ بندی تر چھ کر لذت جانی
جو گھر جنتیاں کول من بہتی زینت دارا ل ...
نمونے طور سناواں حالہ بیعت لیے نوں سار ...
لباس بدن پاکیزہ ہوسن میل نہ کدھرے ہو ...
پھلاں پھلاں تھیں بھریاں ہویاں بہت عجیب بنایا ...
کھٹرا بیٹھا یا لیٹیا ہووے کھانے لذت پائے
تسنیق رحیق بھی نام نہراں دے پاک شراب طہور دل ...
پاک خداوند پایا جھ نہ جانے چوڑائی لمبائی

درجے اٹھ تے اٹھ دروازے جنت رب بنائے
زکوٰۃ والے وچہ جنہے مومن جو تھے روزیداراں
غصیوں معاف کرن کمزوراں اُوہ جیہوے تھیں جاون
غیر محرم پہ نظر نہ کردے اُوہ اٹھویں تھیں آون
دارالخلد جا ملدیا بھلا عاماں ملن ٹکانے !!
دارالسلام تیجا یا توں صابر فقرا جائے !
سفارش رشوت ملے نہ جاہی حق عدالت کرے
دارالقرار سفید موتیاں پنجواں جنت خاناں
چھٹا نعیم زمرد سرخوں غلام کنیز شہیداں
خالص نوروں جنت الماویٰ ستویں نام سنایا
جنت الفردوس ہے نور الٰہی اٹھواں چمک دکھائے
سرور عالم نے فرمایا طوبیٰ رکھ وڈیرا
اک اک ستر ہزاراں شاخاں ساتھ عرش لگ جاون
میوے رنگ برنگیاں لذتاں جیہا جیہا من بھاون
نقش کباب نعمت بن گوشت پکا پکایا کھانے
ساتھ مرادے پتے مل کر عجب آواز سناندے
ابن عمر فرمایا سبھ حور اک جنت آئی
خمیر گندھایا آب حیاتوں نور شکل چمکائی
وچہ دریا سب ٹھنڈے جیکر ہو سب مٹھا جائے
حکم تھیوے پاک ربے دا تھل میری اوہ پائے
کنگن سونے دے دس تھیں دس انگوٹھیاں پایاں
چادر گتی بیچے اسمانوں ظاہر رب کرائے
خادم جنت رب بنائے غلماناں شکل پیاری

نبی شہید سخی سب پہلے نمازی ڈوبے کٹے
ماں پیو خوش جنہاں خوش رکھے تیجواں اُنہاں کا راں
سچو لوں رب رسول قیامت پر ایمان لیاون
اٹھ درجے جو جنت والے دساں جیہویں تاون
دارالمقام سونے دا دوجا سخی جنہے سب جانے
سبز زمردوں عدن چوتھے وچہ قاری زاہد رکھائے
سخی حاکم پر شاناں والے قدم اوہدے پہ دھردے
مؤذن حافظ پاک حرم تھیں یادن اس وچہ رہناں
مالک اپنے راضی رکھے حکموں نیک سعیداں
یاد خدا وچہ جاگن راتیں متقیاں ہتھ آیا!
عالم عامل نبی اُدہے وچہ اللہ پاک رکھائے
جڑھ موتی تھیں شاخ زبرجد دیا پتر گھنیرا
کوئی گھر ایسا جنت وانہ جیں پر سایہ پا ولن
پیندے اُپر طوبے بیٹھے کرن اشارہ آون
بعد کھاون پھر ہوندے زندہ چڑھ طوبے بیجاندے
کدی نہ تھیا ایسا اگے اُتر دلاں پہ پاندے!
کیسر مشک عنبر کافور وِلوں اللہ پاک بنائی!
خلق ہووے سب عاشق اُسدے جیہے دید دکھلائی
اُپر اُس دے لکھیا ہویا جیہے کوئی اُستوں جا ہے
دو ہزر کند ہیا اوچا اک کرہ پینڈا ایک نبی فرمائے
جواہر موتی ململاں پیراں نوں اُسنوں عجب سجے یال
سورج چند ستاریاں حاجت دُنیا نہیں دکھلائے
کمروں سر تک مرداں صورت باقی عورت ساری

خدمت مرد عورتاں اندر ہوشیار کراون
حضرت انس کہن جاں جنتی جنت بیٹھے جاون
بالا خانے پہ جاں ویکھن حوراں نظری آون
کہن حبیب میرا تک توں ہیں ہیں راضی ہاں تیں تھیں
ستر گھر وچہ جنت ہوون گے ستر فرش تخت پہ
بیبیاں نیک جو رب رسولاں کیتی تابعداری
حضرت صہیب روایت کردے پاک نبی فرمایا
جنت اندر مشغول کرسن غیب آوازہ آوے
ظاہر ہو کے پاک خداوند جدوں جمال کراسن
سر دے کیہا تکنے جیہی دسے جان جسم سب میرا
قسمت نازنہ حوراں جنت فیر ہے کس لیکھے
چمک اکھاں وچہ نور الٰہی جاں پائے چمکارا
حد عشق دی باہر حیلوں کون حساب لگائے
بائل ہوسن گھائل ہوسن نور الٰہی مٹھے !
جنتی اکھ خداوند ویکھن اپنی اکھ لگا کے
ویکھ حیرانی جنتیاں نوں پاک جمال الٰہی ول
ویکھنا کر دیدار الٰہی انجول جیہڑے برسائے
اسیں اوہا سال عاجز بندے جیہناں ہجر ستائے
ذکر انہیاں لوکاں ذکر کراں کجھ قصہ پاک قرآنوں

غلماں انہم لؤلؤ مکنون پاک اللہ فرماون
ہر اک ساتھ فرشتے ستر جنت داخل کراون
اپنا اپنا خاوند لے کر گھر دے اندر جاون
کدی ناراض نہ ہوسی اس تھیں اپنے ہو خوش ہیں تھیں
ہر فرش پر ستر زوجہ کرسن خوشی تخت پہ
بہت بلند مراتب پاون حوراں پہ سرداری
دیسی رب دیدار جنت وچ پختہ عہد کرایا!
وعدہ اللہ پورا کرسی حجاب اٹھایا جاوے
دید طلب دے تسے عاشق رہن وچہ نہ آسن!
اس دی قسم اٹھا کر آکھاں ویکھوں لطف گھنیرا
اکھیاں تاڑے نیں نظارے ہور کیہڑی گل ویکھے
بے مثل دا کرے نظارا سب تھیں کرے کنارا
لکھ سو لیکھ اک ذرے دا کوں تکنے دے تمرلے
نہ زندہ نہ مرباں داخل یا ہجر جھبری دے کٹھے
دل دے کے ہن بیدل جاون بھٹرن نیں غش کھا کے
صورت حسن اندر گم ہوون اسکے نال نگاہوں
کالیاں راتاں دے وچہ بہہ غم دے تتے ہاہے
پاکاں دے سنگ لج رل مٹھے ہتھے دے وصل پیائے
سیل دے نوں صابن واہ واہ نام جنہاں پریشانوں

نور محمد صلی اللہ علیہ وسلم کے شرف میں

حضرت جابر بن عبد اللہ انصاری کہے سچا نوں ال
ہر اشیا کل پاک خداوند پہلاں کس بنایا

اے سید سردار دو عالم ماں پیو فدا کرانواں
جابر نوں سردار نبیاں اپنا نور بتایا

میرے نوروں اک لکھ برساں پھولیا پاک الہی
سیر کریندا نور میرا سی جیاں کوئی چیز نہ آئی
زمین آسمان سورج چند تارے قوم نہ جن انساناں
پھیل گیا سب نور چوفیرے جس دی حد نہ آہی
کرے ارادہ پاک خداوند اس تھیں خلق بناواں
قلم بنائی پہلی جز تھیں دوجیوں لوح بنائی
چوتھیوں حصے چار کرے پھر خالق سر جنی آئی
دوجیوں نور مومن دے دلاں معرفت الہی
فرمایا حضرت پاک رب نے نوں میرا نور پیارا
چوتھی قسم جو نور میرے دی امانت رب ٹکائی !
نور میرا جو ٹھہ اصل سبھاندی پاک نبی فرمایا !
حضرت آدم سنے آوازہ عرض کرے رب میرے
اے آدم فرمایا رب نے تسبیح نور پڑھیندا
تیری پشتوں پیدا کرساں اوہ محبوب ہمارا
حضرت آدم طرف عرش دے نظر مبارک پائی
نوں نوں رچیا اثر وجود دے یارب کون اہا ہائی
اولاد تیری وچہ سید انبیا پاک اللہ فرمایا
بھل گئے جاں حضرت آدم نافرمانی ہوئی
روندیاں نہراں جاری ہویاں فرش زمین پر آکے
برکت عزت نبی محمد بخش خطا رب سایاں
کہا کر قسم خداوند عالم آدم نوں فرمایا
کل زمین آسمان جو عالم جیہے کہتا تصدق بخشاندا
حضرت آدم پاس بی بی حوا امانت پائی

نور نبیاں ظاہر کیتے تے جو خلقت آہی !
لوح قلم نہ جنت دوزخ حور فرشتہ کائی
پاک خداوند نور میرے تھیں پیدا کرے جہاناں
کیتا سجدہ نور میرے نے اگے پاک الہی !
حصے چار کرے اس نوروں چیز اتمام بناواں
عرش تیجے تھیں پیدا کیتا سی پھر پاک الہی
پہلیوں نور مومن دیاں اکھیں کیتی نور صفائی !
نور زباں تیجے تھیں کیتا کلمے کرن پڑھائی !
ایسا ہور پیارا ناہیں جہڑے عالم سارا
عرش اپنے پر پاس رکھاوے بہت محبت آئی
جس دن سر جیا حضرت آدم اس وچہ نور رکھایا !
کس دی ایہ آواز میرے وچہ کردی ذکر جو تیرے
خاتم نبیاں سب تھیں افضل محمد آواز سنیندا !
کلمہ لکھیا ویکھ عرش تے پڑھیں زبانی سارا
کلمہ طیب سطر نورانی پڑھیا لذت آئی !
نام اپنے دے نال ملایا محمد رسول آلہی !
اس دی خاطر خلقت ساری نے میں تدھ بنایا
ڈھکے ڈھوہ بخشش والا کیتے نہ لدی ڈھوئی
ٹانڈا عاجز اک دن ہو کے کرے عرض سنا کے
عاجز بھلا او گنہارا کریں معاف خطایاں
پیارے نبی محمد خاطر بخشاں حکم سنایا
وسیلہ سرور رحمت عالم ہوٹیا مولی نہ جاندا
نور خزانہ دوہاں جہاناں پھر دی نسکم اٹھائی

بی بی حوا پہلے اس تھیں پیدائش جوڑا ہوئی!
ایہ کرامت نور محمدی اللہ پاک دکھائی!
سردار دو عالم نے فرمایا اندر پشتاں پاکاں
کشتی حضرت نوح سلامت برکت نور ہمارے
حضرت اسمٰعیل نبی نوں کرد ذبح نہ کر دی!
کہے خداوند نور اساڈا پاس تساڈے آیا!
مرضی رب دی چاہن جیہڑے انہاں راہ دکھلائے
راہ سلامت دے خداوند طفیل حبیب الٰہی
نور کیہا رب سرور تائیں روشن بہت کمالوں
نور سورج دا گھٹدا بڑھدا اوہ نہ گھٹدے نالا
اس عالم تھیں پردے ہویاں چمکے نور حضور دی
نور محمدی پیدا کر کے حکم خدا فرمایا!
نبوت درجے ایس طفیلوں دیاں اللہ فرمائے
اِذ اَخَذَ اللّٰہُ مِیثَاقَ النَّبِیّٖنَ ازلی عہد کرایا
دنیا دے وچ آ سب نبیاں نبوت نبی سنائی
فائدے جتنے سب نبیاں نے طفیل حضور دے پائے
اصل نبوت سرور دا انبیا نبی محمد عالی!
نبوت سرور کنوں نبوت نبیاں درجہ آیا
درخت جڑھوں جیوں شاخ پتاں نوں نا ہے حاصل ہوون
اولاد آدم تھیں حق تعالے عہد لیا ارواحاں
سب تھیں اوّل روح محمد ہاں کہی سب سنایا
پھر روح نبیاں تے کل روحاں کر اقرار پکائے
مواہب لدنیہ دے وچ لکھیا حضرت حوا نائی!

ملے پر شیث نبی اک ہوئے دوجا ساتھ نہ کوئی
حضرت شیث پیشانی اندر نور کرے رشنائی
پاک رحمان وچہ نور اساڈا کر دا روشن خاکاں
برکت نور خلیل نبی نوں نار ہوئی گلزار ہے
امانت نور اساڈا اس وچہ حکم رب نے تھیں ڈر دی
قرآن مجید تے سرور عالم حق پیغام لیایا!
کڈھ اندھیر دل طرفے چانن نور ذریعے آئے
ایماناں سینہ روشن ہووے جاندی کفر سیاہی
سورج تھیں کئی حصے بڑھ کر اوہ بے مثل مثالوں
سورج چھپ کر ہون اندھیرے نور حضور اجالا
حیاتی برکت اس عالم تھیں بلدی شمع کافوری!
طرفے نور تمام نبیاں کریں دھیاں سنایا!
نور نبیاں نور محمدی آپ ایمان لیائے
نبوت ہی گواہ پیغمبر قرآن اندر فرمایا!
اے قوموں ایہو سچ گواہی محمد رسول الٰہی
سرور انبیا کسے نبی تھیں تا ہیں فیض اٹھائے
جڑھ سب نبیاں نور محمدی جیوں درختے والی
ذات نبی تھیں ذات نبیاں شرف بزرگی پایا
جڑھ محتاج نہ پتاں ڈالاں جڑھ پر رکھ کھلوون
دیہو گواہی ایہا اپنی ہاں رب تساں پچھاں ہاں
مقتدا امام سبھاں دے بھار توحید اٹھایا!
مقتدی ہیاں پیش اماموں نہ کوئی فعل کر لئے
کر پیدا رب صفتی الحمد قولاں ایہی حد ولکاحی

حق مہر دی کرو ادائی کہن فرشتے نوری — کہن صفی اللہ کی دیواں کیا اوہ چیز منظوری
کہن فرشتے توں تن واری دعا درود پہنچائیں — اَللّٰھُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ اِس تُوں قول آکھ سناویں
حضرت آدم شوق کمالوں پڑھ درود پہنچایا! — ہو گیا مہر ادا ہُن تیرا کمکال آکھ سنایا
قسمت والی مائی حوا ملیا مہر عجیبہ! — جنت وچہ دیدار الٰہی بدلے مہر نصیبہ!
ظاہر حسن صدیق یوسف نوں رب عطا فرمایا — قطرہ زنانے فاقے والیاں تائیں حسن دکھایا!
وچہ مصر ملل سارے گئے بجل محمد نوروں کمالوں ملبنے کائی — دل اٹھویں نوں ہو شالا آون ایسی لذت پائی
کر دو چار حضرت یوسف اتنا حسن رکھائے — حبیب محمد پاک رب دے داکون حساب لگائے
لکھ یوسف بھی تھا اُس جیہا اُوہ ہے نور الٰہی! — محمد دی برکت حشر دیہاڑے سختی رہے نہ کائی
بے لنداز طفیل جنہاندے خلقت بخشی جائے — ہفت اقلیم شاہی تھیں بہتر عامیاں دُکھ جیہے پائے
نفسی نفسی مرسل رو رو اُس دن کرن پکارے — بارہ جد شفاعت پاک محمدؐ کے نہیں چھٹکالے
لے پر ڈھٹھے باجھ ترجانے کیا اوہ نور حضوری — ویکھ عاشق پئے تڑپن ہجروں منگ وصل ضروری
دیکھے نُور رہے پھر قائم کر یہ طاقت ہو گئی — بس ڈٹھا پھر ادہ مٹھا ہو سولی غرض نہ کوئی!
اے سید سردار نبیاں تم بِن کوئی نہ میرا! — حسن بتا لے عاجز ماحی تک تک گئے رُخ تیرا
تساں غلاماں حالی دیجے کرو غلام غلاماں! — تساں طفیل ہوے رب راضی پھر دیندا انعاماں
بیشک صفت نبی سرور دی سینے نوں ٹھنڈ پاندی — اپنی بولی اندر ہر ہر خلق درود پہنچاندی!
میں عاجز نوں مان تساں ہر صورت شعر بناواں — دنیا جتنے آل طفیلوں بخش یا رب چاہنداں

بیان عزازیل علیہ اللعنۃ

قصص الانبیاء دے وچہ لکھیا شیطان پیدائش جالا — صورت مد قسم وچہ دوزخ کیتی حق تعالے
شیر اکسے تے بچیا ملی دوجی وچ آپس پیہ ہویا — جمیا عزازیل انہاں تھیں رب تدبیراں ٹھویاں
برس ہزار کیتا اُس اتھے سجدہ کیہ فرماواں — پھر برس ہزار کیتا ہر طبقے ابر زمین بتا دن
زمین دُنیا تے آیا کم ہو م درجہ رب بڑھایا — زبرجد سبزوں سے دو بازو لے اسمان سدھایا
برس ہزار رہیا وچہ سجدے اوہ پہلے اسمانے — خاشع نام ہوئی مشہوری ہوئے فضل ربانے

چڑھ گیا فیر دُوجے اسمانے عابد نام سدایا
برس ہزار رہیا وچہ سجدے صالح نام بُلادن
نام ولی اُس جائی اُس دا پھر پنجویں چڑھ آیا
چڑھیا فیر چھیویں اسمانے سر سجدے وچہ پایا!
برس ہزار کرے پھر سجدہ کُھلیاں رحمت ہالاں
سجدے تئیں سر چا کر آکھے اے میرے رب سائیں
دعا منظور کرے رب عالم لوح محفوظہ پچھایا
کوئی عبادت چھ لکھ برساں رب دی خاص کرا سی
مردود ابلیس کہے گی خلقت نام تمام جہانے
عزازیلے نوں رب فرمایا جو نہ حکم قبولے
عزازیل کہیا اُس لعنت دیہ ہزار رب سائیں
عبداللہ بن عباس بتاون پڑھے انہاں نرت خفال
جو نہ کرے اطاعت رب دی لعنت اس پر رب دی
جا جنت وچہ عزازیلا حکم کرے حق تعالےٰ
نُوری ممبر جنت وچہ وعظ کرے سے درساں
اکشن کسان فرشتے باناں کتدے جے عرن خطایاں
رد ہووے اک لوح محفوظوں نظر فرشتیاں آیا
ہن اک سجدیوں منکر ہو کر مردود ہوسے گا کوئی
عزازیل اُنہاں تئیں سُن کر کردا عرض الاہول
ملائک سن کر ایہ گل اُس دی کرجاندے چُپ سارے
گُشت خون فساد جو جناں دُنیا اُپر پایا!
لے اجازت حکم ربے تھیں اُپر زمین دے آیا
کوہ کافاں وچہ جیہڑے ٹُٹے بھجے قتل کرائے

برس ہزار رہیا پھر سجدے چڑھ تیجے تے آیا
ہزار برس پھر چوتھے اُپر سجدے وچہ وہا دن
برس ہزار کیتا پھر سجدہ عزازیل سدایا
برس ہزار گیا لنگھا اُدتے پھر ستویں پر آیا
چڑھ عرش معلےٰ سجدہ کیتا برساں چھ ہزاراں
قدرت ویکھاں کراں عبادت لوح محفوظہ دکھائیں
نظر کرے وچہ لوح محفوظے لکھیا حرف دسایا
اک سجدے تھیں ہوا انکاری ضائع سب کھڑا سی
چھ لکھ برس کھڑا رہیا رونا پڑھ کر حکم ربانے
کیا ہزائیں توں جتائیں ایسے اُس مجھولے
بکھرے اس نوں رب فرمایا ہرگز بھلے ناہیں
لعنۃ اللہ من ما اطاع اللہ بالاں ہزاراں برساں
معنے عربیوں کراں پنجابی سمجھ آوے جو سب دی
سال ہزار جو دُنیا دا اک دن جنت والا!
ملک مقرب وعظ شنیدے اک ہزاراں برساں
عزازیل شفیع کراں گے بخشے رب بُریایاں
رو دوں چمن پچھے تماشی عزازیل بُجھایا!
خوف دلاں وچہ پے گیا سارا انہاں ملسی ڈھوئی
میریاں وچہ نصیباں کرنا ایہ جس ڈر ان خطائی ہیا
عزازیل کہے کر اللہ متول ستیر سلار رہے
مارکراں برباد اُنہاں نوں دیویں حکم خدایا
چار ہزار ملائک نُوری اپنے ساتھ لیایا
زمین فساد دوں پاک کرائی پاک اللہ فرمائے

بیان حضرت آدم علیہ الصلوٰۃ

فرمایا رب فرشتیاں تائیں خلیفہ زمین بناواں
فرشتے کہن اسیں سب حالوں پڑھیے حمد ثنا تواں

ایہ کرن خرابی وچہ زمین دے ظلم کریسن کارے
اک دوجے جیہا اجہاں کران گے عیب کریسن بھارے

اس وچہ حکمت رب فرمایا علم تساں ایہ نائیں
میں خود جاناں تسیں نہ جانوں وستاں خبر تسانائیں

مٹی مٹھ لیا جبریلا اللہ حکم کرائے
جبرائیل زمین پہ آیا ہن کہیہ جس جائے

چاہیں مٹھ بھراں میں مٹی قسم زمین کرائی
میں عاجز مٹھ بھریں نہ میں تھیں واسطہ نام خدائی

مٹی تھیں رب کرے خلیفہ اولاد جو اس تھیں ہوئے
بہت انہاں تھیں عاصی ہوون رب عذابیں ڈھوئے

میں عاجز پر اوہ سب ہوسن جھل نہ سکاں قہراں
جبرائیل سنی گل اس دی آ گئے کر ٹھہراں !

میکائیل آئے پھر حکموں سن زاری مڑ آئے
اسرافیل آون مڑ جاون واسطہ زمین سنائے

عزرائیل تاہیں پھر ربتے جانویں حکم ستایا
عزرائیل زمین پہ آیا قسم زمین کرایا !

جیں دی قسم کریں توں مینوں میں اس حکموں آیا
کر رہی عجز زمین ہزاراں اوہ بھر مٹھ لیایا

حال معلوم خداوند عالم ملک الموت نے واللہ
کراں خلیفہ اس مٹی تھیں کیہا حق تعالٰے

مرما ایہا روح قبض کریں توں سبھناں دی فرمایا
جیویں جیوں حکم کراں گا تینوں ذمے تیرے آیا !

اوہ مٹھ مٹی حکم رب تھیں طائف کئے وچ چالی سالاں
رکھ دتی گل مٹی ہوئی برسیاں رحمت باراں

وویں ایہ حالت ہوئی صلابہ چوتھے سالوں
تیار ہوئی وچہ برس کھلوندے بدلی ہلی چالوں

اٹھویں سالوں آدم صورت اس تھیں بت بنایا
لے ستر ہزار فرشتہ دیکھن عزازیل بھی آیا !

آدم صاحب بت دیکھ زمین پر دیکھیا نظر غبار دل
داخل بت اندر ہو مڑیا گرمی تنگ شمار دل

بت آدم پر لکت سٹ جانداں آکھے رب سائیں
تابعدار بنادے اس کا حکم تساں گا نائیں !

عبداللہ بن عباس بیان دن عرش معلے جائیں
سرور عالم روح تسبیحاں پڑھدا اللہ تائیں !

جھڑ کر قطرہ عرق اس جائیوں اوپر زمین دے آیا
روضہ انور جتھے سرور عالی شان بنایا !

حکم الٰہی جبرائیلے قطرہ عرق اٹھایا !
مشک عنبر تے خاکوں قطرہ کر کے جمع رلایا !

معطر کر پیشانی آدم لیا جبرائیلے
کیا نور ہویا دو چنداں بت آدم اس حیلے

دن چالی تھیں پچھوں آدم روح پیدائش پایا!
یُتّ آدم وچہ جان پچاؤ فرشتیاں جان اُٹھائی
اَیُّہَا الرُّوْحُ اُدْخُلْ فِیْ ہٰذِہِ الْجَسَدْ ایہ آوازہ آیا
اے اللہ روح عرض کریندا کثیف قالب اندھیرا
اُدْخُلْ کَرْہًا وَاخْرُجْ کَرْہًا فیر آوازہ آیا
کھولیاں اکھیں حضرت آدم جان حلق وچہ آئے
ہتھ ٹکا کر حضرت آدم اٹھن قصد کرایا
خُلِقَ الْاِنْسَانُ عَجُوْلًا حکم قرآنے آیا!
یَرْحَمُکَ اللّٰہ رب دی طرفوں جواب حضرت نے پایا
حکم ربّے تھیں حضرت آدم اُپر تخت بٹھایا
ایہ سجدہ تعظیمی آیا سارے سجدہ کردے
سجدہ کر کر ملکاں جھکے شیطاں کھڑا دسایا
رب فرمایا اے ابلیسا سجدیوں کیوں انکاری
اپنے ہتھ دو نہال تھیں اس نوں میں ہے آپ بنایا
اَنَا خَیْرٌ میں ہاں بہتر آکھ شیطان سنایا
رب فرمایا نکل جا اوتھوں مردود لعین تُھکاری
لعنتے کہن ایہاں نوں ہکل کیہا رب تعالے
مغضب الاہول صورت بدلی سینے اکھیں آیاں
چھ لکھ برس عبادت اُس دی اُڈ گئی وانگ ہوائیں
علم دتا رب ناماں والا حضرت آدم تائیں!
کہن فرشتے پاک تعالے ہم نقصوں تیں پاکی
ظاہر باطن جانن والا تُوں ہیں پاک خدایا!
حکم ہویا پھیر حضرت آدم توں سب نام سنائیں

حکم رب جہاں فرشتیاں تائیں اللہ نے فرمایا!
فرشتے ویکھن سب اسمانوں آپہنچے اس جائی
جان آدم ست بار وجود کچھ دی دخل نہ پایا
جسم نورانی میرا اس وچہ کیوں کر ہوگ بسیرا!
جان دڑی پھیر ناک نتھنے راہوں دخل دلانے پایا
طفلوں سینے سینوں دُھنی سب اعضاواں وچہ جائے
کار شتاب ہوے گا بندہ ملکاں نے فرمایا
جان نبی چھک آدم آئی اَلْحَمْدُ لِلّٰہ فرمایا!
اُٹھے حضرت آدم زمینوں حُلّہ تاج پہنایا!
ملکو سجدہ کرو آدم نوں اللہ نے فرمایا
صرف ابلیس نہ سجدہ کیتا منکر ساتھ تکبر دے
دوبارہ سجدے اندر جا دن رب دا شکر بجایا
باتکبر تُوں ہے کیتا سمجھیں درجہ بھاری
چیز کیہڑی جس تیرے تائیں سجدیوں منع کرایا
نار ولوں میں خاکوں اس نوں تُوں ہیں دو نہال بنایا
نکلن تھیں بھی ہین مراداں اصل جلانے رب باری
لعنتے کہن فرشتیوں نکل ہوا ابلیس منہ کالا!
درگاہ ربے تھیں راندہ گیا پایاں سخت سزایاں
مان نہ کوئی بات کسے دا بے پرواہ رب سائیں
نام تیجے رب دتو ملکو جے ہے علم تمہیں
جو توں دسیا اُدہو جاناں غیب نہ جاندی آکھی
توں حاکم خود دائم قائم تیرا بھید نہ پایا
ہر اک نام سنایا حضرت سوہنی نال ادائیں

زمیں اسماں دیاں سب چیزاں ہور جو دلیں چھپایاں
بولا شیطان کہیا اسے اللہ دخل دئیں میں تائیں
گوشت پوست بندے اندر بالولاں دخل خدایا
گمراہ کراں گا بندیاں تائیں قسم شیطان اٹھائی
بھیوں کھیوں اگوں پچھوں کرساں لوک بتیری
پاک اللہ فرمایا تینوں تے تیرے ہمراہیاں
حکم ہتے بیٹھیں تخت حضرت دا فردوس جنت پھرایا
حضرت تائیں نیندر آئی قدرت اللہ والی!
صفت اوہدی کرن نہ جائے دا فرحسن جمال
خوابوں جاگے تے پھر لاگے جنس نظر وچہ آئی
پھر اندر تسبیح الٰہی درود حضور پڑھایا!
رب فرمایا کرو عبادت میں معبود تمہارا
میوے جنت کھاؤ دونویں پیو ٹھنڈے پانی
اک درخت دکھا رب کہیا ایں دے پاس نہ جانا!
شیطان دشمن ظاہر تسانڈا پاک اللہ فرمایا!
ابلیس لعین اوہناں دی طرفے جا دل قصد کریندا
پہنچ گیا دروازے جنت سوچے اندر جاواں
آدم تے حوا اگے جا کر قسماں پیا اٹھاندا
شجر درختوں میوہ کھاؤ رہو جیتا سدا ایں
قسم فریبوں کرے تسلی بی بی نوں بھرمایا!
دو حضرت دل دے کر آئی حضرت کہن کیسائی
اک کھادا دو تیری خاطر کیہے آدم نہ کھانواں
آخر وچہ محبت تلے کھاسے اوہ دانے

کہے فرشتیاں پاک خداوند ساتوں خبراں آیاں
جتھاں تک مرشدے زندہ ہور دل زندہ رہاں تدائیں
دیہاں دخل قیامت تائیں اللہ نے فرمایا
پہنچے ہوئے جو بندے تیرے اوتھے دخل نہ کائی
ہتیاں آپ قائم پاساں بات حق جو میری
سچی بات کہاں سچ جاتی پھر ساں ور تو جایاں
باہم ہم جنس اوداس طبیعت راز خداوند پایا
کھنچی پسلی کڈھ حوا بی بی پاس بٹھائی
زریں کنگنے تاج سرے تے بیٹھی تخت آ دالیوں
حکموں ہویا نکاح دوہاں دا جوڑی رب بنائی
نور محمد مہر اندر میں ہمیں ذکر لکھایا!
میرا اندر شریک نہ کوئی ہے جو عالم سارا
عیش کرو غم ایتھے ناہیں نہ تکلیف اٹھانی
پاس جاؤ تے ظلم کماؤ جیتا ہسیں بھلانا
جنت تھیں نہ باہر کڈھائے کرو خیال تبایا!
اسم اعظم تن یاد کرنے سن پڑھ سمت چار اٹھیندا
ربے سور قبر بھل گھر ہے اندر آم ہی گھماوں
سچ کہاں میں کراں نصیحت سبھن خاص تسانڈا
رہو ہمیشہ جنت اندر رب نکالے ناہیں!
گندم دانے تیتن نکالے اک منہ اندر پایا!
شجر درختوں میں نکلی آندا بی بی عرض سنائی
جیہ کیتا رب سانوں تائیں نہ ہمیں ظلم اٹھاناں
نافرمانی ہوئی رب دی کھسنے تخت شاہانے

تاج لباس بدن تھیں جھڑیا ہو گئے ننگ منگے
اُہو جنت دے سب بوٹے ٹھنڈیاں چھاواں کردے
عود انجیر سدر جنت ادب تھیں اگے سیس جھکاون
باشندے جنت کہن آوانہاں حق حوا تے آدم
رب فرمایا دوہاں تائیں میں تساں حکم سنایا!
کیہا تساں نوں پکا دشمن خاص شیطان تساڈا
جے نہ بخشش رحم کریں گا ساتوں بہت خسارے
بی بی حوا حضرت آدم مور تے سپ شیطانے
ٹھہر دو وچ زمین دے جا کر جتنا وقت تساڈا
اُپر زمین دے زندہ رہسو زمیں اُپر ہی مرسو
سراندیپ جزیرے اندر جو وچ ہندوستانے
سپ اُتاریا اصفہانے مور اترسے سیستانے
چالی سال گناہ اپنے تھیں حضرت آدم روئے
گریہ زاری دن تے راتوں ہنجھواں جاری ہویاں
سرمہ وسمہ مہندی ہوئی روون حوا سیاں
پیغام الٰہی جبرائیلے اک دن آن سنایا
جا کر نیت ربی وچہ حضرت کرن طواف چوفیرے
جبل رحمت پر بیٹھیاں ہویاں نظری حوا آئی
آن نزدیک دوہاں روون پچھن حال وہایا!
عرش الٰہی نظری آیا مخفی راز دسایا

ستر چھپاون پتر ڈھونڈاون شرم کنوں دل تنگے
میوے رنگ برنگ کھواون دین نہ پتے ڈردے
مرنوں بندیاں انہاں درختوں صحت اللہ فرمایاں
رب دے نافرمان ہوئے تے ایسن ہوون نادم
نزدیک نہ جاناں منع درختے سخت تاکید کرایا
آکھن اے رب جان اپنی پر ظلم کمایا ڈاہڈھا
رب فرمایا اترو دشمن اک دوجے سارے
پہنچے کلاہ جنت تھیں دتے کر دو تریں نکالے
کردیاں ہت نہ نبھے گا میتوں حکم اساڈا
وچوں زمیں نکالے جا سوچ کرو سو پھر سو!
ایتھے رب اتاریا آدم حوا اُترا اساں دے
کوہ دماوند دے وچ سٹیا مردود لعین شیطانے
اک روایت روندیاں سوندیاں حق تے سو سال گزرے
جا بقل نرمال نرم اُس رو نوں سطراں بنھ کھلویاں
جو ڈگیا وچہ ڈگے آنسو مروارید شماروں
کنا ج اے حضرت آدم طریقہ سب سمجھایا
میدان عرفات گئے پھر حضرت اُتھے لائے ڈیرے
جتھے طرفوں حوا دی آوے تینیں جھڑی لگائی
آدم طرف اسمان تکایا یارب حجاب اُٹھایا
ہو متوجہ پڑھے کلاماں لوں لوں ذوق سمایا

حضرت آدم دے دل فصلوں یادتیاں تاثیراں
جنہاں باتاں تھیں بخشش پائے دسیاں رب نظیراں

ذکر ہابیل و قابیل بیٹے آدم علیہ السلام

نور محمدی شرف اندر ہن توریہ ذکر سنایا پاک محمد صلی اللہ دے پاروں رب بخشایا!
حضرت آدم بی بی حوا اگوں دساں حال لا سراندیپ آئے رل دونویں حکم جیہوں حق تعالےٰ
جبرائیل خدا دے حکموں سارے کم سکھائے ہر ہر قسم اشیا ضرورت حضرت پاس لیائے
حملوں بیٹا بیٹی جوڑا بی بی حوا جائے پُت قابیل تے دھی اقلیماں انہاں نام رکھائے
دُوجے حملوں بیٹا بیٹی پیدا رب کرائے پُت ہابیل تے بیٹی غازہ نام انہاندے آئے
اکتالیں حمل سن حوا اولاد جنہاں تھیں ساری اک روایت اک سو اسی جنیے وارو واری!
ہابیل قابیل تے لڑکیاں دوہاں عمر جہاں پہنچیاں بال حکم ربے تھیں جبرائیلے شادیاں رسم بتایاں!
بھین قابیل نوں ساتھ ہابیلے ہابیل دی بھین قابیلے حکم شرع تھیں عقد دیہو کر دسیا جبرائیلے
حضرت آدم بیٹیاں نوں سُن رب دا حکم بتایا سُن قابیل کیہا نہ منساں صاف جواب سنایا!
بھین میری اقلیماں سوہنی کدے قابیل نہ دیساں آدم کیہا حکم ربے دا ہرگز نہیں موڑیساں
آخر حضرت آدم حکموں اقلیماں ہابیل نکاحی غازہ بھین ہابیلے سندی ساتھ قابیل بیاہی
حسدوں کہے قابیل ہابیلے بھین میری نوں کھوہسیں میں خود خدمت اندر رکھاں جھنڈ نکاحوں توڑیں
حکم ربے تھیں باپ نکاحی آکھ ہابیل سنایا رنڈ نہ کرساں حکم اُنہاں دا نہ چھوڑاں فرمایا!
حضرت آدم ایہہ سب حالا سُنے اندر آیا! کرن تسلی خاطر اُس دی قربانی کر دبتایا
کرو منا پر ربے نامُوں قربانیاں تُسیں لکھاؤ نذر جیہدی منظور دی ہوئے اوہ اقلیماں پاؤ
کر قربانیاں رکھیں پہاڑے منگن فیر دعائیں کر منظور اساڈیاں نذراں اسے ساڈے رب سائیں
ہابیل والی قربانی اُتے آگ پئی اسمانوں ایہہ نشان نہ ساڑ گئی کہ نذر قبول اسمانوں
نذر قابیل قبول نہ ہوئی اُس نے بول سنایا قال لاقتلنک ماراں تُدھ بتایا!
کہے ہابیل جو خرتی ظالم رب پسند نہ کردا صابر شاکر دی منظوری جو صاحب تقویٰ ڈردا
قسم خدا دی مارن میں نوں جے توں ہتھ اُٹھانویں میں نہ ماراں ہرگز تینوں جے توں اُرچلا نویں
ناحق خون حمل وچہ تیرے میرا لکھیا جاسی نزع قبر پل حشر جہنم تینوں اگ جلاسی

حضرت آدم حج گئے سن قابیل کریندا چارے
کیوں کر ماراں سمجھ نہ آوے مارن ہے سال آیا
چھوڑ ہتھوں سر پتھر مارے مار غائب ہو جاندا
ہابیل نیندر وچہ ماریا سر پر مر گیا اوہ بچارا!
لاش بھائی دی کندھے چائی پھرے قابیل اٹھائی
شہید مرد دی لاش بے ادبی نہ مڑ لاتوں بھائی
پنجیوں پنجوں زمیں پٹیندا کوا نظری آیا!
پٹ قابیل زمیں دے تائیں لاش ہابیل چھپاندا
دنیا اندر خونی ظالم بے انصاف گنہگاری
خون پیاریوں جو کل خلقت کرسی رب سزائیں
غیبوں اک اسوار قابیلے نیزے تھیں کر مارے
واپس جیوں حضرت آئے ہابیل نہ نظری آیا
آکھیا بیٹے مرت ہابیلوں واقف حال کرایا!
جبرائیل قبر دکھلائی حضرت لاش لیائے
اک سو بیس اس وقت بیٹے سن آدم گنتر آئے
کہن بیٹا دل موے منگے کریں دعا حق میرے
توں بے عیب بیٹا رب دتے حضرت نے فرمایا
حکم پدر تھیں شیث نبی نے ہتھ دعا اٹھائے
جبرائیل جنت تھیں میوے لیا کر پیش لگاون!
جوڑا جوڑا ہوئے سب شیث اکلے ہوئے
حضرت آدم کرن وصیت اے میرے فرزندو
چپ ہو گئے وصیت کر کے موت آدم نوں آئی
غسل دیون تے پڑھن جنازہ دفن قبر وچہ کردے

ہابیل نیندر وچہ نظری آیا بکر یا نذرے واڑے
شیطان بھیس بدل کر جلدی ہتھ وچہ پتھر لیایا
سمجھ قابیل ہابیل دی آئی اوہ وی پتھر چاندا!
قابیل ظالم مل دو نسخ لیا کر کے خونی کارا!
کلر شور زمین اوہ ہستی خون گرے جس جائی!
غیبوں کوا بھیج خداوند سمجھ دفن سکھلائی
دفن کیتا اس مردہ کوا حال قابیل دسایا!
دیکھ ہمدرد کوے دا کوا ہر دم پچھتاندا!
سب خونیاں دا سر پہلا خونی خلق جو ساری
ہر ہر ساتھ قابیل بھی شامل جو عذاب انہاں ہیں
ہوئے زندہ پھر اوہ مارے تیکر حشر دیہاڑے
سب توں تھیں بہتر دکھاں رب توں عرض سنایا!
قابیل ہابیل مٹھے نوں پتھر مار گناہ سر چایا
گھر وچہ دفن شہید کرایا اجر صبر تھیں پائے
بیمار ہوئے اک روز آدم پھر حضرت شیث بلائے
کیہا شیث منگو تو رب تھیں ورثے کساں وڈیرے
گیا میں مکھ جو بھلے ناہیں بھل مینوں فرمایا!
دعا برکت رب شیث نبی دی سبھی منظور کرائے
شیث نبی دی خاطر آکھن حور بھی اک لیا دی
حضرت شیث نکاحے حوروں رب سبیاں ڈھوئے
نیئوں شیث نبی دا کہنا اے میرے دل بندو
ہجر پدر وچہ بیٹیاں سبھناں گریہ زار کرائی!
مختصر میں ذکر سنایا شوقوں رہنا پڑھدے

بیان حضرت شیث علیہ السلام

سب بھائیاں تھیں وڈا سی آپ کوئی ہر درجیوں ثانی
شراکت بھائیاں ساتھ برابر حصہ جنس ونڈاون
یاد خدا وچ ہر دم رہندے شریعت حکم بتاون
امانت نور محمد جو رب آدم وچ لگایا!!
سو ہبۃ اللہ پتر دسے وچہ رکھیا آدم نے بجایا
کریں حفاظت نور محمدی خوبیاں خوب بتاون
پیو تھیں درجہ اعلے بیٹے شان بزرگی پائی
اک تسو معل جنت وچوں مینوں رب کڈھایا!
اولاد میری ہو گل پیغمبر عالی شاناں والے
جنت دی ملکیت اُنہاں جنت باہر دں پایا
اک خطا دوں چودھیں طبقیں شہرت میری ہوئی
اُمت محمدی دنیا اندر کرسن لکھ گناہاں
باہر گناہ کر گھر وچ آ دل توبہ کرن معافی!
حضرت شیث ہوون متعجب سُن والد گفتاراں
گھر وچ شیث نبی دے بیٹا رب عطا فرمایا
جہاں ثانی تھیں شیث نبی پھر قبلے طرف بسندا
قلبتاں نام اُس بیٹا دین پیغمبر قائم!
آخر کر دا کوچ جہانوں طرف خدا دی جاندا
وقت اُس اندر وچ زمانے ثانی ہور نہ کائی
حشمت عظمت انہاں برابر ہور نہ دوجا ثانی
ابجد نام تے اوس دا ون بیٹا مہلائیلے

حضرت شیث پیارے رب دے چہرے چمک نورانی
لے پر ظاہر کارن کرشمے پڑھدے سارے پڑھاون
کتاب بھیجی رب کرے پیغمبر نیک ایمان لیاون
حکموں نور اوہ شیث نبی ول بطور امانت آیا
بیٹا شیثا ایہ نور محمدی پاس تیرے جو آیا
شیث نبی سن حیران ہو گئے والد گلاں پچھاوی
کہے آدم اُس اُمت بہتر ساڈے تاں لوں آئی
بے انداز گناہ اُس اُمت پھر بھی جنت پایا!
جان بہشتے اُمت اُس دی اُمت بھاگ والے
عارضی جنت میں مینوں وچوں باہر کڈھایا!
غلطی آدم رتبہ تقوی پردہ رہیا نہ کوئی
کسے نہ ہرگز معلوم ہوسی دیسی رب پناہاں
بیٹا شیث آدم فرمایا شان تنہاں دی کافی!
نور محمدی کرے تعظیماں کر دے جان نثاراں
نوش اُس دا سی نام رکھایا جیدوں جانی آیا
دین پیمبر نوش کرنی دل بھی رہ کر مرجاندا
ہزاراں لوک ایمان لیاون کرن نصیحت دائم
مہلائیل اُنہاندا بیٹا بے حد حُسن رکھاندا
خلقت مشرق مغرب والی کرن زیارت آئی
کئی فرزند تپے جیڈاس بھی چھوڑی دنیا فانی
سب بھائیاں وچ قدروں عالی ظاہر دین وسیلے

مطابق عادت خلق چو فیر دل تھنے لے کر آوے — دوروں آدن خالی جاون نہ مہلائیل وساوے
صورت مہلائیل بناون فرزند سمن دے پاروں — اتر شیطان دلاوے وچہ یاد دے پوجن بہت پیاروں
رفتہ رفتہ عالم اندر رسم گئی ہو جاری — اخنوخ نام ادریس ابن قوموں کرے پیار رب باری
گمراہاں دے دلیں اندھیرے کفر سیاہی پائی — مہر ازل دی کھلے ناہیں آپ خداوند لائی
وعظ نصیحتاں اثر نہ کردی گونگے بولے اندھے! — ہور کسے کد طاقت ہوئی کفروں توڑے جندے
کیتے نبی شہید کفاراں ولیاں انت نہ کائی — بیدینیاں جھوٹھ دل تے دنیا زینت لائی
مالے گئے بجو راہ اللہ پر ہوراں وانگ نہ مردے — کھاندے پیندے سیر کریندے دمل ندیوچہ تردے
مر گئے موت آدن جیہیں پہلاں عشق جہاناں آیا — رضائیں وچہ ہر دم راضی ہور خیال بھلایا
خاص کلام قرآن پیارا دسے شان تنہاں دی — رب راضی اوہ رب پر راضی قسمت واہ انہاں دی
دوست رب دیاں خوف نہ کوئی نہ غم انہاں تائیں — نفس اپنے دے دشمن ہو کے نیاں رب رضائیں
سرس وصلاں دی وانگ نہ عدے تلخی فکر دیندی — آہیں شوق لیلن القلبے تن من سب جلیندی
چنگا بھلا موٹا تازہ بے درداں دے بھانے — اپنے بھا سمجھ انہاں نوں راز کیا پہچانے
وحدت دے دریا دا تارو اپنا آپ نہ پائے — صحیح ہویا جس لا الٰہ الا اللہ گیا سمائے
اول آخر ظاہر باطن اکو سبق پکاون — ہر دمیں لبیکیں نور الٰہی جلوے نظری آدن

بیان حضرت ادریس علیہ السلام

وعظ نصیحتوں کوڑ بتاں نوں لوک ایمان لیائے — بے نصیب ازل دے جیہڑے ہٹن نہ مول ہٹائے
ادریس پڑھاون جتنے پاروں نام ہوئی مشہوری — معجزہ علم نجوم انہاں دا مجھو خاص ضروری
کرن عبادت پاک رب دی بے حد درجے پائے — عمل انہاں اسماناں اوپر بدل بن بن جائے!
کہن فرشتے پاک الٰہا دیہہ اجازت جائیے — ادریس پیغمبر دوست تیرے ایہو زیارت پائیے
حق بناون نے سمجھاون خلقت حکم ربانے — سورت مریم ذکر انہاں دا صفت لکھی قرآنے
پیراہن سیون کار انہاندی موہنوں ذکر کراون — محنت ناہیں لین کسے تھیں نہ احسان جتاون
اک دن ملک الموت اپنا آدم بھیس بنایا — وانگ مسافر امر الٰہوں دروازے پر آیا

روزے دار پیغمبر رب دا مشغول کھاتا آوے
قدم اُپر دے کھ قدم مسافر رہیا عبادت کردا
ادریس نبی دے نال مسافر چل جنگل نوں جائیے
حضرت کہن قول حق ملاوں کھادا رات نہ کھانا
چل دیاں باغ پیا اک نظری تن انگور دسائے
اگے جاندے بکری ڈٹھی کہے ذبح کر کھائیے
تن دل ال کر دو آویں ٹردے فک نبی نوں پیا
کہے مسافر میں فرشتہ عزرائیل بُلاوں!
ملک الموت کہے رب حکموں میں ہی کتنیاں جاناں
عزرائیل کیہا نہیں تیری جان نکالن آیا!
تن دن رہیوں ساتھ میرے توں حضرت نے فرمایا
ملک الموت کیہا کل روحاں قبض کراں ہر ا ہیویں
جس دی موت آوے رب طرفوں میں کستھ نکالاں
کہن حضرت تاں رہا سناساں دیئیں بھے موت پیالہ
کراں عبادت بہت رب دی موٹے شوق سوایا
یارب بدلیاں پاتاں جائیں فرشتے عرض کرایا
کہ جس جان جیویں بایہ راضی میں راضی فرمایا
عزرائیل دعا میر کردا عاشق مالک میرے
مُردہ جسم رب زندہ کیتا ادریس پیغمبر والا
ادریس نبی نوں کہے فرشتہ جان کنندن دا حالا
ادریس نبی فرمایا جیویں کر سر توں پیراں تائیں
کیہا ملک الموت منزل ہے قسم خداوند والی
حضرت کیہا عزرائیل لے چل دوزخ ول جاناں

حضرت دین مسافر تائیں نہیں مسافر کھاوے
سخت ہوئے حیران پیغمبر تکھن جاں ون پڑھدا
ٹردیاں راہوں کنگ دسائی کہے مسافر کھلیئے
طلب حلام کریں ہن کیوں توں چل بالگیرے جاناں
کھاون قصد مسافر کردا حضرت منع کرائے
کہن حضرت ایہہ چیز بیگانی ناہیں کھانی چاہیے
واسطے پاک رب دے دیں کون کوئی ہیں کہنا
نکالیں جان جہاناں دی توں حضرت آکھ فرماون
حضرت کہن میرے دل آیوں سگوں موت جہاناں
کراں زیارت تیری کیا سوییں مطلب پایا
انہاں دناں وچ بھی توں کیتے ذائقہ موت چکھایا
بند ماندے ہتھا فوج رہنی قالو ہو سکے جیویں
ہیں ادریس کراں میں دوست جانیں سمجھیاں قالاں
پچھاں عبرت دیکھ نزع نوں خوف کمال حق کمائی
ملک الموت کہے بن حکموں دخل نہ میرا آیا!
جاہے موت پیغمبر تیرا اسلم الله فرمایا
کہ آمی جان بادریس نبی دی حکم بجا لیایا
کر زندہ ادریس پیغمبر کر فضلا نمے پھیرے
دعا ستلور فرشتے ہوئی کی شکل حق لعالے!
کیوں کر نظری آیا تینوں سیں بھید نرالا!
آتاری کمل زندے دی جائے سمجھ اندازہ پائیں
حضرت تیری بہت مکھالی نہ ہن ہے جان نکالی!
توبت خدا دا بڑھے زیادہ عبادت بہت کرالاں

حکم رب تے تیّنیں لے فرشتہ دوزخ پاس لیجاندا
حضرت کہندے عزرائیلا جنت بھی دکھلائیں
عزرائیل جنت دے بوہے حکموں لے کر آیا!
ہُن دوزخ دی گرمی میرا دل تے جگر جلایا
کہے فرشتہ عہد کریں توں جے کر واپس آوِن
ادریس نبی کر عہد ٹھہرایا واپس پھر کر آنے
لگھ دروازہ جیب مُڑ آون جوڑا اپنا چاون
عزرائیل آوازاں مارن یا حضرت ہُن آئیں
کل نفس ذائقۃ الموت حضرت آکھ سنایا
مرگ جھلائے جو رب فرمائے نہیں نکالیا جاسی!
کہن حضرت کیوں عزرائیلا مینوں باہر نکالیں
جنت تک نبی محمد سرور جنت جاسن ناہیں!
عزرائیلا میرا ایہہ وسیلہ اُہو وسیلہ کھساں
غلماں بھی ہِن رہندے ایتھے سمجھ مینوں غلماں ول
رب فرمایا عزرائیلا رہن دیویں اینہاں تائیں
پیچھا اولاد ادریس نبی دی ہجروں کُٹھے زاری
بن انسان آیا پھر شیطان بُت بنا کر دیندا
لگے اُس زمانے مُشرک پھر اُس بُت نوں چاون

طبقے ست جو دوزخ والے ہر اک جگہ دکھاندا
کراں عبادت بہت زیادہ تھوڑ قبول جائیں جائیں
حضرت کہن نسع دی تلخی سال ڈاہڈا گھبرایا!
اِک پیالا پانی جنت پیواں دل وچ آیا
حکم رب تے تیّنیں اندر جا کر میوہ لے کھاون
طوبےٰ میوہ اُتار لیا جوڑا جنت لگھ سدھائے
پھر جنت وچ جا کر حضرت درخت اُپر چڑھ جاون
آؤ دیر نہ لاؤ ہرگز چھوڑیں جنت جائیں!
موت مزہ اُس میں چکھ بیٹھا نزع کول گُزر گئے آیا
نہ تکلیف تے نہ غم اُس نوں جو چاہے سو کھاسی
عزرائیل کہے یا حضرت ایہہ نہ جنت بھائیں
حرام جنت کُل نبیاں اُپر حکم خداوند سائیں
اُس دا ملک اُمت اُس دے داخل کرو خادم رہساں
ور نہ جنت پاک محمد شاناں باجھ بیانوں
دُرّ فتنہ او اساں اُٹھایا مکّا تاغلیثا جسائیں
باپ پیارا کرے کنارا کون کسے غم خواری
بعین صورت ادریس نبی دی صرف بات کریندا
چار سو برس بعد اس عرصے حضرت نوح پھر آون

بیان حضرت نوح علیہ السلام

بیاں لشکر نام انہاں دا پھر نوح لوک بلاون!
بھیجیا پھر رب فرمایا نوح قوم وچ آیا
کل توں تے چھڈ آنہی ایمان لیاون سارے

قوم دے مینے تاری ہر دن زاری بہت کراون
ساڑھے نو سو برس انہاں وچ وعظ کلام سنایا
ہر دم پہاڑے اُپر پہاڑے چڑھ کر کرے پکارے

لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ معبود نہ رب سوائے!
مشرق مغرب کل عالم وچہ پہنچ آوازاں جاون
اک دن ایہہ گمر دن حضرت اندر رتا پا کھچاون
ہوش آئی تے پاک رب نوں حضرت عرض سناندا
بڑے بڑے ہو کافر ظالم اندر قوم انہاں دے
نشان نبوت کی وچہ تیرے منیئے تیرا کہیا!
لوک غریب کمینے عاجز مجلس تیری بہندے
حضرت کہن عدالت ربدی منکر ملن سزائیں
کرے غریباں رحمت بخشش کرن معاف خطائیں
ربدا حکم سناون بدلے اجر منگاں کجھ ناہیں!
اے اللہ میں انہاں بلاواں تے ایہہ جان پرے
اکتو ان ربیعہ حکم سناون منکر مار کراون
بیوی منکر کہے نبی دی مارو نہیں دیوانے!
ہو کر تنگ پھر کہن رب نوں کھاں انہاں تھیں راں
دعا منظور ہوئی دربارے وحی پیغام لیایا!
اک سالہ رکھ بیٹ کراؤ جاں ہیرہ برس دیہاڑن
بیس برس وچہ قوم کفاروں جمیاں کوئی ناہیں
بیس برس دے پچھوں حضرت کٹ درخت چراون
کہن حضرت تیسیں ٹھٹھا کر دے اسیں بھی ٹھٹھا کرساں
جد مل تیار ہوئی پھر کشتی ہویا حکم رباناں
کھانا دانہ لیو نے سبناں ہر اک جنس رکھاناں
حکم رب دے تھیں ظاہر ہویا نکلیا تنور وں پانی!
باقی اک تنور دے وچہ ول جو تسول باہر آوے

اَنَا رَسُوْلُ اللّٰہِ میں رسول خدائے
کہیں منکر اُٹھ گلاں پا دن مارن کارن آون
اس تکلیفوں تن دن تائیں حضرت ہوش نہ پاون
دن تے رات اس قوم اپنی نوں میں پیا سمجھاندا
توں بھی ساڈے جیہا دسیں خوبی کیا سناندے
کھانا پینا اکمر کرسیندا بالکل ساڈے جیہا!
تیرے اتے انہاں دے اندر کیا تمہ رنگی کہندے
فضلوں آپ سنبھالے تم نوں اوہ رحمت دا سائیں
ناداں نی سردار غروروں چاہے کرے سزائیں
پھر دمیں طبقیں رازق سب دا جینے میں تائیں
سخت ایذائیں دیوان مینوں من حکم نہ تیرے
خون بدن تھیں کپڑے سارے لال نال بساون
کملا کملیاں پاتاں کردا ناہیں عقل ٹکانے
منکر اک نہ چھوڑیں زندہ کرنا غرق کفاراں
کارن کشتی رکھ لگا تیں اللہ نے فرمایا!
کٹ تیار کرو پھر کشتی حکم جلیل جیول آوے
تاں باغ سب بالغ ہوئے حکمت سی رب سائیں
ویکھن کشتی بن دی کافر ٹھٹھے بہت کراون!
جلدی بدلہ پالو گے عذاب آوسے جاں عرشاں
درندے پرندے چرپائے ہر تھیں جوڑا آپ چڑھاناں
پیغمبر رب دا رکھے حکموں جو جو حکم ربا ناں!
اہل ایمان چڑھے سب کشتی دا ٹھی غضب نشانی
آ نیول بارش بے حد رب نے منکر مرت مصائب

بسم اللہ مجریہا و مرسہا نوح من پڑھن زبانی !
ایسے حرف دل چلے کشتی ایسیوں کھڑی کرانی !

یارب سائیں اساں بچائیں منگن پئے دعائیں !
باجھ عبادت کار نہ کوئی پڑھدے حمد ثنائیں !

اُس کشتی نوں قہر بحر دی زینت ملی سفر دی !
وانگ پہاڑاں عظمت موجوں بھناں لیکے تردی

کنعان بیٹے نوں حضرت کہندے کشتی اندر آویں
کہے آبا نہ خوف پانی دا چڑھساں پہاڑ اُچا تیں

حضرت کہن عذاب الاہوں ہرگز بچیں ناہیں !
مدد کرے پھڑ لئے کیہڑا غرق کرے جس تائیں

کوئی نہیں اج بچاون والا باجھوں حق تعالےٰ !
جس پر فضل کرے گا آپے اوہو قسمت والا !

رب فرمایا مینہ برسایا ابر دل کھول دہانے !
وتے چلا زمیں تھیں چشمے پانی پھرے جہانے

کنعان بیٹا پھر حضرت نوح دا چڑھے بلند پہاڑے
پانی اُچا گیا پہاڑوں چار گز رتا رہے

پاک خداوند حضرت تائیں ڈیرا پُٹ دکھایا !
حضرت دیکھ کیہا رب میرے وعدہ مُڈھ کرایا

تیرے اہل بچاساں فضلوں ہردا بیٹا میرا !
کہکے فضل بچاویں اصلوں فضل چاہیدا تیرا

رب فرمایا توں نہ جانے کہدا نہ میرے تائیں
منع کراں میں کراں نصیحت جاہل ہوویں ناہیں

نافرمان ایہہ بیٹا تیرا خالی گیا ایسا نوں
اہل گیا جو منکر ہویا چلیا قدم شیطانوں

اُس طوفان پانی دے اندر ڈب گئی قوم کفاراں
ڈب مویا کنعان نبی دا قسمت دتیاں ہاراں

حضرت کہیا خالق سائیں مینوں دیر پناہیں
علم تیرے نوں میں نہ جاناں دخل دیاں مڑنا ہیں

جے کر رحم نہ بخشیں مینوں میں نقصان اُٹھاواں
بھلیاں بھل کرم کر بخشیں ہر دم رحمت چاہواں

زمیں اسماناں حکم کریندا اللہ پاک جہاناں !
اے زمینے پی جا پانی تھمیں اسماناں

جودی نام پہاڑ تے لگی کشتی نام دیارے
اُتریا نوح پہاڑی دا جھڑیا سجے شکر گزارے

رب فرمایا رہیں سلامت برکت کراں ودھیرے
بہت ودھاواں نسل تیری نوں وسدے چار چوپھیرے

آدم ثانی نوح نبی دا پچھلی نسل جہانے
حضرت نوح دی بعد وفاتوں پھر گئے ہور زمانے

اکثر قدم شیطاناں پر ٹردے بت پرستی کردے
حضرت ہود آئے رب حکموں حکم انہاں پہ پڑھدے

بیان حضرت ہود علیہ السلام

حضرت ہود خداوند بھیجیا عاد قومیں وچ آئے
قوم اپنی نوں حضرت کہندے عبادت کر خدائے

حاکم اُس دے باجھ نہ کوئی ہور تساڈا آیا
نصیحت کرن بلاون اُنہاں طرفے خالق باری
جسم بلندی اتنے درازی دے طاقت ازمائے
چار سو گز جو بہت لمبے بن دو سو گز جو چھلے
قوم کہے نہ پاس اساڈے توں کوئی سنتر لیایا
کہن حضرت جو حکم سناواں منگاں نہ مزدوری
ٹبیاں اُچیاں محل بناؤ کر مضبوط اُوچا نواں
دنیا دے وچ شغلاں پے کے ضائع عمر گواؤ!
نہراں باغ زمیں تے چشمے مال بہوت فرزنداں
سخت عذاب نساڈے پاروں ہوڑ راں رب نے
دین جواب پیغمبر تائیں ایہیں برابر جاناں!
باپ پیو دادے ساڈے رستے ٹرناں ڈٹھا جیویں اُنہاں نوں
رب رسول حکم نہ منّے قحط پیا جگ سارے
ریت سُرخ رنگ ٹبا اُچا جا کھڑ برکت والی
دعا بارش نوں جاون اُتھے قوم کفار نکالے
حاکم مومن کہے انہاں نوں ایمان نبی تے لیاؤ
پاس نہ ہود دعاواں لگے ہر گز تساں آکھ سناواں
لگے فیر دعائیں منگن بدل ظاہر آون!
غیب آوازہ اُنہاں آیا ابر پسند کراؤ
بدل سیاہ پسند کراون جاون نال اُنہاں دے
وہب بن منبہ فرماون ریح العقیم ہوا ہے
ستر ہزار فرشتے اُس پر محافظ رہن سدائیں
گھماں وانگ پہاڑ اڑائے ڈھین زمیں اسماناں

جھوٹھے بت جنہاں دے تائیں ہے کر رب پوجایا
رکھو یاد جو حضرت نوح دے بعد تساں سرداری
کرنا یاد احسان خداوند شاید بھلا ہو جائے
خالق خلقت عجب بنائی ستر گز جو پچھلے
اپنے معبوداں کیوں چھوڑاں تیرے کہے سنایا
بدلہ دیسی اللہ عملی سنیو بات مزدوری
اوندیاں جاندیاں کرو مزاخاں لائقی نہیں سناواں
کیا ہمیشہ زندے رہسو فخر دلوں تجے سداؤ
شکر کرو جس دتے خالق جے ہو دانشمنداں
جے نہ رب دے حکم قبولے دوزخ من ٹکانے
سمجھاویں یا نہ سمجھاویں ہے اساں برابر بھانا
پچھے تیرے اوہ لگ جاون ہوئے خوف جنہاں نوں
تن برس بند بارش ہوئی جاون پیش نہ چلے
وچ مصیبت جاون اوتھے کرم کرے رب عالی
حاکم اُس جگہ دے پاسوں اجازت طلب کرے ہے
بارش بدلے قہر نہ آوے عرضاں ہود سناو
کراں دعائیں ہود اس جائیں ساتھا پچھانواں
تیلے طرفوں چٹے کالے سُرخی رنگ دساون
چٹا کالا لال تمامی جس چاہو سے جاؤ
لے چلے ترش ہودن جتھے سنسے لیکھ جنہاں دے
ستر ہزار زنجیراں بدھی زمیں ستوں اُس جا ہے
قیامت دے دن چھوڑن مسئول حکموں اللہ سائیں
تباہ کرے گی ہر اک تائیں رہن نہ نام نشاناں

ایسا پھوک جو دچہ گناہ دے اندر اُفل بخود کلٹے
قَالُوْا ھٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا آکھن بارش آئی!
ھلی جھلی بدل وچوں ہوا جدوں سی وگی
ٹھہرو ذرا کیہا پھر حضرت مرسویا سزا ایاں
اک طرفے ہور ہندے سارے لتاں زمیں دیاں وِن
کہن ہوا کی کرے اساڈوں تھوڑی تنگھ آئے
سخت آواز آئی اک ایسی جلد پئی زور ہواؤں
کوئی نہ بچیا قوم کفاروں نافرمان نبی دا
حضرت مومن جمع کرا کے لیک چو طرفوں باری
نورِ الٰہی مومن اندر سینہ روشن کردا
مَنْ کَانَ اللّٰہُ لَہٗ اللہ جس دا ہویا
نہ ڈبدے نہ سڑدے ہرگز ہضم نہ کردی مچھی!
قَالُوْا بَلٰی کیہا میثاقوں ہُن بھی ہاں کردے
رب رسول عشق جنہاندے دل وچہ ڈیرا لایا!
کر کجھ ذکر نبیاں سنا اجر رب تے تھیں منگاں!
بعد اک عرصے ہود نبی نے پیتا اجل پیالہ!
تھوڑی مدت پچھوں خلقت ہوئی بہت گناہی
شیطان ہمیشہ بندیاں دشمن اندر دلاں ہے پایا

شومی بندیاں تھیں جتنی تکھے اُپر انہاندے آئے
جلدی منگو جو اوہ ایہہ کہے جناب الٰہی!
آکھن حضرت ہود دا دیکھیں ٹھنڈ ہواؤں لگی!
سنیاں سارا اوہ تلے پہاڑے چھپ جاؤ نوحہ کیاں
طرفاں جن پہاڑ رکاوٹ بچے زناں بیٹھا ون
متکبر تے منکر ظالم ترس نہ خوف خدا نے
کڈھ بنیاداں محل درختاں کردی صفن صفاؤں
رہے امن وچہ مومن سارے جنہاں نیک عقیدہ
آخر مولا لکھے ہزار یا حق وعدے رب باری
برکت اُس دی باجھ رب تے تھیں ہوراں تھیں نہیں ڈٹھا
کَانَ کُلٌّ مُحکم کر گیا سب کوئی اُس دا ہویا
ملیا حضرت عشق جنہاں نوں اُنہاں قسمت اچھی
نور ایمان انہاندی بھا گئیں یا سلے وچہ گھیرے
اوہ دل عرش اللہ دا نبیاں ہر دل ستھ نہ آیا
طفیل پیاریاں بخشے مینوں کہندا ناہیں سنگاں
مومن روون دفن کراون سخت جدائی حالہ
قوم ثمود بڑی متکبر ہے سن بڑے فسادی
بت پرستی پکڑی طاقت صالح پیغمبر آیا!

بیان حضرت صالح علیہ السلام

کر پیغمبر بھیجیا صالح اللہ نے فرمایا
کہندا نہ کوئی پوجا لائق باجھ خداوند سائیں
حکم امانت خالق دا نہ کمی زیادہ کرساں

بھائی انہاندے پاس انہاندے ساڈا حکم سنایا
واحد اوہ شریک نہ کوئی چھوڑو ہوراں تائیں
پیغام پہنچاون دی مزدوری اُپر تساں نہ دھرساں

ایہ مزدوری جو ہے میری خاص اُپر ہوئی
کھیتی مال جو دولت نہراں تے ایہ باغ بہاراں
نرم غذا الواں شربت پوشاکاں عیش خوشی نت کرنا
پہاڑ تراش نہایت پختہ گھر مضبوط بناؤ
حق تساڈے ہویا جو ہووے کرو نہیں اوہ باتاں
قوم کفار کہے اے صالح اثر جادو ہیں ہویا
جے پیغمبر کوئی نشانی پھیر سانوں دکھلاؤ
لگے کہن پہاڑ اس وچوں ڈاچی کڈھ دکھاویں
متوجہ ہو کر رب دی طرفے کردا نبی دعائیں
جیوں کر اوہناں آکھ سنایا اُسے موافق ہوئی
جیوں کہیا رب تیویں کیتا پیغمبر فرمایا!!
بُت پجاری قوم نکاری نہ ایمان لیائے
قوم ثمود دوں ست قبیلے کھوہ اوہناں اک آیا
ختم ہویا سبھ چشمہ پانی ہر حیران سناون
جھگیاں گھاس نہ بوٹیاں ڈر کر بکری مجھیں گائیں
ہو گھبرائے ول حضرت سب حال ابتلایا!
دن دُوجے دودھ دیو سانوں حکموں عمل کماؤ
قائم رہنا وارا اپنے پر پھیر کوئی مشکل ناہیں
کجھ وقت تک قائم رہندے پھر حضرت فرمایا
سخت شرارت توں جھنیاں دی باقیاں کنوں زیادہ
ڈاچی پانی پیندی تاہیں اک نے تیر لگایا!
ڈاچی گر گئی تے حملہ کردے بھاگ جہاندے پاڑے
حضرت کہندے تن دن پچھے تغیراں ہیا سو جائے

غصے ہو کر جس نوں پکڑے نہیں چھوڑا دے کوئی
قسم قسماں شیریں میوے کھاؤ لذت داراں
سبھے چیزاں چھوڑ دا ایتھے ہے ضروری مرنا
سر آفت تکیں اس وچہ پچھاں خطرہ نہیں رکھاؤ
منوں حکم خداوند تعالیٰ چھوڑو بُریاں ساتھاں
سانوں معلم ہویا تیرا عقل گیا ہے کھویا!!
حضرت صالح نے فرمایا کیا چاہو بتلاؤ
تکلمیاں کہن پچھ دیوے تاں سچا کہلاویں
عرش قبول نبی درگاہے پڑھ صلا حمد ثنائیں
پتھر پھٹیا بوتی نکلی نکل دیاں ہی سُوئی
حجت رہی نہ مول تساڈی جو کہیا سو پایا!
واحد ہو نال شریکاں بناون اندھیاں کون دکھائے
پیندے پانی مُکے ناہیں جاں بوتی مُنہ پایا!
ہن کیا کرساں پانی باجھوں کیوں کر وقت لنگھاون
گھاس نشان نہ چھوڑے بوتی کھا جائے سب تائیں
حضرت کہندے اک دن پانی وار تساڈا آیا
اک دن بوتی پیندی مُکے لہندے نال بچگا ڈ
مارن بوتی قصد کرو جے مر سو پا سزائیں
ہو بدظن نبی پر اُتھاں اک دن مَتا پکایا!
پی شراب ڈاچی نوں مارن کارن ہوئے آمادہ
دُوجے نے تلوار چلا کر پھیل پیر کٹایا
ڈاچی مر گئی تے اُس بچہ چھپیا نس پہاڑے
آکھن منکر کیا نشانی پہلاں موت اساڈے

فرمایا دن پہلے سرخی رنگ مونہاں پر آئے
دن دوجے منہ زرد ہویگا سیاہ تیجے ہو جائے

فرمایا ایہہ کیویں ہوسیاں پھر حضرت فرمادن
جبرائیل دی اِکو چیخوں جاناں نکل جا دن

حضرت صالح تینوں سُن منکر گھر اکو پٹا ون
ہمراہ زناں فرزنداں مل کر اُس وچ جا ترجا دن

نہار چے کر پاس سرپ لے کینں روئی پاندے
اس تھیں سُنی اوہ پیچ نہ جانے کن تدبیر دوڑاندے

بچیل نشان بتائے حضرت سچ مچ اُدہر پائے
دن تیجے حضرت نوں مارن گھر حضرت دے آئے

غضب الٰہی نازل ہویا دچی فرشتہ آیا
چھت دیواراں گھراں ہلایاں ہر اک باہر کڈھایا

چیخ ماری اک جبرائیلے مرگئی قوم کفاری!
مر کے مٹی رل گئے ظالم پائے قہر قہاری

شہر حجر وچہ ڈگے ہوئے ویکھن لوک مکاناں
رب منظور نشانی رکھن عبرت اہل ایماناں

اہل ایماناں تائیں اوتھاں فضلوں رب بچائے
حب نبیاں دی رکھن والا کیتے نہیں غم کھائے

حضرت صالح حکم رب تھیں شہر ستان وسیر آئے
شام ملک وچ اہل ایماناں آ کر ڈیرے لائے

دوست رب دا عمر بقایا ایتھے کر گے پوری
گئے جہان بقائے اندر جتھے جان ضروری

جامع مسجد سی بنوائی اُس دی داہنی باہی
کر جنازہ دفن کیتا سی صالح نبی الٰہی!

بعد اوہناں کجھ مدت پچھوں خلق بہتری ہوئی
بُت پرستی دیوں خلقت شیطان ظالم ڈھوئی

نمرود ہویا وچہ شاہ زمانے جس دا راج چوفیرے
قوت شوکت حشمت لشکر رکھے بہت وڈیرے

کوذجس ہن بابل کہندے رکھے تخت ابتھائیں
آکھے مخلوق اہل رب میں ہی سجدہ کرو اسائیں

اِس ظالم تے قوم اُس دیوں رب خلیل پچایا!
ذکر مبارک کراں اُنہاندا جیوں کر لکھیا پایا!

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام!

دیہہ کچہری شاہ نمرود دے نجم ساحر رہندے
پیٹ مائی اک لڑکا آسے یُودی پشتوں کہندے

تباہ ہووے گا اُس دے ہتھوں راج حکم سبھائے
کہندا اک دم پیٹ مائی وچہ پشت بیوتیں آئے

کہن نجومی تِن دن تائیں ہوسی ہو دن والا
شاہ نمرود اوہ تِن دن تاکر دا بہت سمبھالا!

کماں کوشش گئی بے فائدہ ہوراں دخل کیائی
پیٹ مائی وچہ آ گیا لڑکا ڈھکے ڈھو خدائی

کہے نجومیاں تِن دن پچھیوں لیا وقت پاتا ہیں
کہن نجومی آیا سکے نہ حیلیاں تیں وا ائیں!

حکم کرے شاہ محلاں والیاں بچے جیہڑے جناون
مائی حضرت نوں حمل نہ ظاہر کیتا خالق سائیں
وقت اُس اندر رستے لُٹکے والے گئے بچائے
جس غارے وچ جمیاں حضرت نور دل روشن ہوئی
غار مونہیں پر پتھر دے کر رڑدی گھر نوں آئی
درد جدائی اُلٹ آہیں نکلن اک دن دیکھن آئی
بچہ اٹھایا سینے لایا ہجر دی اگ بجھائی
موقع پا کر تکسا دسے دیکھ خوشی تھیں آئے
والد ابراہیم نبی دے اک دن بی بی کہندی !
بچیا تیرا غار پہاڑے چل تینوں دکھلا سیئے
خوش خبری سن باپ حضرت دا جنگل اندر آیا
اک دن لگی مائی تائیں حضرت نے فرمایا
مائی کہندی باپ تیرا ہے رب میرا جو آیا
نمرود شاہ ہے دا ہے رب کیہڑا حضرت نے فرمایا
اُس رلدے تاریاں دوہن سورج بُت پوجائے
کر مغرب منہ تاریاں طرفے سجدہ کرن پوجائے
جدوں ستارہ غائب ہویا کہن نہ ایہہ رب میرا
چند اسمانے چڑھیا جس دم چانن تیز لگایا !
غائب چند ہویا جاں نظروں کھاون قسم الٰہی
چمکیا سورج دیکھ حضرت نے دسے خیال ڈرایا
بہت بڑا ایہہ تینوں ظاہر تیزی نور دسایا
قوم پھر چندی بہت بیزاری ہو تساں شرک کمایا
ماں ہمراہ گئے در بارے پیچ خلیل الٰہی !

زندہ ہرگز رہن نہ دیہو بالکل بالے جاون !
جو کرنا اُس ہونا ناہ او ہو کون روکے اُس تائیں
وقت جنیے مائی حضرت آجاندی وچ غارے
چانن دیکھ لپیٹیا کپڑے دیکھے ہور نہ کوئی !
شاہ ظالم تھیں ڈر کر بی بی رکھیا بہت چھپائی
دو انگلاں دودھ شہد دوں بھریاں قدرتاں کرے کمائی
اُونویں چھوڑ گھر اندر آئی بھید نہ سمجھے کائی
گزر گیاں ست برساں اینویں نت گئے سے جاندے
تینوں بات سناواں حمتی جو تیرے دل رہندی
ڈر نمرود دوں ظاہر نہ کیتا ہن اُس گھر لیائیے
بہت پیار دوں ساتھ خوشی دے گھر دیوچ لیایا
یا الٰہی محض رحمت کرن تیہادا رب آیا !
پچھیا باپ میرے رب کیہڑا پھر نمرود دسایا
چپ ہوئی پھر مائی سن کے کجھ جواب نہ آیا
نمرود تائیں بھی پوجا کردے پوجا رب نہ کاہنے
ایہہ رب ستارہ میرا حضرت دیکھ پکارا دتے
کدے دِسے کدے غائب ہووے قسم نہیں رب اُوہ میرا
چند پوجاریاں دیکھ حضرت نے سمجھیا ایہہ رب آیا
دکھلائے جے رب راہ نہ سدھا قوم رہاں گمراہی
پوجاریاں سورج دیکھ کہن پھر ایہہ رب میرا آیا
غروب ہویا پھر کہندے حضرت ایہہ بھی نہ رب آیا
زیر اسمانا ندا جو خالق ہیں ہے اُس پوجا یا !
نمرود تخت پیٹھا ڈٹھا ہیتی شکل سیاہی

صورت محبوب غلام کنیزاں حلقہ گرد بنایا
ایہو خداوند ہے سبھناں دا اس نوں سیس جھکاون
ہس کر نبی خلیل الٰہی کہندے مائی تائیں!
قوم میری نوں کراں ہدایت حضرت نے فرمایا
رستہ سدھا سبھ پیرے نے منعم ہے دکھلایا
کہن اسانہاں معبوداں نوں خفا کیوں ہیں کردا
حضرت کہن نہیں ڈر تساں طاقت کیا انہاں ایں
آزر نام جو باپ نبی دا بت اُس بہتا بنایا
قوم انہی تے باپ اپنے قول حضرت کہن سنا کے
کوئی جواب معقول نہ آوے آخر ایہ سنایا
حضرت کہن انہاں نے ہرگز راہ توحید نہ پائے
سن جواب حضرت دے پاسوں لگے کہن نکالے
کریں مخول اساڈے تائیں ماہیں سچ بناندا
زمین اسماناں اندر جو کچھ سب بناون والا
مینوں قسم اُس ذات ربے دی کوئی تدبیر کراں
اک دن شہر کے خوشی مناون کرن بتاں دا میلا
میں بیمار نبی فرمایا پا منہ کو آ دن!
رکھ کندھے ہتھیار اُدھرے تے پہنچ واپس کیا جاون
بت خانے دی پوجا والے کرن پوجا جاں آئے
معبود ساڈے توڑ گرائے کس ظالم دا کارا
ابراہیم اسلامیاں بتاں ہے سی بُرا مناندا!
عدالت وچ لیجا کر پچھن کیا ایہ ہے کم تیرا!
نہیں اعتبار تے پچھو انہاں وچوں توڑن والا

دسیں مائی کون کوئی ایہ مائی آکھ سنایا!
اردگرد سب بندے اس دے اس نوں سب سمجھاون
واہ واہ اس دے بندے سمجھے آپ سمجھا کیوں نئیں
بت نہ پوجو پوجو رب نوں جس جہان بنایا
شریک نہ اُس دے ساتھ بناؤ ہے اوہ واحد آیا
بہت ایناں دیوں سمجھاتائیں کیوں نہیں کول ڈردا
دسے لگن جے ایہ تکلیفاں ظلم دیندا رب سائیں
دوہاں اکھاں تو پھر چل لگا کے بنا اسرار سمجھایا
فائدہ کیا تساں تنوں دیسے پوجو آپ بنا کے
دادے باپ پوجیندے ساڈے انہاں ویکھ پوجایا
نقصان نفع جے بھائی تساں تھیں کیا کسے نے پائے
توں کوئی سچا راہ لیاندا ہو حیران پکارے
حضرت آکھن حق کلام جو میں تساں سناندا
عبادت لائق دہاں گواہی اوہو اللہ تعالے
جدوں انہاں تھیں غافل ہوسو بتاں توڑ گراں
باپ کہے چل اتھا ایتھا جھٹا پیسا کہا!
ساتھ ہتھیار کوڑے بت چھو تساں دے پھیر جاون
کیتی سوچ دلے وچہ حضرت شاید نصیحت پاون
دیکھ لیے عزت کی سخت انہاندی ہو حیران بنائے
بت توڑن دی قسم جہل نے سُنی کہن لگا کانا
پیش کر داں وچہ عدالت ہر کوئی بول سناندا
فرمایا ایہ توڑے ہو سن جو ہے وچہ وڈیرا
کردی سی سچے خود دشمن گزریا اپنا چالا

شرم کنوں سر نیویاں کرکے کہن حضرت دیتائیں
نہ نفع نقصان پہنچاون فائدہ کیا پوجاون
سمجھ گئے بت اس نے توڑے تاں پھر بول سنایا
ہو شرمندے آپس اندر کہن صلاح بنائیے
وچ میدان ہر طرف دیواراں کر مضبوط بناون
اگ جلاون کر تدبیراں حضرت نوں وچ پاون
اے اگ ٹھنڈی ہو سلامت اللہ نے فرمایا!
حکم رب تے تھیں جلدا اوہن بنیاں باغ بہاراں
بدھا ہویاں زنجیر جو سڑ گئے بدن سلامت تازہ
چشمہ نکل ٹھنڈا پانی پاس حضرت دے آیا
میشاں اندر ست دیہاڑے نبی رہے اُس جائیں
قربانی نذر دیاں رب تیرے کہہ نمرود نگایاں!
کہن حضرت نمرود ظالم نوں رب قبول نہ کردا
قوت ویکھ نبی دی پھر بھی نہ ایمان لیائے!
ڈیٹھی سی نمرود شاہی دی ویکھ ایمان لیائی
نیک نصیب جنہاں دے ہے سن کجھ ایمان لیائے
سوا ہینے پھول حضرت چھوڑ وطن ٹر آئے
جنا ین الوجہ شہر اک آیا بندے نظری آون
اعلے کپڑے پہن خلائق ہے اک طرفے جاندی
فاد نعلی نبی سر فیروں پچھے اکوں جاون سارے
یا نقاب چہرے شہزادی خاوند لوڑن آئی

توں خود جانے بول نہ سکن پچھیئے کیا انہائیں
کرو عبادت واحد خالق پھر حضرت فرماون
بے انصاف نہیں شک کوئی ہن حضرت تسں فرمایا
معبوداں اپنیاں کیتے مدد ابراہیم جلائیے
نمرودی قوم اتفاق اُس نوں بالن نال جلاون
ویکھ ایہہ حالت کل ملائک سجدہ رب کراون
اُپر ابراہیم نبی دے حکم الٰہی آیا!
حضرت بیٹھے جنت اندر گل کجھ دیہاڑے گزاراں
کس نوں طاقت آتی رحمت لکھے کر اندازہ
نہ گھبراون پاس فرشتہ حکموں رب پچایا!
ہو حیران بیٹھے سب کافر ڈٹھا شان جدائی!
چار ہزار گائیں رلو رہے سا اُس نے ذبح کرایا!
باطل اپنا مذہب نے چھوڑیں رہیں جہنم سڑدا
بے نصیب ازل دے کافر سمجھن نہ سمجھائے
پڑھایا کلمہ حضرت اُنوں رحمت توں نہ سلائی
ہتھ ہدایت اک رب دے جنوں راہ دکھلائے
عشق رہے وچ مال تے دولت خویش ہر چیز بھلائے
بہت اے جہد کٹھی جاندی اُنہاں طرف سدھاون
پہنچیا حضرت کہن گے دی شاہی حسن رکھاندی
ل کر حضرت ساتھ اُنہاں دے بیٹھے اک کنارے
منہ حضرت دا ویکھ کہے پھر مرداں لوڑ نہ کائی

رسم مطابق شاہنشاہ نے دوہاں عقد پڑھایا
کجھ دن رہ کر حرم سمیتاں نبی شام سدھایا!

بیان رہائش کرنا حضرت ابراہیم علیہ السلام کا شہر فلسطین میں

مصر شہر دا حاکم ظالم حد اس دی جان آدن!
شاہ سنیاں جاں حسن بی بی دا مجلس طلب کراندا
پاک خداوند پردہ چا کر حضرت حال دکھایا
چاہیا پھر دوبارہ پکڑن رب زمین دھسایا
بی بی نوں فرماون لگا تیری عظمت عالی!
دیکھیاں وانگ اگوں میں سب نوں سمجھاں گا میں ویٹے
نیک نصیبی جان نیت اُس دی بی بی بات بتائی
طلب کرایا حضرت تائیں کہنا بخشن خطائیں
جبرائیل الہام آیا بعد سلام سنایا!
سن کر حکم شاہی چھڈ دیندا رحم نبی نوں آیا
دعا حضرت تھیں صحت پائی کھڑ کرے شکرانہ
حضرت دے اس راہ آون تھیں شاہ ہدایتاں پایاں
ہور بھی حکمت حضرت تائیں ملنی سی سلطانی

پکڑ سپاہی دوہاں تائیں شاہ دے پاس پہنچاون
کسے علیحدہ حضرت پاسوں خلوت طرف لیجاندا
ستھیندا اندر گیا کول بی بی بازو رب سُکایا!
گوڈیاں تیک گیا دھس دھرتی اگیں نور گوایا
میری توبہ لکھ واری بخشی دیوے رب والی
بھل جو اگے میں کر بیٹھا کریں معاف تینیں!
خاوند میرا دوست رب دا آکھ کرے دعائی!
حضرت کہن نہیں ول میرے ہے تھا اللہ سائیں
بادشاہی غیب دیوے سچے کر کر معاف ٹھہایا!
ادھی چھوڑ دتی اُس شاہ نوں دنیا کر ادھی پیایا
خدمت سارہ ہاجرہ بخشی جس دیاں عالیشاناں
طفیل بی بی دے ہر دو وراتاں اللہ پاک بچایاں
نالے حاجرہ مومن مائی اس راہوں ہتھ آئی

بی بی ہاجرہ سارہ ساتھوں حضرت دہاں لیجاون
ابراہیم نبی فرمایا ساتوں رب دکھایا!
اک دن خوشیوں حضرت تائیں رہنا توں بی بی
فلسطین شہر دے اندر لگے حضرت رہنے
بیت المقدس ہن جس جا گھر قبلہ رب بنایا
اے خلیل تیرا ایہ قبلہ تے قبلہ سب نبیاں
پھر بابل وچہ جا کر حضرت رب دا حکم سنایا
ہن پیغمبر بھیجیا رب دا منوں حکم ربانا

راہ کنعان اندر پھر سارا گزر احوال سناون
پردہ جود چھپیر سے میرے کر کے فضل اٹھایا!
ہاجرہ بی بی بخشی تینوں کہندی نیک نصیبی!
ہر اک تائیں حکم رب دے سنگے حضرت کہنے!
حکم رب دے تھیں جبرائیلے پتھر اک دکھایا!
رب فرمایا کریں ہدایت نمرود کے قوم بھیاں
نہیں تاں جاسیں لائق کوئی پا بھولے سب نمایا
نمرود کہیا نہ جا جیت رب دی اسماں پہنچ جانا

کراں لڑائی مار تیرے رب قبضے کراں خدائی
کر تدبیر لگا پھر چڑھنے کر کے مغز کھپائی

طرف اسمانے تیر چلایا تیر واپس پھر آیا!
خون آلودہ کر کے خالق پھر اُس نوں دکھلایا

سمجھیا مطلب پورا ہویا طرف زمین دے آندا
کر تدبیر خوشی تھیں اُترے جامے نہیں سماندا

کہن لگا سے ابراہیماں مار لیا رب تیرا!
پھریا تیر اوہدا دیکھیں زور بڑا ہُن میرا

حضرت کہیا رب میرا نہ ہرگز مرے کدائیں
دائم قائم باجھ نہ اُس دے رہسی کوئی سدائیں

نمرود کہے کہو رب اپنے نوں سچے جے ہے وڈیائی
فوج گھلے دل میریاں فوجاں آکھیں کرے لڑائی

حضرت کہیا فوج نکالیں زور اپنا ازمانویں
میرے رب دی فوج آوے سی گی تُوں نہ تاب لیانویں

سٹھ لکھ فوج اسوار زرہ لا وچ میدانے آون
سٹھ لکھ مچھر بھیجیا رب نے اک اک اُپر دھاون

ہر اسوار اُتے آ مردے مچھر ڈنگ چلاندا
گوشت پوست تے رگ آنتاں ہڈیاں بھی کھا جاندا

مچھر اک کمزور اپاہج جو سی شاہ سبھناندا
ران اُپر نمرود دے بیٹھا پھر نک اندر جاندا

سوا مہینہ دن تے راتیں مغز اُس دے نوں کھاندا
نوکر سر پر مار گریندے ماریدا مرجاندا!!

کرن ہدایت ہر ہر تائیں حضرت واپس آئے
خوشیاں کردی سارہ خاتون اہل سبھے ہمسائے

کرباں والی رات مبارک نور حضور پیارا
ہاجرہ دے وچ شکمے آیا جاگیا بخت ستارا

نور طلب دی خواہش بی بی سارہ تائیں آئی
نہ ملنے تھیں رنجی ہوئی ہور نہ بھاوے کائی!

رہندی سی فکر ہر دم میری دولت لٹی!
ہاجرہ لئی امانت میری تے میں طالع پٹی!

نور نبی جس ملیا ناہیں چین کیوں اُس آئے
گھڑی لنگھے کئی سالاں وانگوں جیکوں سمجھ بنائے

باجھوں نور نہ سینہ روشن باجھوں نور دل انھے
جس گھٹ نور نہ ہر ہویا کفر دل لگے جندے

ایہا نور ایمان دلاں وچ عشق حضور لگاندا
گریہ زاری نالے وچ عمراں جاندا وقت دہاندا

غوث قطب اولیا تمامی نور دلاں باجھ نہ کائے
نوروں باجھ نہ صوفی سالک کسے مراتب پائے

نور الٰہی چمکے دل وچ دنیا حرص مٹائے
نفس آمارہ تے شیطاناں ایہو نور بچائے

موڑاں دل تسلی نوراں اُتوں جے ہن شرع نگاہاں
جلے لکھاں پاک نبیاں بنان غلام غلاماں

افسوس اُس نور دل سارہ بی بی انجوں مینہ برسایا
رہی نہ خالی بہت افسوساں آخر مقصد پایا

نوں مہینے گزرن پچھوں حضرت اسمٰعیلے
وچ جہان پیدائش پائی پائی خوشی خلیلے

دیکھیا بی بی سارہ خاتوں جاں اوہ نور خزانہ
دوجھے پاسے اگ بلی وچ سینے بھل کر تیر نشانہ

جھلیا جائے نہ غم تیتھیں حضرت کہے سُنا کے
بیٹیا تے بیٹے دی مانی جنگل چھوڑ دجا کے

میتوں پھر ایہہ نظر نہ آئے شاید ہٹیے مجبوریاں
رودن لگے سُن نبی خدا دے یارب کیا کریاں

آیا حکم ربے دا مرضی کریو خاتوں سارہ
جیویں ایہہ راضی ایسیں بھی راضی کر لیو عذر نہ چارہ

من رضا الٰہی حضرت پھر دو اُونٹ منگائے!
اسمٰعیل تے ہاجرہ بی بی اُپر اک چڑھائے!

دوجے اُپر خود چڑھ جاندے تے کجھ خرچ لدائے
ہُن جس جا گھر خانہ کعبہ ایتھے حضرت آئے!

اسمٰعیل تے ہاجرہ تائیں چھڈ اُس جا گھر آدن
بی بی ختم ہویا جاں پانی پائی کِتے نہ پادن

صفا مروہ پر ڈھونڈن پانی دوڑ ڈھونڈے مت طلال
چھوڑ گیا جنگل اسمٰعیلے وچ آفات ہزاراں

پانی باہجھ تڑفدی تسّی ملے نہ خالی آئے
پاؤں اسمٰعیل نبی دیوں زمزم رب وگائے

لکھ شکرانہ پڑھدی بی بی دیکھ پُتر دیاں شاناں
میرے اللہ مینوں دتا بیشک نور خزانہ

اک دن رب سبب بنایا بڑے سوداگر آئے
قافلہ پانی ویکھ ترہایا زمزم چاہ دسائے

لے اجازت بی بی پاسوں انہاں ڈیرے لائے
خیمہ منّے تے وسّے بی بی اپنی گزر کرائے

ہاجرہ اسمٰعیل جدائی کیتا تنگ خلیلے
لے اجازت سارہ پاسوں مل دے اسمٰعیلے

ایسے طور آون تے جاون وقت گزر دے چلے دن
بطور نمونے لکھیا جان جو جدائیاں پادن

پاک نبیاں تھوڑا تھوڑا ذکر کراں دل کردا
حُبّ ربّے دل گل نبیاں دی ہر ہر دا میں بردا

بیان قربانی حضرت اسمٰعیل علیہ السلام کا اور فضیلت قربانی

وچ حدیث آیا تِن راتیں ڈٹھی خواب خلیلے
کر قربانی کہندا کوئی سانگھ آواز رسیلے

ہر دن دو سو تناں دناں وچ چھے سو شُتر پچھانی
آتا مال خلیل نبی نے کر دتا قربانی!

چوتھی شب فرزند اشارہ خوابوں حضرت پادن
اسمٰعیل تے ہاجرہ بی بی طرفے فجر ہے آدن

نواں سالاں دی عمر مبارک اسمٰعیلے آہی
دنگ ہوئے جند دیکھ فلک داوا واہ روپ الٰہی

ہاجرہ بی بی نوں فرمایا حضرت نبی خلیلے
عنبر مُشک لگا خوشبوئی بیٹے اسمٰعیلے

آکھیں اس دی عمر ہویا نوریا کپڑ شاک پہنانویں
کھاون جانے دعوت لکر ڈوریں دیر نہ لانویں!

بی بی حکموں عمل کریندی ٹور دیا اسمعیلے
چھری رسی وچہ بغل چھپا کر نبی خلیل لیاندی!
شیطان کہیا باپ بیٹے نوں بی بی ذبح کرائے
پچھلی عمرے اکو بیٹا ترس دیاں جس پایا!
تے ہن اس نوں بابجھ گناہوں کیوں کر ذبح کرائے
کہے بی بی جے حکم ربے دا میرا عذر نہ کائی
رضا اوہدی وچہ راضی ہو ساں صبر دیسے گا مینوں
ضیافت کھانوں سمجھیا ہر سیں شیطان آکھ سنایا
اسمعیل کہیا پیو میرا کسے کدائیں آوے!
نہ اعتبار ہویا مجھوں میں تیں پر چھری چلاوے
شیطان کہیا رب دے حکموں بیشک ذبح کراسی
اسمعیل کہیا جے حکموں ہووے جے لکھ جاناں!
لکھاں جانداں گر پیو دے اسمعیل پیارا!
تینوں ذبح کراں رب حکموں راہیں سفر آیا
اسمعیل کہے اے بابل کر چھیں حکم ربانا
صبر کماون والیاں وچہ انشاء اللہ پاویں!
فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ کویں خوشی رضا نوں
امر الٰہوں ڈھل نہ لاویں بابل عمل کمانا
پیرا ستھر بنھ میرے کنوں بابل کہیا اسمعیلے
تنگی جان کندن تھیں بل کر کپڑے داغ نہ لانواں
کمکے ذبح جاں میرے تائیں حضرت گھر نوں جاویں
کر مضبوط دلے نوں حضرت بہنداستاں پیراں
گھر والاں تائیں دا تنگ ہسی دکھلی حکم الاہیا

کہندی کھان ضیافت جانویں اپنے باپ دے بیلے
ہاجرہ بی بی پاسوں تکیے شوق نوں وہاں ٹکاندی
معاذ اللہ کتنا ایہہ ہو سکے سن بی بی فرمائے
ہر دم وچہ جدائی رہندا شوق نوں دیکھن آیا!
کہے شیطان خلیل نبی نوں حکم اللہ فرمائے
اوہو دیوسے اوہو لیوے ہوراں دخل نہ کائی
اسمعیل طرف پھر آیا آکھے آکھاں تینوں!
ذبح کرے پیو تیرا تینوں مینوں ہسا نمول آیا
وچہ جدائی میری ہر دم غم تیں پیر دہاوے
میرے بابجھ نہ دوجا بیٹا پھر کس نوں گل لاوے
بھانویں ہیچ نہ منیں میرا وقت مرے پر آسی
واری واری گھول گھماواں کراں منہ بہانا ناں
کہے خلیل میں اسمعیلا ڈٹھا خواب اشارہ
اس سُننے دی سمجھ حقیقت دیہہ جواب بتایا
جیوں ڈٹھا تیوں پاسیں بابل جلدی ذبح کرانا
وسواس شیطانوں وچہ نہ بابل حکموں عمل کماویں
ذرہ طرف منہ کیتا بیٹے رحم ترلوے دلاں نوں
رکھیں یاد ایہہ میریاں عرضاں جلدی حکم بجانا
کرکے تیز چھری دل میرا پھیر چھری کر حیلے
بے ادبی بد نامیوں بابل خوف ڈھاہی کھانواں
ماں میری پیراہن دینا میرا سلام سناویں
گردن چھری چلائے زوروں حضرت کئی کئی ویلاں
جیوں جیوں کٹے تیوں تیوں ثابت حکمت بے پرواہاں

ایہ کم ابراہیم نبی دا پسند اللہ فرمایا!
اندر خواب نشان ایہدا جیوں کر نظر نہ آیا
رب کیہا ازمائش میری مخلص تدھ بنانواں!
ڈنبہ لے حضرت جبریلے چھری دے ہیٹھ کرایا
کیوں جے حضرت نبی محمد نسلت اُس دے تیں آنا
ختم نبیاں سرور عالم صلے اللہ دسے تائیں!
اصحاباں نوں حضرت کہندے نبی خلیل الٰہی!
بہت فضیلت قربانی دی پاک نبی فرمائے
اک اک بالوں اک اک نیکی اجر ثواباں پائے
طاقت ہندیاں جو نہ کرسی سرور حکم سنایا
دس تاریخوں باراں تائیں جائز ہے قربانی!
گوشت کھل پیشاب گوبر تے لہو پیا وچہ تلّا دن!
عید پڑھن تھیں پہلے کھانا ناہیں چاہیئے کھانا
پاک پوشاک غسل کر جائے جتنے قدم اُٹھائے
ہر کلمہ جو خطبے سنیا خاطر سر عمل کماون
بھینس گاں نے تے بیل دو سالا جائز ہے قربانی
خوب پلے تاں چھ ماہ جائز کتب اسلام لکھایا!
دند کن سنگ نہ ٹٹا ہووے نہ لاغر بیماری
قربانی دے چمڑے دا حق جو حقدار دکھوتاں!
طالب علم مدرسے عربی ایہ بھی حق رکھاون
ایہ قربانی جانوراں دی سبق ہے اہل ایماناں!
وقت ہوائش نفس زہرہ جائے بولے بول رسیلے
کر گر دیداں سب شہیداں عاشقاں تھیں چایاں!

خواب ہو کر کے سچ دکھائی ڈٹھا جیوں کرایا
تے سچ ذبح کران دی پیلے خون نہ ربّ دکھایا
حکم قبول کران دا بدلہ تینوں اجر دیوانواں
بیٹے باپ بلند مراتب دے کر قدر بڑھایا
واہ سبحان اللہ کیا فضلوں عالی درجہ پاتا
اصحاباں نے عرض سنائی قربانی حکم سنائیں
یادگاری ایہ سنت اُس دی ساڈے کارن آہی
جانور جو قربانی والا بال جو اُس پر آئے
قربانی کر دبے طاقت ہووے حضور تاکید کرائے
عیدگاہ آون حق نہ اُس دا سنت اہر بھلایا!
عید مبارک دے دن افضل کیہا نبی رحمانی
محشر اندر وچہ حساباں عملاں ساتھ تلّاون
ستر برس دی بندگی جتنا ہے اُس درجہ پانا!
اک اک قدموں دے نیکی اجر خدا تھیں پائے
غلام آزاد کراون جتنے اُس درجے تھیں آون
ڈنبہ چھترہ بھیڈ جو تازہ ہے تندرست پچھانی
بکرا بکری سال پورے دا جائز ہے فرمایا
انھا کانا تے جو لنگاں منظور نہیں رب باری
مسکین یتیم اندھے تے لولے بیوہ عورتاں
حق دار انہاں دے حق نہ بھلنو پاک نبی فرماون
تن من دھن کر پیش رہیے ہو ذبح انساناں!
پُت بھرا بھتیجیاں لاشاں تے ہور یار رنگیلے
خود بھی جان پیاری واری پالی توڑ چڑھایاں

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام کے کعبہ بنانے کا

بافراغت قربانی تھیں شکر خداوند کر دے
اک دن جبرائیل الامین آن سلام سنایا
تدل سائے نظر جو آوے اُس ہمراہ سدھاوے
جبرائیل لیاوے پتھر خلیل الٰہی لاون !
پتھر لاون لگے حضرت دوویں کرن دعائیں
جیوں کر جبرائیل بتایا تویں تعمیر کرایا !
ٹھیک ہوتا کر اساں تکاتاں ایہ گھر پاک رکھانا
قیام رکوع تے سجدے والیاں خاطر ایہ گھر آیا
باپ بیٹا پھر کرن دعائیں اگے اللہ تائیں
یارب اپنے فضل کرم تھیں میوے رزق کھلائیں
رب فرمایا جو کوئی منکر نفع دیاں دن تھوڑے
فرمایا ہُن کریں آوازہ آوے جو ایتھا مُک !
رب فرمایا ہر اک جائی ایہ آواز پہنچاساں
خلیل آواز کرے اوہ جاندی خلق جتھوں تک ساجی
اک دن کہن خلیل الٰہی الٰہی من دعائیں
کیہا رب یقین نہ تینوں پھر حضرت فرمایا
اُٹھدے جار جناور پکڑیں حکم الٰہی آیا
پھر مار آواز بلاویں انہاں دیکھ حکمت تائیں در
کوا کبوتر مور مرغ نوں ذبح خلیل کراندا
اک اک نوں پھر پاس بلاوے واہ قدرت رب سائیں
اُڈ کر پاس نبی دے آون جس نوں آپ بلاون

آسنی بی سارہ طرفے نے حکم امر دے
تیار کرو جا خانہ کعبہ اللہ نے فرمایا !
تمل کھڑا ہوئے جس جا گھر جا گھر اُس بناؤ
مدد کرن فرزند ذبیح اللہ بھی متبرک جگہ بناون
کریں قبول قول سننے والا حال جانے رب سائیں
نیں مُچکاتاں حضرت تائیں حکم الٰہی آیا !
میرے سانجھ شریک نہ کرنا آگے طواف کرانا
بہت آداب تے عزت ہے اس دا اللہ نے فرمایا
ارحم اکرم خالق رازق امنوں شہر سائیں
جو ایمان لیاوے تیں پر اُبھر رزق کھرائیں
پھر بُری جگہ وچہ دوزخ پاسیں حکم جہاں نے موڑے
کیہے خلیل آواز میری ایہ پہنچے کیکس جائیں
پُوداٹے دی پشتے ماواں رحماں وچہ سناساں
اللہ فرض کیتا حج آ لبیک کہن سن حاجی !
مُردے کیویں زندہ کریں فرمایا رب سائیں
سچ تیرا ایہ حق حکم ہے دیکھاں دل وچہ آیا
کر کے ذبح جو ہر اک ٹکڑا رکھ پہاڑ رکھایا
آون دوڑے پاس تیرے اوہ دیکھ کریں جو ڈلدا
سر جو ہاندا رکھیا اک جا اعضا الگ رکھاندا
کھڑا ہووے سر جوڑ دے جتھاں لعو نا سب جائیں !
حقیقت زندیاں مردوں ڈٹھی تسکین ہلینوں پاون !

مال اسباب جدادے نامول حضرت بہت لٹاون — مسکین یتیم مسافر بیوہ تائیں بہت کھواون
مہمان بناں پناہی حضرت تب تک روزہ رکھن — جہاں تک ملے مسافر تائیں ہتھ کلے کھانا نہ سکن
زیادہ عمر ڈڈیری پر تے ہور اولاد خلیلے — بچہ سارہ تائیں دتا نہ سی رب جلیلے
گائے بچھڑا بیٹے وانگوں خوشتوں بی بی پالے — بچے وانگ پیار کریندی تیتیں آپ نہالے
ست دن رات مسافر ناہیں لبھیا نبی خلیلے — روزہ رکھن کھان نہ حضرت بنا تے تب سلیلے
حکم اللہ تھیں یاراں بندے بٹے جوان سہائے — سلام علیکم کہن نبیاں علیکم نبی سنائے
اوہ نہ بچھڑا ذبح کریندے تیتیں کباب لیائے — مگر اوہ کھان مسافر ناہیں عصر تعال پچھائے
کہن مسافر قیمت تینوں دے کر کھانا کھانواں — حضرت کہیا ایہ قیمت نہ انکار کرانواں
کہن مسافر کی ہے قیمت حضرت نے فرمایا — پڑھ بسم اللہ کھانا کھاؤ بعد الحمد سنایا
سن کر جبرائیل کہیا پھر حضرت نبی خلیلے! — ملک ایس خوش خبر لیائے بھیجیا رب جلیلے
فرزند ہوسی گھر تیرے حضرت نام اسحاق رکھانا! — تے یعقوب ہوسی پت اس دا لیے حد شان بنایا
وانگ سفر بن کر آئے کھانا نہ کھوائیے — شاں شہر پھر لوطی ول حکم رب تھیں جائیے
قوم کفار دوں انہاں تائیں اسیں نجات دلائیے — تے اس ظالم شہر دیں نام نشان مٹائیے
سن خوشخبری پتر پوتے دی سارہ خاتون ہستی — ہیں ضعیف جناں گی بیٹا بات حیرانی دستی
خاوند بڈھا بہت میرا ایسی بات سنائے — کہے فرشتہ حیران نہ ہو رب جو چاہے ہو جائے
برکت رحمت اس گھر اوپر اللہ پاک پچھائی — بی بی سارہ کہیا نکا دس نشانی کائی
بچھڑے ہڈیاں جمع کرا کے جبرائیل پکارے — قم باذن اللہ اللہ حکموں زندہ ہو وبلے
گھر حضرت اک نم خشک سی پر جبرائیل لگایا — سرسبز ہوئی اوہ حکم رب تھیں نیچہ پھل دسایا!
جبرائیل کہیا کھا بی بی نے پھل کھایا! — دے فرزند تساں رب کہہ کن جس نے حکمت بنایا

بیان حضرت لوط علیہ السلام

اس دے بعد اک نوری شہرستان سدھائے — لوط نبی دے گھر نوں آئے اسلام سنائے
آکھن ایسا ہے کوئی بندہ جو اساں رات رکھائے — ساتھ حفاظت لیکے ساڈی کھانا اج کھوائے

حضرت لوط تکن دل بھرے واہ عجائب شکلاں!
معطر کپڑے پہنے ہوئے اک تھیں اک کمالاں
قدم کرے دہلیزی انہاں تھیں میل کریب فرمایا
سنت ٹھادن سے اج والا کیہڑا انہاں نوں کہاں
آخر اندر گھر دے گئے کرن مہمان نوازی!
حسن جوانی مہماناں دی ڈٹھی قوم کساراں
انہاں نوں سمجھاون حضرت کیہا منّول میرا!
جو رب بھیجیا حکم سنانوں آیا تھا امانت سارا
شہرستاں بجار ولاوا یا اچھ سدوم شہر دے
بے عزتی کراں سوداگر راہیاں کرتے دور جفایا
حضرت کہیا بیزار تُساں تھیں جیہی کاری ہار ول
چھوڑو تے جو ساتھی میرے بخشش نجات غفارا
دروازہ توڑن نہ مُنہ موڑن کہن ایہہ شہر مرسا نوں
حضرت کہن مہمان میرے نے بدیاں بچ لینا ہیں
حاکم ہاتھوں رعب بے کماون کہن نبی دے تائیں
مدد کریں ہر مول انہاں دی رکھیں یاد پکاراں
مرضی نفس بُھلائے ظالم اثر نہ بات نبی دا!
نرم جواب کریندے حضرت ڈرکیاں عقد پڑھاؤ
تم محمد سرور والی اللہ قسم اُٹھائے
حضرت منت کرن نہ من مہماناں پردھاون
ہتھیلی وانگ ہو یا منہ سبھناں کجھ نہ نظری آئے
حضرت تائیں کرکے طعنے ایہہ مہمان جو تیرے
سکھن لوط کہیں مہماناں سمت دین اسانوں!

اجے نہ ریش کسے نوں آئی دیکھ ہوئی تنگ عقلاں
پیا اندیشہ حضرت تائیں دیکھ مہمان حوالاں دا
طعنے تو ملے گئے مہماں بھیجے دل فکراں وچہ پایا
گھر گیاں نوں موت نہ ہوندا دشمن کافر لکھاں
حضرت دے گھر کافر بیوی خبر کرے جاتاں دی
حضرت دے گھر خوشکل آئے کم تیسے بدکاراں
بدیاں چھوڑو ڈرو خدا تھیں اُس ماحسب ڈیرا
نکی زیادہ کراں نہ ہرگز سر تھیں لاہو بھارا
شہوت تھیں دل مرطل ہوئے دشمن نظر نہ کریے
ظلم انہاں تھیں تنگی خلقت کردے بے حیایاں
بدعا کراں میں رب تساں نوں گھتے قہر تہاڈا رول
ہر دم فضل تیرے دے یاں آساں کرتا رحم ستارا
حضرت کہن ہے طاقت ہوندی لیندا موڑ تساں نوں
بے عزتی نہ کرو اساڈی ڈرو خدا دنے سائیں
تینوں منع کیتا کئی واری کہیں نہ گجھا سائیں
تینوں کی جو ساڈی مرضی کرساں کم ہو کالاں
بد فعلی پر پختہ قائم گندے بہت عقیدے
کرو قبول جو کہاں تساں نوں مہماناں بدلے جاؤ
قوم جو لوط پیغمبر والی راہ گمراہی پائے
تاں حضرت جبریل آکھاں پر اک اشارہ پاون
کہن حضرت نوں ساتھ جاوے تو اپنا کام کرائے
جادو کارن پاس بلائے کرساں تنگ اسویسے
توبہ کرساں فعل پہلے تھیں آ کہاں تو سچ تساں نوں

منہ اُوپر لا جبریلے پہلے موافق کیتے ۔ پھر یکسان دا قصد کریندے وقت سگے گئے جل میتے
بدن انہاں دا خشک ہویا پھر توبہ تائب کردے ۔ پر جبریل ہوئے راہی طرف مڑے پھر گھوڑے
دروازے شہر کسان بند آکھن راتیں نکل نہ جاون ۔ صبح ہوئی تاں بدلیساں وہاں لوط سنا دن
حضرت جبرائیل فرشتے حضرت نوں فرمایا ۔ لے جا اپنے اہلاں تائیں حکم خدا دا آیا
پچھے مڑ کر دیکھن تائیں فضلوں رب بچلے ۔ شام یا مصر لے اٹھ جانا حضرت حکم بجائے
ٹھنڈی رات گئی لے جائے حضرت اہلی ایماناں ۔ مڑی گنہگاراں دے سنگ بیوی بن جملوں کیا ماناں
ساتھ نبی دا گیا دور اڈا دن چڑھیا جس ویلے ۔ جبرائیل آواز دل کڑے لگے پھٹنے کویلے
بدکاراں دیاں وستیاں سٹھوں چک نیں اٹھاون ۔ لا اک اڈاری کئی کوہاں تک طرف اسمان لیجاون
اسماناں تھیں اوپر انہاں دے اٹ پتھر برساون ۔ ہر ہر اٹ اوپر تل ہردا ہر ہر اوس جیا دن
پھر تخت زمیں الٹا کر رکھیا جیوں اللہ فرمایا ۔ حساب عذاب خدا دا تدھ جانے یا جہاں پیدا کیا
جن اس جا گھر پانی دے سے بھرے لوط لکاران ۔ رب موجود نشانی رکھی حضرت بندیاں کارن
دنیا دا اساکی بھرواسہ جل وچہ وقت گوائے ۔ خالق خلقت پیدا کر کے اپنے حکم سنائے
اک اک ساس جو قیمت والا اوہو پن رقم لیائے ۔ ذرا ذرا لیکھا ہوسی دم کتنے نہ رچائے
سر تھوں لے لگ پیراں تائیں کل اعضا جو آئے ۔ تک اکھیں کن منہ کی پڑھیا پیر ہتھ کرت چلائے
اک اک وال جو جسم تیرے دا کس دی یاد پکائے ۔ طلب دنیا یاد یا عقبے کیا دل حرص رکھائے
کس کارن تدھ پیدا کیتا توں کی کار کمائے ۔ آون جاون وچہ دنیا دے رہا کیا تدھ پائے
کس دی خوبی جہاں اندر کس نے رزق پہنچائے ۔ امر نہی جو حکم قرآنی کس دے کہے بھلائے
سجن دشمن دنیا اندر ہون سبب ازمائے ۔ تندرستی تھیں دن تے راتیں کس نے عیش کرائے
جمن مرن سر اتھ کس دے کس نے لیکھ لکھائے ۔ شرع قبر مل حشر وہاڑے کیہڑا رحم کمائے
نفس شیطانی شراں پاسوں فضلوں کون بچائے ۔ او گنہگاراں پر تقصیراں پھر کیہڑا بخشائے
نظر ولاں ہر پاک سبے دی مطلب نیت پائے ۔ اپنا عشق چاہے جس لئے قرب حضور دکھائے
کفروں گنہگار لا اندھا ضائع عمر گوائے ۔ نور الٰہی مردہ دل نوں گر کے فضل ہو آئے
سبھ ظلموں ظالم قہراں کیوں کرہن سزائے ۔ من نصیحت ہے اج ویلا ضائع عمر نہ جائے

نکھے تھوڑے نوں بہتا سمجھیں چھڈیں حرص ہوائے
ازماون کارن بھیجیا خالق جھکن امانت آئے

بیان حضرت اسمٰعیل علیہ السلام

یعقوب نبی تے نبی خلیلے رب نے ذکر سنایا
وقت مرن دے بیٹیاں پوتیاں بہت تاکید کرایا

جن کر دین وتار سیانوں اس نوں چھوڑ لینا ہیں
مرنا دین اسلام اُتے ہی مینوں رب رضا ہیں

حضرت اسمٰعیل پیو نوں خدمت عرض کراندا
کس کم یاروں نبی خلیفہ اللہ تساں بناندا!

فرمایا رب تیں باتاں تھیں مینوں یار بنایا
فکر دکھیاں کی گل کھاساں کھایا تے ورتایا

دوجا ہا بہجھ مہمان اکیلے کدی نہیں ہیں کھاواں
تیجا جو کم دنیا دے پہلاں رب دین کرانواں

بعد وفات خلیل نبی دی اسمٰعیل کہائے
بھائی اسحاق وراثت پیو تھیں ہند برکت دیہہ اشیائے

پاس نشانی رہے پدر دی شوق جدہ لیناں اٹھ ہرے
کہن حضرت اسحاق برابر کوں نا ہیں ہیں ساڈے

ذبیح اللہ دن رتبی ہونی وحی حکم لے آیا
اسحاق نبی نوں کیہے شجرہ سب تساں فرمایا

اسمٰعیل نبی تھیں بڑھ کر اپنا قدر نہ جانے
سردار دو عالم نبی محمد نسبت اس دی تھیں آئے

اس دی نکھیتوں مومن ہوکن جنہاں جد نشانے
لونڈیاں عقد بنال ہی جائز ہویاں انہاں نوں جانے

اسحاق نبی سن کردے زاری نور حضور نہ پایا
وچہ افسوس نا مینے ہوئے حکم رب دا آیا

چار ہزار پیغمبر نسلوں تیریوں ہوسن عالی!
حضرت موسے وچہ جنہاں سنگ کلام کرے رب والی

جیہا ہو رب انہیں دیدے ایسا ہی رکھن
قیامت نسل دے وچ جنت کھلن دیدار الٰہی تکّن!

حضرت اسحٰق انہیں ترسن نور الٰہی کارن
اکو قرب حضوری منگن سب کجھ ہور وسارن

حضرت اسمٰعیل پیو دی قبر زیارت آون
نکے نمو نقل ہر ہر سالے شالے پھیرا پاون

بیٹے باراں ہوئے اہناں دے آیا حکم الٰہی
زمین مغرب جا کر وہدایت بت پرستی آہی

برس پنجاہاں انہاں تائیں نصیحت حضرت کردے
تیناں توڑ ہوئے سب مومن خوف خدا افضل دردے

اسمٰعیل وعدے دا سچا شان قرآنے آیا
اہناں حکم زکوٰۃ نمازاں کرداں رب فرمایا

اسمیہ ناموں بیٹی حضرت عیص ولی سنگ شادی
آخر اک دن گئے بقا نوں فانی چھوڑ آبادی

بیان حضرت اسحاق و یعقوب علیہ السلام

رب اسحاق پیغمبر کرکے طرف بھیجے کنعانے
حضرت عیص یعقوب دو بیٹے بزرگ شانوں آہے
اسحاق پیغمبر عیص ولی تھیں بہت محبت رکھن
نبی اسحاق ضعیفی حالت عیص تائیں فرمایا!
کھاؤ مینوں کراں حق تیرے پیغمبر رب بنائے!
نبی یعقوب پیارے ماں نوں کہندی برخوردارا
اپنے باپ کھلاویں جا کر تیں حق کہے دعائے
اسحاق نبی معذور اکھیں تھیں ٹو کبابوں پائی
کباب لیایا بیٹا تیرا حضرت کھاون لگے
کباب تساڈوں جیں کھوائے اُس حق کر دو دعائیں
اُس نوں تے اولاد اُس دی وچہ کریں پیغمبر عالی
سمجھ گئے اسحاق پیغمبر محرم بھیرے دا حیلہ
ساتھ یعقوب محبت اُس دی دعا اُس حق کرائی
دعا تیری یعقوب گیا لے عیص سنے رنج آیا
دعا کراں حق تیرے اندر کثرت ہوگ اولاداں
کیتا کوچ جہانوں حضرت نبی اسحاق پیارے
رہ گئے بی بی سارہ نیڑے دفن نبی نوں کردے
اک دن نبی یعقوبے تائیں مائی نے فرمایا!
پُت اپنے دی من وصیت کدی نہ دلوں بھلاویں
کہے مائی دے راتو راتیں یعقوب نبی ٹر جاون
بکڑ بھائی دے قدم جیں تھیں نام یعقوب رکھایا

کنعانی سردار اک لڑکی دیوے نبی یگانے
حضرت اسمٰعیل نبی گھر حضرت عیص بیاہے
عیص بہادر شوق شکار دل کھیڈن ناہیں اکن
جا شکار کباب لیاویں کھانوں دل وچہ آیا
عیص بہادر ساتھ خوشی دے طرف شکار سدھائے
کر ذبح اک بکری جلدی کباب بنا ندے دارا
حضرت ذبح کران اک بکری پیش کباب لگائے
پچھن کون کباب لیایا کہے یعقوب دی مائی
خوشی ہوئے کھا نبی اللہ دے کہن بنی ہو لگے
حضرت کہن کباب کھوائے جیہنوں رب سائیں
پھر آ عیص بھی پیش کریندا جیں کبابوں تھالی
کباب کھوائے اس یعقوبوں بن کر آپ وسیلہ
عیص بہادر پیالے تائیں حضرت بات بتائی
یعقوب تائیں ہیں ماریاں سن پیغمبر فرمایا
مغرب روم اولاد تیری سب ہوگ پھیر آیا لال
وچہ فراق رووں گل اہلاں پیش نہ جاون چالے
یعقوب نبی اک سال لکھایا چھپ گئے عیصو ڈردے
مامے پاس جائیں وچہ شامے بہت غنی اوہ آیا
بیاہیاں لڑکیاں اُس دی تینوں جانویں جا لوں بیاہویں
چھڈ کنعان گئے ول شامے پاس ملے دے آون
رات آون تھیں نام اپنا ندا اسرائیل بلایا

اُسے بہت تسلّی دے کر اپنے پاس رکھایا
لڑکیاں دو راحیل تے لیاہ سن ماسے جایاں
وڈی بھیں سی چھوٹی سوہنی دوویں مومن بانواں
لگن پیا اُساں مامے دے گھر من اُتھا عملا کہنا
اُسے کہیا باپ تیرے دا پاس تیرے کجھ ناہیں
حضرت کہیا عوض مہر دے بکریاں میں چاراں
ست برس دے عہد اُتے تہاں نے آپس اُتے کیتے
یعقوب نبی دے عقد اندر پہلی بی بی لیا آئی
کیہا نا کی کھو لو کائی بڑی رکھی وچہ گھر دے
بے جاہیں راحیل اُو نویں پھر بکریاں تیں چاریں
پھر ست برس میعادوں پچھے یعقوب نبی دے تائیں
بی بی لیا تھیں چھ بیٹے دتے خالق سائیں
راحیل بھی اپنی لونڈی بخشی نبی یعقوبے تائیں
دو فرزند راحیل بی بی تھیں جو پُرشاناں والے
اکیس برساں پچھوں حضرت طرف مُڑے کنعانے
لائے ماما میں جاں کنعانے نہ دل لگ دا شامے
چار قبیلے لے بیٹے وانگ سوداگر آون
کنعان جیوں جیوں نیڑے آئے ہتھوں تریہیں دل گھبرائے
اتفاقاً کنعان میدانے میدان عیص شکاراں
حضرت نفراں نوں سمجھایا جے کوئی تساں سمجھانے
کیہو غلام اک عیص ولی دا نام یعقوب سدایا
مال غلام اسباب قبیلے کہنا اُس دے سارے
بکریاں دے سائیاں نے پہنچے عیص بھرا دن!

بیٹیاں وانگ رکھانگا تینوں بھیں میری ماجایا
لیّا بڑی راحیل چھوٹیری حُسنوں وافر آیاں
لبھن یعقوب نبی اے ماما میاں امر سنانواں
سنگ راحیل کر دیں شادی سخن وسار نہ بہنا
کیویں چھوٹی دیواں تینوں بابہلوں جھر آدائیں
اِس وعدے پچھیں سال گئی میں کر سال ایو کاراں
عبادت لگے ریاضت اندر وقت میعادوں بیتے
مامے تائیں حضرت کہندے شرط راحیل کرائی
چھوٹی دی کیوں شادی کیتی و چار پورے چوہڑے
سکیاں بھیناں اک خاوند جائز آ دو دوں چارئیں
راحیل بی بی دی شادی کیتی مامے ساتھ رضائیں
لونڈی اپنی لیا بخشی خوشیوں حضرت تائیں
انہاں دوہاں تھیں چار پُتر سن بخشے اللہ سائیں
شیخ یوسف تے حسنوں عاشق شل تہنگاں جا بے
مائی بھائی بھین جُدائی سکے جس نوں جانے
دے کر مال اسباب زیادہ اجازت بخشی مامے
بنیامین نہ سن اُس ویلے کنعان پیدائش پاون
شاید اجے بھی تھیں بھائی نہ میں ماون آئے
لیا پچھان یعقوب نبی نے وروں ہی کداساں
مال اسباب بہیں نوکر کس دے کس طلب نوں آئے
شام ملک تھیں طرف مالک حاضر خدمت آیا
سمجھا کر بات تراہ چھپ چھپ کے نوکرانی دا مامے
بکری خانہ ہے ایہ کس دا خادم ہم کہہ بتاون

غلام اک عیص ولی دا دیول طرفے شام سدھایا   نام یعقوب اساڈا مالک طرفے آیا!
عیص ولی سن نام یعقوب نوں گریہ زاری کرڈے   آکھن عیص یعقوب بھائی نے بھائی ہون نہ بردے
جانوں وددھ پیارا اُس نوں بیشک بھائی آیا   کہن غلام اُس شام اندر بھی عیص غلام سدایا
یعقوب نبی جاں عیص ولی نوں ویکھیا زاری کردا   آملیا گل باہیں پا کر ہنجوں دا مینہ ورہے دا
رات گزاری سی اُس جائی دن وِچ گھر آئے   خوشیاں ہویاں سب قبیلے دعا سلام سنائے
بنیامین پچھوں اک سالوں راحیل بی بی مرجایا   بعد جنیندے مرگئی بی بی جنت ڈیرہ لایا!
پالیا بنیامین ولی نوں بی بی لیتا مائی!   بیٹیاں تھیں ودھ شفقت اُسنوں ساتھ اوہدے سی آئی
یعقوب نبی دی وعظ کلاموں بہت ایمان لیائے   لے اجازت عیص ولی پھر روم شہر وِچ آئے
عیص اولاد وچوں پیغمبر ہوئے ایوب اکلے   اولاد یعقوبوں مرسل نامی ہوئے بھلے بھلے

بیان حضرت یوسف علیہ السلام

احسن القصص قرآن دے اندر پاک اللہ فرمایا   حضرت یوسف دا سب حال امر ونبی بتایا
عمر ولی تھیں ست ہو دال جھگھڑا آن مچایا   کتاب تورات قرآنوں بہتر یوسف حال لکھایا
خدمت وِچ رسول اللہ دی حضرت عرض گزاری   پاک خداوند پھر ایہہ سورت یوسف تدوں اوتاری
بنیامین ولی دی مائی فوت ہوئی جس ویلے   حضرت یوسف پنج برس دے ہوئے سن اُس ویلے
گیاراں بھائیاں تھیں سن سوہنے کردا باپ پیاراں   اک دن پھوپھی حضرت یوسف دیکھ کرے گفتاراں
بھین کہے یعقوب نبی نوں دیہو یوسف میں پالاں   بھین تائیں دے دِتا یوسف لے گئی خوش ماناں
جدائی وِچ یعقوب نبی دا دل ترڑ فدا رہندا   گھر ہمشیرہ جاوے بیٹھن سب دن اوتھے بہندا
روز بروز محبت بڑھ گئی بھین تائیں فرمایا   بغیر یوسف نہ ساعت گزرے بھیجیں لیون آیا
بھین کہیے میں اس دے باجھوں تاں اک گھڑی لنگھانواں   حضرت کہیا ہفتہ ہفتہ وار وار رکھانواں
بھین کہیا ایہہ ہفتہ میں گھر دیویں رہن پیارے   قبول لیا کر نبی خدا دے بھین سوچے کجھ چالے
کمر بند خلیل نبی دا بی بی حصے آیا!   اسمٰعیل ویلے قربانی جس دے ساتھ بندھایا
اوہ کمر بند ہیٹھاں کُرتے بی بی بنھ چھپایا!   نہ چاہے جو یوسف جاوے حیلہ رکھن بنایا

چوری بنا کر پھر لے آئے ساں ست دن کون لنگھائے
ست دن پچھوں گھر حضرت دے یوسف نوں لے آندا
ہمراہ یوسف تسیں بلائے کریسی تلاشی ہر دی
تینوں ہٹے برس ہس میری وچ کریسی خدمت میری
بھائی دو دو برس ساں پچھوں گزری یوسف نوں گھر آندا
اک دن یوسف بابل تائیں شب دی خواب سنائے
سن حضرت فرماون بیٹا دسیں خواب نہ بھائیاں
کرم کرے رب تیرے اُتے خواب تعبیر سکھائے
تیرے دا نام سنایا اپنا نہیں بتایا
خواب تعبیر سنی جاں بھائیاں حسد دلاں کر پکائے
ملاقات منداسیں اہل سیتے کردا باپ خطائے
بھائی آپس وچ کرن صلاحیں مارو یوسف تائیں
کر توبہ پھر نیک ہو وانگے ہو دا حکم بجا ساں
بھائی ہو دا کہے نہ مارو کھوہے وچ سٹ [illegible]
کرن صلاحیں کیویں لے جائیے تجھیں اُچا آئے ساں
بھیج یوسف نوں ساتھ اساڈے باہر ونج میدانے
کہن پیار یوسف نوں کیتے تدڑ کھو یا باپ پیالے
حضرت یوسف کہندے آبا بھیجیں ساتھ بھراواں
بات یوسف دی ہو نوں مڑ ساں ہونی مشکل بھاری
پھیر جاں تاں تد دیہ دی ساتھ اساڈے ٹوریں
ہٹ کے پھر ساں کھلے کہندے پھر حضرت فرمائے
اس تقدیر دیں بے خبر رہو گئے کہیا ایہ اسیں لکارن
کہن بیٹے اسیں صاحب کا وقت پچھیا [illegible]

شہر بعیت اُس وچ مالی ملا پھیر بھی غلام رکھائے
پتر میرے دا ہی [illegible] بند کر گم مطلب آندا
کھولیا آن یوسف دی الکر دل ہو وسا دا زہ کردی
شہر بعیت حکموں بھیجیا حضرت ہو دل غم سہا گئی بیری
سب فرزنداں نقیں وچ حضرت حق پیار رکھیا ندا
تک پیاراں آتے ہن سوچ پیوں نیں جھکائے
فریب کران منت تیرے کارن شیطان دے تے پایا
انعام دیوے گا اَو دیں ہو دل کرلے بیٹا دے پائے
عالی شان بعد رب نبی دی عجز دل نہ جتلایا
کہن یوسف تے بھائی اس دا ہو نوں بہت پیارے
اسیں وقت پر کم آواں سگے ایہ خیال ہو دڑائے
کر دیو طلب رہا باپ نہ ویکھے کرے پیار اسائیں
گناہ معاف کرے رب ساڈا عاجز ہو بخشائیں
لے جاسے کوئی کٹھا مسافر نہ پیر خون چڑھائے
دل دا مقصد کر سٹھا طرح کرن ہزاراں
کھیڈیے دل پرچائیے اس دا باپ نہ کھائے
بھیجے تینوں ساتھ اساڈے کرئیے سیر شکارے
ترلے کیتے وچ پیار اساں سیر کرساں نال بھراواں
بھائی بھی آپ ہو نوں کہندے کیوں ہے بے اعتباری
اسیں جو نال مستان رہی کرساں کھاتا ہیں موٹیں
بٹیو نہ لے جاؤ یوسف بھیڑیا کھا جائے!
بگھیاڑ دے دھڑکے یوسف نال ایہ بات پکارن
رب کجھ فکر کیا تم ساتھوں ڈنے عیب لگائے

پیؤ رے گود یوسف نوں لے کر بہت پیار کرایا
رے چلے ہو مشفق آکھن اس نوں مار گوایے
ظلموں تھماں اٹھا اک بھائی مُنہ طماچہ لایا
تُساں شہر دکیتا پیؤ مینوں نصیحت یاد رکھاؤ
بات یوسف دی کوئی نہ سُن دا مارن آکھ سناون
حکم تلے توں رکھیں ساڈوں ہوسی مطلب تیرا
سُن کر یاتاں حضرت یوسف پاس یہود دے آیا
ہے اقرار کھوہے وچ پاون پھر کھوہ اُپر لیاون
یوسف روندا اج نہ کوئی پیؤ نوں خبر پچائے
جاپاں کھوہ وچہ اُتھے راہوں رستا ڈول کٹایا
پانیوں اُپر پتھر اُتے حضرت نوں بھلایا
ہُن اسیں خدمت پیؤ دی کر ساں لیساں ہنگ معافی
حضرت یوسف کھوہ دے سانڈر رودن بہت زیادے
کہن بھائی پیؤ پچھے یوسف کیا جواب تاساں
کر یکہی ذبح یوسف دے کرتے اُپر خُون لگاندے
کہن لگے اے باپ اسیں سب اگے نکل نسیسے
یقین نہ ساڈے کہنے کریں بھاویں ہیکے سچے
قمیضوں خون یوسف دی مینوں خوشبوئی آوے
بگھیاڑ تُساں تھیں ہتا یکن جاؤ گرگ لیانا
حضرت گرگ دان پچھیا تُوں ہی کھادا یوسف میرا
بولیا گرگ خدا دے حکموں قسم خدا دی کھاواں
نبی شہید صدیق ہو صالح جسم انہاں دا کھاناں
گرگ کیہا ہیں وچہ غمی دے حضرت حال بتانواں

بیٹیاں تائیں سو تیب پیغمبر مڑ لیے جلد سنایا
خوشیاں کر دا یوسف جاوے آکھن شہر کھڈایے
یوسف رو فریاد کریندا ایں کیا عیب کمایا!
بھائیو مینوں مارد نا ہیں ملک پدر رحم کماؤ
جھوٹھ بتانویں پیؤ نوں خواباں تارے سیس نوادن
آئی موت چھوڑ لئے کیہڑا دردی اج وڈیرا
کیے یہودا مارد تا ہیں کیوں کر عہد بھلایا!
تُجھ تھیں پیر بیٹھا وچ ڈُڈلے ننگا کر لٹکاون
آکے دیکھے پئی مصیبت باجھ گناہ کمائے
بھیجیا جبرائیل خداوند راہوں پکڑ اُٹھایا
سمجھے بھائی مر گیا ہوسی مطلب دل دا پایا
کرے قبول خداوند توبہ دعا پیؤ دی کافی
ایکم بھایاں یاد کراسیں آئے حکم خدا دے
کہن کہیئے اُس بھیڑیئے کھادا پاٹی ہو سچیان جاساں
آون شاہیں پاس پیؤ دے گریہ زار کراندے
چھوڑ یا یوسف پاس اسباباں بگھیاڑ گمبا کھا سیسے
دیکھ نشانی کرتا حضرت سمجھے جھوٹھے نچے
پاڑیا کرتہ مُول نہ گرگے یوسف نوں کھا جاوے
خون لگا مُنہ گرگ اُنہاں نے لیاندا پکڑ نمانا!
تن نازک پر رحم نہ آیا سچ ایہا کم تیرا
میں نہ تیرا یوسف کھادا حضرت سچ سنانواں
کیتا رب حرام اساں تے بلکہ اجڑ وچہ جانا!
کئی دناں توں بھائی میرا ہو یا جدا سنانواں

ترن دن دا ایں بھکھاکتا اس نوں ڈھونڈن آیا
چھلی کراں اتھاں دی نا ہیں ہے حال باجھ گمنا ہے
فرزنداں نوں کیہا حضرت صبر جمیل کرانواں
منگاں مدد پاک اللہ تھیں تساں جو بات بتائی
نیں ناچے ہو گئے حضرت پاسوں وحی سمجھایا
سوہنیا یوسف بیٹیاں تیں تھیں پاک اللہ فرمایا
عزرائیل خدا دے حکموں حضرت والے دل آیا
زندہ سن کر ہوئی تسلی درد جُدائی رو دن
جاں یوسف نے کھوہ جھوں بھایاں پکڑ پوشاک اتاری
حریر پیراہن جنت وچوں حضرت نوں پہنایا
طرف مصر دی جاں سوداگر اسباب تجارت کرتے
کھوہ دا پانی شور تلخ سی سپ بچھو دی زہروں
سردار سوداگر مالک نامی چلیا زغربتا دن
حکم خدا دے تیں جبرئیلے یوسف ڈول بٹھایا
صورت یوسف دیکھ سوداگر آکھن خوب کمالاں
حضرت کیہا حال ہیں بندہ تدھ نوں بھائی آئے
جھوٹھ کلام سنی جاں حضرت چاہن جواب کرانواں
خوف بھایاں چُپ رہے سن حضرت اہن لگے مصر بھائی
درم اٹھاراں ہین مصر دے چلن نہ اس طرفے
لے کر درم حوالے کیتا بھایاں یوسف تائیں!
نوں درم کنعان حسابوں ہے فروخت کردے
بیچ دتا لے ناقص ٹکوں پولیاں کھوٹ گنایاں
زیبو دے حصے لیا باقیاں ونڈ ونڈ ایا!

ماہ ہزار اجے بکریاں منزل پاس حضور پہچایا
کھلایا کھانا نبی گرگ نوں دے اجازت جائے
تساں نوں نفس تساڈے اک گل دتی بنا بنا نواں
حجرے جا عبادت کر دے رو دن وچہ جدائی
مینوں یوسف کتھے مل سی جبرائیل بتایا
رحم کریں میں بھلا یارب حضرت عرض کرایا
صحیح سلامت یوسف تیرا ایں نہ قبض کرایا
نظر نہ آوے تے دل چاہوے پاس پیارے ہو دن
گزرے ترے کاں وچہ کھوہ دے سٹیا وحی گیتی دلداری
ترن دن رات رہے وچہ کھوہ دے اللہ سبب بنایا
قافلہ اوہ مدینوں آیا پانی جیسا اہن پھرتے
برکت حضرت ہویا شیریں رب سچے دی مہروں
بشیرا نام غلام اُس دا کھوہ لگا ڈول وہاون
کھچیا ڈول ڈٹھا وچہ لڑکا ہو حیران سدایا
پچھن آدم یا ملائیک پتہ دیویں تود حالاں
کہن غلام ایہ ساڈے گھر دا دوڑ گئے ہے بے حلئے
کہن بھائی وچہ بولی عربی بولیوں مار منگانواں
وسچاں اسیں غلام خریدو مالک بات سنائی
اوہ جا ہوتے لے کر کھوٹے دینا سے حسینے
درم مصر دو اک کنعانی برابر مل ابتھانیں
غرض انہاں دی باپ یوسف تھیں لگے تاں نظر دے
ہوئے بیزار یوسف تھیں جتھے کران ونڈا یاں
حکمت رب دی ویکھو اندر راز پیغمبر آیا

اِک دن شیشے اندر یوسف اپنا آپ تکایا
نہ دے سکدا قیمت کوئی میری دل وچہ آیا
مالک ابن زعر بیعنامے کر تحریر لکھائی
اُنہاں دے فرزنداں بردہ خرید لیا عبرانی
مالک بیڑیاں لاکر قدمیں اُپر اونٹ بٹھایا
کتنی دور گئے جاں راہوں قبر مائی دی آئی
لے جل وچہ رو فریاداں آکھن ہے پئیے مائے
پاس سوداگر ویچیا مینوں قدم زنجیر پوایا
اتنے عرصے کردا آں دا دور گیا کجھ ڈیرا
اوہ کہے غلام اجے کول ایتھے سچ بھگوڑا ہوویں
رو رو منتاں کر اسمانے حضرت کہن خدایا
تُس غلام تینوں بخش بناہیں بھیڑوں رنجیں دیاہیں
بدلا لیکے کلی مجھکے اک پل لگا تا ہیں!
چپیڑ لگاون والا کہندا ہن بد دعا کرائی
سُن دیاں سارا آئے ول حضرت کہن معافی چاہیئے
ہوئے یا آرام تمامی رب عذاب ہٹایا
اُس عبرانی کولوں نہ ثانی اُپر زینے ساری

ڈیکھ جمال کمال کہن ہے غلام منادی فرمایا
دہ پشیدا یہ بات رہے نوں اللہ پاک وکایا
فرزند یعقوب اسحاق پیغمبر بن خلیل الٰہی
درم اٹھاراں قیمت دے کر ساتھ گواہ نشانی!
چھینے دی ٹوپی پہا در حضرت اُپر اوڑھایا
اُتر اونٹوں حضرت یوسف قبر زیارت پائی
خندوں چھپایاں ہیرے اُپر بہت ظلم کمائے
خدمت باپ تیں تساں زیارت ظلموں دور کرایا
اک اُنہاں تیں دوڑیا آیا غصے کرکے وڈیرا
کمایہ بات چپیڑ لگائی ترکیوں اک گھڑی لوڑیں
جمایہ کراں نہیں جھل سکاں رلا فتنہ سبب آیا
قافلے اندر ساراں نے تاں جیاں پے ترا ہیں
مرن قریب اہرنے کروائی کہن تھوڑا سا ہیں
ایسے بازوں جو کجھ ہویا تے تکلیف اٹھائی
حضرت دعا کراں حق اُنہاں یا رب تُھر ہٹایے
چلے مصر گیاں اقراراں غلام اک مالک لیایا
اہل مصر سُن دیکھن آئے کر کے خواہش بھاری

لے جانا اور بیچنا یوسف علیہ السلام کو مالک سوداگر کا مصر میں اور خریدنا عزیز مصر کے

سنیاں صفتاں جیں ودھایاں والدواہ دیکھ تماشے
حضرت یوسف کپڑے اُجلے مالک جد پہنائے
منادی شہر کرائی سارے غلام حسین ویچانواں
عزیز مصر دے خواہش جس نوں آئے وقت حاضر آئے

سنہرے مالک گھر اپنے نوں روپی فرش بچھائے
پیریں جوڑا قیمت والا سر تے تاج رکھائے
خوش خلق تاں اُتے شہر باؤ فرمایا شہر سنانواں
اہل مصر سُن ... آئے ...

حضرت یوسف دیکھی خلقت خیال دلے وچہ آیا
ایتھے میرا کوئی نہ واقف مالک درم ویچایا ہوں
حضرت یوسف قیمت اپنی جانی کس قدر گھٹائی
فخر اس یاروں قیمت گھٹ گئی اج توں عجز سنایا
کیہا دلال قیمت اس بردے کرو اندازہ نظر دے
مدر مثقال موتی سے بدرہ درم ہزار دے
عقد ہزار جواہر دا ریدل عوروں قبلہ دس سو
اونٹ ہزار ہودے بغدادی ہزار کنیزاں رومی
ہزار غلام خطائی چاہئے ہزار قبضہ شمشیر دے
تن قیمت چھپ گاہک ہوئے نہ سرمایہ پلے
اس تھیں دوگنی قیمت دے کے لیا حضرت تائیں
عزت ساتھ رکھیں ایہ شاید کم اساڈے آوے
اک دم ہویا نہ اکیتوں کردی ہر دم خدمت کردی
پاکیزہ نعمت جو دنیا دی بی بی آپ کھلائے
بیٹھا کر مسند حضرت یوسف بی بی کردی داری
وچے وچہ چاہے عشقے باہر نہ کوئی دیکھے
غرض اپنی تھیں ساتھ حضرت دے باتیں نہ کردی
ویسے حکم کرے بڑ شخے باتاں سنے سنائے
ہمسائی اک عورت بڈھی پاس بی بی دے آئی
کہے بی بی عبرانی خادم دا میں عشق جلائے
بڈھی کہندی اگے پچھے کر شٹ سنت بنا لویں
نیں دل لشکر نہ بادے حیکا اس خیالے دے جالویں
شیطان بہلائے ترت ہی اوہ تیں دل سکتے!

اوہ میری نوں بھائی جانن نوں درماں مل پایا!
دیکھے عاجز ہو کر کیہا نفع اقل دے بھاؤں
الہام کیتا رب شیشے اندر قیمت شکل بڑھائی
دیکھ قیمت کس قدر بڑھا نواں کرکے فضل سوایا
دس سو بدرہ اشرفیاں وارے پیسے دس سو بدرے
دس ہزار درم بھی بدرہ گندے کر دشمار دے
اطلس رومیوں جامہ دس سو اتنا مصری بھی ہو
ہزار گھوڑا معہ زین لگا مول زر بن کر د معلومی
ہور ہزار چھپرا بھی چاہئے ستا کو دہیرے
شاہ مختار عزیز لقب سی آیا مالک دے کے
کرے حوالے آ بیوی دے بیٹیاں عاشق کھائیں
بیوی اس دی نام زلیخا دیکھ بیچین سدل دے
دل اس نوں دے بیدل ہوئی خبر نہ باہر گھر دی
فاخرہ خلعت تاج مرصع ہر دن نیا پہنائے
گذر گئے ست برس اوہیں ہیر وسل طاقت ہاری
پر جتنی دلداری کردی نہ حضرت دے تکیے
جواب نہ دیندا حضرت نیویں رکھن اکھ نظر دی!
بی بی مقصد پاون خاطر چلے بہت بنائے
کہے بیٹھی کی ہویا تینوں کس غم جان جلائی!
تے اوہ ایسا سنگ دل ڈٹھا ہیں دل نظر نہ پائے
نہ ہیرا اوہدی تے اپنی ہر جا اس دیوچہ کھچا ندیں
سیتاں اوہدیاں گرد ی پچھے تینوں ہی نظری آنویں
آخر ایں مکر وچہ پھس سی کدھرے نکل نہ سکے

کیہا بڈھی دانیاں بی بی کیتا جو اُس کیہا
حضرت بولے ڈراں خدا تھیں جیدوں قیامت آئے
دُوجا حق عزیز جو مینوں ساتھ آرام رکھائے
رب رحیم کریم تیرا ہے کرساں خرچ خزانہ
فرمایا رب لوے نہ رشوت نہیں عزیز کھلا ندیں!
حضرت یوسف پاک رہے تے دل دل دھیان لگایا
دوڑے حضرت بوہے مرفے بوہے کُھل سدھائے
پھٹ گئی کُڑتا متھوں ریہا بی بی سے حضرت باہر جائے
زلیخا بی بی کہے خاوند نوں دیہہ سزا اس بردے
عزیز مصر سُن کہے یوسف نوں دیہہ گواہ اعتباری
کھلے اندر رہ گیا عیسی بی بی دا نزدیکی!
پھٹیا کرتہ حضرت اگوں پھیر بی بی ہے سچی
جیکر پھٹیا کرتہ پچھوں جھوٹھی بی بی ہوئی!
دیکھیا کرتہ پچھوں پھٹیا کرے عزیز پکارا
ہے فریب تساڈا بھارا بول عزیز سنایا
یقیناً تُوں ہیں اد گنہاری حالا نظری آیا
اک ملکہ دی ساتھن دُوجی خاص یاد رچن آئی
پنجویں عورت نوان برادر اتہاں بات کھلاری
بی بی دعوت کردی اُنہاں سبھناں گھریں بلایا
رنگین مٹھا کئی قسماں کھانا ہر اک پیش ٹکایا
جیدوں نال سے حضرت ڈٹھا سب نوں دہشت آئی
بی بی کہندی نی ایہ اُوہو جس دا طعن کرایا
بھریں کہاں سے ایہ کرسی کٹے گا بھر قیداں

لے گئی حضرت نوں اُس جائی کہندی میں دکھ سہا
ہووے سزا زناہ دے پاروں دکھ جھلیا جائے
بی بی کہے نہ ڈریں عزیز دل نہ ہر دیاں ہر جائے
گناہ خوش ہو کر فضلوں بخشے جاں دیساں نذرانہ
کہے شیطان نفس دے لگ کے نہ سر خوان چڑھانویں
رب برہان دکھایا یوسف جلوہ نظری آیا
ستویں دے وچہ کُٹھے تائیں بل بی بی تھپائے
عجب حیہ اتفاقاً چلیا آوے دُونہاں نظری آئے
میں گھر جو بربائی چاہے قید پوے وچہ دردے
چھ ماہ لڑکا وچہ پنگھوڑے حکمت تھیں رب باری
کہے حضرت تے بولیا لڑکا گواہی دین صدیقی
تاں پھیر جھوٹھے حضرت یوسف کرساں بات نہ کچی
پھیر پچھے ہیں حضرت یوسف کرتہ دیکھو کوئی
بیشک تساں عورتاں دا ایہ ہے فریبی کارا
یوسف جان دیویں گل گزری بیوی معاف کرایا
پنج عورتاں سن ہمرازاں بی بی طعن کرایا
سد بلاون والی تیجی چوتھی تائیں سائی
سُن کر باتاں کرن ملامت مست زلیخا ماری
ہر اک کارن تخت علیحدہ میویاں طبق رکھایا
اک لیمو اک چھری پھڑا کر حضرت سد منگایا!
کٹ لئے ہتھ کہن نہ بندہ ایہ فرشتہ کائی
کرے محبت خواہش مینوں پر ایہ ہتھ نہ آیا
سُن کر حضرت کہو خدایا مینوں بہت اُمیداں

قید پسند اس باتوں مدھر مینوں ایہہ بلاؤں!
ہو جاں نہ بے عقل خدایا کریں قبول دعائیں
کر اتفاق بیوی تھیں کہندا یوسف قید کرائیے
حضرت دے سر تاج مکلل خوب لباس پہنایا
حکم بی بی تھیں جیل خانے دی بہت صفائی کر دے
مرصع تخت جڑاؤ سونے اُتھے اک رکھایا
خوشبو گوں نال گوں لگا کر حضرت تخت بٹھاؤں
ساقی اک باورچی دوجا نزا خطاؤں پاؤں
اک دوجے تھیں واقف ہوئے ترن دن گزر سدھائے
کہے باورچی روٹیاں کھاون سر دی پرند میرے
خواب تعبیر بتاویں سانوں نیک بندہ توں آیا
سکھایا علم میرے رب مینوں چھوڑاں مذہب غیر اندا
کون خدا تیرا اوہ پچھن کہیا جو رب جہاناں
دین اسلام جو نیو دانے داکہن اُنہاں کی ناواں
کم اساڈا ساتھ اللہ دے نہ شریک بناواں
لیکن باکثر منکر نہ کر دے ہیں حق دین سکھاواں
بھلا معبود علیحدہ علیحدہ کتنی بہتر یا اِکا!
تسیں پجاری مُتاں دے پیو دادے نام رکھائے
فرمایا اُس نہ میرے باجھوں پچھا ہر سال کر لو
بندی خانے دیو رفیقو خواب انگور دساۓ
دوجا سولی اُپر چڑھسی مغز جنسا در کھاؤں
ساقی نوں پھر کہیا حضرت اپنے خاوند اگے
باہجھ گناہوں قید اک بندہ اُسنوں آکھیں بھائی

پچھانویں جے نہ مکرنہاں تھیں شاید ایہہ بھلاؤں
پتر عزیز لگا دیہہ خلقت پھیل گیاں افوائیں
ایہہ بدنامی خلقت والی سر اپنے تھیں لاہئیے
زریں کمر بند بٹھ کمر نوں حضرت قید کرایا
عالی شان مکان بنا کر ہیر شونے تھیں بھر دے
نفیس دیباۓ اپنے بچھائے عنبر عود جلایا
دو غلام قریبی شاہ دے اندر قید اے آؤں
ڈٹھا حال حضرت والا ہو حیران سناؤں
انگور نچوڑاں خوابے اندر ساقی کم کر سنائے
میں ایہہ خواب ڈٹھی اج راتیں آئے حضرت میرے
کھانا کھاندیاں پیاں کہساں حضرت نے فرمایا!
رب قیامت تھیں جو منکر نہیں یقین جنہاں دا
پچھن مذہب کیا ہے تیرا پھر حضرت فرماناں
باپ یعقوب اسحاق بابا ہیں ابراہیم بتاواں
پاک اللہ دا فضل اساں پر تے جمہور سناواں
بندی خانے دیو رفیقو پا سوں تساں نوں پچھاواں
ہے رب غالب سب دے اُتے کیا وڈا کیا نکا!
سند نہ اُنہاں رب اُتاری حاکم اوس سوائے
راہ اسیدھے چھوڑ دساتے سفر اوہدے ول دھر لو
صحیح سلامت خاوند تائیں جا شراب پلائے
خواب تعبیر بتائی دوہاں جو تساں طلب پچھاؤں
میرا ذکر کریں جس ویلے نشہ پیون اوہ لگے
بات حضرت دی پاک خداوند نہ پسند ایہہ آئی

بھل گیا اج ساڈے تائیں مدد شاہوں چاہی
قید رہیا ست برس حضرت وحی پیغام لیایا
حضرت کیہا رضا رب اُپر کرساں شکر سنایا
قید پسند فریب عوراں نوں خود زبانوں کیہا
حضرت کیہا باپ میرے دی ہے کجھ خبر بتایا
دن تے رات عبادت کردا ہور نہیں کجھ کاراں
میرا محبت تیری یاروں جبرائیل بتائے
شہید اک درجہ ہر ہر دن وچہ جبرائیل بتایا
خواب تعبیر موافق ہویا جیوں حضرت فرمایا
باورچی چڑھیا سولی اُپر کھا گئے ماس جناور
ست یا نو برس وچہ قید دل حضرت وقت گزارے
زلیخا بی بی دن تے راتیں گریہ زار کراوے
رات اک شاہنشاہ نوں خوابے گایاں نظری پیاں
بالاں قلے نظری آیاں ست خشک ست ہریاں
ہو حیران بلا نجومی شاہ تعبیر پچھاوے
خواب شاہنشاہ ساقی سن کے کہندا شاہنشاہا
اپنا لے باورچی والا ہوسی خواب حوالا!
حکم ہووے تے اس نوں آکھاں کیسی خواب تعبیراں
آیا محل پاس حضرت دے عجز نوں کردا زاری
کیہا حضرت میری قسمت لکھی اللہ والی
خواب شاہنشاہ والی ساقی حضرت پیش گزارے
ست کمزور جو ست فربہ نوں کھا گئیاں ہیں گائیاں
پیچ تعبیر ول قدر حق نوں شاید ہووے تیرا

بابت شیطان بھلائی ساقی رب دی بے پرواہی
کیوں تجھ نوں قول مدد منگی خالق یاد نہ آیا
گناہ کس یاروں قید ہویا میں جبرائیل بتایا
دعا قبول کرے رب عالم کوئی فریب نہ رہیا
وحی کیہا گھر غمیں بیٹھا روروں نظر گوایا
پچھیا کیوں نکڑیا اُس نوں اللہ پاک غفاراں
حضرت پچھیا غم تینوں کیہڑا باپ میرے تھکے
کیہا حضرت نہیں مضائقہ جس تینوں ہو سوایا
خلعت بخشی ساقی تائیں درجہ اپنا پایا
ساقی بُھلا کرن چھڈاوے پیغمبر اللہ کس یارو
کرن کروں عبادت رب دی مشکل ہوون نہ ہارے
آوے جاوے میر نہ آوے قید کرا پچھتاوے
ست کمزور جو ست فربہ نوں دیکھدیاں کھا گیاں
خشک گیاں کھا ہریاں تائیں ایہہ نشان نہ ذریاں
خواب نجومی سن کر آکھن شاہا سمجھ نہ آوے
یا ہجھ گناہ اک قیدی بندہ پاک الاہا
سارا شاہنشاہ نوں کہندا یوسف مرد کمالا
کریں آزادی مرد سچا توں ہیں قیدی بن تقصیراں
بھل گیا پیغام تساڈا ہو گئی غلطی بھاری
دس نہیں سر تیرے کوئی بات نہ رازوں خالی
کہندا خواب تعبیر جو سچی مینوں آکھ پیارے
خشک بالیں ست ہریاں ستاں کھاون نظری آیاں
حضرت کیہا ست برساں فصلوں ہو دانا ذخیرا

پچھوں قحط پوے ست برساں خلقت علّیجا آوے
جو سب عمر دل جمع رکھایا کھاوے صبر نہ پاوے

پھر فرمایا بہتی محنت ہر سال ست کراؤ
جمع اناجوں کیتی خرچو ہر سال ست کھاؤ

سمیت سٹے دے دانے رکھو گلے نہ کیڑا کھائے
تعبیر جو حضرت یوسف دسی ساقی جا سنائے

شاہ ریان تے مصری لوکاں سن حیرانی آئی
اثر ہویا اس باتاں شاہ نوں یوسف خبر چھپائی

کہن لگا سچ خواب میری دا راز کیویں اُس پایا
ساقی گزریا حال مکمل شاہنشاہ نے سنایا

شاہنشاہ کہیا کڈھ قیدوں پاس میرے لے آؤ
ساقی آن کہیا چل حضرت عزت دا فر پاؤ

حضرت کہیا عزیز رضاؤں باجھ نہ ہرگز جانواں
کس گناہوں قیدی ہویا تحقیقات کرانواں

ساقی واپس آکر شاہ نوں باتاں آن سنایاں
زلیخا بی بی ہمراہ زناں سب شاہ نے سد منگایاں

پچھیا شاہ نے کیا حقیقت تساں یوسف پھسلایا
کہن عورتاں حاشا للہ اس وچ عیب نہ آیا

سمجھ بی بی حق ظاہر ہویا کہندی یوسف سچا
دیکھ اس نوں دل ٹھگ لیا میرا پر ایہہ رہیا پکا

عزیز زلیخا دی گل سن کے ہو شرمندہ چھوڑے
حضرت یاد ہویا دل ایسے غم دے رہیا نہ دل تھوڑے

حضرت کہیا تحقیق اس کارن کیتی خاوند جانے
خیانت خفیہ میں نہ کیتی خاوند راز چھپانے

خیانت کرے جو اللہ اُس دی کردی نہ پوری پائی
خود نوں پاک نہ کہاں امارہ نفسے کم بُرا لائی

رحم کرے رب میرا ایں پہ مہر دن بخشن والا
ملک ریان کہیا تدھ ورجہ دا ایساں بہت کمالا

مختاری ملک سارے دی غلیاں دے کر پھر فرمایا
بنجو بی کم انجام پہنچا سمک دل میرے وچ آیا

حضرت کہیا میاں شاہ نے غلہ جمع کرایا
پھر اک سال عبادت شوقوں شاہ شاہی رضا حضرت چایا

تاج شاہی رکھ حضرت دے سر مر فیروں تخت بٹھایا
کاروبار تمام مصر دا حضرت دے ہتھ آیا

بیان بی بی زلیخا ضعیفی سے دعا حضرت یوسف سے عمر جوانی پاکر نکاح میں آنا

اور برادران حضرت کا واسطے غلہ کے آنا اور بنیامین کو منگوانا اور ملنا

ست برس جاں گزر سدھائے قحط مصیبت آئی
شہر دل کل خلائق نے آ حضرت عرض سنائی

چکارن الجوع الجوع سن کر حضرت دیون دانے
جان پئی پھر موتی تلی من سنگے جیساں کھانے

اکثر لوکیں بات یوسف دی پاس زلیخا کریندے
دولت ساری بی بی والی حضرت یوسف نامل
دن تے رات کریندی زاری ہو گئے نین نابینے
فراق آتش وچ جلدی رہندی حضرت دے وچ راہیں
سائیہ شاہی حضرت یوسف گھتی وچ نہ کٹے
چالی ہزار جوان سلح پوش ساتھ حضرت دے چل دے
اک دن حضرت سیر کریندا اُس طرف نوں آیا!
توبہ کردی رب تھیں ڈردی سن کر دوڑی آئی
تھی غم ماتیں ضعیفوں تے پھر کریں دعائیں
کہن زلیخا مال کیا اے کتھے حسن جوانی!
فرمایا عشق موجود اجے بھی بی بی عرض گذاری
آتنی گرمی آپہنچی چابک ہتھ حضرت تھیں جھڑیا
عشق میرے دے شعلے آتش اثر تیرے پر پایا
دن تے راتیں عشق تیرے وچ پیچ غماں دے کھاؤں
جیڑھے عشق نہ کسے نبیڑے وچ اس گمن گھیرے
رب دے حکموں حضرت یوسف گھوڑے تھیں لہہ آئے
دین اسلاموں ہوئی مشرف ہر مومن دی مائی!
بولی درگاہ عرض سناویں وقت گیا ہتھ آئے
باقی عمر تیری وچ خدمت میری سب دیہاڑے
سن حضرت ہر نیواں کیتا وحی حکم لے آیا
دو رکعت پڑھ شکرانہ سجدے کرن دعائیں
جو چاہیا سو مطلب پایا ہر سجدے تھیں چائیں
اٹھا سر سجدیوں ڈٹھا حضرت دا فر حسن سوایا

نال لیاون وکرت لگھاون کھادن ٹھکیتے مرجے
ہوئی محتاج ضعیفی حالوں رہیا نشان نہ داہوں
بدن ہوئی کمزوری بھاری غم عشق دا سینے
دلدی اکھیں ہر دم یوسف تکے ساتھ نگاہیں
باہر نکلن گھوڑے اُپر لوک ہو دن ہمراہے
چار ہزار لکر بند زریں ہزار عقلمند رل دے
زلیخاں بی سی جس جا گھر پوجا سا بت توڑایا
کہے کریم ذرا رک جاتا عجز دل بات سنائی
گھوڑا کھڑا لیا کر حضرت سکیاں جدوں ندائیں
برباد ہوئی وچ عشق تیرے دے پھر بی بی فرمائی
دہر چابک پھر حضرت دیکھ آ بی بی نے ماری
بی بی بولی اس آتش تھیں دل میرا ہے سڑیا
رہیا نہ چابک تاب ہتھیں خود لساں ازمایا
سب ظہور تیرا ہی دیکھاں اپنا آپ نہ پاؤں
اُٹھ ہر جا تن جو پئے جا دن رو دن رات سویرے
ایمان لیاویں رب میرے پر پھر حضرت فرمائے
کہن حضرت منگ جو کجھ منگیں دیسی ذات خدائی
اُدھ عمر جوانی منگاں رو رو آکھ سنائے
کراں عبادت پاک ربیدی نہ دم ضائع جائے
اکہہ دوست جو کہنا چاہیں پاک اللہ فرمایا
ایہے نہ سی سر سجدیوں چایا بی بی کرے ندائیں
کرے قبول دعا تے یار عرضاں پاک خداوند سائیں
دیکھ صورت ہوئی اپنی رب دا شکر بجایا

ایمان ترقی اتنی پائی حضرت جُھل سدایا — چلی چھوڑ حضرت نوں پاسے حضرت فیر بلایا
کہندی بی بی چھوڑی دنیا غیراں تھیں مُنہ موڑاں — دل وچہ حُب خدا دی آئی ہور نہ رہ گیاں لوڑاں
عشق بی بی دا دھائی کرکے حضرت دے دل آیا — حکمت رب دی راز اس دے وچہ حضرت آکھ سنایا
دن چالی وچہ اس فرقت دے حضرت وقت لنگھایا — چالی برس نزد بی بی نے ہیسی اتنا پایا
پھر رب حُب یوسف دی بخشی تے پھر عقد پڑھایا — ہوئی محبت اگوں جیہی نیک اولاد بھی جایا
حضرت یوسف خلق اللہ دل دھیان بڑا ہی دھردے — قدر موافق حاجت منداں فروخت غلہ کردے
فقیر محتاجاں صدقہ دیون پاک رب تھیں ڈردے — اک من غلہ دیں دینارین مُل قحط تھیں بڑھدے
ملک سارے وچہ پاس کسے دے درم نہیں تھہ آون — دُوجے سال بعوض تنہے دے مویشی بھی وک جاون
تیجے سال غلام کنیزاں سنے پار دل جاون — چوتھے سال سامان گھر اندا حضرت پاس مکاون
پنجویں سال مکان زمیناں ہر بے دخل سداون — چھیویں سال اولاد ہبہ کرکے کر دانے کھاون
ستویں سال بعوض کھانے دے آہوئی سب بردے — باہجھ فروخت کوئی نہ ایسا جو رہیا وچ گھر دے
ہو حیران کہن شاہا! ایسا سنیا تے نہ تکیا — عاجز خلقت حضرت ڈٹھی آخر نہ رہ سکیا!
بیحد کرو شکر خدا دا آزاد کرے سب تائیں — ہر ہر مُل کسے دا ایہی دتا فیر اونہاں نیں!
قحط اندر کدی نبی خدا دے کھانا رج کھاون — رج کھالواں تاں میرے تائیں بھُل مسکین نہ جاون
ستویں سالوں دن باقی چالی محض رہ گیا تھوڑا — نالوں تنگی خلقت آئی صبر نہ رہ گیا بھورا
پچھلی راتیں زاری کردے حضرت کہن الٰہا — بندے تیرے فاقیاں مردے میریا شاہنشاہا
آیا حکم خداوند عالم توں اے یار پیارے — نہ غم کھائیں شکل دکھائیں رج جاون سگلے
حکم رب دے تھیں حضرت یوسف سب نوں پیش بلایا — برکت والے چہرے اپنے ول ذرا نقاب اٹھایا
پاک جمال جو حضرت یوسف بھکھ پیاس بھلائی — گزر گئے دن چالی اونویں ہوش کسے نہ پائی
قحط گیا وچہ اٹھویں سالے اللہ کرم کمائے — بے شمار اناج ہویا پھر ہر کوئی رج رج کھائے

تمام عمر وچہ قحط سببوں خلقت چار چوفیروں
نعلین عمر وچہ آون ہر دم شام سویروں

بھائیوں کا مصر میں آنا اور واپس جا کر بنیامین کا لانا پھر مع کنبہ باپ بولانا وغیرہ

حضرت یوسف یا آجیوں نظر کتے نہ ہور س جائے
بنیامین یعقوب نبی مے رکھیا خدمت کارے
بھائی حضرت یوسف مصرے داخل سارے ہوئن
حضرت یوسف تائیں بھایاں ہرگز نہیں پچھاتا
حضرت پچھیا کون کوئی ہو کم کیا کیوں آئے
بولے ہاں کنعانوں آئے نے ہاں قحط ستائے
حضرت کیہا جاسوس تسیں ہو مینوں نظری آؤ
کہن بھائی ایہ کار نہ ساڈی فرزند یعقوب نبی دے
حضرت پچھیا کتنے بھائی تسیں پیو تھیں سارے
تے اک عمر چھوٹی دے اندر کھا لیا بگھیاڑے
کہن بھائی بے وطن مسافر کیا ثبوت گزاراں
بھائی آکھن باپ نہ اُس نوں کہے اساڈے گھلے
حضرت کیہا اک قید تساں تھیں رکھاں گا اس جائے
بھائی رکھ لیا اک حضرت باقی گھر نوں آئے
کیہا اک اک بوجھ شتر دے مل سی بھائی لیاؤ
ملک مصر تھیں بھائی چل کر وچہ کنعانے آئے
جو کجھ گزری سب حقیقت بیٹیاں باپ سنائی
اک اک بوجھ شتر دا غلے ملے زیادہ ساںوں
جے نہ بنیامین جاوسے گا ملے نہیں اک دانہ
بھیجیں بھائی بنیامینے حفاظت ساتھ رکھاساں
سپرد ربے دی حافظ اُو ہو بات نبی فرمائی!

باپ حکم تھیں بھائی یوسف دانے لین آئے
باقی دے دس لے کر وچہ ٹرپئے مصر دربارے
حضرت لوے پچھان سبھانوں جاں آ پار کھلودن
شاہ عزیز مصر دا والی ہو سیا اُنہاں نے جاتا
شکل تمہاری بہت پیاری دل میرے نوں بھائے
خواہش اناج خریدن ساڈی مطلب ہور نہ کائے
دریافت کر سو حال ایتھے دا دشمن خبر بتاؤ
دوست رب دا باپ اساڈا ساڈے نیک عقیدے
آکھن بار ال ہے اک پچھے پیو دی خدمت کارے
حضرت کیہا کی سند گواہی بات نہیں اعتبارے
فرمایا چھوٹا بھائی لیاؤ اُس تھیں سچ نتاراں
کرساں کوشش جے او ہ بھیجے شاید تیرے دتے
جاؤ اس نوں لے کر آؤ پورا بستر بتائے
بوجھ شتر دا اک اک دتا تے حضرت فرمائے
غلام تائیں فرمایا حضرت پونجی بوجھ چھپاؤ
پچھیا باپ مصر دا والا بیٹیاں حال بتائے
خواہش بنیامین عزیزے طلب دیکھن دی آئی
جے کر بنیامین نے جاوے کیتی عرض تساںنوں
ہے عزیز تاکید کرائی خالی گھر نوں جانا
باپ کیہا اعتبار تساں نہ وانگ یوسف بھتاں
کھوسے بھار جو قیمت لے گئے بھاردل نکل آئی

آکھن بیٹے ابا پونجی آگئی واپس مُڑ کے!
اک اک بوجھا ادھ تُوں ودھ پایئے بنیامین جا بھیجے
عہد خدا دا دے فرزنداں حضرت ہاں کرایا
جاون لگیاں نبی اللہ دا فرزنداں فرماندا
پونجی واپس لے کر جاؤ شاید بھل کر آئی
فرزنداں نوں ٹور پیغمبر کر دے گریہ زاری
کٹ مسافت بعد ناں پہنچ وچ مصر دے آون
جھک بھایاں نے ادب بجایا حضرت یوسف لگے
چھپا حضرت جو پونجی بھیجی بھایاں پیش ٹکائی!
نوکر کھانے قسم قسم دے دستر خوان رکھاون
بنیامین اکیلا بیٹھا کردا گریہ زاری
بنیامین کہیا اک بھائی ماں میری دی جایا!
یوسف نامی بھایاں کہیا کھا لیا بگھیاڑے
بھایاں پاسوں لے اجازت آکھن آپ کھایئے
لقمہ ہتھ اٹھا کر حضرت جاں منہ اندر پایا
چھڑک گلاب اٹھایا حضرت کیہا مر گئی تینوں
دیکھ نساں بیہوش ہویا میں دسیوں وانگوں بھائی
بنیامینا تُوں میں بھائی بھایاں کار کمائی
سُن حضرت تھیں بنیامینے فیر بیہوشی آئی
بنیامین کیہا وچہ پھر دل تیریوں کردا زاری
روندیاں نین نابینے ہوئے تلخ ہوئی زندگانی
پھیر حضرت سب بات بھایاں دی بنیامین سناون
تے پھر ہاون کھوہے اندر لکا لیا پھر کرداناں

طرف مصر دی غلے کارن چلے جائیے پھر ٹُرکے
کیہا یعقوب نبی نہ بھیجاں جے نہ قول کرائیے
اللہ حافظ بنیامینے یعقوب نبی فرمایا
اکٹھے نہ دروازہ لنگھیو متفرق ہو لوسناہدا
ایہہ نہ رکھن ردا اساں نوں توکلت وعلی اللہ فرمائی
اہل کنعانی بھی سب رودن مل مل وارو واری
لیاں خبراں حضرت یوسف خوشیوں بول سناون
دستار خلیل اللہ دی دے کر باتاں کرنے لگے
غلاموں خورش کھلاؤ اوہلے حضرت بات سنائی
مائی جائے دو دو مل کر گئے حکموں کھاون
حضرت پچھیا تُوں کیوں روویں دس حقیقت ساری
مینوں یاد رہے ہر ویلے اُس دے ہجر رلایا
جے اج ہوندا ال کر کھاندے غم جدا نت مارکے
کھان ہانے ہور سی غلے کہندے ڈیرلائیے
بنیامین دنداں دی جھکوں ہو بیہوش سدایا
بنیامین کیہا مُت بنیاں مر گئی پوے نہ مینوں
نام یوسف گم ہویا میں تھیں روواں وچہ جدائی
چھوڑ غماں نوں گئی جدائی ہُن رب خوشی دکھائی
ہوش آئی تاں حضرت یوسف پیو دی خبر پچھائی
بیت الحزان عبادت اندر اُس نے عمر گزاری
حضرت یوسف کردا زاری سُن کر درد کہانی
لے جاون جاں پیو تھیں مینوں ٹاہڈی مار کراون
بھایاں ویکھ قنا ہتھ اُس دے ملیا مصر لکانال

دے مصیبت تخت بہایا میرے اللہ میتوں!
پاس رکھاں کر حیلہ تیتوں موج خوشی دی مانی
اک اک شتر لدا کر غلیوں رخصت حکم کرایا
اک منزل جاں گئے اگیرے مگر غلام دوڑایا!
صاحبزادے کہن پیالہ ناہیں اساں چھپایا
دیوا اساں غلہ ضامن ہو پھر کہن نبی دے جائے
ایتھے چوری کرن نہ آئے پہلے چور نہ ہیساں
کہن سزا اُس پکڑے جاوے جس دے بوجھوں پاوے
حضرت یوسف پُچھیاں چوری دیکھ تاسی بھائیاں
شریعت نبی یعقوبوں چور دے رکھاں ساں سنایا
پھر اوہ بھار اُٹھاندے دیکھے بنیامینے اگوں!
پیالہ شاہی نکل آیا سارے واپس آندے
کہندے شاہ عزیزا تیرا احسان اساں پر بھارا
لے جائیے اس پاس پدر دے سُن شاہ فرمایا
کیتا خود اقرار تساں نے چور جو پکڑیا جائے
تساں کہیا پیغمبر زادے مرد بھلے اکھواؤ
کہن شاہا سچ کہنا تیرا عجب نہیں اس چوری
حضرت یوسف دل وچہ کہیا ظاہر نہ آکھ سنایا
کہن لگے اے شاہ عزیزا اِس دا بڈھا آبا
دیکھئے اسیں احسان کریں توں پھر حضرت فرمایا
باجھوں چور جے پکڑاں ہوندا ہے انصاف کہاں اُلٹ
کہن لگا اک باپ اساں تھیں جہیا اللہ دا نبیا
میں نہ جیا ساں اُمیر کرے جو کُجھ لکھیا باپ نہ میرے

بات نہ بھایاں ظاہر کرنی کراں تاکیداں تینوں
کھانا کھا آئے دل بھایاں ترن دن رات د با...
پیالہ چاندیوں جڑت جواہر بھار بھائی دے جہ پا...
آکھیوس شاہی چور تسیں ہو پیالہ تساں چھپایا
کہے پیالہ دیہ جے غلیوں ملسی شتر لدایا
معلوم تساں نوں قسم اللہ دی شرارت کرن آئے
کیہا غلام سزا کیا ئے ہوئے جے چھوٹھے کہساں
شریعت ساڈی اس خطا دوں ایہا خبر رکھاؤ
بھائی رکھ لیا بھائی نے ذُقّے لا خطا بیاں
قانوں مصرا بھایاں تائیں حضرت نہ بتلایا
بنیامینے بھار ڈٹھا پھر ہیسی سب دے پچھوں
حاضر ہو دربار حضرت دے پھر اوہ آکھ سناندے
ہُن بھی سانوں بخش معافی کر ساڈا چھٹکارا
حکم شریعت دین تساں پر ہیں ہے عمل کرایا
پاس اُدہ صاحب مال رہے گا سال اک قید سزا ئے
پھر کیوں چوری کر وا ساڈی کیا جواب بتاؤ
پہلے چوری کردا رہیا اِس بھائی اک ہوری
تُہاڈے تسیں خود اللہ جانے جو ہے تساں بنایا
اِس دے باجھوں رکھ کسے نوں اسیں جو ہوگئے سچا
حکم شریعت دین تساڈا اس پر عمل کمایا
نا اُمید ہوئے پھر بھائی کہن صلاح بنانواں
گُناہ پہلا جو ہم کر چکے حال یوسف دا کیہا
یا حکم کرے رب میرا جس دا بہتر حکم چہ فیر نے

رہ گیا اوہ وچہ مصر دے بھایاں رخصت کردا
بنیامین اساں دے کہے بے توں چھوڑیا ناہیں
ہوئے تیار لڑائی کارن یہودا نعرہ مارے
باقی بھایاں رہندیاں تائیں دے شکست وڈائے
معجزات نبی دا ڈٹھا ہو کمزور کھلوئے
حضرت یوسف کہیا بھایاں نوں سمجھیا تساں جوانو
صاحبزادیاں کہیا بیشک ایویں رب دی مرضی
پیغمبر دے بیٹے کر کے چھوڑاں حضرت کہندے
لیہا ہیودا تے نوں جاندے کہنا پیو نوں کہنا
صاحبزادے آئے گھر نوں پیو نوں حال سنایا
اس چھوڑاون کارن لڑیاں فتح نصیب نہ ہوئی
اس بستی دیاں لوکاں پچھیں ایسیں جہدوچہ بیسال
فرزنداں تھیں سن کر حضرت کہن نہیں ایہ بھاوے
لے آئے گا شاید سب نوں پاس میرے حق تعالے
پھیر یا منہ انہاں دی طرفوں کہن یوسف افسوسوں
فرزنداں سن آکھ سنایا قسم رب دی کھائیے
ہلاک ہو لویں گا یاد کریندا انہاں دوہاں تائیں
بے قراری غم میرے دی پاک خداوند جاسے
نبی یعقوب کہیا فرزنداں محروم نہیں ہو جاؤ
فضل رب تے تھیں نا امیدی کافر لوکاں تائیں
یعقوب نبی پھر بیٹیاں دے ہتھ اک لکھ خط پچائے
حضرت یوسف نوں خط پیو دا ال بھائی پچاندے
حضرت یوسف پیو دے خط دا موڑ جواب پچاندے

اک روایت بھایاں کہیا شاہ عزیزا مردا!
لے جانواں گے جبر آتیں تھیں زور رتا رب سائیں
چالیس ہزار بہادر جنگیاں سن کر ہوش وسارے
خلیل اللہ دی پگڑی حضرت یوسف پاس دکھائے
حضرت یوسف پکڑے تھیں ڈاہڈے عاجز ہوئے
اساں مقابل دانہ کوئی ہے پر زور دل شانوں
پکڑے گئے تھے تیرے اندر من لے ساڈی عرضی
ہیں تے ایس دلیری پاروں ایتھے قیدی ہندے
بیٹے تیرے چوری کیتی پے گیا ایتھے رہنا!
قید ہے بنیامین مصر وچہ شاہی جام چھپایا
پکڑیا سانوں شاہ عزیزے جیش نہ گیا کوئی
تے ایہ قافلہ جس ہمراہ ہے آئے ہاں سچ کہساں
تساں بنائی بات دلوں ہی ہن صبروں رہ آئے
حکمت خبراں والا مالک جس معلوم سب حالا
سفید ہویاں غم جس دیوں اکھیں خوشیاں گیاں کوسوں
ہمیشہ یاد رہیگا کردا یوسف آکھ سنائیے
کہیا یعقوب نبی فرزنداں کراں شکایت ناہیں
میں جاناں جو رب دی طرفوں بھید تساں نہ پائے
یوسف تے بھائی اس دیندل جا تلاش کراؤ
مؤمن ہر دم رحمت آساں رکھن ہر ہر جائیں
پھیر ہو رخصت پیو مرے پاسوں وچہ مصر دے آئے
حضرت یوسف پڑھ کر خط نوں گریہ زاری کریندے
یعقوب نبی پڑھ خط دے وچوں اثر یوسف نہ پاندے

گھلیا پھر خط قاصد دے ہتھ لکھیا اے فرزنداں
دے خط بھائی کہن حضرت نوں غریب اسیں پردیسی
اسیں آئے گھر ولے ساڈے تکلیفاں وچ ٹبراں
فضل پورا دیو خیرایت شاہا عجز سنایا
حضرت یوسف نے فرمایا جاں تساں سمجھ نہ آئی
کیہا انہاں کیا سچ تو نہی ہیں بھائی یوسف آیا
تحقیق خداوند اُیہ اساڈے بڑا احسان کرایا
حضرت یوسف تھیں سن بھائی کہندے قسم غفاری
جو تقصیر گیا ہو ساتھیں بخش قصور اساڈے
بخش دیوے رب پاک مہرباں مہربان سبھاں تھیں
کس باعث تھیں پیو دیاں اکھیں چھوڑ گیا بینائی
حضرت یوسف کہن بھراواں لو کرتہ لے جاؤ
باپ آفے خود بینا ہو کر تے سب کنبہ آئے
بھائی چھوڑ مصر ول وطناں خوشیوں قدم چلائے
کیہو نہ بڈھا بہک گیا اے بو یوسف دی پاندال
بعد خبر دے آیا قاصد کرتہ منہ تے لایا!
فرزند نبی کنعان دے آئے آ پیغام سنائے
اہل البیت نبی دے ساری طرف مصر دی جاون
رستے وچ یعقوب نبی نوں جو ملے فرماون
سننے والے کہن اسیں ہاں سارے اُسدے بردے
حضرت یوسف اس تھیں پچھوں ہمراہ لشکر آئے
رل مل وچ مصر دے آئے لیکے ماں پیو تائیں
سجدہ کر دے سارے بھائی حضرت یوسف اگے

کر و منت جا شاہ عزیز دے بھائی چھوڑاؤ بنداں
کر کر یاد ہجر وچ اس دے بڈھا باپ ز لیسی
لکھاں ہدیہ پیش جو کیتا دیویں جنساں کھریاں
بیشک کرن خیرایت جیہڑے پاون اجر سوایا
تساں کی کیتا ساتھ یوسف دے نالے اس دے بھائی
حضرت یوسف کیہا میں یوسف بھائی پاس بٹھایا
جو پرہیز صبر تھیں کردا کرے نہیں رب ضائع
رب پسند کیتا ہے تینوں اُپر ساڈے سرداری
حضرت کیہا الزام نہیں کجھ اُپر اج تساڈے
ہیں قصور تساڈے بخشے ملاؤ باپ اساں تھیں
اکھیں گرد نہ تک تک تیرا رو رو نظر گوائی
آفے نور نظر وچ اُس دی جا اکھیں پر لاؤ
اعلے قسماں کپڑے کھانے دے رخصت کروائے
تے یعقوب نبی گھر اپنے اہلاں آکھ سنائے
سن اولاد کہے توں وہمی رب دی قسم اٹھانواں
ہو بینا کیہا جو میں جانا سار تساں نہ آیا
پیو دی حضرت یوسف سب نوں اپنے پاس بلائے
ہمراہ سب لشکر حضرت یوسف راہ وچ ملنے آون
وچ تساڈے یوسف میرا ہے یا نہیں سناون
سوار استی اونٹھاں پر گزرے اجیاں نوں سر کردے
باپ بیٹا پھر ملے جدائیوں ہنجوں مینہ برسائے
بٹھایا اُپر تخت دوہاں نوں کیتے فرض ادائیں
حضرت یوسف کہے پدر توں پینے خواب اج لگے

اوہ خواب میری رب سچ کرائی بہت احسان کمائے
کر کے فضل نکالیا قیدوں شاہی تخت دوائے

کر کے فضل ملایا تینوں میرے پاک خدائے
میرے تے وچ بھائیاں شیطاں جھگڑے بہت کمائے

رب میرا تدبیراں کردا جو کجھ کرنا چاہے
خبر دار اوہ حکمت والا جو شاہاں دا شاہے

ہدیئے اہل مصر کتھیں پائے بھائیاں باجھ شمارول
دین اسلام ترقی پائی برکت نبیاں پاروں

بھائی حضرت یوسفؑ سندے کہندے باپ پیارے
تقصیر معاف کراؤ ساڈی گناہ کمائے بھارے

کیہا باپ قریب وقت اوہ میں رب کتھیں بخشاساں
مہربانی تے بخشش والا اسدے دردیاں آساں

یعقوب نبی پھر حضرت یوسفؑ کیہا برخوردارا
راضی ہیں یا نہیں بھائیاں پر حال سناویں سارا

میرا پکڑ وسیلہ منگن معافی تیرے کولوں !!
خطرہ پیا انہاندے تائیں خوف قیامت ہولوں

حضرت یوسفؑ کیہا آبا میں بھائیاں پر راضی
دعا یعقوبؑ نبی پھر کیتی لے میرے رب قاضی

بخش گناہ اولاد میری دے توں ہیں بخشنہارا
کراں دعائیں فضل کریں توں اے ستار غفارا

اس کتھیں پچھوں حکم خدا کتھیں نبی یعقوبے تائیں
ثانی ملکوں طرف بقا دی لے گیا خالق سائیں

حضرت یوسفؑ کیہا خدایا توں ہیں میرے تائیں
بخشیا علم تعبیر خواباں دا تے حکومت جائیں

زمین آسمان دا خالق توں ہیں توں ہیں دوست میرا
دنیا اتے قیامت ہر جا فضل چاہی دا تیرا

نیک بختاں وچہ وارین مینوں اے میرے سائیں
ستر سالاں عمر ہوئی سی پئیاں قبول دعائیں

پلدہ وفاتوں برس چوری جاں حضرت یوسفؑ گزرے
حکم خدا کتھیں دنیا اتوں چلے گئے بے عذرے

بیان اصحاب کہف

شاہ اک روم ولایت اندر دقیانوس سدایا
شاہ بڑا تے لشکر بھارے رتبہ رب بڑھایا

اک دن اس نے خبراں پایاں شاہ اک لڑنے آیا
سن کر دقیانوس لڑائی لشکر حکم چڑھایا

جو شاہ لڑنے کارن آیا موت لڑائیوں آئی
دقیانوس فتح ہتھ آئی اولاد اس قید کرائی

پنج بیٹے اس شاہ دے ہیسن خدمت وچہ رکھائے
دقیانوس خدا خود بن کر پوجا پیا کرائے

کہف اصحاب اوہا شاہزادے قصہ انبیاء وچہ آیا
رب العالم سرور تائیں وچہ قرآن بتایا

قائم دین اسلام اُپر رکھ کرن جوان دعائیں
کریں خلاص خدایا قیدوں کرنیاں کرم نگائیں

آپس اندر اک دن انہاں ایہہ صلاح بنائی
کر جھلکہ کجھ نکلیئے ایتھوں جا پئے ہو رسوائی
وچہ چوگان جائے شاہ کھیڈن ساتھ اساں لیجائے
ملیا وقت گئے جاں کھیڈن راتو راتیں جاندے
بعد ملن بھیں پھر اوہ چھپن جا ڈکیت عزیزہ!
کہن عیالی کون خدا اوہ جس دی طلب تساڈی
جس نے ملک عدم تھیں سب نوں ملک وجود آندا
ہمراہ چلے بکریاں چھڈ ساتھ کتا بھی آئے
پاسبانی پھر بکریاں دے مارن کتے تائیں
کرے دعائیں یارب سائیں طاقت دیہہ گفتاراں
مت مارو میں عاجز تائیں میں کھڑدوں بیزاری
بات سکتے دی کہف اصحاباں اندر دلاں پر پایا
ہا اکہا ڈانددا اک غار سے کہن ذرا دم لائیے
کہف اصحاب گئے وچ نیندر پاک رب فرمایا
رب فرمایا پھیر اٹھا کر انہاں خبر بتائی
جتنی مدت نیندر رہے اوہ سمجھ آپس وچہ جادن
جس جگہ اوہ خواب کریندے غار ہو نہیں پرآئے
آکھن ایہہ تن چوتھا کتا لکھیا وچہ قرآنے
ست بندے اک کتا انہاں اویں لکھیا پایا
پچھے اک انہاں تھیں انہاں ٹھہرے مدت کتنی
پچھن والا کہے تساڈا جانے اللہ تعالے
ہن بھیجو اک شخص شہر نوں لے ردیہہ جائے
اک انہاں کتھیں کھانا لیون جاندا چیر یا آ ڈالے

شاہ ملعون ستاوے سانوں دعویٰ کرے خدائی
رب جو ہے زمین آسمان دا کر بیٹھے پوجا بھائی
شام قریب اسیں اس جاؤں جائیے متے پکائے
صبح ہوئی چند بندے ڈٹھے بکریاں چرواندے
کہف اصحاف کہن راہ ربدے جائیے اہل تمیز
کہن اصحاب جو سب دا خالق دے ہدایت سانوں
تدوں عیالی سن خوش ہوئے سچا سخن انہاندا
کہن کتے نوں دور ہٹاؤ بھونک متاں پکڑائے
زخمیوں زخمی کتا کیتا مڑے نہ اوہ پچھائیں
طاقت بات کرن رب دتی کتا کہندا یاداں
جس خالق دی طلب تسانوں مینوں بھی حب بھاری
کر کے رحم اٹھایا کاندے ساتھ پیار رکھایا
کر کے سفر تھکے ہاں یارو نیند گھڑی پل پائیے
پردہ گوش انہاں پہ پایا تے کئی برس سلایا
کرن معلوم جو کس فرقے نے ربدی یاد دکھائی
دقیانوسی لشکر انہاں ہر ہر طرف ڈھونڈاون
فضل ربے تھیں غار اس دا منہ سوراخ کیڑی ہو جائے
کہن ایہہ بھی پنج چھیواں کتا کون خدا بن جانے
تن سو برس بندے پچھیں خوالیوں رب اٹھایا
لگے آکھن گھٹ اک دن تھیں یا رہے دن جتنی
جتنی دیر رہے وچہ خوابے ہو کی جانے حالا
ایسا جلئے کوئی خبر نہ پائے لے کر کھانا آئے
دقیانوسی دے سکہ پیہ روٹیاں دیہہ پکندا سے

ویکھ روپیہ نان بائی نے اس لوں آکھ سنایا
دیر بڑی کتھیں دقیانوسی گیا گذر زمانہ
نہیں تے شاہ دے وچہ حضور سے میں تینوں لیجاوناں
کہف اصحاب ہویا سن حیراں اپنا حال سنایا
بادشاہے ننگا کر اس نوں کیہا سنا تو ہیں حالا
کیہے اسیں چند بندے دوڑے چھپ وڑ وچہ غارے
تھکیاں نیندر پئی اسانوں ہاں اج اُٹھے سارے
ڈر دے مارے چھپ چھپ کے میں کھانا لین آیا
اصل حقیقت اللہ جانے مینوں سمجھ نہ آئے
حیراں ہویا سن شاہ گل اسدی سکھے دینی علماواں
جہاں پناہ شاہا ایہہ سچا عرض علماواں کیتی
زمانے پچھلے گذریا اوہ شاہ کتاب تاریخے پڑھیا
اسوار باشوکت سا لکھی ہو کر ساتھ اس کہف اصحابے
جاں نزدیک آئے سب غارے کہف اصحاب پکارے
دیکھ تساں نوں نہ غم کھاون سا پہلے سمجھاواں
کہف اصحاباں پاس گیا پھر کہف اصحاب پیارا
مریا دقیانوس مدت دا دنیا چھوڑ لیا سارا
کہندا ہیں دل جوئی کرساں کہساں قدر تمہارا
کہف اصحاب کہن دل سارے خواہش نہ دلجوئی
اکو خواہش پاک خدا دی دل اس دیول لایا
ظاہر مینہ تکن دل اللہ تیک قیامت تائیں
بادشاہ باہر کھڑا اڈیکے کہف اصحاب نہ آیا
واپس آ افسوسوں کہندا نظر نہ پئے پیارے

دفن زمینوں دقیانوسی تدہ خزانہ پایا
دیہہ حصہ مینوں بھی اس کتھیں لبھا جو خزانہ
تیں کتھیں چھپنے گل خزانہ منیں سچ بتاواں
جمع ہوئے سن ایہہ گل بندے شاہے خبر پچایا
کہف اصحاب سنایا حالا گزریا اپنے والا
ظالم دقیانوس شاہے کتھیں ہو عاجز بیچارے
اٹھدیاں ساریاں بھکھ ایہہ خوف ظالم دا مارے
لے کھانا میں دیاں روپیہ انہاں شور مچایا
اک گھڑی کی نیندر قادر قدرت کھیل بنائے
دقیانوس زمانے کس وچہ ہویا تساں پچھاواں
ظالم دقیانوس کہلائے خدا خود ہی بن بیٹھی
اصحاب کہف دی بات شاہے قول اثر بڑا ہی کریا
ویکھن آیا انہاں تائیں رہے مدت جو خوا بے
ٹھہر وندا جو بادشاہ ہمارے ویکھ نہ کرن گنارے
خوب تسلی کر کے انہاں فیر تساں لے جاواں
کہے شاہنشاہ ملنے آیا حال بتایا سارا
بادشاہ مسلم عادل ہے ہن جو غمخوار ہمارا
کر وصلاح کیا ہے مرضی ویکھن آیا یارا
رہی نہ حاجت کھاون پیون غرض نہ دنیا کوئی
کہہ ایہہ بات پئے وچہ نیندر غیراں کتھیں چھپ چھپایا
گم ہوئے وچ نور الٰہی ہوندہ نہ رہیاں چاہیں
ویکھن غارے جانا چاہیا نہ کدھر سے راہ پایا
عبادت گاہ اک بستی اندر پاس بنائی غارے

سرور عالم نوں رب العالم خبر قرآن بتائے
دیکھیں توں دھپ غار اس کولوں داہنی طرفوں جائے

ڈھلدے سورج دی دھپ غاروں بائیں جانب وگے
گرمی نہ سردی انہاں کسے بہارے لگے

امن امان وچ غار میدانے قدرت رب وکھائی
جس راہ دیوے حق تعالیٰ اس نے ہی راہ پائی

جس گمراہ کرے نہ کوئی اس نوں راہ دکھائے
پاک خداوند جس پہ راضی اس نے رتبے پائے

بیان حضرت شعیب علیہ السلام

شہر مدائین دے وچ آئے نبی شعیب پیارے
صفت جنہاں دی وچ اصحاباں کردے نبی ہمارے

خلق آواز نہایت شیریں صورت خوب اجالی
حکم سناون خاص ربانا حضرت وصف کمالی

حضرت صالح دی اولادوں نبی خدا دے آئے
وچ قرآن مبارک جس دے اللہ حال سنائے

قوم انہاں دی کولن اندر بڑا اندھیر مچایا
تکڑی وٹے دی ہتھ پھیری خدا دا خوف بھلایا

حضرت ساتھ زبان رسیلی روز بروز ہٹاون
حکم خداوند جیونکر آوے ساتھ تاکید سناون

جھگڑن ساتھ نبی دے آکھن تیرا دخل کیا ای
جنس ہماری لوے بپاری تیرا کیا گیا ای

واحد ذات مدلیے پر انہاں نہ ایمان لیاندا
ہاسے ٹھٹھے وقت لنگھاندے تنگ نبی نوں آندا

تنگ ہو کے پھر نبی اللہ دے رب نوں عرض سنایا
مار عذابوں انہاں تائیں جنہاں ظلم کمایا

حضرت جبرائیل فرشتہ آیا حکم جتّیا دل
دن دوجے نوں وقت فجر دے ہوسی قہر نیاروں

لے جا اہل ایماناں تائیں حکم خدا دا آیا
دوہیں جہانیں اہل ایماناں کراں کرم دا سایہ

امت لے کر نبی اللہ دے شہروں باہر سدھاندے
ہس ہس کافر کہن نبی نوں چھوڑ گھراں کیوں جاندے

غضب اللہ دا پوے تساں پر کہندے نبی غفاری
نافرمانوں ویکھو جلدی مرسو ساتھ خواری

لے پیغمبر اہل ایماناں جدوں شہر تھیں جاندا
آیا جبرائیل الاہوں سخت آواز سناندا

سن آواز قہر کفاراں جاناں نکل سدھایاں
اگ لگی سب مال اسباباں چیزاں سب جلایاں

گل اجے ہس کرن مخولاں اج کیا مرنا ہی
پاک قرآن بتاوے خبراں کی دنیا زندگانی

مان کیا پھر اس زندگانی کر لو نیک کمایاں
موت انہاں دیوں بھی یاد خبراں غیب سنایاں

اوہو فائدہ پاون والے جو سمجھے سمجھایاں
توبہ کرو معافی منگو مشکل سہن سزایاں

کہن لھوڑے نوں مجھو بہتا کن دلیدے لاکے
اپنا آپ سنبھال یوسف عاجز کہے سنا کے

حکم خدا تھیں لے کے مومن نبی فہرستڑ آیا
حیوان اسباب تے فصل مکاناں کوئی نشان نہ پایا

چیز کسے نہ رہی حیاتی مردے نظری آون
واہ سبحان اللہ دے نعرے مومن دیکھ لگاون

کرے دعا پیغمبر رب پاک رکھ حیلہ سازی
پالیں ساتوں پالنہارے کریں غریب نوازی

کتھے رہئے باہجھ مکاناں کھائیے کیا کمائیے
دیہہ حیاتی باہجھ کفاراں سب چیزاں پھر پائیے

دعا نبی تھیں پاک خداوند زندہ کرے تماماں
کھیتیاں باغ مکان اسباباں پاون پھر انعاماں

اپنی وچ زندگانی حضرت کردے رہندے زاری
دنیا دل نوں مول نہ بھاوے لگی عشق بیماری

وصل الٰہی باہجھ دلے نوں ہور نہ ہرگز بھاوے
پل پل مینوں یا رب ہر دم عرض سناوے

اکھیں نوں کیتا قربانی خاطر دید پیارے
غیراں دیکھن طلب نہ حاجت باہجھوں حق نظارے

پاک خداوند فیر دوبارہ نور اکھیں وچ پایا
اوہ بھی پہلے وانگر عشقوں رو رو ڈھے لایا

تیجی واری نور الٰہی کیتی بخشش عطائی
دیدے انھے روشن ہوئے نظر سبھا شئے آئی

پھر بھی زاری کر کے حضرت کیتے نین نابینے
اے رب باہجھ دیدار تیرے بن نہ پکڑن تسکینے

جتنی واری کریں عنایت ہو جاسن قربانی
تیرے پاک جمال بغیروں مزہ نہیں زندگانی

ملے دیدار جنت وچ تینوں حکم الٰہی آیا!
خوش خبری وچ دنیا دیواں صبروں اجر سوایا

طاقت صبر نہ اکھیاں رکھن باہجھوں دید حضوری
ترس ترس کے دیکھن کارن عمر گئی ہو پوری

بیان حضرت یونس علیہ السلام

موصل ساتھ تعلق بستی نینوا اک وساون
آباد بستی دیاں لوکوں دیول حضرت یونس آون

بھیجیا پاک خداوند عالم حکم پیغمبر تائیں
قوم اس اندر حکم میرے نوں ہر ہر جا سنائیں

نبی الٰہی حکم الٰہوں نصیحت کرن ہزاراں
بالکل اثر ہدایت نہ پاون ہر حکموں انکاراں

ہو آمندہ نبی الٰہی عرض خدا نوں کردے
بھیج عذاب ایہہ قوم انکاری ہرگز ناہیں ڈردے

قوم اس تائیں نبی خدا دے عذاب آوے فرمایا
بھیجے رب عذاب کریگا اتہاں چھوڑ سدھایا

رب العالم انہاں تائیں عذاب نشان دکھایا
مالک نام فرشتہ دوزخ اللہ حکم سنایا

سموم دوزخ دی جاد کھانویں ملک حکم تھیں آیا
نبی اللہ دا حضرت یونس بھجی قوم سچا نوان
عاقل حاکم دیکھ عذاباں کہے نبی لوں لیاؤ
ہر ہر جا ڈھوڈیندے پھردے نبی نہ نظری آیا
شاہ کہے جس ربدی طرفے یونس نبی بلاندا
رودو عجزوں سجدے پے کے ہر کوئی معافی چاہندا
شاہی کپڑے شاہ اتارے بھوتا لیا دوالے
ایسے طور دعایا سادی حال عاجز ہمراہی
حکم تیرے جو حضرت یونس ساتوں گل سنائے
سچ نبی برحق خدا دند چھوڈیا کفر عقیدا!
چند چڑھے بقر عیدوں لے کر دس محرم تائیں
دیہہ آزادی تیرے بردے اے رب پاک توانا
ہاں مسکین اسیں رب ساڈے فضلوں رحم کمانویں
کہے کوئی پیغمبر کیہا ظلم زور اور کردا!
اساں جاناں پر ظلم کمایا کر در گزر خدایا
اسیں سوالی منگاں معافی موڑیں نہیں دربار دوں
رحمت رب دی پھیرا پایا آدموں مینہ برسایا
محرم دسویں عرض دعائیں قبول ہویاں درگاہے
توبہ طاقت قوم کفاراں بخشی نہ رب باری
وعدہ عذاب نہ کیتا اللہ ساتھ یونس پیغمبر
ہٹ گیا جدوں عذاب آون تھیں جنگل تھیں گھر آون
ہن کجھ حال حضرت یونس واپس مڑن سنایا
خوشی بخوشی آرام لوکائی کردی کار کمایاں

آخر تے قوم انکاری جدوں عذاب وکھایا
وچ دریا رشاہنشاہ تائیں آکھن حال سناتواں
ڈھونڈو کوشش ساتھ ہزاراں دولت ایمان لیاؤ
آکھن شاہا نظر نہ آیا یونس نبی خدایا
لیاؤ ایمان اسی تے رب پر سب نوں حکم کراندا
جانن والا سننے والا مالک رب دلاں دا
پیر ننگے سر ننگا تاجوں جنگل گئے اس حالے
مرد عورتاں آکھن یارب بخشش نہ کریں تباہی
کراں یقین معافی چاہاں اسیں ایمان لیائے
رحمت ساتھ بچا عذابوں اے رب پاک حمیدا
رو رو عرضاں روز گزارن کر کر صفت ثنائیں
آکھن کیہا نبی اساں نوں مسکیناں رحم کمانا
کریم رحیمی صفت اپنی تھیں قہروں اساں بچاویں
درگزری تھیں وقت گذارو منوں حکم امردا
منگن والیاں رد نہ کرنا ایہہ بھی نبی سنایا
چھوڑ تیرا در کدھر جائیے خیر ملے سرکاروں
اس دے در دوں سوالی عاجز خالی کدھی نہ آیا
کالے بدل دھوواں والے ہٹ گئے منفصل الاہے
نبی یونس دی قوم توبہ تھیں بخشی رب غفاری
تاں دعا قبول ہوئی سی گنجائش سی اس اندر
آپو اپنے کسب کریندے واحد رب پوجاون
عذاب نشان ہٹن تھیں بعداں قدم شہر نوں چایا
رحمت بدلے رحمت ڈٹھی دل حضرت دے آیاں

جے میں پاس انہاندے جاساں مینوں جھوٹھا جانن
بہتر پاس نہ جاواں انہاں دل حضرت دے آیا
میں عذاب الاہوں انہاں روز ہمیں ڈردانا
رنج نبی دے حکمت رب دی نہ کوئی حکم پچھایا
دریا آیہ جاں حضرت یونس شہر دلوں سی آیا
دریا اُتّے کھلیں چند سوداگر کشتی دیوچ بہندے
دریا وچکار نہ ٹردی کشتی نہ اُرار نہ پاروں
نسیا میں ہی کیہا حضرت خود ہی کرن پکارے
چہرہ تیرا دسّے نورِوں ہر خوبی کھلیں پاکی !
نبی الٰہی کہن انہاں نوں کہنا میرا مانوں
ملاح حضرت دی بات نہ منن قرعہ بجوم لگاون
تین دفعہ آزمائش کیتی نام نبی دا آیا
وحی کرے رب مچھی تائیں نگل حکم کھلیں جاندی
کرے ملامت نفس اپنے نوں یونس نبی دیانا
بھیجیا حکم مچھی نوں خالق کھا لئیں سمجھ نہ کھانا
ذرہ جتنا ضعف نہ پہنچے صورت اسدے تائیں
مچھی حکم خداوندوالا پورے طور سجایا
پیٹ اندر دودھ ماں بیٹے جتھیں کرے حفاظت ٹردی
نازک صاف شیشے دے وانگوں پیٹ مچھی رب کردا
یاد الاہوں نہ دم غافل کیتا نبی خدا دے
وچہ قرآن خدا فرمایا تسبیح ذکر پکارے
سبحانک توں پاکیزہ اے رب پاک جہاناں
رب فرمایا پیٹ مچھی کھلیں پہلاں بھی اوہ میری

ہوں عذاب نہ پایا انہاں ایہہ تاں خوشیاں مانن
اس توبہ کھلیں راز خداوند نہیں سی سال بتایا
آیا رنج نبی دے دل نوں واپس چلیا جاندا
پاک معصوم پیغمبر اپنا وچہ آزمائش پایا
سورۃ الصفت دے اندر اللہ ذکر سنایا
چڑھیا نبی اللہ دا کشتی ملاح اسواراں کہندے
خاوند اپنے کھلیں کوئی نسّا کشتی گھمن گھاروں
کہن ملاح ہے قسم خدا دی ناہیں ظن تمہارے
اللہ تیں پر فضل کمائے بات نہ تینوں آکھی
خاوند کھلیں میں نسّیا ہویا سچ ایہ بات پچھانوں
کشتی آیہ جتنے بندے سب دے نام لکھاون
یونس نبی پیارے تائیں وچ دریا سٹایا
پیٹ نبی دے آون پاروں رتبہ اعلٰے پاندی
اے نفسا کر غلطی دیکھی ملیا کیا ٹھکانا !
قید خانہ ہے پیٹ تیرا ایہہ حفاظت ساتھ رکھانا
خوف خدا دے پاسوں مچھی امن رکھے ہر جائیں
غور دل سوچیں اے انساناں قدر حیواناں پایا
کدی نہ غوطہ پانی لاوے سر آچا نت کردی
نبی اللہ دا وچ دریا دے شان دیکھے دلبر دا
صابر شاکر وچ رضا دے پڑھدا حمد ثنائے
لا الٰہ الا انت توں معبود ہمارے
انی کنت من الظلمین ظالم خود نوں جاناں
پڑھے نماز عبادت ذکروں کردا عجز گھنبری

تابعدار حکم دا بندہ ہر حالت ازمایا ۔ پیٹ مچھی دیوں پہلوں پھوں میرا حکم بجایا
جے نہ صابر ذاکر ہوندا قید دوں نہیں کالاں ۔ پیٹ مچھی وچ تیک قیامت رہندا ایسے حالاں
برکت شکر عبادت پاوُن بخشی جلد رہائی ۔ رب فرمایا اُگلیا مچھی جیاں اساں مرضی آئی
رہے مچھی وچ تن دن آکھن بعضے ست سناون ۔ ہے مشہور چالی دن پورے وچ مچھی لنگھ جاون
اصل تعداد خداوند جانے جس دے قبضے جاناں ۔ نبی مچھی تھیں باہر آیا اٹھ پڑھے شکرانا ں
کدو بیل وسیلے کارن فضلوں رب اگائے ۔ سردی گرمی مکھیاں پاسوں امن امان دکھائے
گوشت پوست تے تندرستی پائی نبی حقانی ۔ لکھ بندے تھیں بھی زیادہ وحدت جا سکھانی
حکم سنا نوں یں کریں ہدایت اللہ وحی کرائے ۔ نینوا شہر ہویاں جا خبراں سبھے ملنے آئے
ایمان لیاسے لوئیں سر دں پھر ربدی رحمت ہوئی ۔ دوہیں جہانیں فائدے پائے غمی نہ رہ گئی کوئی

بیان حضرت ایوبؑ علیہ السلام

اللہ اپنی قدرت سیتی نبی ایوب پیارے ۔ دنیا مال تے عزت بیٹے اجڑ حیواناں سارے
کھیتی باغ مجھیں تے گائیں ہین اونٹ قطاراں ۔ غلام کنیزاں مال اسباباں دتے باہجھ شماراں
نبی اللہ دے دنیا طرفے کدے خیال نہ پایا ۔ دن تے رات عبادت اندر نہ دم غافل آیا
محتاج یتیم مسافر بیوہ اپنا مال کھواندے ۔ کھوہ مسجد تے لنگر خانے بہت جگہ بنواندے
نبی اللہ دا کرے عبادت حسد دوں شیطان سڑدا ۔ کرداعرض جناب اللہ دی دروں نبی جو پڑھدا
ایوب نبی نوں دنیا اتے بہت کیتا خوش حالاں ۔ مال دولت دی کمی نہ کائی عزت عیش کمالاں
کی ہویا جے کرے عبادت نعمت تا رب سائیں ۔ کی ہویا جے کرے عبادت نعمتاں دا رب سائیں
پاک خداوند شیطان تائیں تاں پھر سخن سنائے ۔ ہر حالت ایوب پیغمبر میرا شکر بجائے
دشمن شیطان عرض کریندا یہہ مینوں مختاری ۔ آزمائش کرساں نبی تیر یدی دے مصیبت بھاری
رب العالم نے فرمایا جا جیوں کر چاہیں! ۔ ظاہر والی نعمت ہر پھر ویکھ لویں ازمائیں
دشمن دے ہتھ دے ازمایا وہ خداوند باری ۔ واہ آزمائش دیون والے نبی ایوب غفاری
بڑی خوشی وچ شیطان آیا تابعدار بلائے ۔ ہر ہر طرح دیہو تکلیفاں ربدی یاد بھلائے

نفس شیطانے دشمن پاسوں منگن نبی پناہاں
دشمن دے ہتھ قابو اوناں ایہو ہیں سمجھ نہ آوے
نور نبوت اللہ رکھا دخل شیطان نہ پایا
پھر بھی حافظ ناصر خالق رکھے نبی دیاں شرماں
رب دے بندے صابر شاکر رکھن بہت دلیری
دکھ دیاں خبراں دکھٹے جانن بے دردندا ہاسہ
اُونٹ نبی دے اکسدا دی بجلی مار مکائے
کھیت باغیچے گرم ہوا نے جل کر خاک کرائے
کی کی دساں سب چیزاں نوں موت حکم تھیں آئے
حضرت آکھن رب نے دتا اوہو مادن دا لا
سخت بیماری غالب ہوئی طاقت بدن جو کھودا
پٹے گئے کپڑے بدبو آوے پاس نہ بیٹھے کوئی
قائم رہے نہ دین نبی پر بدظن ہوئے سارے
گھر دے حرم اجازت لے کر ماپیاں دے ٹرجاون
سنیاں نبی اجازت دتی کہندی چھوڑ نہ جاساں
تندرستی وچ تساں سببوں کیتے عیش مناواں
خدمت کرساں جتنی ہووے ہون نہ حق لوایاں
واہ سبحان اللہ کیا بی بی حرم ایوب نبی دا
محلے والے نفرت کردے آکھن سخت بیماری
وچ گراں دے رہن نہ دیتا کڈھن حضرت تائیں
الٹیں اوہ بھی ہو تنگ آکھن بی بی انہوں لیجا تو
دن سارا مزدوری کر کے آپ کھلاوے کھانا
کیڑا جوڑا آخر وچ گھراں دا ہوندا نہ ایہہ تھوڑا
دشمن ہتھیں دے رب آپے آپ کرے خیر خواہاں
سر پر آیاں بھجن سارے فضلوں رب بچاوے
ظاہر مال تے جسم نبی دا ہتھ اس دے وچ آیا
ایہہ تکلیفاں لکھیاں ہویاں وچ انہا ندیاں کرماں
کیا سناواں درد نبی دا نہ ایہہ طاقت میری
اوہ جانے خود قتل ہویا جو قاتل ترس نہ ماسہ
اجڑ مالاں دھس کر جلہن سارا ہی مر جلئے
لڑکے لڑکیاں کوٹھے گر کر نیچے گئے دباسے
نبی اللہ دا صابر شاکر نہ دل غمی لیاسے!
لاتخف ق حکم اسے دا غالب اللہ تعالے
جسم مبارک حضرت اندر پیپ لہو دا ڈردا
بدبو پاروں تنگ لوکائی کیا دساں کیا ہوئی
آکھن شہروں باہر جا نوں بس ساڈوں بدبولاسے
راحیما پوتی حضرت یوسف رہ گئی اک تباون
خدمت کرساں تے دکھ جرساں محنت کراں کھولساں
دنیا دین طفیل تیرے سب دکھ دیکے کیوں جاواں
جے تو راضی تے رب راضی گھولی تیں کتھیں سایاں
افضل دادے دی اوہ پوتی واہ واہ نیک عقیدہ
آخر نہ ساڈے ایہہ پاسے اس دی ایہہ ازاری
ٹاٹ لپیٹے نبی نوں بی بی لے جائے ہور گرائیں
اٹھا بی بی پھر باہر لیجاندی رکھے رکھدی چھپاوس
آپ کھاوے پھر فارغ ہو کر جا جنہ حال سناناں
سب دن گندے وچ مزدوری ملے آرام نہ کھودا

کیسی بھکی ماندی ہووے اپنا آپ نہ یاداں
صدقے تے قربانی جاوے منگے نت دعاواں
اک دن حضرت بیٹھے ویکھن کیڑے جرمٹ پائیے
کیڑا اک بدن دے وچوں جھڑ زمین پر آیا!
مرضی لیہی ساتھ نبی جاں کیڑا بدن لگایا!
اک دن بی بی وچ گراندے محنت کرنے آئے
شام ویلے اک شخص پکارے جے زلفاں کٹ دیویں
مجبوری بی بی سمجھی حضرت فاقہ نہیں ستائے
دشمن شیطاں آنبی لوں بدظن بات بتائے
ننانی زلفاں کٹن والی پیا یقین دلائے
ہور روایت شیطان کیہا بھیس بدل انسانے
جلد شفا اوہ مرضوں پاوے موافق بہت دوائی
جھلی گئی نہ بات نبی تھیں جوش بدن نوں آیا
غیرت بات گئی دل اُپر خدمت بھل سدائی
اج مرداوہ غیرت والے تھوڑے نظری آئے
ہن جے درد سینے وچ ہووے لیا پلون ڈرایاں
صحت بیماری موت سمجھا کجھ حکم لیے تھیں آوے
ہور تکھن جاں بدن نبی دا کیڑے کرن اضاعیں
خاص محبت تیری کارن دل میرا فرمایا
ہور تکھن شیطان نبی نوں ایہہ بھی آکھ سنایاں
دو شاگرد قریبی حضرت اک دوجے نوں کہندا
لیے انصاف نہ حق تعالے پکڑے باجھوں عیبوں
بعضے تیراں بعض اٹھاراں کہندے سال وہایا

خدمت نبی عبادت اللہ کردی ہو دل شاداں
لے اللہ دیہہ صحت بیماراں تیرا نبی سچا لوواں
میٹھاں اوپر اک میے دے چڑھ چڑھ گوشت کھاندے
گوشت میرا کھاون تیرا نبی بدن سڑ پایا
ایسا کٹ کٹ کھاون لگا سخت نبی گھبرایا
کوئی نہ کار کراوے اس نوں پیش نہ کوئی جاوے
زلفاں بدلے لے مزدوری میں تھیں کھانا لیویں
کٹ زلفاں دو کرے حوالے کھانا نبی کھوائے
قہر قہاروں ڈرے نہ ظالم نیکاں تہمت لائے
پاک گناہوں بی بی اُپر نبی غصے ہو جائے
دیہہ شراب بیمار خاوند نوں گوشت سوئر کھانے
بات بی بی ایہہ حضرت تائیں آکر جدوں بتائی
ڈرو ہو لگا ساں تینوں جاں تندرست سدایا
کھر کھر کنبے بدن مبارک رب دی قسم اٹھائی
حال زمانہ دیکھو عوروں مرد نوں بھو کھائے
حکم قرآن حرام بتاوے آکھن دیہہ شتاباں
ایمان ونجاون کارن دشمن شیطان سبق سکھاوے
زبان دلے نوں رکھ خدایا حضرت کرن دعائیں
دو زبان کریندی تیرا کیڑے کرن نہ ضائع
سجدہ کریں جے میرے تائیں جلدی ملن شفایاں
جے کجھ نبی گناہ نہ کردا ایہہ تکلیف نہ سہندا
سن کر حضرت کردے زاری نوں جانے رب غیبوں
نبی اللہ دا صابر شاکر عبادت فرق نہ پایا

ہتھ اٹھا کر رو رو عجز دل چھم چھم مینہ برسایا
دعا قبول ہوئی درگاہے آہیں سوز سنایاں
سورۃ ص اندر رب عالم وچ قرآن بتایا!
ماریں پیر زمین پر حضرت اللہ نے فرمایا
ماریا جوش پانی نے اکدم گرم اتے اک ٹھنڈا
نہاون کارن گرم ہوئے اور ٹھنڈا پیون کارن
فضل الٰہوں ملن مراداں کل شفائیں پایاں
رحیماں بی بی حرم نبی دی کر محنت جاں آئی
حال صحت دا نبی بتایا ہویا فضل خدائی
مال اولاد جو ہوئے مردہ زندہ رب کرائے
رحیماں بی بی تائیں حضرت آکھن قسم اتاراں
مارن لگے وحی کیہا پھر رب ویاں خبراں پائیں
وخد بیدک منتگا پکڑ مٹھا لے تنکے!
بھاری تیلے سو دی حضرت ماری قسم اتاری
دم دم حمد سناوں والا نبی ایہہ سب سیانا

اے اللہ دے صحت میں نوں عرض حضور سنایا
لتڑی زمین کرے سرسبزی رحمت جھڑیاں لایاں
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
ماریا پیر دو قسماں پانی حضرت نظری آیا
گرم اندر اک غوطہ لایا پیندے ٹھنڈے سندا
اک چشمے وچ ایہہ دو صفتاں بعضے ایہہ فرمان
ظاہر باطن مرضاں سبھے جاندیاں نظر نہ آیاں
دیکھے چہرہ چند چمکدا بلکہ ودھ روشنائی
بی بی شکر خدا دا کر دی سب تینوں ودو پائی
دو حصے ودھ ساریاں چیزاں پہلاں نالوں پائے
بی بی آکھے عذر نہ کائی نہ حکموں انکاراں
بدلے سو دے سو تیلا کٹھا کر کے لائیں
فاضرب بہ ولا تحنث مار قسم لہہ گن کے
سبحان اللہ کیا شان بی بی دا رحم کیتا رب باری
رضا میری وچ صابر شاکر آکھے رب توانا

بیان اسکندر ذوالقرنین کا پوچھنا رسول اکرمؐ سے

شاہنشاہ سکندر تائیں ذوالقرنین بلاون
تاؤں ٹر کر قاف گئے سن یعنی چڑھدیوں لہندے
تربہر اسی یا اکسو دیہہ دا یا سو برس بتاون
ابن عباس روایت کیتی لکھے دیاں کھاداں
پیغمبری اندر ماون کارن بھیجن اوہ اک بندے
کہیں انہاں اک سانوں دیچوں کرے نبوت دعوے

کرن روایت راوی اسدے معنے ایہہ بتلاون
روئے زمین پر ہر اک جاگہ شاہی اسدی لہندے
قرن جہان گوشہ اک مشرق دو جا غرب سناون
رسالت نبی محمدؐ ایہہ ایمانوں انکاراں
پاس علما یہودیاں جانویں یثرب ملک وچ سندے
سچا جھوٹھا پتہ نہ لگے تے نہ دل نوں بھاوے

تسیں ہو واقف علم تولاتوں گزرچکے جو حالے
تورات زبور دوں مشکل مسئلے علما یہوداں گھلے
اصحاب کہف تے روح کیفت ذوالقرنیوں حالے
انہاں وانگ بیان لیائے جیویں اوہ لیائے
کیہا بھرسے پاک نبی دے جبرائیل پچائے
انشاء اللہ کہنے دیلے حضرت یاد نہ آیا
گذر گئے دن یاراں ایویں کافر شور مچاون
سن حضرت غمناکی ہوئی آکھن یاد بسایاں
نہ کہو کل کوئی کم کرساں آیا حکم د باتاں
دا لفظے د الیل خداوند قسم کسے دن راتاں
فرمایا روح حقیقت پچھن رب دا حکم بتاویں
سوال جو ذوالقرنین کریندے سدا حال سناویں
ہر اک چیز ول راہ دکھایا اک راہے پر ہو یا
قوم ڈٹھی اک پاس اوہدے پھر اللہ نے فرمایا
یا بھلیائی پکڑ انہاں وچ ذوالقرنین بتایا
رب اپنے ول پھیرے جاسن کرے عذاب وڈیرا
اچھا اجر دیوے رب اسنوں کم آسانی کردا
قوم اک اپروں نکلیا سورج انہاں سورج پردا
پہنچ گیا دیوار میانے قوم اک باجھ دیواروں
پہاڑ دو ہاندے دیچوں سنہ قوم یاجوج ماجوجاں
بے شمار گروہ دو بھارے گنتی اللہ تائیں
حضرت نوح دے بعد طوفانوں ایہہ ہے اس جائی
ظلم انہاں تھیں تنگ بچ خلقت نا بد حکیماں کیہا

چند مسئلے لکھ بھیجو پچھیے جو نہ اس خیالے
کافر مسئلے پچھن کارن آئے حضرت والے
کتاب کلیم اللہ دے جیسی تدھ کتاب کمالے
حضرت کیہا کل بتاساں جو سوال پچھائے
تے ایہہ گزریا پچھلا حالا رب مینوں سمجھائے
بھیت ایہی کوئی پاک خداوند کجھ حکم پچایا
چھوڑ دتا رب تیرے تینوں حضرت لوں فرماون
اپنے فضل کرم تھیں میرا بل کریں قبول دعایاں
انشاء اللہ کہنا بھلوں کر کے یاد دیہاڑا ناں
چھوڑیا تیرے رب نہ تینوں نہ رنجی دیاں باتاں
زندگی روح تھیں باجھوں لے وعدے فانی آکھ سناویں
اللہ اسنوں طاقت دتی وچ زمین بتاویں
ڈٹھا سورج آتھمن لگا دلدل ندی ڈبویا
ذوالقرنین انہاں دے تائیں کریں عذاب سنایا
عذاب کراں گا انہاں تائیں جنہاں ظلم کمایا
پر جے کوئی ایمان لیایا کرسی عمل چنگیرا
پھر لگا اسباب اک پچھے ڈٹھا سورج چڑھدا
پاک خداوند نے فرمایا پھر رستہ طے کردا
ہرگز سمجھ نہ پاوے کوئی انہاں دی گفتاروں
اس رستے آکھن مدد کرن نہ سمجھاں بوجھاں
یافث بن حضرت نوح دی ایہہ اولاد وں پائیں
رب اسنوں نہ جاتن ایہہ سب مذہب دین نہ کائی
ذوالقرنین سکندر فنا ہا دکھ ٹرا ہے سیہا

قوم یاجوج ماجوج زمین پر کردے بہت فساداں
مال دیئے کجھ خرچن کارن بابت اس دیوارے
ندلدوں مدد کریو میری پھریں وچ تمہارے
میرے پاس لوہے دے تختے لے آؤ کر چارے
اگ جلا کر تختیاں تائیں کردا انگ انگارے
رکھن طاقت نہ چڑھنے دی اپر اس دیوارے
جاں وعدہ رب میرے آوے دیوار کریسی ٹکڑے
نزدیک قیامت بھاڑ دیوارے حکموں نکل آسن
حضرت علی روایت کردے سد سکندر تائیں
ہتھیار نہ کوئی پاس انہاندے جیبھن ساتھ زباناں
پوست بیضے وانگ ہو جاوے اوہ سد لوہے والی
انشاء اللہ کہن نہ موہنوں تاں اوہ ٹٹے نائیں
حشر قریب ک سکیے انہاں تھیں پڑھ بسم اللہ جیتو
حکم خدا تھیں سد سکندر توڑ آواں گے باہر
ذوالقرنین سکندر ایتھوں مشرق طرفے جاندا
اک حکیم علما نے کیہا عرض کراں اے شاہا
پاک خداوند نے اک چشمہ آب حیات بنایا
سفید پانی اوہ بڑھ کر شیروں برفوں سرد کھایا
اوہ پانی جو پیوے زندہ رہسے قیامت تائیں
علما حکیماں نوں فرمایا چلو ساتھ اساڈے
ظلمات آفات مصیبت دنیا نہ تنہا سرچالواں
تاں ذی چسّت دتے جن سب نوں ہو اسوار سدھایا
وچ ظلمات اندھیرے کارن گوہر لعل شہو املا

اساں انہاں وچ کریں دیوار لہتے امن آباداں
جو مقدور دتا رب بہتر ذوالقرنین پکارے
تے وچ قوم یاجوج ماجوج بے پختہ کراں دیوارے
تختے پکڑ پہاڑاں دے سنگ کرے برابر سارے
لیا ڈھگھلیا تا نبا میں ول پالواں اپر دیوارے
کر سکن سوراخ نہ اس وچ رحم میرے رب کہالے
ہے وعدہ سچ رب میرے دا یا چھوٹے یا تگڑے
وچ زمین ہر جگہ پھرسن جو لے کھا جاسن
یاجوج ماجوج کریندے کوشش اوہ سد لٹے نائیں
ہر دن شام تلک انہاں نے ایہو کار کمانال
آکھن کل نوں توڑ جاواں رہ جاوے وانگوں جالی
ہر ہر رات دیوار مکمل کر دیوے رب سائیں
کل ایہہ سد سکندر والی انشاءاللہ کٹو
کھا جاون گے سب چیزاں نوں ویکھن جو کجھ ظاہر
عمر دراز ہووے کس چیز دی علما نوں فرماندا
وصیت نامہ حضرت آدم پڑھیا عالی جاہا
وچ ظلمات کوہ کافے اندر جس وچ خوبی پایا
نرم مکھن تھیں مٹھا شہدوں مشکوں خوشبو آیا
ذوالقرنین نے شوق ہویا من پیواں پہنچ اوتھائیں
کیہا نہ جاساں علما نواں نے ہرگز ساتھ تسالے
ذوالقرنین کیہا نہ چھوڑاں ساتھ ضرور لے جاواں
لشکر اگے ذوالقرنین نے حضرت خضر لگایا
حضرت خضر تائیں پکڑایا چمکے وانگ انگارا

سپرد وزیر کیتی شاہ شاہی وعدہ برساں بالاں
آب حیات تلاش کریندیاں رستہ بھل گیا اسے
حضرت خضر اکلے رہ گئے اندر سخت اندھیرے
فضل خداؤں آب بقاؤں چشمہ نظری آیا
بخشی عمر درازی رب نے پھر اک طرفے جاون
برکت لعل ہوئی روشنائی سب حضرت دل آئے
نظر پیا اک بالاخانہ شاہنشاہ ہے تائیں
چھوڑ آبادی وچ ظلماتے کی کرنے نوں آیا
بادشاہ مرغاں آکھن لگا وقت اجیہے اسن
ہاسے ٹھٹھے عیشاں کرسن دنیا حب پیاری
جواہراتوں سب بالاخانہ بنیا نظری آیا
ایہہ کہہ کر پر جھاڑیا مرغے پھر اوہ بالاخانہ
مرغ پرند تماشہ کیتا ڈر کر شاہ لرزایا
ہسن فساد ہوے گا ظاہر پھر شاہ مرغ بتایا
ذوالقرنین کیہا ہے باقی اسم خداوند سائیں
ہے دیانت خلقت اندر ذوالقرنین بتاندا
مرغ کہے چڑھ اپر محلے دیکھ جو نظری آئے
کھڑا ہویا اک پاؤں اپر تے سنگا منہ لا کے
کہے فرشتہ ذوالقرنینا کیوں ظلماتے آیا!
بچے پیواں تے ہر دم جیواں کرساں حمد ربانا
کہے فرشتہ غفلت چھوڑیں ہو ہوشیار بتاتواں
ذوالقرنین شہنشاہ دتے جاں آب حیات نہ پایا
پھر سب کٹھے ہو کر چلدے وچہ ظلمات اندھیرے

کھاون پیون چیز ضروری لے ٹریا وچہ غاراں
اک برس تک پھرن آوارہ ہرگز راہ نہ پائے
لعل چراغ نکالیا جیوں ہو گئی لو چوفیرے
ہتھ منہ دھو کر پیتا حضرت رب دا شکر بجایا
پھر اندھیرے وچہ دوجے لعل زمین دکھاون
ذوالقرنین جد الشکر تھیں ہویس طرف سدھائے
مرغ پرندا وکھے دسے آکھن بات تساں سن جائیں
آب حیات پیون دی خاطر ذوالقرنین بتایا
مرد لباس حریر پہنی گے اچھے محل بناسن
ایہہ کہہ کر پر جھاڑیا اپنا نظر شہنشاہ بادی
چنگ طنبورہ جن دا ویلا آیا مرغ بتایا
بن گیا لعل یاقوتاں دا پھر تکلیا شاہ جہانہ
ہے ایہہ کارخانہ ابلیسی نہ ڈر مرغ بتایا
کلا الٰہ الا اللہ ہے یا ہے نہیں سنایا!
مرغ کہے وچ خلق دیانت ہے یا نہیں بتائیں
دوجے کو شک محل اس اپر مرغ چلا پھر جاندا
چڑھیا ذوالقرنین محلے بندہ اک دسائے
کہن ایہہ اسرافیل فرشتہ فلک تکے اکھ چاکے
آب حیات پیون نوں آیا ذوالقرنین بتایا
ملی سر جیہا پتھر دے کے کہے فرشتہ جانا
نہ کر اتنی طمع زیادہ میں تینوں سمجھاواں
یا ہجھ نصیبوں کیوں ہیں ملدا مڑ لشکر وچ آیا
لعل مثال پتھر دے ریزے کردے چمک چوفیرے

ذوالقرنین پچھے لقمانا ایہہ کیا چیز بنانا
لقمان حکیم کیہا ایہہ پتھر جس پکڑے پچھتانا

جے نہ پکڑے تے ظلماتوں نکل تاں بھی پچھتائے
کوئی پکڑے کوئی ناہیں پکڑے غاروں باہر آئے

ویکھن آ ظلماتوں باہر اوہ سنگ ریزیاں حالا
جواہر لعل فرونیا قوتی بنے زمرد اعلے

جو نہ پکڑ لیائے ہیں گر بے زار کراندے
کہن لیاون دلے کیوں نہ بہت اٹھا لیاندے

اسرافیل جو میرے تائیں پتھر ہے پکڑایا
لقمان حکیموں ذوالقرنینے پھر ایہہ حال پچھایا

کی پکڑاون اندر حکمت اے لقمان بتاؤ
لقمان کہے ظلماتی پتھر تر کو وزن کراؤ

اسرافیل جو دتا پتھر دوجی طرف رکھاؤ
دیکھو وزن زیادہ کس دا اے شاہا آزماؤ

وزن کیتا تاں پتھر شاہ دا سب پتھراں تھیں بھارا
ذوالقرنین کیہا لقمانے ایہہ کیا راز نیارا

لقمان حکیم کہے ظلماتی پتھر باہر کراؤ !
سنگ اپنے سنگ مٹھ مٹی دی شاہا وزن کراؤ

مٹھ مٹی دے ساتھ برابر پتھر رکھ ٹکایا
مٹھ مٹی تے وزن پتھر دا اک برابر آیا

ذوالقرنین کیہا اس اندر راز کیا لقماناں
لقمان حکیم کیہا توں شاہا شاہنشاہ جہاناں

پھر بھی پیٹ نہ بھریا حرصوں کچھ کُ لنج کریں گا
خاک قبر تھیں پیٹ اپنے نوں شاہا سمجھ بھریں گا

ذوالقرنین سکندر سن کر خوف خدا تھیں ڈردا
شاہنشاہی لشکر چھوڑے بیٹھ عبادت کردا

کوئی لدو گزارا اس جگہ چھوڑی دنیا فانی
ذوالقرنین سکندر شاہ دی اوتھے قبر نشانی

ذوالقرنین کیہا نہ ڈھکیو ہتھ کفن دے اندر
ویکھن خالی ہتھیں جاندا ذوالقرنین سکندر

وقت نزع دے کرے وصیت مال اپنی دیتائیں
پیر خوت ہووال دے پچھلیاں میں حق کریں دعائیں

مسکین یتیم اسیر بیوہ نوں کھانے خوب کھلانا
مائی عمل کیہہ پر کیتا کیتا شکر نہ بانا

جاں لقمان حقیقت کھولی کھولیا راز قلندر
کُل دنیا دی شاہی چھوڑی ذوالقرنین سکندر

عشق خریدن عاشق لوکیں دے کر جان پیاری
دم دم وقت نزع دا گزرے سچ جنہاں دی یاری

دو نہیں جہانی خواہش اکو طلب پیارے والی
نور الٰہی ہر جا ویکھن ہر پتر ہر ڈالی !

بیان حضرت موسےٰ علیہ السلام

فرعون ناموں اک شاہ مصر دا بے حد ظلم کمائے
نبی یعقوبوں اسرائیلی اس توں عاجز آئے

رات اک خواب اندر اس تائیں ودّی دہشت دسائے
شاہ نجومیاں پاس بلا کر خواب تعبیر پچھائے
اسرائیلیوں ہوسی لڑکا جس دے عالی پائے
سن فرعون ہوئی حیرانی کہے نجومیاں تائیں
کہن نجومی تن دن تائیں پیٹ مائی دے آئے
اے پر حکم الٰہی اندر دخل کسے نہ پائے
تن دن بعد نجومیاں تائیں پھر اس حال پچھایا
شاہ کہے پھر چوکیداراں قوم جو اسرائیلے
لڑکے خونوں ماں پیو تائیں دیہو ستر دینالاں
ذکر کراں جیوں حضرت موسےٰ نبی پیدائش پائی
نام خاتون جو ماں حضرت دی تندورے وٹیاں لائے
حضرت موسےٰ پیدا ہوئے سب گھر روشن ہویا
فرعونی لوک آئے تاں بی بی خوف دلے وچہ پایا
مارن سگے فرعونی ظالم بیٹا کیت چھپا لواں
کپڑے وچہ لپیٹ بی بی نے گرم تندورے پایا
چوکیدار گئے فرعونی واقف دانہ ہوئے
چک تندوروں بھانڈا ڈٹھا بیٹا صحیح سلامت
پاک محمدؐ نوں حق تعالےٰ وچہ قرآن بتایا
دودھ پلانویں بیٹے تائیں خوف جدوں کجھ کھانویں
تیری طرف پچاساں اسنوں وچوں کراں رسولاں
ماں حضرت دی دشمن خوفوں اک ترکھان منگایا
پچھیر ابھائی فرعونے دا نام حزقیل بتاون
فرعون تائیں حزقیل بتاون کرداوے ارادہ

زیر جہاں سبھاں نجے اپر میں انہاں دے سائے
کیہا انہاں ایہہ حال کتابوں ساڈوں نظری آئے
ملک میراث تیری ایہہ شاہی سب سدے منہ آئے
کدا اوہ لڑکا پیدا ہوسی جس دیاں کرو آوائیں
سُن شاہ اسرائیلیاں تائیں مجامعت منع کرائے
ہوگئی بات اوہ ہوون والی چالے گئے نہ کالے
کہن نجومی ہن اوہ لڑکا پیٹ مائوں دے آیا
لڑکیاں چھوڑ و لڑکے مارو بچن نہیں کر حیلے
حکم شاہے تھیں چوکیداراں کیتے خون ہزاراں
یارب لکھ مبارک میں تھیں کلیم اللہ جو مائی
ذرہ داددی بی بی نوں ہویا نبی پیدائش پائے
جس جس ڈٹھا اوہ سوہنا دل جاندا اسی کھویا
کرے دعائیں پاک خدایا توں اس حافظ آیا
دیہہ پناہ انہاں تھیں ڈردی گرم تندورے پالواں
اُپر دے کر بھانڈا اسدے موسےٰ نبی چھپایا
اوہ گئے تاں ماں ہجر تھیں غم بیٹے وچہ روئے
کھیلے سیب ہتھاں وچہ لیکے رکھی رب امانت
حضرت موسیٰ دی ماں تائیں حکم اساں پہنچایا
دریا نیل روڑھانویں اسنوں نہ کجھ فکر دکھانویں
حضرت دی ماں سن خوش ہوندی سی لج بدی مقبولاں
باپ حضرت دا واقف سی اوہ جس صندوق بنایا
دل وچہ سمجھ گیا ایہہ لڑکا وچہ صندوق چھپاون
ربّے گنگا ڈوہلا کیتا سمجھیا اجہ سزا دا!

واپس آوے صحت پاوے پھر بتلاون جائے
ایسے طرح ہوئی ست واری آخر تو بہ کمدا
کہے نجومیوں خبر سنی ہوا پیدا لڑکا جباناں
ماں حضرت دی ساتھ تسلی حضرت دودھ پلایا
بند صندوق کرے لاجندہ دریا وچہ روڑھایا
پھر اوہ تکدی رہی صندوقے بن کر دا نگوں غیراں
ترے صندوق پانی دے اُپر حکمت پاک خدائے
حوض اک محل اندر فرعونے صندوق گیا اُس جائے
اسرائیلیاں کھتیں اوہ بی بی جندی شان کمالاں
شاہ فرعون ڈٹھا جاں لڑکا سوہنا اُس صندوقوں
گھر فرعونے لونڈی نہیں روشن ہو گیا سارا
کہندی بیوی فرعونے نوں اساں دہاندے تائیں
سن فرعون نبی دے تائیں گودی پکڑ اٹھایا
کسے دائی دا حضرت موسیٰ نائیں شیر چنگھایا
حضرت موسیٰ دی ہمشیرہ موجود ہی اس جائے
حق تساڈے نے وچہ اسدے خیر خواہی جو چاہے
اگھر مائی تائیں کہندی مہر خدا دے نہ کیتی
نمو دیلاوے شاہ تساں نوں پتہ نہ بیٹا تیرا
دودھ نہ پیندا دیر کسے دا چل نامحرم بن کے
گھر فرعون آئی مائی حضرت جمع دائیاں نوں پایا
پچھان کہو بہن حضرت موسیٰ پین لگے دودھ مائی
الہام رب دی طرفوں ہویا رکھیں راز چھپایا
ماں حضرت دی ساتھ دلیری اسنوں آکھ سنایا

گگا ڈوڈا اندھا ہووے پھر اوہ واپس آئے
یارب ظاہر کرساں ناہیں رو رو کہندا ڈاڈھا
بن دیکھے ایمان لیایا ظاہر ہویاں شاناں
کپڑے وچہ لپیٹ نبی نوں وچہ صندوقے پایا
بھین حضرت نوں کہیا اسدے پچھے جا بھجایا
اسدی خبر نہ ہوئی کسے توں منگدی ویسے خیراں
طرلے مہر پیا دریاؤں گھر فرعونے دا اسے
آسیہ بیوی فرعونے دی دیکھ اس چک لیائے
پڑھ بسم اللہ کھول صندوقے ویکھ ہوئی خوشحالاں
ولے محبت گولی وچی صورت دی بندوقوں
جو کوئی تکے جھل نہ سکے صورت دا چمکارا
ٹھنڈا کھیں دی لڑکا سوہنا پالیئے اسنوں سائیں
دائیاں دودھ پلاون کارن اس نے حکم سنایا
اساں حرام کیتا دودھ غیراں آپ اللہ فرمایا
کہے بتاواں میں تساں نوں جو اس دودھ پلائے
فرعون کہے اس لے آ تکے وڈی واہ ہووا ہے
صندوق پکڑن تے کھولن والی بات سنائی بیتی
آون دایاں دودھ پلاون لاون زور بتیرا
حضرت دی ماں خوش ہو جاندی کہیا جیتی منگے
غیراں دا انگ نہ آ وچہ مل کے بیٹا گود اٹھایا
فرعون اتے گھر والیاں آکھاں پتر میرا دل آئی
فرعون شبہے کھتیں کہن لگا توں ایہہ بیٹا جایا
دودھ صفا تے مٹھا میرا بچے سمجھ چنگھایا

فرعون کیہا دودھ لڑکے عوضوں دینا دیاں ہر روزوں — اٹھیں دیئیں دکھایا کرنا جلاں جدائی سوزوں
سب فرمایا اساں پہنچایا حضرت موسے تائیں — ماں اسدی دی طرف اکھٹے تک اکھیں ٹھنڈ سدائیں
غم نہ کھلنے تے سچ جالے وعدہ پاک دباتاں — لے پر اکثر لوک نہ جانن کم ہی کرن پچھاناں
اک دن گود اندر حضرت نوں شاہ فرعون اٹھایا — داہڑی دے وچہ اس لعل چلائے سن کلیم اللہ ہتھ پایا
ہتھ دے وچے کھیں منہ فرعون نے اک طماچہ لایا — ویکھ ایہہ حال حضرت دا فرعون غصے وچہ آیا
کہندا شاہ ایہو لڑکا جس کھیں میں بربادی — تاں اس ایڈو لیری کرکے کیتی بات نیادی
مارن کارن حضرت تائیں فرعون نے حکم سنایا — آسیہ کہندی بال کی جانے دودھ چنگیندا آیا
ہاماں وزیر کیہا ازماتو ایویں کرکے کجھ حیلے — انگیار نے لعل رکھے دونہہ تھالیں دشمن اسرائیلے
حضرت موسیٰ پکڑن کارن لعلاں تے دل آیا — جبرائیل خدا دے حکموں انگیارے ہتھ پایا
پکڑ انگاری حضرت موسے منہ اپنے وچہ پائی — جلی زبان نہ بات کریندی پوری ساتھ صفائی
آسیہ خاتوں کہندی شاہا ایہہ بچہ کی جانے — سخت افسوس لگا ہے مینوں جلی زبان نیانے
کہندا ہن نہ ماراں اس نوں پیا جے شبہہ ہٹایا — حضرت موسیٰ دی ماں تائیں پھر حضرت پکڑایا
جوان ہویا جاں حضرت موسے توکر خدمت کردے — کہن ایہہ لڑکا شاہ فرعونے اس کا سن سبب رہے
فرعون پکڑ ہتھ وقت لوقتی بات حضرت کھیں کردا — منہ حضرت کھیں شیریں سخناں سن کر ہوندا بردا
ویہہ برساں تک عمر مبارک حضرت موسے بیتی — فرعون شہنشاہ پھر حضرت دی خوشیوں شادی کیتی
بلقانے حرفوں دو بیٹے قصص الانبیا آیا — تیس برس دے بعد خداوند وچہ مدین پہنچایا

حضرت موسے علیہ السلام کا مصر سے مداین کو جانا حضرت شعیب علیہ السلام پاس

آئے حضرت وچہ شہر دے اک دن وقت دوپہریں — اک قبطی اک اسرائیلی دو تو بس جھگڑن کہروں
فریاد کرے اوہ اسرائیلی حضرت موسے تائیں — لیں کھیں لکڑیاں ایہہ چھینے کردا ظلم چھوڑائیں
حضرت کیہا قبطی تائیں چھین نہ بالن اس دا — کہے قبطی میں ہاں باورچی حکم چلے اج جس دا
باورچی خانے فرعونے دے لکڑیاں لے جاواں — حضرت موسیٰ کہے دوبارہ چھوڑ اس تیں سمجھاواں

بادرچی پھر بھی چھوڑے ناہیں حضرت مار دیا مُکّا
ویکھ اس مُردہ حضرت کیہا تاں اس اسرائیلے
پھر پچھتاون حضرت موسے کر دے گریہ زاری
شیطان دشمن بندے سندا راہ دسے بدراہی
خون اس پاسوں بخشیں مینوں یا رب کریں کرمی
اس تھیں پچھوں قبطی مُردہ قبطیاں لے جاں ڈٹھا
صبح دوجی اٹھ حضرت موسے شہر اندر پھر جاون
اسرائیلی اوہ کل والا مددی جس منگی !
حضرت کیہا توں بدچلن جاپیں مجھ لڑانا !
اسرائیلی سمجھیا موسے ہیں پر غصے ہویا !
چاہیں کرن توں زورآوریاں وچہ ملک دے کرنے
اسرائیلی تھیں سن قبطی فرعون گیا دربارے
حضرت دلوچہ سمجھے قبطی خون کرے گا ظاہر
اتنے وچہ حزقیل اوہ جس لے سی صندوق بنایا
آیا دوڑ کہے دربارے موسے کرن صلاحاں
سن حضرت چھڈ شہر مصر تے مائی ہمیں پھر الواں
ہے نزدیک کہن رب میرا سدھا راہ دکھائے
مویشیاں اپنیاں کڈھ کھوہے تھیں پانی سب پلاون
حضرت موسے کیہا انہاں نوں کی ہے کم تساڈا
جاں تک آون نہ چرواہے تاں تک اساں روکایا
سائے تلے آیا ہو فارغ کیہا الله دل آیاں
لڑکیاں دوہاں تویں جاں گھر گیاں پیؤ نوں حال سنایا
کہن نبی دیاں جایاں آیا ہو دا اج اک جوانے

مر گیا پیا زمین دے اُپر مُکا جھگڑا آکا !
جا ہن دو ڈرجے ویکھن قبطی مارن کرکے حیلے
ظلم کیتا میں جان اپنی پر لاے میرے رب ہادی
دے وسواس کرایا میں تھیں جو اس مرضی چاہی
بخش دتا رب بخشنہارا کرکے رحم رحیمی
پتہ نہ لگا کیویں مریا فرعونے تا دن چِٹھا
خون عوض نہ پکڑن مینوں خوف لگے وچہ کھادن
لڑدا قبطی ہور کسے تھیں چھوڑ اموسیٰ کہے تنگی
کرکے بات ایہہ قبطی پاسوں چاہے اس چھوڑانا
کہے ماریں اج مینوں جیونکر ماریا جو کل ہویا
نہ چاہیں جو صلح کرانویں خون ناحقے بھرنے
خون جو کل دا ظاہر کرساں کہاں ہوئی دیکھالے
حضرت اگّھر حال سنایا جو کجھ ہویا باہر !
جیوں کر مومن ہویا پچھے اس دا ذکر بتایا
جا ایتھوں تدھ مار دیون گے ہیں تدھ خیراں چاہاں
جا لواں طرف مدین خدایا کریں قبول دعا لواں
گئے مداین ڈٹھا کھوہ پر جمع بندے کجھ پاسے
سوا انہاں دو کڑیاں اپنے مویشی پیاں رکادن
کہن پلا نہ سکاں پانی بڈھا باپ اساڈا
سن انہاں تھیں نال انہاں دے حضرت آب پلایا
جو کھلیا تیوں چنیر میرے ول اتاری منگاں سایاں
پیؤ شعیب پیغمبر انہاں جس دا عالی پایہ
ڈول نکال کھوہے تھیں پانی پلایا اساں حیرانے

سن تعریف شعیب نبی اس کہے بیٹی لے آویں
عوض پانی جو مال اساڈے ہے توں اج پلایا
آ کر حضرت موسیٰ کہندی میرا باپ بلاوے
حضرت موسیٰ مصروں ٹریاں ست دن لہے لگے
دھی صفورہ نبی شعیبے ٹری اگے لگ پیرے
ہے گناہ نامحرم عورت جے کوئی دیکھے پاؤں
حضرت موسے کہن پچھوں ہی چلیں راہ بتاندی
بلماں پچھوں دا بتاندی قدم گھراں وچہ پائے
شعیب نبی وعلیکم کہہ کے موسے نبی بٹھایا
حضرت موسے جیوں کر مصروں آئے حال بتایا
ملی نجات انہاں تھیں تینوں چاہیے رکھے رب جسنوں
زور آور تے بہتر ہے ایہہ اتے امانت داراں
بیٹی کہیا چالی بندے کھوہ تھیں کڈھن پانی
امانت دار ڈٹھا اس تائیں ساتھ میرے جاں آیا
کہندا نامحرم تھیں ڈردا نظر نہ پیریں پاندا
شعیب نبی کھانا منگوا کر حضرت پیش دکھایا
مال جو تساں پلایا پانی بخشیا آکھ سنایا
نہ احسان نہ بدلہ پانی نبی شعیب بتایا
پڑھ بسم اللہ حضرت موسے لگے کھانا کھاون
نبی شعیب کہیا ایں موسے بیٹی تدھ بیاہواں
جے دس برس کریں توں پیسے او ہے مرضی تیری
نیک بختاں تھیں مینوں پاویں توں اگوں رب چاہے
میں تہیں اندر اٹھ دس برساں مدت کراں جو پوری

کہیں اس میرا باپ بلاوے توں اجرت لے جاویں
گئی حضرت ول اک دوہاں تھیں ٹرہوں قدم اٹھایا
اس پانی دی دسے مزدوری جو توں اج پلائے
انہاں دناں فاقہ ہے سی ساتھ بی بی اٹھ گئے
حضرت موسیٰ کہن اس تائیں پچھے چلیں میرے
توں نہ واقف کہیا بی بی گھر ساڈے دے راہوں
بات حضرت دی سن کر بی بی ہو پچھے پھر جاندی
شعیب نبی نوں حضرت موسے سلام علیک سنائے
کتھوں آئیوں کتھے جانا سارا حال پچھایا
شعیب نبی نے کہیا ڈر توں ظلموں قوم سنایا
دھی اک کہے شعیب نبی نوں رکھیں نوکر اسنوں
نبی شعیب کہیا لے بیٹی کیویں تینوں اعتباراں
ایہہ او ڈول نکالیا کلے آپ ساتھ آسانی
میتوں اگے ٹرن نہ دتا تے مسئلہ سمجھایا
کہے بچاں میں ایس گناہوں رب منع فرماندا
اٹھ دناں دا فاقہ حضرت کھانے ہتھ نہ لایا
نیت روٹی کھاون کارن پانی نہیں پلایا
سمجھ مسافر دیواں کھانا حکم خدا دا آیا
کھا کھانا الحمد للہ موسے نبی پڑھا دن
مال چہ اٹھ برساں میرا ایہہ اسے وچہ چاہاں
تکلیف پچاون تیرے تائیں ایہہ نہیں خواہش میری
موسے نبی شعیب کہے ایہہ عہد جو ہو چکا ہے
زیادتی ہوسے نہ میرے اُپر جو ہو دسے مجبوری

گراں بھروسہ اللہ اُپر میں اندر ہر کارے — پھر بی شعیب دتا اک عاصا مال جو اس کتھیں چاہیے
مال بہوایا حضرت موسےٰ جاں گذرے دس برسے — نبی شعیب کیے حق تہرؔ دن ہو گئے پورے عرصے
دھی منقودہ مال متاع گھر گونیاں سنے تہارا — لے جا جیدر مرضی چاہئیں نہ کچھ عذر ہمارا

حضرت موسیٰ علیہ السلام کا شہر مدین سے مصر کو جانا اور عطا ہونا نبوت کا اور فرعون کو معہ قوم ہدایت کرنا خداوند کریم کے حکم سے

دہندی حب وطن دی لگی حضرت موسیٰ تائیں — مائی بھائی خویش پیارے بھلن نہ کداہیں
شعیب نبی تھیں رخصت لیکر طرف مصر دی جاون — لونڈیاں مالاں اہل عیالاں سب اسباب لیاون
چھوڑ مدین گئے اک منزل پے گئی رات سیاہی — زہ دا درد بی بی نوں ہویا مرضی پاک الٰہی
لاہیا ڈیرا رستے اندر چھٹی سخت اندھیری — بارش برسے بدل گجے سردی ہوئی گھنیری
چقماق جھاڑن تے اگ نکالن حضرت قصد کمایا — حکمت رب دی اگ نہ نکلی زور بہتیرا لایا!
نکروں وکھن جاء چوپھیرے دیکھی اگ پہاڑے — گھر والیاں نوں آکھن ٹھہرو لیاواں شاید نارے
اگ انگار وجے ہتھ آیا سیک لیئے بہہ سارے — اگ دے پاس گئے جاں حضرت پیئے آواز پکارے
میدان کنارے سبھی طرفوں زمین اوہ برکت والی — درخت جہندے وچہ نوروں چمکے بات کہے سبحالی
اے موسیٰ ہاں میں ہی اللہ تے رب کل جہاناں — فیر کہیا تعلین لاہ میں ہی تیرا رب تواناں
اتار جوڑا اوہ پیراں اتوں تینوں آکھ سنایا — پاک میدان طویٰ ہے ناموں توں جس دے وچ آیا
پسند کیتا میں تیرے تائیں کراں وحی سمجھاواں — سچ میں اللہ ہور نہ کوئی ہے معبود بتاواں
یاد میری دی خاطر قائم رکھ نماز عبادت — ہتھ تیرے درج چیز کیا ہے پکڑن جس دی عادت
کہیا حضرت عاصا میرا ٹکم دیوے کٹی مینوں — بکریاں کٹی پتے جھاڑاں لے رب کہاں تینوں
سٹ ہتھوں رب کہیا موسےٰ حضرت زمین گرایا — گر دیاں عاصا ہو سپ ٹریا حضرت نظری آیا
پکڑ لویں سپ عاصا کرساں نہ ڈر رب فرمایا — پکڑ لیا سپ حضرت موسےٰ عاصا ہتھ دسایا
گریبان اپنے ہتھ پھیریں اللہ حکم سنایا — بن تکلیفوں چمک پوسے گا حضرت ہتھ پھیرایا

چمک ہتھیلی وچوں نکلی فیر کیہا رب بالدی
ہٹ گئی چمک ملاے بانہہ وچ حضرت حکموں سائیں
جا موسے فرعون طرف اس سر مغرور اٹھایا
تینوں تیرے رب دی طرفے راہ دساں ڈر ہودسے
وقت پیدائش بیوی اگے تے ہور مال اسباباں
پاس نہاندے ہور نہ کوئی جھوڑ گیوں میں جاواں
بکریاں بجھیاڑ حفاظت کرسن تے خود جاون
زبان ہارون بھائی دی میں کھیں چلے ساتھ صفائی
ڈراں میں مینوں کرن نہ جھوٹھا اے رب عرض سنائی
غلبہ کراں تساڈا اوہ نہ پہنچن تیک تساڈے
کہن حضرت میں سینہ کھولیں اے رب پاک جہانوں
وزیر ہارون بھائی کر میرا مضبوط قوت کر میری
کریئے تیری یاد بہتایت توں اساں ویکھن والا
جا ہن توں تے بھائی تیرا نشانیاں لیکے میری
سر اٹھایا ہے فرعون لے نرمی کھیں سمجھاؤ!
حضرت موسے ہارون دونویں کہن اے پروردگار
فرمایا رب ساتھ تساں میں نہ ڈر رکھنا کائی!
بھیج اساں سنگ اسرائیلی نہ دیہہ انہاں ایذائیں
پیروی کرے ہدایت کھیں جو سلامت اوہ رہ جاوے
ہے بہتر ایمان لیاویں چھوڑیں باطل تائیں
آ صفورہ طرفے حضرت ویکھی شان کمالاں
صفورہ بی بی تائیں حالہ حضرت کل سنایا
سن کر بات صفورہ کہندی حکم خدا اس جاتاں

ملا بانہہ وچ توں طرف اپنی لوں چمک ہٹے گی ساری
دو دلیلاں رب تیرے کھیں فرعون تے قوم کھائیں
کہیں جے اچھا بنناچاہیں ہے تیرے دل آیا
کیونکر جاواں مصر خدایا عذر نبی نے ڈھوئے
بیابانے وچ کرن اڈیکاں نہیں جدائی تاباں
ہوئی ندا میں پاس صفورہ خدمت خود پچاواں
کہن حضرت اک خون کیتا میں ڈراں جو یار بمارن
کرے مدد اس بھیج میرے سنگ ہووے ظاہر سچائی
فرمایا رب زور دیاں میں ساتھی کر کے بھائی
رہسو آکھے سن ہمراہیاں نشانیاں ساتھ اساڈے
مشکل کار آساں کر میری کھولیں گرہ زبانوں
شریک کریں اس کم میرے توحید بتلئے تیری
کراں قبول دعائیں موسے کیہا حق تعالے
یاد میری وچہ جاؤ جلدی کریو ناہیں دیری
شاید ڈرے نصیحت پکڑے جا اسنوں ازماؤ
زور تے جوش نہ کرے اساں پر خوف اسانوں بھارا
میں دیکھاں تے سناں کہو اس اسیں رسول خدائی
اسیں لیائے رب تیرے کھیں سمجھ نشانیوں پائیں
وحی کیتی گئی طرف اسانوں عذاب جو اس جھٹلاوے
عمر جوان دراز شہنشاہ ہوسیں ہر اک جائیں
لڑکا گود تے خدمت حوراں بھیاڑ پھراون مالاں
کر باتاں رب کرے پیغمبر ہدایت کریں بتایا
چھوڑ حضرت پھر اہلاں طرفے مصر سدھاناں

اک دن وقت عشا دے حضرت گھر اپنے وچہ آئے
بعد اس کتھیں جو حکم خدا دا حضرت آکھ بتایا
پڑھ کر فجر گئے پھر دوئیں فرعونے گھر آئے
سن فرعون کہے اے موسے پالیوں منگ پتیاندے
ہیں توں ناشکر اندے وچوں پاس میرے اج آیا
ڈر کر چلا گیا اس جاؤں پھر ہیں حق تعالے
فرعون کیہا رب کیہڑا بھیجیا تدھ پچھانواں
ہمراہیاں فرعون کیہا کی سنو موسے بتلایا
کہے فرعون تساڈا لوکو پیغام لیا دن والا
حضرت کیہا پیغام ایہہ سیدھا طبق جو چوداں تک
کہن حضرت اک پاس تیرے میں ظاہر چیز لیاواں
کیہا پھر فرعون لیا توں جے سچیاں کتھیں آیا
حضرت موسے نے پھر بغلوں کچھ کہ ہتھ دکھایا
آکھے پاسے دے سرداراں فرعون کہے پھر چالے
ایہہ تے تساں تساڈے وطنوں چاہے باہر نکالے
دوہاں بھائیاں تائیں ایہہ ڈھل دیہو کجھ تھوڑی
فرعون گھلت بچہ ماں دے اندر جمع جادوگر کردا
عزت دولت دیاں تساں نوں سن جادوگر بولے
کراں تیار طلسم تاں پھر فرعون دیوے سب چیزاں
میدان اک بادہ کوہ دے اندر جمع خلائق ہوئی
توں کجھ ڈال اسیں یا ڈالاں جادوگراں سنایا
لاٹھیاں رسیاں سب جادو کتھیں انہاں ڈالن لگیاں
رب فرمایا اساں کیہا پھر اے موسے نہ ڈرنا

مائی بھائی طلبش رو دن گزرے حال سنائے
تینوں میتوں کہ پیغمبر ہدایت کرو سنایا
جو احکام خداوند والے اسنوں آکھ سنائے
پاس رہیوں کئی برس میرے توں خون کیتا پھر چاندے
کہن حضرت میں چہ بے خبری جاں وہ خون کرایا
کر کے فضل پیغمبر کیتا بخشیا حکم کمالا!
کیہا حضرت رب طبق چوداں کیں یقین بتاواں
حضرت کہن تساں پیو دادیاں وہو ہی سب آیا
طرف تساڈے بھیجیا ہے جو سمجھو اسنوں باولا
ہے کر عقلاں ہیں تساں نوں ہے اوہا ئی خالق
پیغمبر میرے ہو دن آیہ لیا یقین بتاں داں
حضرت موسے سٹیا عاصا ظاہر سپ دسایا
سفیداوہ ویکھن والیاں تائیں ہیبی نظری آیا
ایہہ کوئی جادو پڑھیا ہویا جادوں ڈالا لے
اس کی حکم دیہو پھر تسیں سن کر کہن دنا لے
بھیج نقیب لیا دن شہروں بڑے جادوگر جوڑی
کہے موسے لوں رو کہ بغلوں نکلے ایتھوں ڈردا
دیہہ آلات جادو دے کاہن ساڈے ہر اک ٹولے
طلسم چا ہزار بنایا کر کے تجویزاں!
بلا موسے ہاندوں لوں کہندے نشان دکھاؤ کوئی
ڈالو تسیں کیہا پھر حضرت انہاں کجھ سٹایا
دیکھ ڈرے دل اندر حضرت جاں سپ بن کر دگیاں
دیہیں آپ توں انہاں سمجھاندے حکم دیاں جو کرنا

دہنے ہتھ اندر جو تیرے اے موسے اس ڈالیں
حضرت موسیٰ ڈالیا عاصا بن سپ کھا گیا سپاں
ہوئے ذلیل اس جگہ اندر تمام جادوگر ہارے
ڈھے گئے حق اتھوں سجدے اوہ جادوگر سارے
نسے رب موسے ہاروں داجو برحق نبی ہمارے
جادو کفر تے برحق اللہ بخشے اساں خطاواں
پیر کھبا ہتھ سجا کٹاں سولی اُپر چڑھاں واں
کون جانو جو ساڈے وچوں ہے اشد عذاباں
اختیار نہ اس تے دیساں جیہڑا آئی جو ساتوں
اس اُپر جو پیدا کیتا اس نے ساڈے تائیں
حکم کریں گا وچہ زندگانی دنیا وچہ اکھائیں
لذت لوڑ ایماناں پائی تیرا خوف نہ کائی
جان ہزاراں باجھ شماراں عاشق کرن نثاراں
عشق سچے دی برکت پاروں کھلا کھنڈ لوڑائی
کوئی نہ سجن دشمن دسدا اکو اک نگاہواں
کھا کر قسم خداوندا آکھاں لوڑ نہ دولت مالاں
ڈیکھ تجلی لوڑ الہیٰ خودی دوں اٹھ نسی
فرعون بلا جلاد اتہاندے پاؤں ہتھ کٹائے
لاش مبارک پاک شہیداں کر آواز سنائی
غرض اساڈی بخش دیوے رب کل گناہ اساں
اے رب حضرت موسے کہیا سردار فرعون ہامانی
گمراہ کرن راہ تیریوں تاہنیں میرے پروردگارا
نہ ایمان لیاون جاں تک کھدیاں دیکھن ماراں

جادوگری فریب انہاں دا کل جادے جو بھالیں
ظاہر حق ہویا گم ہویاں سب باطل دیاں گیاں
سپ اپنا پھر پکڑیا حضرت عاصا ہویا دوبارے
کہن ایمان لیائے اس پر جہاں جو پروردگارے
آکھن توں فرعون اساں پر کیتے جبر اکارے
جادوگراں فرعون کہے میں پیر ہتھ تساں کٹاواں
کھجور اُپر لٹکا تساں نوں ہوراں توں دکھلاساں
باقی رہنے والا جو ہن ساتھ کرن جواباں
اوہ ساتھ دلیلوں پاس آئی ہے کہیے اسیں تساں نوں
کرجو حکم توں کرنا چاہیں سو اسدے کچھ ناہیں
آخر دنیا عشرت فناہی جادے نہیں اگاہیں
جادوگراں تھیں مومن ہوئے ہوئے فضل خدائی
دیوا دیکھ پتنگ نہ مڑدے سر دھڑ دیون واراں
اپنا آپ نہ نظری آوے ہر جا یار دسائی
مرن جیون غم خوشی نہ کائی سچی بات سناواں
پتہ لگا ہن غیر نہ کوئی ہے ادھو ہر حالاں
نہ اٹک دیوانیاں تک خلائق ویکھ اتہانوں ہسی
بعد اس کتھیں پھر عشاقاں سولی اُپر چڑھائے
پھر جانا اساں رب اپنے ول نہ ساہنوں غم کائی
اس کارن اسیں پہلاں ہوئے مومن دلوں زباں توں
دتا مال آرائش انہاں وچہ دنیا زندگانی
اے رب دل کر سخت انہاندے مال مٹا سارا
فرمایا رب ثابت رہنا اہو کر ساں کاراں

دعا قبول تساڈی ہوئی مینوں حکم اساڈے
حکم اڈیکو وعدہ باقی وقت اجے کجھ رہندے
فرعون تے قوم اسدی نوں حضرت ہارون موسیٰ سمجھاندے
اے ہامان اک محل اُچیرا بنا فرعون بتایا!
کراں گمان جو ویکھاں موسےٰ طرف اوہدی جا جھاکاں
بہت بلند منار بنایا بہت دولت خرچائی
مزدور معمار دیکیاں اِٹاں دب کر مرگئے سارے
اک دن بی بی آسیہ خاتون کنگھی سر توں کردی
فرعون کہے موسےٰ دے رب پر توں ایمان لیائی
ماشطہ تاکہ ظاہر ہیں اج سن فرعون سنایا
کہے بی بی رب میرا مینوں جنت دے گھر عالی
سن فرعون کہیا میں تیرے تائیں سخت عذابوں ماراں
فرعون ظالم پھیر بدن بی بی کتھیں پاک پوشاک تارے
دردو جگر توں ہنجھلی بی کردی عرض خدایا
فرعونے دی عورت بولی ذکر قرآن نے آیا
بچا نکالیں ظالم قوموں بی بی کرے دعائیں
شوق لقاء الٰہی اندر دتی جان پیاری
عاشق موتوں پہلے مردے موت انہاں کتھیں نتے
عشق شہادت اکبر والی تیغ عشاقاں وچے
صلت عشق دی عاشق جانن پرجھاندے گردے
مڑ ہن ذکر کراں ہارون تے حضرت موسےٰ والا
فرعون کہے ارکان دولت نوں چھڈ دینوں سارے
خرابی ملک نکالے ساڈا دین مٹا دے اگا

گمراہ ہاندے راہے چلنا لائق نہیں تساڈے
کرو نہ جلدی حضرت تائیں پاک خداوند کہندے
لاشریک خدا تباہ نمایاں چالی برس دہاندے
پہنچ جاواں میں اس دستے تھیں پر اسمان سنایا
بنوادے اٹ ہاماں حکم کتھیں تر کر کے پھر خاکاں
حکم خدا کتھیں آ جبریلے بنیاد مینار گرائی
سمجھیا نہ فرعون اجے نہیں دیکھ رب دے کارے
چھٹ کنگھی گر گئی ہتھاں کتھیں پڑھ بسم اللہ پھڑ دی
چالی برساں دی میں مومن بی بی بات سنائی
چھوڑ موسےٰ دا دین دیاں تدھ گھر سونے بتلایا
بخش دیوے گا میرے تائیں جو ہے میرا والی
کہے بی بی کر جو توں مرضی دین موسیٰ نہ ہاراں
اوہ پر زمین لٹا میخ پیریں لوہے میخاں مارے
موسےٰ دین چھوڑاون کارن ہے فرعون سنتایا
جنت اندر میرے تائیں بخش مکان خدایا
اٹھا حجاب خداوند عالم دکھایل جنت جائیں
نظری آیا نور الٰہی آخر جاندی دا دی
عاشق زندہ رہن ہمیشہ ویچ خداوند دسے
اگے تیغ کرن سر نیواں ہرگز نہ ڈرکھچے
امام حسین سنے فرزنداں سر دتے بے عذرے
فرعون ہدایت چالی برسوں نہ منیا منہ کالا
ماردیاں میں موسیٰ تائیں اپنے رب پکارے
حضرت کہیا میں متکبروں پناہ رب توں منگ چکا

پھر اک مومن بندے کیہا قوم میری میں ڈردا
نوح تے عاد ثموری قوماں پچھے انہاں جو آئے
ڈردا ہاں میں اُپر تساڈے پکارن دے دن کولوں
کوئی تسانوں اللہ پاسوں نہیں بچانے والا
چھوڑ دیوین توں قوم موسےٰ نوں تے موسیٰ دیتا ئیں
فرعون کہے انہاں بیٹے ماراں رہن دیاں عورتاں
حضرت موسےٰ قوم اپنی نوں آکھن پاک الاہوں
خود زمین دا مالک ہے یا چاہے جس بنائے
قوم حضرت دی کہندی حضرت تکلیفاں پہلے ہنیاں
کیہا حضرت جلدی دشمن رب تساڈا مارے
نوں نشانیاں رب فرمایا دتیاں موسےٰ تائیں
قوم تیری سنگ تیرے ٹوراں ایمان تیرتے لیانواں
ٹلے عذاب تاں پہلے وانگوں کردے پھر انکاراں
فرعون والے اساں قحطوں مارے اللہ نے فرمایا
جاں انہاں بھلیائی پہنچے کہن اساڈے ترفوں
ٹڈی چچڑی طوفان بارش حکم رب لے تھیں ورسے
منکر کہن نشانیوں ہوسی کریں اساں پر جادو
اک عاصا ید بیضا دوجا طوفاں تریجا آیا
ستواں مینڈک لہو اٹھواں نالوں اساں طمس تنایا
پاک خداوند کیہا موسےٰ امت رات لے جائیں
دریا پار تسانوں کرساں انہاں غرق کراساں

پہلے فرقیاں وانگ تساں پر آوے دن قہر دا
رب بندیاں پر ظلم کرندا نہ آزادہ چاہے
تسیں جاؤ پھر مڑ کر پچھے خوف خدا دے کولوں
سردار جو قوم کہن فرعون نہ کر ٹال مٹالا
خصم تینوں تے بتاں کرسن دھم پاون ہرجائیں
اسیں انہاں پر زوردا ذد ہاں کہاں تسانوں پاتاں
رہو ثابت تے مدد منگو اودے شاہنشا ہوں
آخر بھلا جو اس ٹھئیں ڈری حضرت سخن سنائے
تیرے آیاں بھی نہ ہٹیاں بلکہ بہتیاں سہیاں
ملک دا نائب کرے تسانوں تساں دیکھے پھر کالے
ڈُلن کفاراں جدوں عذابوں آکھن ساں بچائیں
ٹالے رب عذاب انہاں تھئیں حضرت کرن دعا نواں
اک تھئیں اک نشانی ڈڈی رب دتے اسراراں
نقصان زراعت میوہ یاں کر کے انہاں نوں ازمایا
کہن بجائیوں نحوی موسےٰ نے اس ساتھیاں طرفوں
لوک او داو گنہ والے ہیں رب تے تکبر کردے
اسیں نہ مناں تیرے تائیں کدی نہ آئیے قابو
چوتھا قحط تے پنجواں ٹڈی چھیواں جوواں ستایا
پھر بھی نہ ایمان لیائے دیکھ عذاب سوایا
ہمراہ لشکر فرعون چلے گا پیچھے اُپر پانی
میرے فضل کرم دیاں موسےٰ ہر دم رکھیا سار

حضرت موسےٰ کا خداوند کریم کے حکم سے توراة امت کو مصر

سے لے جانا اور فرعون کا بمعہ لشکروں کے پیچھے جانا اور اللہ تعالیٰ ان کو غرق کرنا!

اسرائیلیاں لے دن دوجے پاسوں قوم کفاراں
عاقل بالغ مرد جوراتاں گنتی چھ لکھ سارے
کجھ بندے وچہ قبطی موتوں بھیج وپارب مارے
دن دوجے شاہ فرعونے نوں معلم ہوئے حالے
اسرائیلیاں فوج کفاراں ست لکھ جیدوں دسائی
ہویاں مقابل جاں اوہ فوجاں لوک حضرت تے بولے
حضرت موسےٰ کہیا میرا رب میرا ہمراہی
بھیجیا حکم اساں موسےٰ نوں پاک اللہ فرمایا
پھٹ دریا ہر پھانگ گئی وہ تنگ بلند پہاڑ سے
موسےٰ تے جو ساتھی موسےٰ دے اوہناں اساں بچایا
دریا چھوڑ خشک اے موسےٰ اللہ نے فرمایا
کھڑا پانی جو اُپہہ ہوا سے وہ تنگ دیوار دسانداں
اسرائیلیاں تے موسےٰ پر میں ایمان لیایا
نافرمان فسادیاں تھیں توں اس تھیں پہلاں ہیا
تیرا بدن نشانی رکھاں پچھلیاں لوکاں کارن
فرعونی قوم ہمراہ فرعونے نکالیا چشمیوں باغوں
وارث انہاندی ہر گئے آپ اسرائیلے کیتے
وعدہ دتا اساں موسےٰ تائیں تریہہ دن آتا نوالا
حضرت کیہا قوم اپنی نوں میتوں حق تعالےٰ

کپڑا اور سونا چاندی کرکے لیا وہاں ہاں
پہنچ گئے سب راتو راتیں دریا نیل کنارے
زندے دفن کفن وچہ دے جیسے چلن نہ کجھ چارے
لشکر قوم لے ٹریا پچھے پکڑن چالو چالے
پچھے دشمن اگے دریا پیش نہ چلے کائی
پکڑے گئے اسیں ہن حضرت آئے کافر لڑے
راہ بناسی نہ ڈرسانوں اسدی مدد چاہی
لا پانی دریا پہ عاصا حکموں حضرت لایا
نزدیک دتا کر قوم کفاراں کیہا رب جبار سے
فرعون تے ساتھی فرعونے دے سارے غرق کرایا
غرق ہو والے ہیں ایہہ لشکر تحقیق اساں بتلایا
پل پانی گر وقت نزع پر شاہ فرعون سنایا
ہن توں کیا ایمان لیاویں اللہ نے فرمایا
بچا دیاں اج جسم تیرا میں پاک خدا وند کیہا
قدرت میری اکثر لوکیں غور نہ کرن وسارن
اساں چھوڑائے محل خزانے گئے کفر دے داغوں
اکثر اسرائیلیاں نوں بھی بھل گئے دن بیتے
تریہہ راتاں دن پکھے روزے موسےٰ نبی کمالا
رات کتاب اتار سکھاسی حکم شریعت والا

حضرت موسے ستر بندے لے گئے چن کوہ طورتے — ہو رکھن دس وتے کہیا اللہ پاک غفور سے
رب فرمایا کیہا تساں جاں حضرت موسے تائیں — ایمان نہ لیایئے تاں تک تیں پر دیکھئے اللہ صاحب تئیں
رہے وہندے تساں بجلی لیا اللہ نے فرمایا — مڑ لوں بچوں فیر جلایا کرنا شکر سنایا
اسماں دکھایا کھڑے فرشتے ہوا دیو چہ دساون — عرش عظیم خداوند تعالے حضرت لوں دکھلاون
رَبِّ اَرِنِیْ منہ دکھلاویں حضرت کہیا خدایا — دیکھ سکیں نہ ہرگز مینوں لَنْ تَرَانِیْ فرمایا
طرف پہاڑ نظر کر جیکر قائم رہیا ٹکانے — توں بھی مینوں دیکھ سکیں گا حضرت لگے تکانے
اوپر پہاڑ تجلی ذرہ اللہ پاک دکھایا — پہاڑ ہویا جل ریزہ ریزہ نبی بیہوشی آیا
ہوش آئی تاں کیہا حضرت توں ہیں پاک خدایا — کراں توبہ میں سب تھیں پہلاں ہاں ایمان لیایا
پسند کیتا فرمایا اللہ تینوں سب تھیں جانی — اپنی بات پیغام بھیجن تھیں دیاں کتاب سکھانی
ہوش کریں جو کرسن اس تھیں تختیاں اوپر لکھیا — تفصیل نصیحت ہر چیز اندی کرتوت تھیں سکھیا
قوم اپنی نوں حکم کریں توں عمل کتاب کراون — فاسقاں نوں گھر جلد دکھاساں پاک اللہ فرماون
اسرائیلی قومیں اندر زرگر سی اک آیا — بعضے کہن بھنیوال حضرت سامری نام سدایا
اسرائیلیاں نوں جاں حضرت مصروں کڈھ لیچلے — قبطی قوم فرعون سمیتاں پئے پچھے کر ملے
جبرائیل خدا دے حکموں لے فرشتے آئے — گھوڑیاں دی اسواری سبھناں قبطی ملیں چڑھائے
سامری جبرائیل سمجھ کر سم گھوڑے دے تلیوں — متبرک سمجھ بھری ہتھ مٹی ہووے شاید بھیلیوں
خوب سمبھال رکھی اوہ مٹی کہنے لگی ازماساں — لین تورات گئے جاں حضرت دیکھے مٹی خواصاں
سونیوں بچھڑا شکل بنا کر منہ وچہ خاک دکھائی — حکمت دیدی بچھڑے موہنوں گائے آواز سنائی
بنایا جسم اک انہاں کارن بولیا ڈانگوں گائیں — انہاں کہیا خدا ہے ایہو موسے اتے تساہیں
بھل چلا گیا حضرت موسے ہو دس کسے جائی — پاک محمد سرور نوں رب خبر قرآن بتائی
اکثر اسرائیلی بچھڑے لگے کرنے پوجا — جو مومن اوہ کہن خدا اک ہرگز ناہیں دوجا
تورات مبارک لے کر حضرت جاں وچہ قومیں آیا — دیکھ کہن ایہہ بات بری ہے بچھڑا تساں پوجایا
میرے پچھوں تساں خدا دی جلدی پوجا چھوڑی — پٹے داڑھی پٹے بھائی دے کیوں تکھی قوم لوڑی
حضرت ہارون کیہا بھائی ماں میری دیا جایا — میرا نہیں گناہ میں تکوں بہت انہاں سمجھایا

چھوڑ ہاروں نوں حضرت پچھے بچھڑا کس بنایا — سامری دا ایہہ کالا سایا انہاں آکھ سنایا
سامری نوں سد پچھیا حضرت توں کیوں لوک بھلایا — بنا گئو سالہ قوم اپنی نوں گمراہی وچ پایا
سامری کہندا موسےٰ تکیا میں جبریلے تائیں — ہوند کسے نہ تکیا اس نوں بھیجیا جاں رب سائیں
اسدے گھوڑے دے سُم ہیٹھوں مٹی مٹھ اٹھائی — گئو سالہ دے منہ وچ رکھی اس آواز کرائی
صلاح ایہا جی میرے مینوں لے موسے سکھلائی — حضرت موسےٰ کہے خدایا توں ایہہ قوم ازمائی
گمراہ کریں یا راہ دکھائیں توں جس تائیں چاہیں — توں اساڈا دوست سانوں بخشیں رحم کمائیں
سامری نوں پھر کیہا حضرت جیسی دکھ اٹھانا — کہندا رہیں جس نوں دیکھیں میرے پاس نہ آنا
اس دن توں او کہندا رہندا دور ہو میں باہوں — پاس اتفاقاً جے کوئی جاوے چڑھے بخار ہراسوں
دونہاں تاپ چڑھے پھر کوئی ڈھُدا پاس نہ جاوے — رہے اکیلا جنگل اندر ایویں عمر لنگھاوے
حضرت کیہا او نہ جاویں مر توں بعد ستانواں — توں جس بچھڑے رب بنایا اس وچ اگ جلاواں
اگ وچ ساڑ سواہ بنا کر وچ دریا اُڈایا! — وتا رہن نشان نہ اس دا نقشہ کل مکایا
اللہ بہتر بخشش والا عاجز دل عرض کرایا — بچھڑا پوجن والیاں تائیں حکم خدا فرمایا
توبہ انہاں دی اکدوجے نوں مارن ایہہ تلواروں — حضرت موسےٰ کیہا انہاں جو آیا حکم ستاروں
بچھڑا پوجن والے حکموں باہر نکلن سارے — بیٹا باپ تے باپ بیٹے نوں بھائی بھائی نوں مارے
مر گئے بچھڑا پوجن والے گنتی ستر ہزاراں — توبہ ہوئی قبول انہاں دی یار ملے جاں یاراں
امت نبی محمد سرور توبہ گریہ زاروں! — لوڑ الٰہی معافی دیندا برکت شاہ ابراروں
مینوں تے بھائی میرے مینوں موسے عرض گزاری — کر داخل وچ رحمت اپنی توں رحیم ستاری
حضرت گئو سالہ دا قصہ لکھیا تے فرمایا — ایہہ تورات ہدایت رحمت خوف انہاں جس کھایا
اسرائیلی کہن بنیاں توں مات عمل دشواری — ایہہ احکام قبول نہ کرساں حکم کرو جو جاری

پہاڑ سراں پر ٹکا دی تھیں اللہ پاک دکھایا!
پکڑو کر مضبوط جو اس وچ حکم تساں نوں آیا!
ویکھ پہاڑ گئے من ڈر دے نہ گر اُپر جاسے
پہاڑ انہاں دے سر دے اُپروں اللہ پاک ہٹائے

بیان قارون اور اس کے ہلاک ہونے کا

حضرت موسے قوم اپنی نوں کیہا کتاب توراتوں ۔ تختیاں اُتھیں کر نقل پڑھو تے عمل کرو سب باتوں
نقل کتاباں کیتیاں تاں پھر آیا حکم خدائی ۔ کرن کتاباں اُتے زینت رکھن ساتھ صفائی
حضرت موسے کیہا خدایا نہ زر پاس اساڈے ۔ کیویں کتاباں زینت کریئے منّاں حکم تساڈے
جبرائیل خدا دے حکموں گھاس دو قسم بتاوے ۔ پیلا اسنوں جے تانبے لا سو سونا پھر بن جاوے
پتیل اُپر جے کر رکھو چاندی ہو گ بتایا ۔ کالوت یوشع قارون تناں نوں حضرت حکم سنایا
سکھی کیمیا گری قارون نے گھاس جدوں ہتھ آیا ۔ حفظ تورات آئی اس تائیں سونا خوب بنایا
چچیر بھائی حضرت موسے سی قارون رذالہ ۔ بے حد دولت جمع کرائی کسے نہ معلم حالا
عامل ایہہ تورات کتابوں پہلے مالوں آیا ۔ ہوئی محبت ساتھ جہاں دولت صدقیوں لکھ بھوایا
خزانیاں کنجیاں رب فرمایا ستر اونٹ اٹھاون ۔ نافرمان ہویا متکبر لگا فساد کراون
قوموں بندے کہن قارون نوں نہ ملوں خوش ہووین ۔ دنیا مال اُتے خوش ہویاں نہ رب تائیں سوہنویں
مال جو اللہ دتا تینوں خرچیں عقبے کارن ۔ مسکین یتیماں دیہہ خیراتاں نیک نہ حکم وساہن
تیں پر پاک خداوند جیسی کیتی ہے بھلیائی ۔ کر بھلیائی توں بھی خلقیں ملے اگے وڈیائی
کیہا قارون اے موسے میں ایہہ دولت آپ بنائی ۔ اس وچہ کی حق رب تیرے دا کراں زکوٰۃ آدائی
کیا نہ جانیا اس نے پہلیاں جو سن قوم کفاراں ۔ رب فرمایا کیتاں انہاں ساں دکھاں دیاں ماراں
اس تھیں زور زیادہ رکھدے ضائع عمل کرائے ۔ دے تکلیفاں طرح طرح دیاں دوزخ وچہ چلائے
دو گروہ بنے کجھ حضرت موسے دے سن ساتھی ۔ کجھ بندے قارون ہمراہے جان کفر وچہ پھاتھی
اپنی قوم طرف جاں قارون نکلے زینت کر کے ۔ کر دو طرف غلام چلیندا تاج سرے پر دھر کے
دیکھ اسنوں جو طالب دنیا بات افسوس کردے ۔ ملے اساں ایہہ عزت دولت حرص دلاں وچہ دھردے
نافل بندے اہل ایماناں کہن جو یوشع جیسے ۔ کم بختو افسوس تساں پر دنیا طالب کیسے
بدلے عقبے مومن ایماناں اعلے عزت پاوے ۔ قارون دی عزت کسے نہ لیکھے نہ دل دیکھ ڈولاوے
حسد دل حضرت موسے تائیں قارون بہت ستائے ۔ ہر ہر باتیں کرے عداوت ظالم ظلم کمائے

ورگزری کر نبی اللہ دا اپنا وقت لنگھاندے
حکم زکوٰۃ خداوند آیا قارون حکم سناندے

قارون نوں سمجھیا کتنا حصہ ربدے نام نکالاں
حضرت کہیا دس سوتھیں اک کڈھ حسابوں مالاں

مسکین یتیماں دیہہ راہ ربدے حصہ ایہہ زکواتاں
دعا کراں بخشانواں تینوں یاد رکھیں حق باتاں

قارون حسابوں غوطے کھاندا ایویں تھونہدے چالے
نال مالاں دی بہت محبت کردے ٹال مٹالے

کہندا موسےٰ لالچ کردا منگے مال اساں تھیں
ساتھ یاراں دے کردا باتاں کل صلاح تساں تھیں

تیرے پچھے ہاں اوہ کہندے کرجیوں تیں بھلائے
توں سردار عقل دا پورا کر تدبیر جو آئے!

آکھے جھوٹھ بہتان بنا کے کراں موسےٰ رسوائی
دے زر مالاں عورت فاحشہ تہمت کرن منائی

اک دن حضرت جرم زناہ دی حد سزا سنائی
کہے قارون خود توں کیوں کردا اجر چاکرے لوکائی

پناہ خدا دی حضرت کہیا ظاہر کریں سنایا
فاحشہ عورت سد بلائی سی جس نوں سکھلایا

ربدی قسم کرادن حضرت جس توریت اتاری
لشکر غرق کیتا فرعونے جس رب پاک جباری

اس ربدی کھا قسم سنائیں فاحشہ نوں فرمایا
اصل حقیقت آکھ سنائیں کی تیرے دل آیا

پایا خوف خداوند عالم کنبی عورت ڈردی
بولی ہاں بدکار نہ پھر بھی گناہ تساں پردھردی

قارون نے دی تھیلی دتی کہیا دوجی دیساں
لا بہتان موسےٰ پر کہندا تینوں خوشی کریساں

کرا ایہہ بات سٹی اوہ تھیلی پھر قارونے والی
ایمانداراں قارون شرارت ہوئی دیکھ ملالی

پئے سجدے رب اگے حضرت پھر بد دعا کرائی
قارون ستایا میرے تائیں اسلوں دیہو سزائی

آیا حکم خداوند عالم تیرے زمین تختا دی
جیوں چاہیں کر مرضی اپنی اوہ ہمادی

سجدے تھیں سر چا نبی نے یاراں نوں فرمایا
میں تھیں رب فرعون ڈوبایا ہن ایہہ بھی ہتھ آیا

دوست اسدے ساتھ اسدے اج اپنا کرن ٹکانا
میرے ساتھی حالت انہاں دیکھ پڑھن شکرانا

باہجھ دو جنیاں کوئی نہ رہیا سب نبی دل آئے
حکم ربے تھیں پکڑ زمینے حضرت حکم کرائے

پکڑے گٹیاں تیک کہیا پھر ذرا ایتھے اٹکائیں
فیر زمین نوں کہیا حضرت انہاں ہور دھسائیں

گوڈیاں تیک گئے دھس دھرتی فیر کمر تک جاندے
چھاتی فیر گلے تک جاندے عجز ہزار سناندے

بند ہویا توبہ دروازہ عذاب تمردے پائے
غصہ نبی نہ گھٹیا رائی غائب زمین کرائے

اسرائیلیاں تھیں کجھ بندے آپس وچہ وچاردن
خزانیوں حرص قارون دے دھسایا سن حضرت ماردن

قارون خزانیاں لوڑ نہ ساڈوں حضرت عرض کرائے
رب فرمایا سب گھر مالاں خزلے زمین دبائے
دیکھ ایہہ حال قارون دسن آکھن جو طمع دکھاندے
کشائش رزق یا تنگی دکھے ربدے بھید نہ آندے
اسیں بھی چاہندے نال خزانے فضلوں رب بچائے
نہیں تے زندے وانگ قارون تے جاندے زمین دھسائے

بیان عامیل کا

اسرائیلیاں وچ اک بندہ نام عامیل بتاون
مال دولت اس پاس بہتیرا نہ فرزند ستاون
غریب بھتیجا مال اودے پیر بہتی عرص دکھاندا
مار چاچے نوں اوہ اک راتیں باہر لاش سٹاندا
دولت مال آپے کر قبضہ مکروں ڈھونڈے قاتل
لا تہمت پنڈ والیاں تائیں پکڑے اوہناں باطل
پنڈ والے پھر شکوہ تکی لان ذمے اک دوجے
وچہ قرآن رب خبر سنائی جیکوئی دسیا ہے بوجھے
ذمے لاؤ اکدوجے وسے مار بندہ رب کیہا
جو چھپاؤ ظاہر کرساں میرا سنوں سنیہا
موسٰے نبی دعا کرینہ ہے لئے میرے رب باری
خونی کیویں پچھانیاں جاسے پئی خرابی بھاری
جناب الاہوں حکم آیا جو نبی موسٰے فرمایا
قوم میری لے پاک خدایا میں نوں عرض کرایا
فرمایا رب مردے اُپر گوشت گائے لاؤ
ہو زندہ خود قاتل دسے میرا حکم بجاؤ
قوم کہے پھر حضرت موسٰے ٹھٹھا اساں کراویں
مردے لایاں گائیں گوشت ہوگ زندہ فرماویں
ڈٹھا سنیا نہیں کدائیں کی مطلب اُس گل دا
حضرت کیہا پناہ خدا دی ٹھٹھا کم جاہل دا
قوم کیہا جے حکم رب دا گائے عمر بتائے
حضرت کیہا حکم اللہ دا جیوں کر دسیا جائے
نکی بڈھی جوان نہ بہتی بڑھیپے میان جوانی
کرو جیویں کم رب سنایا اویں اس نوں بھانی
کہن لگے پچھ رنگ گائے دا کرے بیان بتائے
کیہا حضرت گہری زردی رنگ سوہنا دل بھائے
قوم کیہا پوچھ اللہ تائیں کی کم کردی کارے
سبھے اندر نہ ہو دلیائے نشان بتاؤ سارے
چاہے رب اسیں راہ پائیے مرضی جو اُس گائے
حضرت کیہا رب فرمایا محنت کرے نہ کائے
کھوہ پانی ہل زمین نہ واہے بدن سلامت سارا
زرد رنگت وچہ داغ نہ کوئی اکو رنگ پیارا
اس وصف دی گائیں تائیں لگے کرن تلاشاں
بنی انسانی شکل فرشتے دسیاں گائیں شناساں
چاندیوں چمڑا بھر دگائے دا قیمت اسدی ایہا
سی گائے وچہ دیکھن حکمت تاں ایہہ قیمت کیہا

اسرائیلیوں مرد اک صالح جنگل اندر رہندا
وقت مرن دے اک بیٹا رب سپرداں کہندا

میری گائیں اس لڑکے نوں دیویں وقت جوانی
بیٹا ماں دی خدمت کردا بعد پیو زندگانی

ڈھونڈیندے گائیں اسرائیلی پاس بڈھی اس آئے
ہو گیا سودا کر قیمت گائیں خرید لیائے

گائے ذبح کرا کر حضرت اوس زبان لگا لی
جس دم مردے اپلائی جان خداوند ڈالی

لاتھوں خون ہویا پھر جاری لیل عامیل سنایا
بھتریجے میرے مار دیا مینوں مالوں حرص دکھایا

دہو گواہ اس خون میرے دے پتہ بتا کر مریا
کم نہ آیا مال دتی دا عوض قصاصوں پھڑیا

قصہ عوج بن عنق کا!

شام زمین مقدس اندر وسے قوم جباراں
وحی کیتی رب حضرت موسےٰ بنا باراں سرداراں

کرو جہاد جباراں دے سنگ اپنی قوم سناویں
دیساں فتح تساڈے تائیں وعدہ سمجھ سچاویں

حضرت موسےٰ وچ کنعان لے قوم اپنی لے جاندے
بھیج نقیب حالات ملک دے دریافت کرن گھلاندے

نقیب باراں سردار گئے جاں قوم حضرت تھیں نبے
طرف شام جباراں دیکھن ہیں چنگے یا مندے

عوج نام دیں بن عنق نوں ٹکرے ہو حیران تکایا
بہت زیادہ جھڈا اماں قد نظر وچہ آیا!

نوح نبی دے وقت طوفانوں اسنوں رب بچایا
پاک خداوند کتنی سو سالاں اسدی عمر لکھایا

حضرت آدم دے ہے پتر تیوں وقت مرنے تک آیا
نکاح اسدا وچہ بھی اک عورت قصص الانبیا لکھایا

بعضے آکھن باپ عنق سی مائی نام صفورا
معارج النبوۃ قصص الانبیا تحقیق لکھیا ہے مذکورا

حضرت موسےٰ دے سرداراں عوج پھیندا جالے
کتھوں آئے کتھے جانا انہاں پتے دسالے

سن کر عوج پکڑ گھر آندے چھوڑ دتے پھر سارے
دیکھ حقیقت جباراں اندی دل وچہ خوف گزارے

ڈرد انبی دے قوم اس آئے آکھن بھید چھپایئے
کھا کر خوف نہ قوم لڑے گی موسےٰ نبی بتایئے

آنحضرت ہارون موسےٰ نوں جباراں حال سنائے
دساں نقیباں لا پوشیدہ کھولے لوک ڈرائے

کالوت یوشع دو نہ ظاہر کیتے غالب رہے پائے
قوم اپنی نوں حضرت موسےٰ آکھن نبی خدائے

نہ ڈرو دو وعدہ اللہ ساتوں وعدے فتح بتائے
قوم لیہانہ چاہیئے اوہ تاں لوک نروا ود آئے

مشکل جان دے جا تک دکھوں تاں تک ہول نہ جاساں
کہن یوشع کالوت انہاں نوں اساں فتح دیاں آساں

حضرت موسےٰ کہن فتح دا وعدہ حق تعالےٰ
قوم کیہا اے حضرت موسےٰ اودھر قدم نہ چاساں
حضرت موسےٰ کہن خدایا کریں جدائی انہاں
اوہ زمین خداوند کیہا کراں حرام انہاں تے
اسرائیلی چاہن مڑکے ملک مصر نوں جانا
فتح ہووں نہیں دیونگی پھر عرصہ چالی سالاں
عاصا لے کر حضرت موسےٰ ہاندن دونویں جاون
حضرت موسےٰ مارےا عاصا اللہ اکبر کہہ کے
قوم اپنی وچ حضرت آئے حال انہاندے تکے
دیکھ انہاندی حالت موسےٰ نبی دعا فرمائے
سائے کیتا گری کاون پتھروں دتا پانی
کیہا انہانوں حضرت موسےٰ من سلوا سے تائیں
بازنہ آون جمع رکھاون کہن ملے یا ناہیں
من سلوا کھا کہن گئے اک ہم نا شکر پکا دے
اس اک کھانے پر نہ رہیئے کہہ اپنے رب تائیں
حضرت موسےٰ پاک خدا دا انہاں حکم سنایا
شہر اندر جا داخل ہوؤ ملے جو تساں چاہیے
اونویں انہانوں جنگل اندر سال کئی وہایاں
حضرت موسےٰ پچھوں یوشع اللہ نبی بنایا

جیوں فرعون تانوں مردالے یاد کرو اوہ حالا
توں جالے رب تیرا دونویں لڑو اسیں نہ چاساں
اپنا تے بھائی دا ذمہ مالک بناں نہ تنہاں
نہ داخل ہون دیہاڑ اندر تمھیں چالی برس تنہاں تے
اس تقصیر دی ریہا جنگل وچ چالی برس ٹکانا
کالوت یوشع رب فتح دتی پھر دونویں مر گئے لاں
ملیا عوج شہر وچ جیرا انہاں چاہندا سی پکڑاون
عوج گیا مر کھا کر عاصا پیاندے مینہ ڈھکے
نالے گرمی جنگل اندر تڑ تڑ دا ہیں تھکے
سلوا بھیجیا سی رب لوڑ تے من وانگ گڑ اہے
اپنا اپنا قوم تمامی چشمہ خوب پچھانی
ون دوجے لئی جمع نہ کریو دیسی رب سدائیں
جمع کھانا رب باسی کردا تازہ دے انہاں تائیں
کد تک کھاساں من سلوا نوں ہو موسےٰ کر چالے
ساگ پیاز مسر نالے گندم دیوے لسن اسائیں
اعلیٰ چیزاں بدلے ادلے منگو شرم نہ آیا
غضبوں الٹے محتاج کرسے تنے دسو پھر کی دا ہے
حضرت موسےٰ ہاندن ریہیاں باتاں بہت سنایاں
اس تھیں بعد کالوت نبی ہو رب دا حکم سنایا

حضرت بن یامین اولاد دوں یوشع نبی بناون
کالوت نبی اولاد یہودے باپ یعقوب سناون
اسرائیلیاں چالیں برسیں جنگلوں ملی رہائی
جا بسے وچ شہر گراں میں خبر قرآن سنائی

بیان حضرت موسیٰ اور خضر علیہ السلام

مجلس اندر حضرت موسے کر دے وعظ کلاماں
قوم وچوں مرد اک خواہشوں حضرت عرض گزاری
تیں تھیں علم عمل وچہ کوئی ہوگ نہ ہور زیادہ
حضرت جبرائیل نبی دل آیا حکم سنادن
دو دریا ملن جس جگہ اوتھے نظری آوے
موسے نبی کیہا لے یوشع چل خضر دل جایئے
حضرت موسے دے سنگ یوشع خدمت کرن غلامی
دو دریا ملن جس جگہ چل کر اوتھے آئے
تھکے ہیسن حضرت موسے اکھیں نیندر آیاں
کباب مچھی پر قطرہ پانی گم وضو تھیں آیا!
حضرت یوشع حیران ہوئے حکمت دیکھ ربانی
خوابوں اٹھ ٹرے پھر حضرت منزل کرن سفر دی
تھک سفر تھیں حضرت آکھے کہیں ذرا دم لایئے
مچھی زندہ ہوون والا حال یوشع نوں آیا
بازا فوہ سنا بھل گیا مینوں تینوں حال سنانا
زندہ مچھی ہو دریا جاندی دیکھ حیرانی آئی
جیوں جیوں چلے وچہ دریا دے پانی ہٹدا جائے
حضرت موسے سن فرمایا جا اوہ ڈھونڈن آئے
حضرت خضر ملے اس جائی بات خداوند پوری
سرنگ پانی دا مچھی اُہمد واپس دوویں آندے
حضرت موسے یوشع دونہاں ملیا خضر پیارا

فرعونی قوم ڈبن دے پچھوں مسلم سنن تماماں
میں سن شیریں سخنوں حضرت بیٹھے بیہ بات وچاری
حضرت آکھیا میں نہ جاناں اللہ پاک ارادہ
خاص علم نوں جانن والا ہے اک یار جا اون
مل کر علم سکھیں اس پاسوں اللہ حکم سنادے
ملیاں پاہچہ نہ وسنوں مڑنا بھانویں سال لنگھایئے
بھن مچھی لے دریا حضرت ٹرپئے سفر مدامی
دریا کنارے پتھر اپر حضرت قدم ٹکائے
دھو کر بندے حضرت یوشع روٹیاں پاس کھایاں
ہو زندہ وچہ دریا مچھی جلدی غوطہ لایا
وانگ سرنگ وچہ خشکی چلے دیوار بنیدا پانی
یوشع بھلا ذکر مچھی دا جیوں زندہ ہو ٹر دی
کہن یوشع نوں بھکھ لگی ہے دیہہ کھانا ہن کھایئے
سے حضرت جت سو گئے سو راز عجیب دسایا
شیطان بھلایا میرے تائیں دساں حال ویہانا
دریا رستہ دتا اسنوں خشک زمین دسائی
دریا اندر سرنگ پانی دی مینوں نظری آئے
مچھی ما دکھایا جتھے اللہ حکم سنائے
پٹڑ کھر امڑ پچھلی قدمیں آئے جا خضر دی
راہ خشکی سی وچہ دریا دے پٹے راہیے کھر جاندے
رب فرمایا نیکاں کھیں سی بندہ نیک ہماں

اپنے پاسوں علم سکھایا بخشیاں عقل دانایاں
خضر نبی سن لیٹے ہوئے منہ پر چادر پائی
منہ نکال چادر کتھیں باہر دین جواب سلاماں
سکھن آیا علم تساں کتھیں نبی موسےٰ فرمایا
حضرت موسےٰ کہن خضر نوں تابعدار سداواں
کیہا خضر توں ساتھ رہن کتھیں طاقت صبر نہ پاویں
خضر کیہا توں لائق نہ جیہیں صبر کیویں کر سکیں
ظاہر کم برے پائی دا لا میرا نظری آئے!
شرع گراں کم جیہڑے لوں ہیں توں وچہ دخل نپانا
کرے قبول خضر جیاں باتاں موسےٰ کرا قرارے
چڑھ کشتی دریا دے چکارے جسدم سارے آئے
چھیک کریندیاں حضرت موسیٰ جیہدم نظری گئے
خضر کیہا کہہ یاد قراراں موسےٰ نوں فرمایا
یاد آیا اقرار موسےٰ نوں گیا بھل تسا مدے
پکڑ خضر اک بال کھڑا بیٹا اچھے کر دیوارے
ناحق خون نہ جائز کرنا ایہہ معصوم سچا را
مخفی رمز جو خاصاں والی عام نہ سمجھاں یاد ن
قم باذن اللہ کیہا مس لے مویا نہ رب جوایا
جیہڑے نوں ملکوت لاہوتوں جیہڑے واقف ناہیں
سر خدا دے عاشق واقف جو مر زندہ ہوئے
پڑھنے سننے والے بھائیو موسےٰ شان بلنداں
خاص الخاص ایہہ عام سمجھ کر الٹ نہیں کر لینا
علیحدہ علیحدہ کم انہاں نوں اللہ نے بتلائے

اس دیاں کاراں ہوداں تائیں ناہیں سمجھاں آیاں
ہوسے نبی سلام علیکم انہاں آکھ سنائی
کون کوئی ہو کیہڑیں آئے دسو کرو کلاماں
خاص خدا دے حکموں آکر درشن تیرا پایا
علم سکھاویں اپنا جو تیں کیتیاں رب عطاواں
موسےٰ کیہا صبر نہ ہاراں بیشک توں ازماویں
بھلے برے دا بھید نہ لگے بات کیویں جر سکیں
باطن وچہ بھلیائی ہووے ہوداں بلا نہ پائے
جاں تک خود میں ناہیں دساں بالکل یاد رکھانا
ہو کٹھے مل سفر کریندے پہنچے ندی کنارے
کر حکمت اس کشتی تائیں چھیک خضر لے پائے
حضرت موسےٰ کیہا نہ کشتی توڑ ڈبیاں دریائے
صبر نہ کریں کم میرے وچہ پہلاں تدھ بتایا
کشتی جدوں کنارے لگی اتر گراں وچہ جاندے
مار دتا اس لڑکے تائیں موسےٰ دکھ پکارے
یاد خضر اقرار کرایا بھل گیوں کہ کارا
دل دورے وچہ یاد الٰہی موہنوں ہس دکھاون
قم باذنی کیہاں جوایا سمجھو راز کی آیا!
عمل ناسوت انہاں نوں مشکل جے لکھ لاہوتی ہائیں
جنت دوزخ دے غم خوشیوں اوہ ہو دور کھلوتے
بہت اشندے نبی اللہ دے وانگ دست بلنداں
عیسیٰ موسےٰ خضر دوہاں دا کو حرف جو میناں
ایسے کارن الکھیے دل مطلب کارن آئے

خضر کہیا اے موسےٰ وعدے کر کے کیوں بھلائے
وعدہ یاد آیا پھر موسے حضرت سن پچھتائے

کہیا موسے ہن جے میں پچھاں خضر دیاں کجھ تینوں
ساتھ ہن واعندہ نہ کرساں کریں علیحدہ میلوں

کہے تیرے پر عمل فرض سی پر میں بھل سدایا
اگے جاندے ویلے شاماں گراں اگوں اک آیا

اس گراں وچ شاموں پہلوں کل مسافر آون
بعد آیاں نوں کوئی نہ پچھے بوہا بند کراون

موسے یوشع خضر تنے بھی شاموں پچھوں آئے
نہ دروازہ کھولے کوئی کھانا نہیں کھواسے

بہت آ[redacted]نناں ماریاں ایہہ کجھ جواب نہ پاون
نہ کوئی منجی بستر ملیا باہر ڈیرا لاون !

اک دیوار گرن نوں پھردی سی نزدیک پرانی
ڈھاہ اسنوں پھر نوئی بنائی حضرت خضر حقانی

حضرت موسے اکہے خضر نوں محنت مفت کرائی
مزدوری لیندوں کھانا کھاندے بھکھیاں رات دہائی

حضرت خضر کہیا ہن تیری میری پئی جدائی
تینے قول گئے ہو پولے بھل اقرار گیائی !

تن باتاندے معنے ظاہر باطن تن سمجھاواں
دیکھ جنہاں نوں صبر نہ ہویا ہن میں آکھ سناواں

دو بھرا ملاح غریباں کشتی چھیک کرایا
کرن مزدوری وچ دریائے حیلہ رب بنایا

پنج بندے بیمار انہاندے دو کماون والے
دو ٹبرانوں پاک خداوند کشتی حیلیوں پالے

کشتی اندر حکم خدا تھیں میں سی چھیک کرایا
کیوں جے کشتی ثابت پکڑن شاہ لیے گا دسایا

اتنے عیب پاندل نہ پکڑن تے ایہہ رزق کماسن
چھوٹے وڈے جی انہاندے ایس حیلیوں کھاسن

اوہ معصوم خداوے حکموں جو میں مار دکھایا
مومن ماں پیو اس لڑکے دے کھولاں لماں چھپایا

محبت لڑکے پاون ماں پیو محبت رب بھلاون
مردا اسنوں پھر بیٹی دیساں رب اس عوض تھاون

اس لڑکی تھیں ہون پیغمبر شان جنہاندے بھارے
ہر کم اندر حکمت ربدی حضرت خضر پکارے

دیوار اپائی کرنے والی جو پھر لئی میں بنائی
دو یتیم سی پیو جنہاندا ایسی مرد خدائی

دفن خزانہ ہیٹھ دیوار دے گریاں ہوندا ظاہر
حاکم یا کوئی ہور لے جاندا لڑکیاں حقوں باہر

سی منظور ربے نوں ایویں لڑکیاں ملے خزانہ
مہربانی بخشش رب والی جیدیاں عالیشاناں

حضرت خضر تنے حضرت موسے کردے فیر جدائی
پچھلی غیبی خبر خداوند لسردی نبی سنائی !

ذکر وفات حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام

جنگل تیہ وچہ تیس برس جاں ہو یا گذرن والا
اس دن حضرت موسے اکھول ہارون نوں فرمایا
بھایاں دو نہاں جاندیاں تائیں باغ اگوں اک آیا
حضرت ہارون بیٹھ تخت پر آکھن موسے بھائی
حکم خدا تھیں تخت! وسے پر فرشتے جان نکالی
بعض کہن وچہ گیا زمین دے بعض کہن آسمانی
کیہا قوم یقین نہ جاں تک لاش نہ دیکھاں اکھیں
قوم کیہا ایہہ کیویں مریا ساڈی سمجھ نہ آیا!
بہت پیار ہارون نبی تھیں آہا انہاں تائیں
حکم ربے تھیں زندہ ہو کر حضرت ہارون بولے
بعد برس تن حضرت اُپر موت فرشتہ آیا
ملک الموت کیہا اے حضرت اجل پیغام لیایا
مرضی تھیں رہ پاک خداوند خود تینوں فرمایا
ملک الموت کیہا منہ دستے حضرت جان نکالاں
کیہا فرشتے جان کڈھاں میں حضرت اکھاں لے اہوں
ملک الموت کیہا یا حضرت کڈھاں پیراں طرفوں
میرے تائیں اللہ میرے بخشے ہیں انعاماں
ہو رکلاماں کرنیاں چاہاں حضرت سخن سنایا
آکر پاک خداوند تائیں ملک الموت بتایا
راز دلاندے اللہ جانے حضرت لوں فرمایا
حضرت موسے کیہا راضی ڈاہڈا شوق دکھاواں
بھیجیا حکم خداوند عالم موت ہارون دا حالا
اے بھائی چل [illegible]وں باہر حکم الٰہی آیا!
وگدی نہر دلکھی وچہ باغے کنڈھے تخت دسایا
خوب جگہ ایہہ ایتھے رہیئے مرضی میری آئی
حضرت موسے نظروں غائب تخت ہویا اوہ عالی
موت ہارون [illegible]ی حضرت موسے آکر قوم سنائی
دعا کیتی سن حضرت ربا لاش ہارون دی دسیں
شاید کوئی خود مارا اس تائیں سچا ہونے پایا
تاں موسے نوں ایہہ گل آکھی موسے کرن دعائیں
میں مریا ہاں حکم خداوں ایہہ کہہ ہوئے اوہلے
زیارت آیا کہ جان نکالیں موسے نبی پچھایا
حکم ربے دا جے توں زندہ رہنا ہے دل آیا
نکالیں جان میری کس راہوں حضرت آکھ سنایا
رب سنگ موہوں کراں کلاماں کیہا کریں خیالاں
حضرت کیہا جلوہ ربی تکیا ساتھ نگاہوں
حضرت کیہا انہاں تھیں ٹرکے طور جاواں ہیں پیروں
باجھ وسیلے آپ فضل تھیں ہیں تھیں کرے کلاماں
جے نہ چاہاں موت فرشتہ سن کر واپس آیا
جو کجھ کیہا حضرت موسے سارا حال سنایا
موسے میری طرف آون نوں راضی نہیں پچھایا
سخن آخیری کرنے چاہواں تیرا شکر بجاواں

جان ہزار ہووسے جے میری حکم کنوں گل ڈالاں
طورا پر جا حکموں حضرت موسےٰ عرض گذاری
بچانویں راہ حراموں اہناں رکھیں وچہ رضائیں
موسےٰ مار زمین پر عاصا پاک اللہ فرمایا
مار عاصا دریا پر موسےٰ کیہا ذات الٰہی !
ماریا عاصا سنگ اُپر موسےٰ حضرت حکموں مارے
منہ وچہ سبز پترا وہ کھاندا تے تسبیح پڑھاندا
جگہ من میرے دی جانے سن ائیں میریاں باتاں
رب فرمایا تلے زمین دے چل دا ڈٹھا پانی
تیری امت موسےٰ میتوں بھل کیویں پھر جائے
چلدیاں راہ وچہ قبر کڈھیندے بندے نظری آئے
کیہا اہناں اک ربدا دوست جسدی قبر نکالاں
ساتھ اہناں دے حضرت موسےٰ قبر تیار کرائی
تیرے قد برابر حضرت جس دی قبر ایہا ئی
لحد رکھن لوں لیٹے حضرت بہت دلے نوں بھائی
ہوسے وقت فرشتے حکموں جنتی سیب سونگھایا
نوری ملکاں کڈھ قبر تھیں حضرت نوں نہلایا
نماز جنازہ پڑھ کرا وسے قبرا ندر دفنایا
روضہ اقدس حضرت موسےٰ دا نہ کوئی جانے
امت پاک محمد والی جس نوں بہت پیاری
موسیٰ نبی طفیل نمازاں ہویاں د رتبہ پہنچا ہوں
ایہہ احسان اہناں سر ساڈے جدوں ودھ چڑھایا
اک سو سال پنجاہ ہورا تے عمر نبی نے پائی

اللہ پاک کیہا آطور سے دل دیاں کر اظہاراں
امت آل اولاد تسانوں سونپی یا رب باری
رزق حلال کھلاویں عاجز میری امت تائیں
ماریا عاصا حضرت موسےٰ دریا تلے دسایا
ماریا عاصا حضرت موسےٰ ڈٹھا سنگ سیاہی
ٹٹا سنگ ڈٹھا وچہ کیڑا رب دی حمد پکارے
میرے رب رکھیں نوں میتھوں سنگو چہ رزق کھواندا
کسے نہ رکھیں بھکھا خلقوں اندر دن تے راتاں
پانی میٹھا پتھر وچہ کیڑا نہ میں کھلا جائی
باب رب تھیں سن کر حضرت ہو خوش واپس آئے
کس دی قبر نکالو اس جا دیکھ حضرت فرمائے
لے تواب توں بھی دل کڈھیں حضرت کریں خیالاں
حضرت موسےٰ تائیں کہندے دیکھ جو لحد بنائی
ہو دراز دیکھو وچہ اسدے کھولئے جے تنگ نی
کہن افسوس ایہہ ہوندی میری ہے کیا سوہنی جائی
جان بحق تسلیم ہوئی پھر روح وجودوں دھایا
سوہنے بدن مبارک اُپر جنتی کفن پہنایا !
روضہ حضرت موسےٰ دا رب حکمت کنوں چھپایا
کلام اللہ دی پڑھ پڑھ بخشو موسیٰ نبی ربا نے
کر معراج ملے جاں سرور موڑ گھلے کنی واری
کوشش اسدی تھیں اک واہ رہ لسے ہوئے چھ ماہوں
ایہہ بھی تھوڑا تھوڑے کر دے جو رب حکم لایا
مرضی تھیں پھر عشق الٰہوں خلقوں کرن جدائی

ذکر حضرت یوشع علیہ السلام و بنی اسرائیل کا ملک جبارین کا فتح کرنا و قصہ بلعم بعور کا

نبی موسےٰ دی کھین جو مریم یوشع بیٹے اسدے
پیغمبر کیتا پاک خدا نے فضل بڑے تے جیدے

قوم اپنی نوں حضرت یوشع کیہا شامے چلو
کرو لڑائی مار جباراں ملک انہاں دا ملّو

حِطّۃٌ غفرٰنا خطایانا پڑھو یوشع فرمایا
اے رب بخش گناہ اساڈے جس دا مطلب آیا

بعض بخولوں حنطۃ پڑھدے مطلب گندم چاہئے
متقی سجدہ کرن بخولی ترن جبڑ بل جائے

ساٹھ ہزار انہاں ہسدے ہوئے بلق شہر وچ آئے
ستر ہزار اندازاً مارے اللہ بھیج دبائے

بعض کہن وچہ زندگی موسےٰ وقتاں دے ایہہ نامے
سجدہ کر دے حطۃ پڑھدے داخل ہوئے شامے

جا جہاد حکم کھیں کیتا کیتے قتل ہزاراں !
منگ پناہ جبیں مد تولن چھوڑے نیکو کاراں

پا فتح وچہ ایلیا شہرے آٹو من پھر وڈ دے
شاہ بالق بلقا شہر پر پھیر حملہ کر چڑھ دے

بالق شاہ دیاں کثرت فوجاں سدے حکموں لڑیاں
بھاوہ مسلم فوجاں اگے آخر ناہیں اڑیاں

بلعم بعور شہر بلقا وچہ ولی اللہ اک ہویا
کہن انہوں کر مدد ساڈی وقت مصیبت ہویا

توں مقبول خدا دا ایں حق ساڈے کریں دعائیں
فتح اساڈی ہووے انہاں پر کہیں خداوند تائیں

بلعم کیہا حضرت یوشع نبی خداوند تعالےٰ
فوج اسدی وچہ ولی خدا دے اک تھیں اک نرالا

بری دعا حق انہاں کرنی مینوں طاقت ناہیں
نبی موسےٰ دا دین قبولا ٹک ایہہ ہے تساہیں

انہاں کیہا نہ دین قبولاں تے اپنا نہ ہاراں
جے نہ دعا کریں حق ساڈے دے کر سولی ماراں

ابن عباس کیہا گل سن کے خوف بلعم نوں آیا
ایہہ پھر بد دعا نہ کیتی انہاں عذر سنایا !

بلعم اپنی عورت اپر عاشق دلوں بجانوں
کچھ عورت اثر ولی دا لدی خودی گماوں

بادشاہ اسدی عورت تائیں خوش کیتا دے مالاں
کہنا شاہ دا بلعم منادے عورت کرسے سوالاں

بادشاہ تے عورت خاطر رب دا خوف بھلایا
مسلم فوج اندر عوراتاں بھیجو آکھ سنایا

کرن زنا تے فتح نہ پاسن ہارن مسلم بازی !
چونکہ بلعم کیہا کیتا رب بچائے غازی

عورت بلعم کیہا بلعم نوں سبھے نہ لگیں میرے
دیہہ طلاق جانواں ہیں کدھرے ہاں نہیں گھر تیرے

ہو عورت کھیں تنگ ارادہ بلعم کرے بدعائے
اس پر حملہ کرنے خاطر ٹھہریوں شہر دسائے

عورت نوں سمجھاوے بلعم سمجھی نہ سمجھائے
عورت تائیں بلعم کہندا کر توں خوف خدائے
بلعم بعور گیا تنگ ہو کے کر گدھے اسواری
گدھے کہیا مڑ گھر دی طرفے وچ تفسیر لکھایا!
بات گدھے تھیں سن کر بلعم خوف خدا تھیں آیا
بات گدھے تھیں کیوں سن ڈریوں اوہ آواز شیطانی
تینوں عزت تے سرداری دیوے شاہ دربانے
بالق شاہ تے قوم اُس دی پھیر رب دا حکم سناویں
بلعم تائیں شیطان دشمن جاں ایہ بات بتائی
مسلماناں نوں اُس بد دعاواں پاوا اُسی دن آئی
حکم تیرے تھیں فتح امیداں میں لایاں سن بیاں
اک مقبول بندہ وچہ اُنہاں اللہ نے فرمایا!
اُس بندے نے حق تساڈے کیتی بری دعائے
رکھ سجدے سر حضرت یوشع عرض کیتی دربارے
دعا منظور ہوئی اے یوشع حکم اللہ فرمایا
قوم اپنی نوں کہیا حضرت ہمت کر کے مارو
دن دوجے سی روز جمعہ دا غازی کر ڈیرے بیٹھے
فکر پیا دل حضرت یوشع حکم نہ ہفتے لڑنا!
دعا کرن اے پروردگارا سورج نوں اٹکائیں
دو گھڑیاں دن ڈھلے دعا تھیں اللہ فضل کمائے
حکم اُنہاں نوں مال غنیمت کھان حلال نہ آیا
بلعم بن باعور سے آکے حضرت یوشع تائیں
بلعم بعور تائیں پھیر حضرت یوشع نے فرمایا

بد دعا کراں وچہ خلوت جیکر نیت ٹٹنے توں آئے
کہے عورت جے منیں نائیں جانواں گھر دل سنائے
پہنچ جنگل وچہ گدھا چلن تھیں ہو جاندا انکاری
بری دعا حق کریں نہ مسلم دوزخ جلیں سنایا
اُوسے ویلے بھیس بدل کے شیطاں سخن سنایا
بالق شاہ حق کریں دعائیں سبے قلیم سلطانی
سبے عورت تیں قبضے تیری ٹھیک ہوون کم سارے
اُوہ تن تاں ہو نویں پیغمبر وچہ رب تھیں پانویں
وچہ پہاڑ چاڑھ جت کر دا جا بد دعا کرائی!
ہو متحیر حضرت یوشع رب نوں عرض سنائی
ہوئی شکست کی حکمت اس وچہ باناں سمجھ نہ آیاں
اسم اعظم اندر بندہ پڑھدا یوشع ھو سنایا
تساں شکست ہوئی اس کارن ابلیس وچہ رلا ہا سے
چھین بزرگی اُس دی جیہڑی اسیں و مقبول ہارے
اسم اعظم مہر تقوی عمامہ اُس تھیں اساں لہایا
بد دعا کیتی گل بلعم اساں پہ ہوئی شکست دوچارو
لرزے زمیں خدا دے حکموں شام پئی دن ڈھلے
ہے ممنوع کم کار دوئی دے صرف عبادت کرنا
اج ہی فتح اساڈی ہووسے لے شکر رب سائیں
فتح جباراں اُپر پائی غازیاں شکر بجائے
اِس کارن سب مال غنیمت اندر نار جلایا
کہیا سلام علیکم تینوں فتح دتی رب سائیں
بد دعا میری تھیں تیں بزرگی چھینی رب بنایا

دیاں بشارت پوریاں ہوسن تیریاں تن دعائیں
رب العالمین کیجے جا ہندے درجے کراں بلنداں
رغبت دِل دی دُنیا اُس نوں بہت پسندی آہی
عورت حکومت کیہے عورت رب دے حکم بھلائے
آخر عورت تلملی کہندا اِس بدبختی تیری
عورت کہندی بندگی تیری ہے کئی برساں والی
کہندا صرف دعاواں تِناں، باجھوں نہ کجھ پلے
بلعم کہندا روز جزا اوُرکی رکھاں تِن دعاواں
کہے عورت دو کافی تینوں منگیں جیہتی مرضی
ہو مجبور بلعم نے کیہا بخش اِس حُسن خُدایا
حُسن اُس دے تئیں وانگ شمع دے اگ گئی روشنائی
بلعم عورت مرد بیگانہ تک کے یار بنائے
بد دعا کریندا غیرت غضبوں کہندا پاک الاہا
سیاہ کُتی رب حکموں ہوئی دیکھ بچیاں نال روندے
عورت کُتی شکلوں عاجز بلعم پیراں سر دھردی
ہو مجبور بلعم در رب دے عجزوں عرض کرائی
سی جیسی اوہ ویسی ہوئی بیوی بلعم مجبور رہے
حضرت یوشع پھر لے فوجاں عماد صیدوں جا دھمے
اودھروں جا کوہ اروی طرفے شاہ بارھے تے تلائیں
اودھروں مغرب طرف سے گئے فتح شہر اگوں پھر آئے
فتح اُنہاں بہہ پائی حضرت یوشع حکم غفاروں
ست برساں وچہ شاہ اکتی مسلم فوجاں مارے
کالوت نبی نوں حضرت یوشع دے کر پھر خلفائے

حضرت تئیں سُن حکم خدا دا غم پیا اُس جائیں
ساتھ نشانیاں مانگیاں دے بلعم بعور دو چنداں
نفس اپنے دی مرضی متی چائی سر گمراہی
باہر دہان مر تئیں نکل گئے تے وانگ دسائے
کہے تیرے پر لگیاں رب نے چھینی عظمت میری
کجھ نہ کجھ دیوے گا تینوں کیوں کرسی رب خالی
کہے عورت اک تئیں حق کر تدوں حسن دیوے تھلے
اگ دوزخ تئیں جے رب فضلوں دے کو بخشنا ہوواں
میں حق کر اک سوہنی ہو تواں من ضروری مرضی
دعا قبول ہوئی حق عورت صورت رنگ بدلایا
بلعم صورت غضب رب تئیں بدلیا رنگ سیاہی
من مرضی تئیں عیش کریندی دیکھ بلعم شرمائے
صورت میری عورت بدلیں ہوئے رنگ سیاہا
بلعم پئی مصیبت بچے نہ کر صبر کھلوندے
خلقت حالت دیکھ ایہ اُس دی طعن اُلاہے کری
بدل شکل مڑ عورت میری پہلے جیہی کرائی
ختم دعائیں تینے ہویاں حکمت رب خدا دے
طرفے شام شہر ایہہ دو تریں اُتھاں دین سکھاندے
مدینے تئیں نبی ہوئے تا سکھایا دین اُنہاں ہیں
فوج اسلامی مارے سنگ لُٹ نے پہنچے حاکم دھائے
مار لگڑ کے جہنم گھلے حاکم چاہڑے دار دوں
احکام توراتے دے کر جاری ہر اک شہر بازار
بچھوڑ حکم تئیں دُنیا فانی جاندے طرف بقائے

وصیت موجب حضرت یوشع کالب نبی کم کردے
یوسا دش بیٹھے کرن خلیفہ فائیول کر گئے پردے

ذکر حضرت حزقیل علیہ السلام

ذالکفل بھی نام انہاں دا رب قرآن بلایا
فرمایا کریا دچیا بندہ مخلص آیا

ہدایت اسرائیلیاں کارن پیغمبر رب بنایا
حکم جہاد حزقیل نبی نے اُنہاں کر دسنایا

خوف مرن تھیں قوم نبی دی ہر جاندی انکاری
بھیج طاعون خداوند عالم مارے ساتھ قہاری

کجھ مرے کجھ ڈر کر دوڑے کئی کوہاں پر جاندے
سُن کرک آواز گئے مر لاہڈی ہیبت کھاندے

اٹھکاں نوں ست روز لال پچھوں حزقیل نبی نے ڈٹھا
رحم آیا دل کہیا خدایا عرض کراں من چٹھا

ایہ مُردے کر زندہ مُڑ کے حکم الٰہی آیا!
نکل گھروں گئے ڈر کر موتوں کئی ہزار سنایا

فضل الٰہی پاک خداوند مُردے فیر اُٹھایا
وچہ دُنیا دے اکثر لوکاں نائیں شکر بجایا

وراثت اپنی آسبھالن گھر وچہ آ کر سارے
کجھ قبولن حکم ربانا تے کجھ حکمول ہارے

کلیم اللہ دے دین توراتوں اُنہاں مکھ بھوائے
حزقیل نبی وچہ شہر بابل دے شام ملک وچہ آئے

دُنیا فانی چھوڑ پیغمبر جنّتے طرف سدھایا
دجلہ کول فسے وچکاراں حزقیل نبی دفنایا

ذکر حضرت الیاس علیہ السلام!

الیاس نبی نام یاسین پیو دا اوہ بیٹا نیتا دا
اُوہ فنحاس بیٹی غیزار دل باپ ہارون نبی سا

قوم اپنی نوں حکم ربانا حضرت آہت سناندے
کیوں نہیں ڈردو عذاب ربے تھیں کوشش نہیں سمجھاندے

تساڈے دادے باپ تے خلقاں پیدا رب کیاں
آس خالق دی کرو عبادت جس نوں سب وڈیاں

شام ولایت اندر ایہ بت بعلبک مشہوری
انہاں ہدایت بھیجیا رب نے نبی الیاس ضروری

بادشاہ نام رجیب اُس قومیں شروع مسلماں آیا
کہیا اربیل عورت اپنی دے بت لوں اُس پوجایا

نبی ہٹاندے پوجا بعلوں مول نہ ہٹن ہٹایاں
سخت ناراضی اُنہاں پر ہو کے عرضاں رب سنایاں

قحط پیا ترین برساں ڈاہڈا ڈاہڈی سختی آئی
قوم الیاس نبی نوں کہندی اساں مصیبت پائی

حضرت کیہے ایمان لیاؤ برسن رحمت باراں
اقرار کرو توحید اللہ پر کرسی بخشش کاراں

حق باطل سچ جھوٹھ نتارن چاہو فرق کرانواں
تُسیں دُعا کرو بُت اگے ہیں رب پاک اسانواں

کون ہے بندگی لائق سمجھو سمجھ تسانوں آئے
ہو راضی من بات نبی دی بُت نوں عجز سُنائے

بُت توں ہار سنگار پہنا کر تعریف سُناندے
پیشہ ہر سانوں ہیں عرضاں کردے مُول مُراد نہ پائے

الیاس نبی نے رب اپنے تھیں منگی جدوں دعائے
وچہ درگاہ منظوری ہوئی چھم چھم بارش آئے

نصیحت مندے گمراہ زیادہ پہلے تھیں بھی ہوئے
الیاس نبی جھٹلایا اُنہاں رب عذابیں تھوئے

تنگ اُنہاں تھیں آ کر آخر دعا نبی فرمائی !
بچایا انہاں تھیں اے رب میرے اللہ دی کرائی

ہویا حکم فلانے دن توں جگہ کسے پر جانا !
جو کجھ ظاہر کرساں تیں پر ہو اسوار سدھانا

وقت مقرر حکم الاہول اُسّ مقامے آئے
قیبر دی صورت ناروں نکلی ہو اسوار سدھائے

نبی الیسع خلیفہ کر کے حضرت ہوئے غائب
سب خواہشاں تھیں پاک کرے رب کر دے سیر عجائب

فرشتیاں ساتھ کرن پروازاں چھوڑے پینے کھانے
ہو کر آدم وانگ فرشتیاں سیر زمیں اسمانے

وِیہ نعیمات جنگل دے اپر خضر نبی در ملئے
وچہ عمر توں آپس وچہ مل دے رب دے امر بجائے

بیت المقدس وچہ رمضانے مِل کر روزہ کھولن
دلی جو اُمت سرور عالم ساتھ اُنہاں دے بولن

فرمانبردار الیاس نبی پر بھیجے رب سلاماں
میکال تے میکائیل انہاں دا آکھن نام کلاماں !

ایمان والاں دا تھوڑا حالا لکھاں چھوڑ دیایاں
خاص عبادت رب دی کرکے چھپیاں تنہا وحدلایاں

ظاہر باطن ہووے صفائی جو کوئی حکم قبولے
ہر حالت ہے صابر شاکر راضی رب رسولے

عاملاں تھیں رب خاص کریندا ساتھ اپنے انعاماں
ہر عالم وچہ رتبہ ملدا نبیاں دیاں غلاماں

فانی زینت دُنیا والی نظر عشاقاں آوے
رہے خیال نہ دوزخ جنت یار جدوں گل لاوے

دُنیا تائیں عاشق سمجھن مکر دل جال لگایا
قید جسم تھیں نکل پُکارن اکو اِک خدایا

صفت عشق دی بات لمیری واگ دلیدی موڑاں
تھوڑا تھوڑا لکھاں ضرورت ساتھ طبیعت زوراں

ہونا پاک پاکاندیاں باتاں حرصوں جوڑ لکھایاں
برکت اور طفیل انہاں دے اللہ کرے صفایاں

ذکر حضرت حنظلہ علیہ السلام

حنظلہ نبی خدا دی طرفوں کرن ہدایت آئے
حکم اللہ دے اسرائیلیاں سن کر اثر نہ پائے

نبی اللہ دا دن تے راتیں بام قصر پر چڑھ کے
اللہ دی توحید سناوے اُچی اُچی کھڑ کے

نہ سودن نہ سو دن دیندے دُسن خوف رہاتا
جے نہ چھوڑ دبت پرستی قہر تساں پہ آتا

غضب الاہوں وقت دوپہرے ہو گئے نوت ہزاراں
شہر مویاں دی سن کر شاہ نوں پئیاں مرگ چاراں

بادشاہ نام طیفور اُنہاں وچہ اُس زمانے آیا
بارہ ہزار غلام اُدہاں سی لشکر بہت رکھایا

بادشاہ خوف امرن تھیں ڈر کے گھر لوہے بنوایا
اردے گردے اپنا سدے مستحکم پہرہ لایا

کہندا اس جا کوئی نہ آوے جے آوے تے مارو
رہو قائم ہتھیار پکڑ کے دلوں نہ حکم وسارو

اُس دی موتوں اک دن پہلاں موت فرشتہ آیا
دیکھ کیہا شاہ کون کوئی توں کتھوں لنگھ سدھایا

ملک الموت کہایں اُدہو حکموں مارن والا
شاہ کیہا من منت جا من اگوں کراں سنبھالا

عزرائیل گیا تے شاہ لے چوکیدار بلائے
ملک الموت کیویں لنگھ آیا دیندا سخت سزائے

پہرے دار کہن اے شاہا اساں نہ ڈیکھیا کوئی
پنچھی خوف اساں تھیں کھاندا اوہ کیسے لنگھ ڈھوئی

سوراخ دیوار لوہے دی اندر شاہ نوں نظری آیا
ملک الموت اتھوں دی آیا بند سوراخ کرایا

بے غم موتوں ہو گئے بیٹھا جاں دن ڈوہا پڑھیا
عزرائیل اُدسے جا آکے جان اُدہدی کڈھ کھڑیا

غضب زبانے دریا چشمے پانی خشک کرائے
قسم بقسم عذاب اُنہاں پر نافرمانیوں آئے

حضرت حنظلہ حکم ربے تھیں دنیا فانی چھوڑی
ورت گئی تقدیر اللہ دی ناہیں جاندی موڑی

عمالقہ شامول اسرائیلیاں انعام جیسے سن پائے
عمالقہ والے اس جگہ تھیں مغرب طرفے سدھائے

بعد الک مدت قصد کر اون اسرائیلیاں طرفے
ملک چھوڑ اون کارن لڑیئے کر دنہ جانال ہرفے

اسرائیلیاں بدبختی تھیں غفلت وقت دبایا
عمالقہ والیاں کر کے غلبہ اُنہاں زیر کرایا

دولت مال لیا لٹ اتہاں کر کے قتل ہزاراں
مغرب طرفے آئے دل اہال کر دکھوں گفتاراں

ذکر حضرت شمویل علیہ السلام

شمویل نبی وچہ اسرائیلیاں اللہ پاک کرائے
شمویل نبی نوں کہندے حضرت سردار مقرر کرنا
شمویل نبی نے کہیا توقع ہے تساں تھیں سانوں
کہن کیوں نہ حکم اللہ تھیں کرساں اسیں لڑائی
جاں رب حکم جہاد کرایا پھر گئے رہ تھوڑے
شمویل نبی نے کہیا اُنہاں نوں ہے طالوت شاہی
کہن اوہ کیوں کر اُپر اساڈے کرسکے سرداری
حضرت کہیا تساں سبھاں تھیں پسند کیتا رب اس نوں
ملک اپنا جس نوں چاہے دیوے اللہ مالک سائیں
اسرائیلی کہن طالوت تے نشان کیہا بادشاہی
برکت جس دی فتح تساں نوں ہوندی آہی پہلوں
تساڈی نافرمانی یا ردل دتا رب کفاراں
حکم رب تھیں ناگو راہیں تابوت سکینہ آیا
تابوت سکینہ کراں نیں بے ادبی لے گئے وچ کفاری
ہور روایت عاصاسی اک حکموں ملک لیا یا!
اسرائیلاں دیکھ ایہ حالت شاہ طالوت بنایا
طالوت خدا دا لشکر سجایا حکم جہاد کرایا
طالوت کیہا سب لشکر تائیں تساں اللہ آزمائے
اُس دا پانی جس نے پیتا اوہ ناہیں ہے میرا
اک چلو تہاں نوں کارن صرف اجازت ہوئی
جو کوئی رہیا حکم اللہ پر اُس تکلیف نہ پائی

نیک نصیب جنہاں دے آہے اوہ ایمان لیائے
بادشاہ دی تابع ہوکے حکم خدا تھیں لڑنا
نہ لڑدے گئے جے رب مالک بھیجیا حکم تساں نوں
اُنہاں مال اولاد گھراں تھیں کیتی اساں جدائی
حال معلوم دلاندے اللہ حکم جنہاں نے موڑے
شاہ مقرر کیتا اللہ منظور حکم تمامی!
بادشاہی حق اُس تھیں زیادہ روزی کھلی ہماری
کشائش زیادہ علم بدن وچ دتی ہے رب جس نوں
کشائش والا سب کجھ جانے سمجھ تساں نوں ناہیں
چھینا ہویا صندوق لیا وے کیہا نبی الٰہی
فیا ندیاں اقیا نوں جس وچہ تسکین جنہاں دی اہل
پاس طالوت تابوت سکینہ آوے رات اندھارول
دروازے طالوت شاہ دے حکموں ملک لیایا
شہر ویران اُنہاں دا کیتا اللہ ساتھ قہاری!
طالوت بغیر نہ ہور کسے دے اوہ سہارا آیا
جاں رب اُس داستان پڑھایا سب نے حکم بجایا
ساتھ اُس لشکر چار ہزاراں کارن لڑن سدھایا
پانی دی اک نہر تساں نوں رستے دے وچہ آئے
جو نہ پیوے اوہ ہے میرا بھانویں پیاس گھنیرا
نہر آئی جاں میوں بہتے رہیا چلو ہر کوئی
جس نفسانی خواہشوں پیتا آ بھر پیٹ گیا ئی

کجھ مرے بیمار پئے کجھ رہے نہ وچہ لڑائی
ہمراہ داؤد نبی چھ بھائی ستویں والد آدن
پتھر تن کریندے یا تاں رستے وچ پر دسادن
داؤد نبی پڑھ نام اللہ دا سنگ اوہ چکڑ لیائے
مُسلم کہن طالوت شاہ نوں جالوت دے فوج گھنیری
بعض جواناں کیہا انہاں نوں ہوون غالب تھوڑے
صابر لوکاں ساتھ ہے اللہ فکر نہ کوئی کریئے
لشکر دوویں دوہاں طرفاں تھیں لڑن مقابل ہوئے
شاہ جالوت کفار ڈٹھی جاں فوج اسلامی تھوڑی
اپنی فوج تائیں ہیں اِنکا کائی اگے آ فا
جو اس مارے اُس تھیں اپنی بیٹی عقد کراساں
ایہ کہہ کر طالوت چلا ہے خود لڑنے کارن جانواں
لباس حریر دا جب تھا توجیہے علیہا ہائیں جاساں
شاہ طالوت کیہا کس قوموں تے کی تیرا ناواں
چھ بھائی تے باپ اساڈا ساڈے لڑاں سنائے
شاہ جالوت اُس تھوں مرسی اللہ خبر بتائی
تیرے پتھر جیہے لکھیا ماہوں پکڑ لیائے
رکھ فلاخن اندر پتھر نبی داؤد چلائے
شاہ جالوت لگا اک ٹکڑا دو ٹکڑے لشکر نوں لگے
اِک سنگ متھے وچ پیشانی مرے جالوت تلیاں
مار دتا جالوت کفاری نبی داؤد الٰہی!

رہے حکم ہر تن سو تیراں [۳۱۳] گنتی غازیاں آئی
جنگ کرن نوں ساتھ کفاراں رب دا حکم بجادن
شاہ جالوت مارن کارن لے چل ساتھ بناون
لشکر شاہ جالوت کافر دے فیر مقابل آئے
جنگ اُنہاں تھیں ہو نہ سکے فوج ہے کمتی تیری
بہت جگہ پر بہتیاں اُپر حکموں رب غفور دے
رہے زندہ تاں غازی رب دے شہید نے ہو جے مریئے
کہن مومن دے اللہ مدد طاقت قدم کھلوئے
آئی شرم حیرانی ہوئی کہے اگے کر گھوڑی
شاہ طالوت کہے کوئی مومن لڑن آوے سنگ جالوت
ادھی بادشاہی دا حصہ بھی اُس نام لکھاساں
اُدوں وقت جوان اک آیا کیہا سلام سناواں
فکر نہ رکھیں حکم رب تے تھیں مار جالوت نوں آساں
کیہا جوان میں اسرائیلی نام داؤد بتاواں
شمویل نبی اک زرہ دتی ایہ جس نوں پوری آئے
داؤد نبی دے بدن مبارک زرہ اوہ پوری آئی
لوط نبی دی قومیں اُپر اللہ سنگ برسائے
پڑھ کر نام خدا دا نذ کھائے طرف جالوت چلائے
گنتی دی لکھ فوج اُس خوفوں کجھ مرے کجھ نٹھے
شکست جالوتی قومیں دتی حکموں اللہ پاکاں
بعد فتح داؤد نبی نے دھی طالوت نکاہی

داؤد نبی نوں بعد طالوت دے ملی سب شاہی
بخشی نور نبوت اُنہاں فضلوں پاک الٰہی!

ذکر نبوت حضرت داؤد علیہ السلام

یہود ابن یعقوب اولاد ول داؤد نبی سُن آئے
اتنی قوت بدن مبارک بخشی حق تعالے
الانبیاء نبی محمدؐ تائیں رب فرمایا
صاحب قوت رجوع کریندا یعنی ذکر الٰہی
بھی فرمایا حکمت دتی انصاف کرن نوں باتاں
خلقت وچہ حق حکم کراویں کہا نہ من نفسانی
آواز سُریلی پاک خداوند بخشی اُس دے تائیں
جد دا آواز تا نیہر دل پانی وگ دا اُلٹ کھلوندا
مست ہوندے سب سُن کر پنچھی کر دے گریہ زاری
میں عاجز لعل بھی اے اللہ ایویں تن مُن بُھلے
حلقہ بنھ درند چرند آئے سُن جنگل برساون
پنچھی سبز درختاں والے سُن کر ہوندے پیلے
اے پہاڑ و جانورو سب اللہ کرے خطلیے
داؤد نبی دے ہتھاں اندر موم لوہا ہو جاوے
داؤد نبی اک روز مہلے عبادت رب دی کردے
کہن بندے داؤد نبی نوں نہ اساں تھیں ڈرنا
تساں دو ہاں دا کی ہے جھگڑا پچھیا نبی الٰہی
ننانویں دُنبیاں پاس ہدے نے صرف نبی اک میری
حضرت کہیا جے تیری دُنبی زور دل پکڑ لیائے
زیادتی کردے بعض بعضاں پر اکثر شرکت والے
سمجھ لیا داؤد نبی نے رب مینوں ازمایا!

چالی برس جاں گزرے شاہی نبوت ہوئی عطائے
مقابلہ ساتھ اُنہاں دے کوئی نہ شاہ کرنے والا
داؤد اساڈے بندے تلاش کرنا یاد سنایا
ہور اک جگہ خدا فرمایا دتی قوت شاہی
ہور خلیفہ کیہا زمیں دا حکم کریں دن راتاں
خواہش نفس گمراہ کریندی راہ رب تھیں جانی
بھی کتاب زبور اُتاری اس دا حکم سنائیں
بہتر طرزاں پڑھدے بدلن جد سُن اُس روندا
کوئی خیال نہ جان جسم دا پتھر نہ ٹھہراں رہی
عشق تیرے دی اگ جلاوے نرم دل سینہ کھلے
بکری بُھلے شیراں کھانی جد دل زبور پڑھاون
کنب پہاڑ پتھر گل جاون سُن کر بلبل دسیلے
پڑھ مور چکوراں نے تسبیحاں رل زبور کتابے
زرہ بناون بھی سکھلائی لوہے جدا اوہ بناوے
توڑ دیوار بندے دو آئے دیکھ اُنہاں نوں ڈردے
اساں دوہاں دا ہے اک جھگڑا انصاف تساں اوہ کرنا
اک انہاں تھیں آکھن لگا ایہہ جو میرا بھائی
ایہہ کہندا اوہ بھی ایہہ مینوں کردا زور دلیری
نبی انصاف ترا دے چہ اپنی دُنبیاں آن ملائے
تھوڑے لوک ایماناں والے اپنا آپ سمبھالے
کر کر زاری توبہ کیتی گر سجدے وچہ آیا

بخشش منگی رب اپنے تھیں بخشیا رب فرمایا
وچہ عدالت نبی داؤد دے جھگڑا اک دن آیا
قیمت کھیت تے بکریاں دی نبی داؤد گنائی
فصل عوض دلائیاں حضرت بکریاں دہقانے
نبی سلیمان رستے دے وچہ ملے عیالی جاندا
نبی سلیمان ست برس دی عمر مبارک آہی
نبی داؤد کیہا اے بیٹا کر توں جیہڑوں کر چاہیے
ملی ہدایت ساڈی طرفوں داؤد سلیمان تائیں
عیالیاں بکریاں جو کھیتی کھا گئیاں دہقانے
دہقاناں نوں کیہا سلیمان بکریاں دودھ پیؤ
جیوں کر کھیتی پہلے ایسی ویسی جس دم ہوئی
دیکھیا انصاف داؤد نبی سنے رب دا شکر بجایا
اسرائیلیاں تھیں کجھ کُنبے دریا اُپر آئے
خرید فروخت ہفتے دے دن دُنیا کار شکاراں
نافرمانی کرنے لگے رب انہاں ازمایا!
مچھیاں ہفتے دن دریائے اُپر کنارے آکے دن
دریا کنارے نہر نکالی مچھیاں بھرے آ دن
اِک کہن کیوں کردے نصیحت ایہناں لوکاں تائیں
اُوہ کہندے الزام اُتاراں حکم تساڈے رَبّوں
سمجھایاں نہ سمجھے جس ویلے پاک اللہ فرمایا
پکڑ لیا پھر اُوہ گنہگاراں دتیاں سخت سزائیں
نافرماناں نافرمانی بدلے ہوندے بندر
عمر اخیر داؤد نبی دیوں ملک صندوق لیایا

پاس اساڈے رُتبہ اُس دا خوف ملکاں نا آیا!
اک کہے اس بکریاں تھیں میرا کھیت چرایا
ودھ گئی قیمت فصل والے دی پھر ایہہ بات سُنائی
گریہ زار عیالی کردا مُڑیا اپنے خانے
حضرت پچھیا کیا حقیقت عیالی آکھ سناندا
مُڑ عیالاں پدر ولوں ندا انصاف کیتا ایہ ناہی
میں دیکھاں انصاف تیرے نوں جو دل وچہ بتائیے
تناں دے کھیتی بکریاں وچہ کیہا خداوند سائیں
سلیمان تائیں انصاف سکھایا کیہا رب رحمانے
عیالی محنت فصل کرداں پالی محنت دے تُو
بکریاں مُڑ دیہو عیالی عذر نہ کریو کوئی
نبی سلیمان تھیں ہر کاروں فہر صلاح پچھایا
اُوتھے رہنے کارن اُنہاں آ مکان بنائے
منع اُنہاں نوں وچہ شریعت ایہو جیہاں کارسل
بجھ بستی دیاں لوکاں تائیں اللہ نے فرمایا
ہفتے باجھوں ہور دناں نوں چھڈ ڈوگھے پانی جاون
دن ہفتے اُوہ جال لگاون پکڑ اتوار لیاوندن
ہلاک اُنہاں رب کرنا چاہے یا دے سخت سزائیں
شاید کہے اساڈے لگ کے بخشن ایس سببوں
بچایا اُنہاں جو منع کریندے بُرے کموں بتلایا
رقص لگے جاں ہر بُریائیوں حکم کیتا رب سائیں
تن دن زندہ رہ کر مر گئے حکم رب تے تھیں اندر
کیہا فرشتے بیٹیاں پچھیں کی اس اندر آیا

تیر آتخت شاہی تیں پچھوں جو دسے سو پاوے
ولی عہد تے نبی ہووے گا حکم خدا دا آیا
کیہا نبی سلیمان آیا حکم ہووے بتلانواں
نبی سلیمان کیہا صندوقے چیزاں تن رکھایاں
نبی داؤد صندوق کھلا کر نظر اودھے وچ پائی
معجزات ایہ چیزاں تنے جبرائیل بتا دے
اس چابک جو مالک ہوسی حفاظت اس دی کرسی
جبرائیل داؤد نبی نوں کیہا پچھ فرزنداں
جو کجھ لکھیا خط دے اندر بابجھ نبی سلیمانے
نبی سلیمان کیہا خط وچ چیزاں پنج لکھایاں
فیر کیہا داؤد نبی نے بات صحیح بتلائی
کیہا ایمان محبت دل وچ اکھیں شرم سمائی
ہور روایت وچ تفسیراں میوں نظری آئی
بیٹیاں تیریاں تھیں ایہ مسلے جو کوئی حل کرائے
بیٹھے سب دربار بلا کر نبی سوال پچھائے
سب چیزاں تھیں چیز جو مٹھے اس دا نام بتاؤ
کون دو چیزاں نہ موافق کون جو دو ڈراون
کس برے دا آخر مندا بہت محبت کس دی
بابجھ حضرت سلیمان کوئی نہ کجھ جواب سنائے
سب چیزاں تھیں بہت ہے بہترے سلیمان نبی فرمایا
روح ثبت دو نہاں بہت محبت مردہ بدن ڈراناں
آپس اندر نہ موافق دن تے رات پچھاناں
وقت غصے تھیں جو کم ہوندا برا آخیر اودے دا

ہے کیا چیز صندوقے اندر بیٹیاں نبی پچھو
بابجھ سلیمان نبی اللہ دے راز صندوق نہ
نبی داؤد کیہا کر ظاہر بیٹیا آکھ سنانوا
اک انگوٹھی تے خط چابک حکم رب تے تھیں آیا
نبی سلیمان کیہا جو اودھ ودھ گھٹ چیز نہ کا
ایہ انگوٹھی جس دی انگل جو منگے سو پاوے
صاحب چابک تھیں جو باغی جسم اودے پوورے
کی خط اندر لکھیا ہویا نبی پچھے دل بنداں
سوچ رہے نہ خط دے حلے بن عقلمندا
عقل حیا محبت طاقت ایمان بول سنایا
مقام قرار انہاں چیزاں دا بدن اندر کس جا
قوت ہڈیاں اندر رہندی سر وچ عقل دکھا
حکم داؤد نبی نوں آیا اوہ بھی لکھاں بھا
تخت تیرے دا اوہو وارث پاک اللہ فرما
ایہ مسلے جو رب لکھائے دیہو جواب کیا
تے سب چیزاں دور کچہری اتے اوہ بھی بول سنا
دو چیزاں جو قائم دسن دو دشمن فرما د
سارے لکھو جواب علیحدہ سمجھ آوے ایہ بھید
اجازت ساتھ داؤد نبی نوں انہاں جواب بتا
سب تھیں دور عمر جو گزری وقت نہیں ہتھ آ
زمین اسمان حکم تھیں قائم قیامت تیک رکھانا
جیون مرن آپس وچ دشمن اخیر صبر تھیں پانا
رب دے لکھے جواب مطابق ہے سی سخن نبی

درباری سرداراں کیہا ایہ لائق سرتاجاں ۔ سب شہزادیاں تھیں ایہ عاقل تخت بہاوس اجہاں
داؤد نبی سلیمان نبی نوں اُپر تخت بٹھایا! ۔ آپ عبادت رب دی اندر بے حد شکر بجایا
کجھ دن پچھوں حکم الاہوں موت نبی نوں آئی ۔ دو رکعت نماز پڑھن دی نہ اجازت پائی

ذکر حضرت لقمان کا بیٹے کو نصیحت کرنا

نبی داؤد نبوت اُتری جاں ہویاں ترییہ سالاں ۔ حکمت علم دتا لقمانے کر رب فضل کمالاں
لقمان حکیمیں حکمت علموں نبی داؤد الٰہی! ۔ فائیدے بہت اُٹھائے اُنہاں وچ اپنی بادشاہی
حضرت لقمان حبشی قوموں ہونٹھ موٹے رنگ کالا ۔ ایہہ غلام نوں بہ دسے آہے وچ کتاب حوالا
غلام دُو جا اک نوں بہ داسی چیز چُرا اُس کھادی ۔ نوں بہ شکوں کہے تساں تھیں کون چوری داعادی
لقمان کیہا اساں دوہاں نوں تسے کرائی جائے ۔ پانی گرم پلائے آقا چیز اُوہ باہر آئے
نوں بہ تے لقمان کرائی نکلی چیز نہ کائی! ۔ غلام دوجے پھیر تے کرائی نکلی چیز چُرائی
لقمان حکیم دی حکمت نوں بہ دیکھ خوشی وچ آیا ۔ کہندا لے لقمان میں تینوں جا آزاد کرایا
بعد آزاد ہووندے اُنہاں ملک پیغام لیایا ۔ کیہا خلیفہ ہو توں حضرت لقمان جواب سنایا
خلافت مینوں تھیں نہ ہو سکے جے انصاف نہ ہویا ۔ شرمندہ ہو ساں پاک خدا تھیں جس ایہ پاس کھلویا
بات حضرت دی خوف درد دی فرشتہ سُن مُڑ آیا ۔ سینہ کھولیا تا رب عالم حکمت علم سکھایا!
حضرت دا اک چھوٹا بیٹا کہے تجارت جانواں ۔ حضرت کیہا عمل کریں توں جو میں بات بتانواں
اللہ تعالیٰ واحد جانیں کریں شریک نہ کوئی ۔ نامیں شک شریک بنایاں بے انصافی ہوئی
قائم کریں نماز تے کر نیاں حمداں باجھ شماروں ۔ ساتھ بھلائی حکم کریں توں نفس روکیں بد کاروں
جو کوئی چیز پہنچے رب طرفوں بیٹا صبر کرانویں ۔ معمولی کار نہ جانیں اس نوں کار بڑی دل لانویں
سختی نرمی صحت بیماری تنگی تے خوشحالاں ۔ سچائی لئے پڑھیئے دیو جیہہ رکھیں صبر کمالاں
فخر حسد تھیں منہ نوں موڑیں خلقت خُلق کمانویں ۔ اُپر زمیں چل نیویں گردن عجز دل قدم ٹکانویں
جاہل طریقے چھوڑ تمامی دل تھیں خودی گوائیں ۔ متکبراں رب کرے نہ دوست بھاجھیاں طعام کھلانویں
نہ جلدی نہ بہت آہستہ چلیں چال میانی ۔ ہر دم خوف الٰہی رکھیں ہو اک حکم پچھانی

نرم زبانوں شیریں بولیں ہر کسے دے دل بھاویں
آواز گدھے دی سخت بیہودہ بول کیہا لقمانے
ہے حضرت لقمان حکیموں ایہ نصیحت یاتاں
فحش کلام آواز خشک تھیں روک زبان ہٹانویں
ہے ایہ حکم قرآنی سارے سُنوں بیو سیانے
خداوند عالم پاک نبی نوں بھیجیاں غیب غاتاں

ذکر حضرت سلیمان علیہ السلام

وراثت شاہی بعد داؤد دے ہتھ سلیمان آئی
کیہا سلیمان لوکو سانوں ہر اک جانور داندی
جتھاں شیشاں دی دنیا اندر اساں ضرورت آئی
ہزاراں منّاں لیا کر ریشم اک بساط بنائی
کرسیاں گردے کئی ہزاراں جنّاں تے انساناں
سمیت بساط تمامی چیزاں تخت ہوا اڑائے
تخت اُپر ہر جنس پرندے اڑدے ساتھ ہوائے
تا جے چشمہ گھاہ وگایا اس کارن اسباب باری
زمین اندر مدفون خزانے کرن آواز بتاؤ
جواہر موتی جمن نکالن لا غوطے دریاؤں
بادشاہ اتنے اعلیٰ ہو کر خود زنبیل بناون
جا کر بیت مقدس شاہیں ساتھ فقیراں کھاون
اک دن تخت سلیمان تائیں ہوا اُڑائی جاوے
ملا کیڑے شاہ کیڑا اکھندا چھپیو گھر وچہ سارے
تساں کیڑے کچلے جاون والی اُنہاں خبر نہ ہووے
پاس ہوا شاہ کیڑے تائیں نبی سلیمان نے پچھے
ڈل ہیا تیرے پر ظلم کندہ تے جو لشکر میرا!
شاہ کیڑے نوں پچھیا حضرت کتنا لشکر تیرا
عالیشان پیغمبر ہوئے تے وڈی بادشاہی
اللہ پاک سکھائی بولی مادی اتے نر اندی
دیوے دتیاں سبھے تائیں میرے پاک الٰہی
کوہ اک لمبی کوہ اک چوڑی ہیٹھاں تخت بچھائی
وزرا امرا جتھاں نوں ملیاں ہین طرباں شاناں
اک مہینے دی راہ اک دن اندر سیر کرائے
پیراں اُپر دھوپ جھلن عروج کرن تخت بہائے
قسم قسم بناون برتن جن نا تخت بھاری
عالیا حضرت جیوں حکم ہے دا سانوں عروج کراؤ
مکان بناون شوقت رکھاون بھلے کیہڑیاں دل
پیس جوا اندا آٹا ماردی آپ پکا کر کھاون
روزہ کھولن ہونہوں بولن رب شکر مناون
رہائش کیڑیاں ندی سیدا تے تخت نبی دا آئے
کچلے پیراں ہیٹھ سلیمان تے اُس لشکر بھارے
بات کیڑے دی سُن کر حضرت اُتھے اٹک کھلوتے
کیڑیاں کیہا سلیمانی لشکر آئے چھپیو کجھ!
کیڑے کیہا حق کہن دا ظلم نہ ڈٹھا تیرا!
چالیس ہزار نقیب بنایا اگوں کرے نکھیڑا

چودے چالیس ہزاراں زیر نقیب اک اگے
چھپیا کارد قدیم اساڈی شاہ کیڑے نے کیہا
خوشی رعایا خوشی مینوں ہے سُن توں نبی الٰہی
اک کیڑا اُمر جاوے اوتھوں جلک اُس گھر پہنچاؤں
کیہا اُساں نے رب دے تائیں دیہہ منوں اُوہ شاہی
کُل دُنیا دی شاہی تیری تیں اللہ بتلائی !
ہے مہا وچہ قبضے تیرے سمجھیں رب کرائی
معنے نام سلیمان زندگی دُنیا والی آئی
نبی سلیمان سُن کیڑے تھیں کردے گریہ زاری
پیے سجدے پھر کیہا خدایا سب تینوں وڈیایاں
نور ہدایت بخش دے توں حکموں عمل کراواں
میرے تے ماں باپ میرے تے فضل تیرے نے بھارے
مہربانی کر بخشیں مینوں نیکاں ساتھ ملائیں
سلیمان نبی اک روز تخت پر کردے سیر ہوائے
پہنچدا اُہدے وچہ گرمی سورج کردے جاون سائے
کیہا سخت عذاب کراں میں تینے جدا اُسنوں ٹوٹاں
تھوڑی دیر وِل ہُدہُد آیا عرض سلام سنایا
کیہا ہُدہُد خبر اک جیہڑے شہر سبا وِل لیایا
کی توں خبر لیایا ہُدہُد ہیں حضرت فرمایا
اُس مینوں میں اُسنوں پچھے اکو بھید حوالے
پھر اُس ہُدہُد شہر سبا دا مینوں حال سنایا
ہے اک تخت عظیم جہدے پر بیٹھی حکم چلاوے
لعل زمرد سُرخ یاقوت جڑیا سونے چاندی

نبی سلیمان کیہا کیوں لکیو ظاہر باہر ہو گئے
باجھ خداوند ہور نہ جانے ساڈا راز اجیہا
غم رعایا غمی مینوں ہے خیر اُنہاں دی چاہی
عقل دتی رب میرے مینوں میں تدبیرات چھپاؤں
جیہڑیں بعد نہ ملے کسے نوں توں تو حسد رکھائی
انگوٹھی تیری دے نگینے نہیں برابر آئی !
وانگ ہوا اُڈ جاسی شاہی بعد مرن فرمائی
کریں بھروسہ نہ دل لاویں موت قریب سنائی
تے فرمایا توں ہیں دانا سچ کہی گل ساری
قدرت بے انداز تیری ہے کسے نہ سمجھاں آیاں
نظر رحم دی بدلیں ناہیں تیرا شکر بجاواں
ظاہر باطن جنہاں ذریعے ملے خزانے سارے
ہر دم راضی رہیں میرے پر لے پیر رب سائیں
بساط اُپر سب جن انس بن اپنے ساتھ بٹھائے
ماری نظر اُنہاں دل حضرت ہُدہُد نظر نہ آئے
یا کوئی خاص دلیل جاوندی پتہ دیوے کے تھڑا ول
نبی سلیمان کیہا کتھے گیا سیں ہُن آیا !!
جیہڑا اُس دانے اگے حضرت پتہ تساں نے پایا
ہُدہُد کہندا اس شہر سبا دا ہُدہُد نظری آیا
حال تساڈا سُن اُوہ ہُدہُد کردا خوشی کمائے
بلقیس شہزادی والا کہندا راج اُدتھائیں آیا
تریہ گز لمبا تریہ گز چوڑا اہر مُرصع پاوے
شہزادی تے قوم اُسدی اے سورج نوں پوجاندی

اُس ہُدہُد تھیں میں سُن حضرت دیکھ آیا خود اکھاں
ہُدہُد بات کہی شہزادی تخت شہر دی ساری
دیکھاں سچا ہیں یا جھوٹھا لے خط میرا جا فوریں
لکھ خط حضرت مُہر لگا کے ہُدہُد نوں پکڑ ایا!
خلوت گاہ وچ کھڑکی رستے ہُدہُد اندر جاندا
ہُدہُد چھپ کے نکلیا اُوتھوں پتہ کسے نہ پایا
خط پڑھ لیائی وچ دربارے کہے امیر وزیراں
ایہ خط نبی سلیماں طرفوں عزت والا آیا
مہربان جو رحم کنندہ لکھاں بعد تسانوں
پھر بلقیس کہیا سردارو جواب دیو کم ساڈے
کہیا انہاں نے زوردار اساں جنگ بہادر اسیں
بلقیس کہیا بادشاہ جس ویلے وڑن کسے وچ بستی!
ایسے طرح کریسن اس نوں ایہہ جو ملک اساڈا
یعنی جے پیغمبر رب دا اساں نہ اُس تھیں لڑنا
امیر وزیراں کہیا شہزادی کریں جو تیری مرضی
تے سمجھاندی ہے پیغمبر پیش خلق تھیں آسی
بن سوراخوں گوہر اُمتی دتا دھاگا پاوے
پوشاک اکو جیہی تے صورت اِکو غلام کنیزاں گھلے
تے اک شیشی خالی بھیجی کہنا پانیوں بھر دے
بنے گھوڑیاں دے جو چھڈے بھیجے نال مدیناں
پھر کہیا ہُن جاؤ تسیں جلدی خبر لیاؤ
ایلچی ٹُریا شہر سبا تھیں طرف نبی خدائی!
ہُدہُد تھیں بھی پہلاں تد کہیا آئے پردے

ہزار ہا ساں سردار لگے اِک گنج اگے اک لکھاں
سورج پوجن دی گل سن کے کہیا نبی غفاری
اُس اگے رکھ پچھے ہٹ کے پتہ جواب لیاویں
ہُدہُد خط وچ چنج پکڑ کے شہر سبا وچ آیا
خواب اندر بلقیس شہزادی چھاتی خط رکھاندا
خوابوں اُٹھ شہزادی دیکھے ایہ خط کتھوں آیا
اُٹھ خوابوں ہن ایہ خط ڈٹھا پڑھو کرو تدبیراں
جس وچ لکھیا نام اللہ رحیم ہے خط شروع کرایا
مقابل میرے زور نہ کریو مسلم ہو سانوں
مقرر کراں نہیں کم کوئی پچھے بناں تساڈے
کم تیرے دی تیں مختاری کراں جو کہو تسیں!
برباد کرن تے وسدیاں تائیں کر دیندے پستی
تحفے بھیج انہاں ازماواں ودھے نہ مول لگادا
تے نہ اُس نے لیتے تحفے غرض مسلماں کرنا
تاں پھر اُوہ سوغاتاں بھیجے ایلچی نوں دے عرضی
تے جے ہویا شاہ دنیا دا تحفے ہر مول چا سی
بہت آداب بجا لیا تاں شہزادی سمجھاوے
کہنا عورت مرد لکھیڑے جو انہاں وچ رلتے
نہ زمیں دے پانیوں بھرنی تے نہ مینہ جو ورھدے
چالاک متھے دیہہ چھانٹا اسانوں کریئے دیکھ یقیناں
دربار تسہاڈے دے نذرانے کہے جو آن بتاؤ
ہُدہُد اگلواندی آکے ساری بات سنائی
سونے چاندیوں ست اِتاں تے زر نوں تل پچھے

شہزادی نے کئی قسم دے تساں بھیجے نذرانے
نبی سلیماں اگے اُس نے تحفے آن رکھائے
بہتر اس تھیں رب دتا مینوں واپس لیکر جاؤ
ایہہ جو ہین غلام کنیزاں سب دے ہتھ دھلاؤ
انگلیاں ہتھ اندر باہر دھووے سر دیکھانے
کیڑے پاسوں موتی تُھڑے اندر چھید کرایا
جنہاں جلدی کھاون کارن اپنا مُنہ بڑھایا
پھر فرمایا نبی سلیماں گھوڑے خوب دوڑاؤ
سوال شہزادی دے کر پورے نبی سلیماں کیہا
ایلچی پاس شہزادی آ کر گزریا حال سنایا!
سلیمان نبی دا حکم بجایا کیتی سفر تیاری
نبی سلیماں طرف ٹُر پئی جس دم شہر سباؤں
بلقیس شہزادی دے آوندی خبر دیواں جاں پائی
تاں عقل نہیں شہزادی دیواں اک کہہ سنایا
مچھیاں تے مُرغابیاں تیرن شیشیوں چھت بنوائے
نبی سلیماں وچہ دربار دے پھیر کیہا اُمراؤ
سُن اک جن کیہا میں ادھے دن تک تخت لیاواں
ہور کیہا اک سُن کر اُس تھیں عمل کتاباں جس دا
آصف بیٹا برخیا دا اوہ کہن وزیر نبی دا
اُمت نبی سلیماں دی جاں ولی ایہہ شان رکھائی
پڑھدیاں خطبہ مسجد جامع حضرت عمر بتادن
عمر ولی دا رقعہ تک کے دریا ٹھاٹھیں آئے
نور عمر دیاں اکھاں والا سورج اک دن تکیا!

ایلچی کئی دن پچھوں آیا وچہ دربار شہانے
مالوں ودھ دیہ مینوں دیکھ حضرت فرمائے
ایلچی کیہا سوال شہزادی اساں جواب بتاؤ
ہتھ ہتھیلی جو کوئی دھووے عورت سمجھاں ماؤ
نبی سلیماں اس تدبیروں غلام کنیز سیانے
بیچے گھوڑے گھوڑیاں اگے دانہ گھاس رکھایا
ایہا سُست چالاک دو جنے حضرت نے فرمایا
پسینہ گھوڑیاں تھیں جو نکلے قسمتی مشک بھراؤ
خلعت دیہو تحفے موڑے جاؤ عذر نہ رہیا
سُن بلقیس کیہا اُمراؤ میں جانواں فرمایا!
رکھ گھر تخت لگا کر جندرہ کیہا رکھو ہشیاری
نبی سلیماں اوسی ویلے پائی خبر ہواؤں!
کہن نبی نوں بنھ لیاں پر جیت شہزادی آئی
سُن باتاں وچہ رستے اُس دے حوض نبی بنوایا
لنگھے جاں شہزادی اتھوں ہو دے تخت لسائے
بلقیس آون تھیں پہلاں اُس دا کوئی تخت لیاؤ
اس کم اُپر زور آور میں لیایا پُر امن دکھاواں
کہندا اکھ جھمکن تھیں پہلاں تخت لیاواں اُس دا
اللہ ذکر قرآن وچہ کیتا جس دا نیک عقیدا
ولی جو پاک محمد اُمت شان انداز کیائی
فوج لڑے کئی کوہاں اُپر اتھوں ہی سمجھاون
جو لگے نہ پڑھدا ایہی پا جھول خون کرلئے
وچہ اسمان گیا چھپ فوراً ہرگز جھل نہ سکیا

کراں بیان کرامت ولیاں نے گل ٹھدی چلی ندی — شروع والی گل الکن ہا سدل جوش طبیعت کھاندی

جس نے نور محمدی تکیا خود نہ خود نوں پاندا — بلال زمیں پر ٹرن لگے دا کھڑک اسمانی جاندا

آپ معشوق تے آپے عاشق آپ آپے دل تکے — نور اگا پر راہبر باجھوں بات ایہ سمجھ نہ سکے

جاون آون عاصف دا پھر پتہ کسے نہ پایا! — بلقیسی تخت سلیماں اگے کہندیاں سار رکھایا

جھمکدیاں اکھ نبی سلیماں لگے تخت دسایا — هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّی موہنوں بول سنایا!

کیہا رب میرا ازماوے مینوں ایسی کار دل — بے حد شکر خدایا تیرا اس نعمت دے پار دل

تبدیل کر دکھو جیہڑاں تختوں بلقیس آون تقیں اگے — نبی سلیماں کہن ازماواں پتہ لگے نہ لگے

کارگزار نبی دے حکموں پٹ جواہر جڑ دے — سرخ سبز تے چٹے کالے ہیٹھاں اپر کر دے

پانیاں توں پھر شہزادی پہنچی حوض کنارے — سمجھ پانی چھت شیشے دینوں ڈلے چھال گزارے

ایہ پانی سلوار ٹنگے تقیں تاں پھر اپر چائی — دیکھیا نبی سلیماں جی نے پنڈلی حجت نہ کائی

حضرت کہیا فرش شیشے دا پانی ہے ایہہ ناہی — وجہ تفسیر ڈٹھا ایہہ لکھیا حجت پنڈلی پر آہی

دوا نورہ تجویز کیتی پھر حجت پنڈلی دی کارن — کئیاں نقل روایتاں دونویں مترجم لوک وچارن

پاس حضرت سلیماں نبی دے بلقیس شہزادی آئی — پچھیا تخت تیرا ہے ایسا نظر شہزادی پائی

سمجھے جھوٹھ دیواندا حضرت پاس شہزادی آئی — پچھیا تخت تیرا ہے ایسا نظر شہزادی پائی

کہندی ہے ایہہ اوہو گویا مینوں معلم اگے — ہو مسلم میں خدمت آئی تیے اصل دے لگے

حضرت سمجھے بے سمجھ نہ خوب اس نوں ازمایا — کہے شہزادی بفضل خدا کر علم میرے دل پایا

فیر کہے بلقیس شہزادی ہبے پاک خدایا — ظلم کیتا میں جان اپنی پر جو سورج پوجایا

مطیع ہوئی میں نبی سلیماں کارن اللہ تعالیٰ — جو پالے کل عالم تائیں ہر اک دا رکھوالا

بلقیس شہزادی ہو مسلماں رحمت بخشش پائی — شوقوں رب دی کرے عبادت نکاح نبی دے آئی

ل تفسیر میں لکھا ہے کہ حضرت سلیمان اپنے دیوانخانے میں بیٹھے تھے اس میں شیشے کا فرش تھا بلقیس کو پانی دکھائی دیتا تو اس نے اپنی پنڈلی کھولی تو حضرت فرمانے لگے شیشے کا فرش ہے پانی نہیں پس اس کی عقل کا قصور اور اس کی عقل کا کمال معلوم ہوا اور جو دیووں کی بابت سنا تھا اس کی پنڈلی پر بال ہیں بکریوں کی طرح معلوم ہوا صحیح ہے دوا تجویز کی جس کو نورہ بولتے ہیں اسی کا تھا یہاں اختلاف روایت معلوم ہوا ہے کہ بلقیس کی ساق پر بال تھے یا نہ مترجم نے دونوں روایتوں کو نقل کیا ہے ۱۲ مترجم

وچہ دمشقے نبی سلیمان کفاراں کرن لڑائی
لیائے گھوڑے پاس نبی دے دہندیاں عصر لنگھائی
نبی سلیمان گھوڑیاں دے پھر پاؤں گردن کٹے
پے سجدے پھر کیہا خدایا وقت گیا مڑ آئے
نبی سلیمان نوں آزمایا اللہ نے فرمایا
رجوع ہویا پھر نبی سلیمان پاک خداوند طرفے
انگوٹھی نبی سلیمان اکدن لونڈی نوں پکڑائی
قضا حاجت نوں باہر جاون حکمت رب دی ہوئی
اس خادم تھیں لے انگوٹھی بیٹھ تخت پر جاندا
قضا حاجت تھیں فارغ ہو کر نبی سلیمان آئے
انگوٹھی والا لے انگوٹھی چلا گیا دربار دے
گئے کچہری نبی سلیمان نظر تخت پر ماری
نبی سلیمان کہن بہتیرا ایں سلیمان آیا
بیت المقدس جا کر حضرت تن دن کردے زاری
نبی سلیمان کہن کسے جا محنت کجھ کراؤ!
حال نبی پر بات نبی پر نہ کوئی غور کراندا!
چھوڑ شہر دریا پر جا کر ماہی گیراں تائیں
ساتھ رکھایا ماہی گیراں دو مچھی پکڑا دن
اس حالت بھی نبی سلیمان نہیں اکیلے کھاون
دلے ریاضت رات عبادت پڑھدے استغفاراں
دیو صخرہ دا راز پوشیدہ سمجھ لیا ہوشیاراں
معلوم ہویا ایہہ ہور کوئی ہے اس دا برا عقیدہ
جا ایہہ حال تحقیق کرایا بیبیاں خبر پچھائی

گھوڑے ملے انہاں نوں اوتھوں قسم جنہاں دریائی
حضرت کیہا ال محبتوں رب دی یاد بھلائی
نماز گئی بھل شوق انہاں وچہ کر ذبح پھر ہٹے
سورج رب عصر پر کیتا نبی نماز پڑھائے
دھڑ اک آصف دی کرسی رکھیا ذکر قرآنے آیا
ہویا قریب کیہا رب سائیں پڑھ عجز بیدستے حرفے
بسم اللہ وچہ لکھیا اسدے ادب رکھن ہر جائی
دیو اک بنیا شکل نبی دی نہیں پچھانے کوئی
جیوں مرضی اس دیو صخرہ دی اپنا حکم چلاندا
انگوٹھی طلب گولی تھیں کردے اوہ جواب سنائے
کون کوئی ایہہ تاں پھر گولی لے گئی وچہ وچالے
ہر کوئی تابع صخرہ دے وچہ کردیہا سرداری
نہ پچھانے نہ کوئی منے حکمت پاک الاہا
بھکھ ستائے عاجز آئے ڈاڈی نبی لاچاری
اس مزدوری تھیں دے اجرت کھا مچھ کھلاؤ
اک گھڑی وچہ لا رب تختوں عاجز کر دکھلاندا
کہن تساں سنگ کامے اساں کھانا دیہو اسائیں
دو مچھیاں نت دین نبی نوں چالی روز دیہاڑن
دے حصہ مسکین یتیماں رب دا شکر بجاون
ہن صخرہ اوساں حالا کیا کریندا کاراں
آصف ولی وزیر نبی دا اکدن کہندا یاراں
سلیماں نبی دیاں حرماں پاسوں لیساں پتہ نبی دا
کیہلا نہاں دن گئی ہوسن نہیں زیارت پائی

آصف دلی کہے علماں نوں تورات زبور پڑھاؤ
ٹھہر نہ سکسی دیو تخت پر عمل سبھے اڑ ماؤ!

عامل عامل نوں کتاباں لگے کھول پڑھاون
کھا لرزہ دیو صخرہ نٹھا خوف لگا سو آون

انگوٹھی نبی سلیمان والی سٹ گیا دریائے
حکم ربے کتھیں مندی تائیں اک مچھی منہ پائے

حکمت رب دی نبی سلیمان اوہ مچھی ہتھ آئی
اس مندی دی برکت پاوں مچھی عظمت پائی

کھاون کارن پیٹ مچھی دا حضرت جدوں چرائے
مندی وچوں نکلی ستے رب نے بخت جگائے

تخت ہوانے حاضر کیتا نبی سلیماں اگے
جیاں نوں ناں تے سایہ کیتا چڑھ حضرت گھر وگے

نذر گزارن آ ملازم جیاں دریاوے آئے
کردے خوشیاں دیکھ نبی نوں عاشق ہجر جلائے

پکڑ لیاؤ دیو صخرہ نوں نبی سلیماں بولے
ڈھونڈن کارن پری عفریتاں اڈنے کارن کھولے

صخرہ تائیں کرن دوانے نبی سلیماں موئے
سن کر صخرہ اوسے ویلے چھپیا ظاہر ہوئے

پکڑ دیواں نے قابو کیتا وچ دربار لیائے
نبی سلیماں اس دے تائیں وچ شکنجے پائے

رہسے قیامت تیک شکنجے نافرمان نبی دا
چند دن خوشیوں غمی ہمیشہ جنہاں برا عقیدا

شیش محل وچ اکدن حضرت عاصے بھار کھلوتے
حکم ربے کتھیں حاضر ہوئے اوتھے ملک الموتے

نبی سلیمان دیکھ کیہا اس کرن زیادت آیا
یا توں قبض کریں روح میری ملک الموت سنایا

آیا جان نکالن تیری مینوں حکم الہٰی!
بہت اچھا کہہ نبی اجازت پانی پیون چاہی

کیہا فرشتے حکم نہ مینوں مہلت دیاں نہ ساعت
ایہہ کہہ جان نکالی اوویں کھڑے سین جس حالت

یا ہجوں جان وجود مبارک سال رہیا اس حالے
بعد اس کتھیں گھن کھا گیا عاصا جسم گیا کرنالے

افسوس کرن جن پتہ نہ لگا سال رہے کم کردے
بیت المقدس ہوئی مکمل رب دے ساتھ امر دے

مختصر حالا نبی سلیماں لکھیا قصص الانبیائیں
ذکر تمامی کتب اسلاموں ڈھونڈ ہ لکھاں کتھی جائیں

ذکر حضرت عزیر علیہ السلام

بادشاہ کافر بخت نصر اک وڈا ظالم آیا!
اسرائیلیاں تے آ غالب شہر ویران کرایا

مار بندے اس نندیاں تائیں بندی وچ پوایا
طرح طرح دیاں دے تکلیفاں بہوا خون بہایا

عزیر نبی وچ قیدیاں پکڑے جدوں رہا ہو آئے
میوے دار درخت نبی نوں بیڑے شہر وسائے

حضرت نوں کھادے کجھ میوے تے کجھ جمع رکھائے
دیکھ شہر دیاں ڈھٹھے مکاناں نبی عزیر سنایا
کر افسوس ہوئے متعجب منہ تھیں سخن سنایا
حکم اللہ تھیں اوسے ویلے موت نبی نوں آئی
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
اک دن یا دن تھیں کجھ تھوڑا اسن جبریل سنایا
نہ او خشک ہویا نہ سڑیا دیکھ گدھا اسواری
نبی عزیر گدھے دی طرفے جاں پھر نظر کرائی
جسم گدھے وچ پاک خداوند جان دوبارہ پائی
چڑھ کر نبی عزیر اس اُتے طرف شہر دی جاندا
عمر جوانی حضرت والی کوئی کیا پچھانے
کتب اسلامی بخت نصر جو اندر اگ جلایاں
نبی عزیر تورات انہاں نوں فیر درست کرائی
عزیر نبی ہو ظاہر ہونہوں حرف زبانی پڑھدا

گدھا سواری دا اینھ دیکھے میوے ساتھ ٹنگائے
کدے ایہہ وسدا شہر ڈھٹھا سی جو ویران دسایا
فیر آباد ہووے ایہہ کیوں کر میرے پاک خدایا
اک سو سال پچھوں پھر اللہ جان جسم وچہ پائی
کتنی دیر رہیوں اس جائی نبی عزیر بتایا
توں سو برس رہیوں ات نبیا کھانا دیکھ ٹنگایا
خلق کا دن تیں کراں نمونہ کیہا رب غفاری
جان بغیر دل پنجر ہڈیاں دیکھ حیرانی آئی!
زبان اپنی وچہ الحمد گدھے تے ربدی حمد پڑھائی
اجڑیا ہویا شہر آباد دلق ڈھٹھا نبی دساندا
فرزند نبی دے بڈھے ہوئے جہڑے سان نیانے
وچہ شکوک پیٹے سن مسلم نہ آ ایتاں ہتھ آیاں
تد دل یقین کیتا سب خلقت نبی عزیر ایہا ای
ہیں جاناں رب قادر سب تے جو چاہے سو کردا

ذکر حضرت زکریا علیہ السلام کا

پاک محمد تائیں اللہ وچہ قرآن سنایا
اپنے بندے زکریا اُتے دعا جدوں اس کیتی
کمزور دی پکڑی میریاں ہڈیاں چٹے ہو گئے وال
میرے مرئیں پچھوں مینوں ڈر کنبے دا ماڑے
بھیس بیٹا میرے تائیں وارث ہووے میرا
دعا قبول کیتی پھر اللہ حضرت نوں فرمایا
ہے اس یحییٰ نام بنانواں نام کسے نہ اگے

رب تیرے دی رحمت دا ہے ایہہ جو ذکر بتایا
دل اپنے وچہ کیہا اللہ بہت عمر میں بیتی
منگ تیرے تھیں رہیا نہ خالی کسے اگے وچہ حال
عورت میری بانجھ خدایا تے ہے بڈھے والے
وارث اسرائیلیاں دا کر اس تے فضل دھیرا
خوش خبریاں زکریا تینوں لڑکا دیاں سنایا
پہلاں اس تھیں کسے رکھایا ہے گا سی وچہ جگے

حضرت زکریا کیہا اے رب کیوں کر بیٹا ہووے
جبرائیل کیہا رب تیرے سبھے القویں فرمایا
نوں کجھ چیز نہیں سال پہلے سن حضرت نے کیہا
نشانی تیری رب فرمایا بات نہیں کر سکیں
تن دن راتاں بول سکیا زکریا نبی ربانا
حضرت یحییٰ چھوٹی عمرے بانا فقر پہنایا
عمر مبارک ست برس وچ ہانی لڑکے کہندے
یحییٰ نبی کیہا وچ دنیا کھیلن ہیں آئے
وچ محبت پاک لئے بیدی کردے رہندے زاری
اے میرے رب زاری اسدی کرسے بے چینی میل
فرمایا رب صالح بیٹا منگیا میرے پاسوں
ایسے بندے پیارے مینوں کرن جو عشقوں زاری
حضرت زکریا سن خوش ہوئے ایہہ پیغام الٰہی
خلقت تائیں کرے ہدایت زکریا نبی ربانا
ظلم انہاں کھیں نکلے حضرت پناہ درختوں منگی
مالن والے پچھے پچھے پاس درختے آئے
شک کریندے باجھ درختوں جانہ چھپن والی
پھر بدبخت لگے دکھ دیون آکے سر پر آیا
بے صبری کھیں نبیاں وچوں باہر رب گزاسی
حکم الٰہی سن پیغمبر ہرگز اف نہ کیتی !

میں بڈھا تے عورت میری بانجھ کیا ڈھوڈ ھووے
بہت آسان بناون مینوں جیوں کر تدھ بنایا
اے اللہ ٹھہراوے مینوں کجھ نشان اویہا
چنگا بھلا تن دن راتاں یاد نشانی رکھیں
نوں ہیں مہینے پیدا ہویا یحییٰ نبی یگانا !
عبادت رب دی اندر انہاں دن تے رات لنگھایا
چلو کھیلن ساتھ اساڈے پاس محبت ہندے
پورا عہد کراں جو کیتا کھیلیاں اوہ بھل جائے
دیکھ انہاں دی ایہہ محبت زکریا عرض گزاری
جبرائیل خدا دے حکموں کیہا نبیا تینوں !
جو اوہ میری کرے اطاعت دتا سجھ قیاسوں
میرے باجھ جو ہووے کسے دی مدد انہ دکھن یاری
سجدہ شکر کیتا رب اگے ملی مراد جو چاہی
لے فرمان نہ چاہن ہدایت کرن مارن سمیانا
لیا چھپا درخت نبی نوں بنیا خاصہ سنگی
حضرت زکریا نظر نہ آئے ہو حیران سدائے
ڈالیاں کٹ سٹو لکھ چیر دے وچ یا دکھ خالی
منہ مبارک کھیں ان نکلی وحی پیغام لیایا
سب نوں رب بچاوے تینوں کیہ فکر دکھ بچاسی
نور الٰہی نظری آیا وصل پیالی پیتی

ذکر حضرت یحیٰی علیہ السلام کا

ذکریا نبی دی وفات پچھوں بھی یحیٰے نبی الہٰی	عبادت مسجد کرنے باجھوں ہووے نہ خواہش چاہی

اسرائیلی قوموں بلکہ عورت نام دذالی !
کئی بندے اس شادی خاطر ساتھ صلاح رلائے
حضرت کیہا ایسی شادی منع اللہ فرمائی
بات نبی یحییٰ دی سن کے عورت غصے ہوئی
عورت اپنی کھیں سن حاکم کہے سپاہیاں تائیں
یحییٰ نبی بالے تائیں لے سپاہی آئے
حکم کرو تاں شہر تمامی غرق کرایا جائے
کی تقدیر میری وچ لکھیا حاکم ہتھوں مرساں
رَضِیْتُ بِقَضَآءِ اللہِ یحییٰ نبی دبانا !
حضرت یحییٰ تائیں حاکم فیر شہید کرایا
اپنی عورت دی دھی شاہ لسا نکاح وچہ تائیں
یحییٰ نبی گناہ کس بدلوں ہوئے شہید اس جالے
کہن فرشتے یارب دوست ایس طرح مروایا
کیوں جے دشمن پاسوں پھیر نہ خطرہ رہندا کائی
میں ہاں کل جہاناں دا رب ماراں دوست تائیں
کجھ فرق خالق مخلوقاں میں ہاں بے پروا ہا
یحییٰ نبی شہادت چکھی اوہ ناجائز نکاحا
غضب الٰہی نازل ہویا ناجائز نکاحے والی
فیر دھی کر بیرا بیرا کھا گیا اسدے تائیں
سبحان اللہ کیا شان نبیاں اللہ نے فرمایا
وقت پیدائش وقت شہادت رب سلام پچایا
نبیاں بندے جو قدم بقدمی عاشق چلن والے
سارے حاصل ہوسنے نہانوں جنہاں حکم قبولے

نکاحے لڑکی پچھلے خاوند پہلے خاوند والی
نکاح پڑھاون کارن حضرت یحییٰ نبی بلائے
خصم پہلے دی لڑکی دوجے خصم نہ جائز آئی
خاوند اسدا حاکم ہیسی بات بتائی لمدی
جا دی یحییٰ نوں بنھ یا دُسحاضر کرو ایتھائیں
آ جبریل خدا دے حکموں حضرت نوں فرمائے
حضرت یحییٰ سُن جبریلوں تے پھر سخن سنائے
ہاں جبریل کیہا یحییٰ ہیں عرض لبے تھیں کمرساں
میں تقدیر اللہ پیلا منی مناں اُس دا کیہانا
تن تھیں سیس علیحدہ ہویا کھپر بھی ایہہ فرمایا
کہن فرشتے پاک خدایا تینوں حمد ثنائیں
میں دوست نوں پاس بُلایا کہیا ذوالجلالے
خلقت سارے دشمن تائیں اللہ نے فرمایا
نہیر جاہسن نت دوست کارن ہمدا آس لگائی
پالاں اپنے دشمن تائیں کجھ نہیں خوف اسائیں
فیر بھلا برا کر سکے نہ کوئی شاہنشاہا
کافر عورت دھی خاوند سنگ کردی لیر دیا ہا
پھر دھی عمل کیسے کم کارن ہوا جنگل وچہ ڈالی
خاوند اس دا سن ہمراہیاں مرگیا دوزخ جائیں
حضرت یحییٰ باپ مائی دا خدمت گار رہتا یا
تیجا وقت قیامت اٹھن سلام اتہانوں آیا
ناسوتی ملکوتی درجے جبروت لاہوت نرالے
اون کے ذات خداوند تائیں کسے حال نہ بھولے

حقی صفتاں حقد سے فضلوں جسم انہاں وچہ آون
غیر نہ کوئی نظری آوے حق ہی حق بکاون

دل لوڑانی خودیوں خالی غرق وحدت وچہ ہوئے
اوہو واصل ہوئے متیہڑے وچہ جدایاں رُدے

محض عدم میں پاک ہستی نوں عجز دی آکھ سناواں
ممکن ہو محتاج واجب دا امکاں وصل دعاواں

ذکر حضرت جرجیس علیہ السلام

فلسطین شہر وچہ شاہے رہن نبی جرجیسے
دادیانہ شاہ اس جگہ دا پوجے بت خبیسے

جواہر سومیوں بت بنا کے اسنوں خوب سجائے
مشک عنبر کھیں تر کر اسنوں سجدہ پیش کرائے

سجدیوں جو انکار کراندا اندر اگ جلائے
جرجیس نبی نوں بھیجیا رب نے انہاں راہ بتلائے

بت پرستی چھوڑیں شاہا جرجیس نبی فرمائے
کر پوجا اس خالق دی جس چوداں طبق بنائے

بادشاہ نے ایہہ گل سن کے جرجیس نبی نوں کہیا
بت پرست غنی میں تے توں پوج حق عاجز رہیا

نبی کہیا ایہہ دولت دنیا نہیں ہمیشہ رہنا
عقبے رہنیں ہمیش سلامت جے کر منیں کہنا

اوہ کیا چیز جو ملسی لگے پھر شاہ آکھ سنایا
نبی کہیا اوہ جنت جس وچہ کدی زوال نہ آیا

جرجیس نبی دیاں سنکر باتاں شاہ نے حکم سنایا
چڑھا سولی اس مارو پھر جلاؤ اگ بتایا

شاہ کیہا جیوں الویں کیتا اگ وچہ نبی سٹایا
جرجیس نبی نوں پاک خدا نے کر کے فضل بچایا

لا الٰہ الا اللہ وچہ اگ دے نبی پکارے
پڑھو ایہہ کیہا نبی اللہ دے جو ہوسن وے سارے

چھ میخاں کر گرم لوہے دیاں شاہ کیہا اس مارو
چار ہتھ پیریں اک سینے پر سر پر اک ہتھیارو

حکم شاہے کھیں لو کر میخاں گرم نبی نوں لاون
قبض ہوئی روح ربدے حکموں میخاں پلک پٹاون

جرجیس نبی پھر زندہ ہوئے کہندے پڑھو تمامی
لا الٰہ الا اللہ مبارک اسم گرامی

گھی گندھک کر گرم دیگاں وچہ ربدا نبی دکھایا
حکم ربے کھیں اگ نبی نوں فدا نہ اثر پچایا

شاہ کہے کیوں دکھ میرا نہ اثر کرے جرجیسا
کیہا نبی بچاون رب نوں مشکل نہیں خبیسا

زمیناں پانی اپر رکھیاں بن تھماں اسماناں
رازق مالک خالق سب دا جو کوئی وچہ جہاناں

دادیانہ شاہ ڈریا ایہہ نہ پرستش بت ہٹاوے
رعایا اپنا دین سکھانہ میں کھیں راج چھڑاوے

ہتھیں پیریں ماریاں میخاں اندر قید پچایا
پیٹ نبی جرجیس اپر اس پتھر بڑا رکھایا

ے وقت خدا دے حکموں میخاں پلک پٹاون
ن سلام پیغام خدا دا برساں بہت لنگھاوئیں
ع ہوئی دربار شاہی وچہ جرجیس نبی پھر جاندا
ت مصیبت قید میری کٹھیں تینوں کس چھوڑ دیا
ا منے حکم دتا اس تائیں چیر دو سر دھر آرہ
م شاہے کٹھیں بدن نبی دا آرے ساتھ چیراون
لکھ بدن جرجیس نبی دا شیراں ادب سجایا
ت پٹی رب روح نبی نوں وچہ جسم دے پایا
ن فرشتے عید مناسن بھل کے کافر سارے
ہوئی جرجیس نبی پھر پاس کفاراں جاندے
ن کافر کل چیر آرے کٹھیں دو ٹکڑے تیں کیتے
ہانمی تے ایس طرح ہی میرا رب بناندا
زندہ رب بھیجیا میں نوں پاس تساڈے آیا
فر کہندے کھیل تیرے سب ہیں جادو دے کارے
ادیانہ شاہ ساحر سدے سحر کریسو کہندا
جادو دی کوئی حکمت کرکے جیکر اس نوں مارو
خاطر جمع رکھیں توں شاہا جادوگراں سنایا
کہندے پھر جرجیس لئے ہویں ساڈا پانی پڑھیا
دیکھ رہے متعجب ساحر کہندے ہوئے جے کوئی
ک دن آ اک عورت کہندی جرجیس نبی دیتائیں
لئے اک او ہدا دودھ دیہاں اپنی گزر کراواں
حضرت کیہا عاجا میرا لے لا مردہ گاۓ
عاجز بڈھی جا کر عاجا گاۓ ہڈیں لایا !

بیٹ نبی دیوں پھر لاہ کے کھانا فیر کھلاون
صبر کریں تکلیفاں ہوون فیر شہادت پاوئیں
شاہ کیہا جرجیس کیہاہاں پھیر شاہ آکھ سناندا
نبی کہے اس قید تیری کٹھیں رب خلاص کرایا
دو ٹکڑے کر شیراں پاڑ ہووے ختم پوارہ
لاش مبارک کر دو ٹکڑے شیراں اگے پاون
قدم چماون صدقے جاون پہرہ لاش رکھایا
فرشتیاں آن سلام سنایا کھانا نبی کھلایا
کریں ہدایت رب فرمایا توں اے نبی ہمارے
چھوڑ دو تو جا بت لکادے منوں رب سناندے
کویں زندہ ہو پھر توں آئیوں حال سناوئیں بیٹھے
عدموں کرے تیار وجوداں وجوداں عدم کراندا
کیوں ایمان لیاؤ ناہیں مے رب سچ سنایا
جیسے اسیں مقابل کرساں بلا جادوگر سارے
مار سکو جرجیس کہویں جے گلوں ساڈیوں لہندا
منصب دولت دیاں تساں نوں دل انگ ہو سو سردارو
جرجیس نبی نوں ماردیاں گے فکر کیا توں لایا
بسم اللہ پڑھ پیتا حضرت کجھ نقصان نہ کریا
بیندیاں سارے مرے نہ بچدا تینوں خبر نہ ہوئی
یا حضرت حق میرے اندر کر لو خبر دعائیں
گلئے مر گئی میں عاجز دی زندی کرو سناواں
کہیں خدا دے حکوں اٹھیں جیوے گی رب چاہے
مردہ گاۓ زندہ ہوئی بڈھی شکر بجایا

معجزہ ایہہ جرجیس نبی دا خلق ہوئی مشہور دی
برحق ایہہ جرجیس نبی ہے قوم تائیں اوہ کہندا
سنکر کافر آکھن اسدے اثر سحر نیں ہوسے
قریبی شاہد آکھندا مینوں اللہ دا وہ دکھلائی
چار ہزار بندے ہمراہی ساتھ ایمان لیائے
پھر اک لشکر وچوں کافر جرجیس نبی نوں بولے
ایہہ کرسی جو بیٹھن والی چار جو اسدے پائے
میوہ اس درختوں کھائیے تے ایمان لیائیے
حضرت کیہا بات معمولی ایہہ میرے رب اگے
ویکھ کفار کہن بدقسمت توں جادوگر بھارا
دادیلنے شاہ صورت گالے تابیوں اک بنائی
جرجیس نبی نوں رکھ اوہدے وچ پھر اس اگ لگائی
حکم رب تھیں میکائیلے بجھنی تانبے گائے!
پھر حضرت وچ جا کفاراں کہن ایمان لیاؤ
ویکھ ایمان لیاساں انہاں پھر حضرت فرمایا
مرے تساڈے زندہ کرنے ربنوں مشکل ناہیں
بارہ ہزاراں مرے اسدن زندہ رب کرائے
بابا مینوں مرے ہوئے نوں کتنا عرصہ ہویا
توفل کہندا مذہب میرا بت پرستی والا
جان کنین دا وقت میرے تے بے ہر ڈیلے رہندا
پھر اک بڈھی عورت لڑکا حضرت پاس لیائی
کر دعائیں ہوون شفائیں منو معجزہ سنایا
اکھیں اندر نور الہی رب دی برکت پایا

اک فقوہی بندہ شاہد ویکھ کرامت پوری
تساں ہدایت کارن شاہدیاں ہے تکلیفاں سہندا
بت پرستش بھل گیوں توں ہوش سنے کھوئے
ایہہ کہہ کر ایمان لیایا کہندا خوف نہ کائی
دادیانے شاہ دے تکلیفاں کل شہید کرائے
معجزہ اوہ جو کہاں کھائیے بت پوجن تھیں ڈولے
چار درخت ہوون جو نہ قسموں پھل پختہ لگ جاوے
جے توں سچا نبی رب دا اب اپنے فرمائیے
دعا کیتی جرجیس نبی نے درخت اگے پھل لگے
ایہیں نہ مسلم ہوون کارن ہرگز کر ساں چارا
عرعر لعقظ روغن تے گندھک بیٹ اوہدے وچ پائی
حکمت لیندی مینا اندھیری اوسے ویلے آئی
جرجیس نبی نوں امن سلامت رکھیا پاک خدائے
کہن کفار جو مر گئے ساڈے زندے کر دکھلاؤ
کن کہن تھیں میرے اللہ کل جہان بنایا
بلکہ بہت آسانی اسنوں منگیاں نبی دعائیں
نوفل نام اک شخص آکھیوں پھر حضرت پتے پچھائے
مذہب کیا تے کسدی پوجا کرکے سئیں توں مویا
چار ہزار برس رہیا مریا حضرت سن لے حالا
میں جانا یا اللہ جانے عذاب جیہڑا ہاں سہندا
کہندی اندھا گنگا لنگاں کنیں سنیں نہ کائی
جرجیس نبی لب اپنے منہ دا لڑکے اکھیں پایا
کناں وچ جو اسم الہی پڑھ کر نبی پھوکایا

لڑکا نہیں سنن لگا تے نبی کیہا رب چاہے
کافر بڈھی صحت بیٹے دی دیکھ ایمان لیائی
جرجیس نبی تے اس بڈھی نوں گھر بڈھی لیجاندے
تھم بڈھی دے گھر لگڑی دا جرجیس نبی دی دعاوں
دادیانے شاہ گھر بڈھی دا کرکے حکم گرایا
لٹا زمین جرجیس نبی نوں دو ہتھاں دو پیراں
آہمن شکنجے پا سر حضرت کافر لوک کھپا دن
غیب آواز اللہ دی طرفوں سنیا کل کفارے
جرجیس نبی ودیاں تھیں نکل زندہ باہر آیا
نبی خدا دی مہربانی تھیں آئے ساتھ کفاراں
بت دے نام چڑھادا چاہڑیں تیری عزت کریئے
قبول کیتا جرجیسے سجدہ بت نوں کافر کہندے
دادیانہ شاہ ساتھ خوشی دے جرجیس نبی منگوایا
یادا پاس رہیں اج میرے آرام کرو کھا کھانے
اس دن گھر دادیانے شاہ دے حضرت رات گزاری
کلام ربانی دے سن اٹھیں شاہ دی عورت رودی
پھر او پچھلے گنگے گھرے لڑکے حال سناواں
ماں لڑکے دی پاس حضرت دے اوہ لڑکا لے آئی
جرجیس نبی سن اس لڑکے نوں لے کر نام بلایا
پھر فرمایا جا بت خانے میری طرفوں کہنا
لنگڑا ریہا نہ ٹریا لڑکا بتاں پیغام پہچادن
جرجیس نبی ہے تساں بلاندا لڑکے تہاں کیہا
آ بتاں جرجیس نبی تول ادبوں سیس جھکائے

پچھوں گنگاں لنگاں راضی کرنا ہے رب شاہے
خبر گئی ہو دادیانے شاہ بڈھی پاس منگائی
کھانا پینا دیون ناہیں بوہا بند کراندے
ہو ہریا لکڑ لگے میوے قسم قسم ہر داؤں
طرف درخت نظر پھر گیتی اوہ ہو تھم دسایا
آہنی میخاں چار لگادن دیہی لیون دیراں
قبض ہوئی روح لاش جلادن سواہ دریا روڑھادن
اے دریا نوں ساتھ حفاظت لاوئیں جسم کنارے
کہن اہدے رب سدے تائیں زندہ نیر کرایا
کہن کفار توجیں بت بنیا کرو ہن نہیں انکاراں
نبی کیہا بت پوجاں ناہیں سب سمجھتھیں کہئے
سمجھ الٹی تھیں سمجھیا الٹا خوشیوں تن تن پہندے
چم چشماں جرجیس نبی دیاں تے پھر آکھ سنایا
بہت مینوں تکلیف دتی میں وقت نہیں ہتھ آنے
نماز عشا پڑھ ساتھ محبت بڈھی نوں رات بیاری
کہے نبی دا میں رب منیا جس شریک نہ کوئی
کن اکھیں لے دتیاں جسنوں کرکے نبی دعاواں
کہے جو رہیا گنگا لنگڑا اس حق کرو دعائی!
لبیک یا نبی اللہ لڑکے بول سنایا!
جرجیس نبی ہے تساں بلاندا چلو ایتھ نہ رہنا
ستر بت تماک جس نوں ناقلون بلادن
میرے ساتھ چلو رب حکموں ٹرے نہ کوئی رہیا
ٹھوکراں مار نبی جرجیسے بت زمین دہسلائے

مومن عورت بادشاہے دی دیکھ کفاراں بولے
نہیں تے بتاں دا تنگ مین وچہ جا سوٹ دسائے
دادیانہ شاہ کہے بیوی نوں ساتوں ستر سالاں
معجزات اکو تیں ڈٹھا دیکھ ایمان لیائی
مومن عورت کہندی شاہا تساں شقاوت ازلوں
سعادت ازلی میری ہے سی ایمان دولت پائی
ہشندی نکلی روح وجودوں مومن بی بی دالی
میتوں گنہ دگیاں ست برساں مصیبت سہاں کفاراں
جو ایمان لیائے تیں پر کریں انہاں پر رحمت
اساتوں اتری اگ غضب دی بجلی پئی کفاراں
حملہ کر جرجیس نبی پر وار کرن تلواروں
نہیں تے اگے مُڑ مُڑ زندہ ہوئے سن کئی واراں
دن سہ شنبے دے اساتوں آتش نازل ہوئی
تابعدار نبی جرجیسے مومن تیس ہزاراں

اوہ جرجیس نبی پر لیاوے ایمان کفاراں لٹے
اجے ویلا ہے توبہ کرو تساں نبی بخشائے
معجزات کئی دکھلائے نے جرجیس کمالاں
ہزاراں معجزیاں دا ساتوں اثر نہ ہویا کائی
لئے شقی ایمان نہ آندا دور کیتے رب فضلوں
دادیانہ شاہ سن گل بیوی سولی پکڑ چڑھائی
رد جرجیس نبی نے کیہا اے میرے رب عالی
بخش شہادت صبر نہ طاقت کریں عذاب کفاراں
دعا قبول نبی دی ہوئی کفاراں اتری زحمت
کہندے بُری دعا جرجیسوں پیاں غضب بلاں حالاں
اپنی مرضی ساتھ شہادت نبی ملی غفاروں
قصص الانبیاء تے تفسیراں میں لکھیا احوالاں
کفار آتش تھیں جل کر دوزخ گئے نہ بچیا کوئی
رب دے فضل کرم تھیں بچ گئے کردے شکر ہزاراں

ذکر حضرت شمعون علیہ السلام کا

حق پرست دلاور وڈے شمعون پیغمبر رب دے
بدن انہاں وچہ طاقت بے حد اللہ صاحب پائی
عموزیہ نام شہر اک آیا دریا روم کنارے
وچہ محلاں جشن کریندا وڈا کافر بھارا
کئی ہزار اوہ داسی لشکر لڑائی نبی سنگ کردے
حضرت چار مہینے گھر وچہ کرن عبادت ربدی
کافراں اُپر غالب دکھے اس نوں حق تعالے

کہن زیادہ وال انہاں دے سن عصا پر سب دے
وقت جہاد مقابل انہاں آوے تاہیں کائی
بادشاہ نوں طرہ نام ادکھے دا شوقوں محل اسارے
سال وچوں اک چار مہینے کرے لڑائی چارا
کئی نبی تھیں زخمی ہودن کئی روزانہ مردے
چار مہینے کرن ضیافت خلق خدا جو سب دی
کافر انہاں ہتھوں رہندے تنگ سخت بے حالے

شمعون نبی دی بیوی دیول عورت بھیجین کافر
شمعون نبی دی بیوی ستا بنھ لیا پیغمبر
کہے بیوی میں بدھا تینوں تعد تیرا اذ ماواں
فضل الہی میرے اُپر کون مینوں بنھ سکے
کافر عورت آصبح لوں پچھے بی بی تائیں
کہے نبی دی بیوی بدھائیں اسلوں کل داتیں
بادشاہ قوطہ تائیں کافر عورت حال سنایا
لیا نبی دی بیوی جتے سنگل اس مکاراں
شمعون نبی نے پرتیا پاسا ٹٹا سنگل لوہے
بہت تعداد عدہیں آوں حضرت میں تینوں ازمایا
چیز بنھن دی کیوں آوں پچھیں حضرت نے فرمایا
شمعون نبی نے کہیا میرے والاندی دٹ دستی
سن بیوی وچ نیند نبی دے وال بدن کتیں کٹے
پیر ہتھ جسم نبی دا بدھا کرکے بہت دلیری
فرمایا کس بدھا مینوں میں بیوی نے کہیا!
شمعون نبی نے بیوی تائیں کہیا کھولیں مینوں
شمعون نبی دی بیوی جاکر کافر عورت تائیں
بادشاہے لوں کافر عورت جا پیغام سنایا
سندیاں سارا اس مرد تعداد وجنگی نسترسواراں
پیر ہتھ نک کٹو کن اسدے اکھیں جیبٹ نکالو
بادشاہے دے حکم مطابق انہاں عمل کرایا
محل اچا دریا کنارے اس دے اُپر چڑھاؤ
شاہی حکم مطابق انہاں شمعون نبی دیتا ئیں

کہندے بنھ نبی لوں ستیاں دلواں دولت وافر
بدھا دیکھ اٹھ پچھیا حضرت کس دا ایہہ کم نبر
دسا تو ڈ کہیا پیغمبر بیوی نیں سمجھا لواں
ہر ہر جائی حافظ میرا تاں ہی دشمن جھکے
خبر نہ دتی بنھ نبی لوں میننوں خبر سنائیں
پاسا موڑ تروڑیاں دستیاں دسنے کجھ نہ جائیں
منکر شاہے سنگل بھیجے بنھ اس کتھیں سمجھایا
نبی بدھا وچ نیند بیوی خوب ہو کے ہوشیاراں
پچھیا نبی کہیا پھر بیوی بیوی تیری جو ہے
پر کوئی ایسی چیز کیا جو بنھیں آکھ سنایا
کہن لگی کوئی اگر تساڈے ہو دکھی غالب آیا
جے کوئی بنھیں توڑ نہ سکاں ہو جاندی بیوسی
انہاں دا لاندی اپنی ہتھیں بی بی دستی دٹلے
دٹے نہ پاسا نبی اللہ دا کوشش کرن بہتری
دسی دٹ تساڈے والوں توڑ جوان اجیہا
اس دستی لوں توڑ نہ سکاں سچ بتا توان مینوں
کہندی کہنا بادشاہے لوں بدھا نبی لیجائیں
اے شاہا اج دشمن تیرا قابو دے وچ آیا
پچھے دشمن پکڑیا و خوب ہو کے ہوشیاراں
کرا لویں شمعون نبی لوں مینوں لیا دکھالو
لیا دکھلایا بادشاہے لوں پھر اس حکم چڑھایا
پھر اس اُتوں اسدے تائیں دریا وچ گراؤ
دریا وچ محلوں سٹیا بچا لیا رب سائیں

پیر ہیٹھ تک زبان اکھیں کن رب نویں سرلائے
بے حد طاقت بخشی تینوں انہاں شہر محلاں
نبی شمعون نے پکڑ ستون انہاں مکان گرائے
پاک خداوند کفاراں دے نام نشان مٹائے
پھر گھر اپنے جا بیوی نوں ماناں دل وچہ آیا
بیوی اپنی نوں نہ مارین نہ تکلیف پچانویں

جبرائیل نبی نوں کیہا اللہ حکم سنائے
سمیت کفاراں پٹ دیواراں سٹو دوزخ گھلاں
پٹ بنیاداں گل آباداں دریاوچہ روڑھلائے
شمعون نبی پے سجدے اندر رب دے شکر بجالائے
حکم خدادا جبرائیلے حضرت نوں بتلایا
بے بھی کتھیں غلطی ہوئی گناہ معاف کرانویں

ذکر پیدائش حضرت مریم علیہ السلام

اسرائیلیاں کتھیں اک عورت حنہ نام بتاون
نبی سلیمان دی اولادوں بی بی حنہ آہی
بھین حنہ دی گھر زکریا دے بعض صاحب فرماون
میرے پیٹ اندر جو لڑکا داتا تیرے وچہ چھڈاں
حکمت ربدی نانویں ماہ وچہ لڑکی پیدا ہوئی
کہے خدایا بہتر جانے جمی لڑکی مینوں!
پناہ تیری وچہ دیواں اسنوں تے جو اس دی اولاد
غیب آواز حنہ نوں آئی مریم اساں قبولی
نبی زکریا کریں حوالے حنہ خبر سنائی:
بیت المقدس آ حضرت نوں گزریا حال سنایا
بیت المقدس رہنے والیاں نبی زکریا کیہا!
ہر اک آن کہے میں پالاں پھر حضرت فرماوے
پانی برتن رکھ قلم نوں ہر اک پیا لٹکائے
پھر اوہ قلم نبی زکریا پانی اپر دکھائی!
حجرہ مسجد ساتھ بنایا زکریا نبی بنانے

نام عمران خاوند سی اسدا ابن لاثان سناون
نام اشیاع اک بیٹی اسدی زکریا نبی بیاہی
آخر عمر حمل وچہ حنہ رب نوں عرض کراون
بیت المقدس وچہ کرے عبادت کم نہ ہوداں لوڑاں
مریم رکھیا نام نہ دل نوں ہوئی تسلی کوئی!
لڑکی لڑکے جیہی نہ ہودے عرض سنائیاں تینوں
تہاندی خود کریں حفاظت مردود شیطان فسادوں
لڑکے کتھیں ایہہ اچھی لڑکی سمجھ نہ بات معمولی
حنہ مریم ست برس دی زکریا پاس لیائی
تد قبول کیتی رب میرے جو میرے دل آیا
کون تساں کتھیں پالے مریم ہے جو لڑکی ایہا
توریت لکھی جس قلم لوہے دی پانی اپر تر آوے
کسے نہ تر دی قلم پانی پر ڈب تلے بہہ جائے
تری پانی پر دیکھ کہن سب تیرے ذمے آئی
بی بی مریم کرے عبادت بیٹھ اندر اس خانے

بات حضرت گھر نوں لے جاون بی بی مریم تائیں
تن دن راتیں بی بی اندر ہی عبادت کردی
جا وردوا نہ کھولن پھیرے اندر دیکھن کھانے
لے مریم ایہہ کتھوں آئے کھانے حضرت کیہا
کہن فرشتے مریم تینوں پاک کیتا رب سائیں
کریں عبادت رب اپنے دی سجدے شکر کرائیں

اک دن خیال نہ آیا وہ گئی جیندے اندر تائیں
آئی یاد ہی دن چوتھے کہن کبھی ہو مردی
رنگ برنگے بے بہا دے میوے سن من بھالے
مریم کیہا اللہ پاسوں جو سنبھال دسے رہیا
کل جہان دیاں ہو داتوں چنیا تیرے تائیں
کریں رکوع جو کرن رکوعاں ملک ساتھ انہائیں

ذکر پیدائش حضرت عیسیٰ علیہ السلام

لکی بی بی مریم چوداں پر ساں عمر ہوئی جس ویلے
اپنے چادر چوفیرے پردہ کر بی بی وچ وڑدی
اجنبی اک مرد بڑا ہی سوہنا نظری آیا
جیوں فرمایا پاک خداوند وچ قرآنے حرملے
صورت خوب جوان نوں دا مریم دیکھ گئی ڈر
پرہیزگار دکھاویں توں آیا سن جیبرئیلے کیہا
اک لڑکا پاکیزہ تینوں اسے مریم دے جانواں
مرد مینوں کسے ہتھ نہ لایا میں بدکار نہ آئی
کیہا ایہہ آسان ہے مینوں میں اس تائیں کرساں
کہ اس تائیں چھیڑے جان انہاں رحم کماواں
بی بی مریم دے منہ اندر پھوک دتی تے ماری
مدت حملوں وقت پیدائش بی بی باہر سدھاندی
نزہ دار درد ہویا اس جگہ بی بی مریم کہندی
پھر ایہہ وقت نہ آوندا میں پر نہ کوئی طعن کراندا
حضرت عیسیٰ پیدا ہوئے چشمہ ہویا جاری

غیثہ السلونی چشمے جا کر غسل کرے اس ویلے
بعد غسل تھیں کپڑے ہتھیں پہن کار ن پھڑدی
جبرائیل خدا دے حکموں بن انسان دسایا
اساں اپنی روح صورت کرکے بھیجی مریم طرفے
کہندی ساتھ رحمان میں تیں تھیں رکھاں پناہ پکڑ
تینوں بھیجیا رب تیرے نے آیا دین سنیہا
کیہا بی بی مریم لڑکا ہووے کیویں سناواں
جبرائیل کیہا اب تیرے بات ایویں فرمائی
باجھ پیو بیٹا پیدا کرکے نشان لوکاں لئی دھرساں
دے انعام چلاواں سدھے راہ انہاں بخشاواں
حضرت عیسیٰ پیٹے شکم وچ حکم کنوں رب باری
خشک کھجور پرانی مٹھاں میٹھ چڑھاں جے جاندی
اچھا ہوندا اجے پہلوں مردی یاد کسے نہ رہندی
نور الٰہی کرسے جیہڑا ہے جادہ میتھ نہ جاندا
خشک کھجور ہوئی پھر تازی بھری پھلاں تھیں ساری

پیراہن پانی حوض کوثر دا حوراں لے کر آون
نہ غم کھائیں بی بی مریم آواز فرشتے کیتی
شاخ کھجور ہلاوئیں اپنے کھا کھجوراں پکیاں
اے مریم نہیں ملے جو بندہ روزہ میرا کہتا
گو واندر لے حضرت عیسےٰ بی بی مریم آئی
بدکار نہ مائی باپ تیرا سی کہن ہاہدوں ویکھے جیسے
اوہ آکھن کی پچھیئے اس تھیں بولن نہیں ایانے
کتاب دیتی تے نبی بنایا میتوں برکت والا
رب ترکش بدبخت نہ کیتا مائی نوں خوش رکھاں
کہن نصارا ایت دے داہیتان جھولاں لایا
حضرت عیسےٰ تھیں سن باتاں ہوئے سب حیرانی
حضرت عیسےٰ بالغ ہوئے وحی نازل رب کیتی
کرن نصیحت حضرت عیسیٰ جیہڑ نکہ حکم الٰہی
ہو بیزار شہر تھیں چلے عیسےٰ نبی دیانے
کفر شرک دی دل اپنے تھیں دھو کر میل اتارو
حضرت کیہا لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ دے اگے
دل دی میل اتارن کارن ایہہ کلمہ اک وادی
دہم جو اپنی ہستی دا لا اللہ وچہ سمایا
حضرت عیسےٰ کامل مرشد سبق توحید پڑھایا
فیر انہاں تھیں چل دریا دے اپڑ گئے کنارے
رب شاہد بوحق نبی میں تسیں ایمان لیاؤ
اِنِّی اَخْلُقُ لَکُم مِّنَ الطِّیْن حضرت نے فرمایا
فنکم مائی تھیں اندھے کوہڑے جیہڑے پیدا ہوئے

حضرت عیسیٰ نوں نہلا کر گلے پیراہن پا دن
چشمہ پاس تیرے رب کیتا اپنی قدرت سینی
پی پانی رکھ مٹھے اپنے طرفوں ٹھنڈیاں اکھیاں
نیں لج بات نہ کراں کسے تھیں حکم دیے وچ رہ
دیکھ یہودی کہن ایہہ تحفہ جیہڑ کتھوں توں پائی
مریم انگل کرے عیسیٰ دل پچھیا ہدے تھیں
نبی عیسےٰ سن کہن انہاں نوں میں بندہ رحمانے
تاکید نماز زکوٰتوں میتوں جاں تک زندگی جانو
جمن مرن جیواون میتوں تین سلاماں دسا
لعنت یا الذی کفروا لذہاں پاک اللہ فرمایا
کہن تہمت ناحق لگائی پیغمبر ایہہ رحمانی
اسرائیلیاں کنہاہت چھوڑن رمیاں دیتی
بدقسمت نہ کیہا منن نہ ہدایت چاہی
دیکھے دھوبی کپڑے دھوون کیہا ہنوسیا
دھوبیاں کیہا دل دھووندی سانہ سمجھ وچار
عیسےٰ دم اللہ پڑھ لینا کفر شرک جھڑ گئے
صدقوں پڑھیا نفس شیطانوں جانیے ٹٹ بیماری
چودھیں طبقیں نور الٰہی غیر نہ اس دا آیا
مرید صادق ہو دھوبیاں پڑھیا راز حقیقت پایا
بکھن ماہی گیر مچھی نوں حضرت دیکھ پکارے
نشان نبوت کیا تساڈا کیہا انہاں بتلاؤ
پرندہ خاکوں میں بنا کے ماری پھوک اڈایا
حکم اللہ تھیں ہیرے ہتھوں ہوندے ہن نمو

حکم اللہ تھیں مردیاں تائیں زندہ کر دکھلاواں
میں آیا اس کا دن ان تھیں حلال کراں کئی چیزاں
میں تساڈے رب دی طرفوں لے نشانیاں آیا
ایہہ راہ سدھا پکڑ عبادت پاک ربدی کریو
حواریاں کیہا عیسے بیٹے مریم دے نوں آکھیں
بیٹے مریم حضرت عیسے کیہا رب اساڈے
اساں پہلیاں پچھلیاں عید ہووے اوہ نشانی تیری طرفوں
رب فرمایا خوان اتاراں کر منظور دعائیں
اوہ عذاب جو ہور کسے نوں کراں نہ وچہ جہانے
رہے کھاندے اوہ تن دن راتیں بعض کہن دن چالی
معجزات ایہہ دیکھ نبی دا بعض ایمان لیاون
منکر سب دی شکل بدل کرین گئی وچہ خنزیراں
حضرت عیسے قوم اپنی وچہ اکدن وعظ سناون
صرف عبادت کرنی اسدن حرام ہیسن ہور کاراں
منسوخ ہویا دن ہفتہ اسو چہ آتوار ہے برکت والا
ہن انجیل احکام قبولو منوں میرا کہنا
آکھن حضرت موسے پچھوں کئی پیغمبر آئے
کرن صلاحیں مارئیے اسنوں دین موسے ہے جاری
کہن کفار نہ ٹلاں خیالوں فکر مارن دا کرساں
کیہا عیسے جاں بن مریم پاک اللہ فرمایا
کراں سچا جو میں تھیں پہلاں توریت کتاب خدائی
اسم مبارک احمد جس دا وچہ فرشتیاں آیا
قیامت تیک شریعت قائم رہے انہاندی جاری

جو کھاؤ رکھو گھر وچہ آڈ اوہ بھی تساں بتاواں
بعض حرام جو اُپر تساڈے سمجھو ساتھ تمیزاں
رب تساڈا اور ہو ساڈا منوں ڈر و سنایا
انعام ملے پھر غمی نہ کوئی دوہیں جہانی تریو
رب تیرے تھیں جے ہو سکے خوان اتارے ساتھیں
بھریا خوان اک بھیج اسانوں بندے کہن تساڈے
دیہدے ذی نوں بہتر ساڈی زبان پڑھے ایہہ حرفوں
جو کوئی کھا کر شکر نہ کرسی عذاب کراں اس تائیں
بھیج دتا پھر خوان خداوندی کئی قسم دے کھانے
خوان تائیں سب لوکیں کھاون ہوئے نہ برتن خالی
برکت ربدی ہوئی انہاں پر بعض انکار کرادن
سخت عذابوں مرے ناشکرے سہہ کر دکھ سریاں
وچہ توریت مبارک ہفتہ دن لکھیا سمجھاون
ہن کتاب انجیل اسانوں بھیجی رب ستاراں
دنیا کم حرام آتوارے عبادت کرو حق تعالے
اسرائیلیاں سن کر مسئلے کینہ دل وچہ بہنا
منسوخ احکام توریت نہ کیتے ایہہ ہن ہور سنائے
مومن کہن نہ کرنا ایسا عذاب کرے رب باری
مومن ساتھ نبی دے رہندے کہندے ہجر نہ جرساں
لے اولاد یعقوبی میں ہاں بھیجیا رب دا آیا
تے خوشخبریاں میں پچھوں آوے رسول الٰہی
دنیا اندر نام محمد صلے اللہ بتلایا
سن یہود نبی عیسے دی مارن کرن تیاری

اکھن عیسے رہیا جے زندہ موسے دین مٹاسی
بادشاہے نوں جا کر کہندے چاہڑ عیسے نوں پھاہی

سن کر مومن کہندے حضرت حاکم دشمن ہویا
دلیل کافر مارن کارن سب تیار کھلویا !

خاطر جمع رکھو دل اندر نبی عیسے فرمائے
ڈرو نہ دشمن کی کرسکے حفاظت رب کرائے

دین اپنے پردھو چکے تے بعد احمد دے دینے
رہنا ثابت بخشے جاسو پاسو سب خزینے

عین السلوک جوادیاندے گھر نبی عیسے پھر جاندے
اس گھر تائیں چار چوفیروں یہودی گھیرا پاندے

جبرائیل خدا دے حکموں حضرت عیسے تائیں !
صحبت وچ فرشتیاں رکھیا چوتھے عرش انہائیں

مرداد یہودی نام شیوع اک اس گھر اندر جاندا
نبی عیسے نوں پکڑن کارن پر نہ نظری آندا !

ڈھونڈھدیاں کجھ دیر ہوئی جاں بہت یہودی آئے
شکل شیوع دی عیسے والی اللہ پاک بنائے

یہودی کجھ شیوع نوں عیسے باہر پکڑ لیائے
کہے شیوع شیوع ہاں میں تے چھوڑ دجھ سنائے

کہن یہودی ہیں توں عیسے شکل شیوع بدلائی
جے بالفرض شیوع من لیئے عیسے کدھر گیائی

شیوع نوں عیسے سمجھ شبہے وچ پئے یہودی سارے
نہ شیوع نوں چھوڑن کی اوہ سمجھن رب ہمارے

وما قتلوہ وما صلبوہ اللہ نے فرمایا
ولکن شبہ لہم ذکر قصہ آنے آیا !

معنے ایہہ جو ماریا ناہیں نہ چڑھایا پھاہی
لیکن اوہ ہو صورت بن کے پیش اتہاندے آہی

حدیث شریف اندر ہے لکھیا قریب قیامت آسی
گمراہ دجال کریگا خلقت لعین کافر خناسی

بیت المقدس اندر مسلم ہون مہدی سنگ سارے
نبی عیسے اسماناں اتر ملے مہدی نوں پیارے

مشرق مغرب دیاں کفاراں دلیل کر اوہ مارن
عیسے نبی محمدی امت کلمہ خود پکارن !

کرے قبول جو دین محمد مارن نہیں ضرور بہی
ہوسی مسلم کل زمانہ ہووے عدالت پوری

چالیس برس رہے بادشاہی فوت مہدی پھر ہوسی
دین محمدی ساتھ رونقے کر ہر کوئی غم کھیں دسی

ذکر نور محمد صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم کا پشت در پشت ہوتا بی بی آمنہ پاس آنا !

اول ما خلق اللہ نوری پاک نبی فرمایا
سب تھیں پہلاں نور میرے نوں پیدا رب کرایا

اوسے نوروں کل فرشتے اللہ پاک بنائے
کرسی عرش قلم لوح جنت چوداں طبق اوپائے

حضرت آدم صفی اللہ نوں پیدا رب کرایا
کر امانت نور محمد جسم اوہدے وچ پایا

پھر اُوہ نور محمد حضرت شیث نبی ول آیا
درجہ بدرجہ شامل ہو ہو خلیل نبی نے پایا!
عبدالمناف طرف آ پہنچا پھر ہاشم ول آیا
یہودی عالم دیکھ ہاشم نوں شوقوں قدم چُمیندے
اہل کتاب جو لوک عرب دے عالم خبراں والے
ہرقل شاہ خود دِھی اپنی دا عقد پیغام بھیجایا
ہاشم تھیں پھر عبدالمُطلب اندر نُور سمادے
تاریخ الخمیس اندر ہے لکھیا پیدائش مُطلب پہلاں
عبدالمطلب کیہا جیکر ہیں دس لڑکے پاساں
اتھیں حضرت مُطلب ہویا دوبارہ زمزم جاری
باراں بیٹے حضرت مُطلب ناموں قُرعہ سُنایا
سبھیاں تھیں سی عبداللہ سوہنا حد کمالوں
دس شُتر ول سے پنج سو تائیں کر دتا قربانی
اَنَا ابنُ الذَّبِیحَین سرور نے فرمایا
حضرت مُطلب دے پُتر پھول عبداللہ دے خانے
سال ہجری نوشیرواں شاہ نوں شاہی کدوں آیا
خبر یہوداں دی وچ ایہہ آہی سفید قمیض رکھایا
کتاب یہوداں دی وچ لکھیا جُبہ مسیح خون پیاسی
بِلکُل خون ہویا رنگ جیہا اُس دن کُڑتے والا
کہن عبداللہ اے بابل میں کُن آوازاں پاواں
خُشک درخت یا خشک نے جیہے ہن بیٹھاں جس جائے
حضرت عبداللہ والد سرور جدوں بنا نوں جاون
اے عبداللہ تیرے اندر نور محمد والا

پھر ادریس نبی ول بعداں طرفے نوح سدھایا
اس تھیں اسمٰعیل نبی دی نسل بہ نسلے آیا
زرقانی شرح مواہب تھیں اک ہور حوالہ پایا
رُکھ جناور ہر ہر چیزاں سجدہ ادب کریندے
نکاح دی خاطر بیٹیاں حضرت ہاشم کرن حوالے
اے پر حضرت ہاشم سب نوں صاف جواب سُنایا
مواہب الدنیا دے وچ لکھیا خوشبو جسم آندے
خُشک ہویا چاہ زمزم پانی مُشکل ہوئی اہلاں
زمزم چاہ آباد کراں گا اک قربان کماساں
کیہا ہاتف گل وراثت مُطلب ہوئی تہاری
نام عبداللہ والد سرور قرعہ نکل آیا!
قربانی دی خاطر مسئلہ حل ہویا اس حالوں
حضرت عبداللہ دی خاطر نذر کیتی رحمانی
ذبح ہویاں دُنبہ وچ جنگلے ہرن تاں ہی آ کھونایا
چمکیا نور محمد والا لائی نوں جہانے
شام ملک وچ سب یہوداں اتھے پیدائش پایا
نبی یحییٰ دے خون اثر تھیں لہو رنگ دسایا
نبی محمد باپ عبداللہ تد ول پیدائش پاسی
کر لیو دین قبول محمد اشارت جس تے حالا
امانت نور محمد والے تدھ سلام پُچا دال
گھاس درخت خشک ہو ساری سبزی رنگ وٹانے
لات عزیٰ تے بُت تمامی بول آواز بناون
کرے شکستہ ساڈے تن نوں دساں تدھ حوالا

بابل نور ہیکل ہیں پشتوں پھر ہر جا پھر آیا
عبدالمناف دہب دا بیٹا اک دن بیبی کہندا
آمنہ بی بی ساتھ عبداللہ نکاحالی خواہش میری
اکسدن حضرت عبداللہ رستے چلدے جاندے
اچانک نظر پئی جاں ڈٹھا اُس نے نور نظارا
عاشق ہو کر عرض کریندی خواہش عقد رکھاواں
کہن بغیر صلاح ماں پیوں ناہیں عقد پڑھاواں
اُونٹ نہ اُونٹاں والی عاجز خاطر تلے لیائے
آمنہ بی بی وچہ شہر افت زناں اندر سرداری
جس دے پیٹ مبارک وچوں پیدائش سرسہائی
فاطمہ اک نہ دھی مرہ دی نور دل حرص لگائی
رحمت عالم نبی محمد پیٹ مائی وچہ آئے
رجب مہینہ رات جمعہ دی رحمت اندازے
خبر زمیں اسمان پچاویں کریں بلند آوازہ
برکت والی رات مبارک جس دا شان نرالا
وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا اللہ نے فرمایا
جانوراں نے گھر گھر اندر خبر حضور پچایا
پہلاں قحطوں شور جہاں وچہ ہے سی تنگی بھاری
وقت اُس حمل عورتاں جنہاں اللہ خوشی دکھائی
شیطاں دا منہ کالا ہویا قسمت دتیاں ہاراں
بادشاہاں دے تخت اُلٹائے گونگیاں ہویاں زباناں
آمنہ بی بی خود فرماون خبر حمل نہ مینوں!
بی بی کول کجھ خبر رکھاویں مینوں آکھے کوئی

سُن کر باپ کیہا اُدہ ہیں تھیں تیرے وچہ سمایا
عبدالمطلب تاہیں جا کہہ چا منے دا رہندا
مطلب من نکاح عبداللہ کردا خوشی گھنیری
فاطمہ نام مُرہ دی بیٹی تبیلیوں خثعم سناندے
چہرے حضرت عبداللہ پر بجلی دا چمکارا!
اِک سو اونٹ تے مال اسباباں ہٹ دیوے پاواں
دے جواب حضرت عبداللہ جاندے چھوڑ پچھاواں
امانت بی بی آمنہ والی کیہڑا ہور لے جائے
ساتھ نکاح حضرت عبداللہ جوڑ دتا رب باری
اُس دی شان بیان کریندی کس نوں طاقت آئی
بلکہ اک تاں نور حرم وچہ عورت ہوئی سودائی
جنہاں خاطر رب العالم چوداں طبق بنائے
حکم کیتا رب ملک جنت نوں کھولیہو دروازے
نبی کریم جو برحق ہادی پیدا ہوگ شہزادہ
سرور حمل آون دے باروں گھر گھر نور اُجالا
جیوں سورج تھیں ہر گھر روشن ساتھ مثال سنایا
حمل مائی وچہ سرور انبیا صلی اللہ ہے آیا
باعث حمل آون وچہ سرور ہٹ گئی اوہ ساری
سال اُس لڑکے پیدا ہوئے طفیل حبیب خدائی
بت شکستہ ہوئے جہاں توں برکت شاہ ایراں
دل سارا کجھ بول نہ سکے خوف پیا وچہ جاناں
پئی آواز خوابے وچہ مینوں دیاں خبر خوشی تینوں
سردار دو عالم پیٹ تساڈے تینوں خبر نہ ہوئی

پیٹ میرے تھیں ظاہر ہویا پیارا نور حضوری روشن ہو گیا عالم سارا گیا نیڑے کیا دُوری
حمل دناں وچہ لڑدیاں پیریں وڈے پتھر جے آوے ہیٹھاں پیر آون تھیں پہلاں موم وانگوں گھل جاوے
کھوہ پر جاواں پانی لیون نکلے آپے پانی وگ وگ کھوہ دے کنڈھیاں اُتوں پیر پہنچے جانی
جتنا مطلب لے کر پانی واپس قدم اُٹھاواں پھر پانی مڑ کھوہ نوں جاندا دیکھ حیران ہو جاواں
اک نورانی بدل چھایا میں پر کردا سایہ رہندی ٹھنڈ طفیل نبی دی جس دا عالی پایہ
حضرت بریدہ کرے روایت آمنہ خواب دسائی وقت پیدائش دوں پہلاں بی بی دیسی نور دکھائی
شام ملک تک روشن ہو دے ایہ نشانی آئی رکھیں نام محمد اُس دا جدوں پیدائش پائی

ذکر شب ولادت سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

ولادت سرور آمنہ بی بی حال بیان سنایا لہہ دے درد اندر آوازہ خوفوں مینوں آیا!
لرزیا بدن گئے ازغیبوں پیالہ ہتھ پھڑایا شربت دُدھ سفیدی وانگوں اُس وچہ نظری آیا
جاں میں پیتا اُسے ویلے خوف گیا ہٹ سارا نہ کوئی زیر دا درد رہیا سی فضل کیتا رب بھارا
جنتی کوثر دے فرشتے لوٹے لے کر آون انتظاری سردار دو عالم آون تے نہلاون
پردا ساٹھہ پرانے کر دے حجرا اُنہاں چھپایا جن شیطاں بد نظراں پاسوں اُمن حضور رکھایا
سب فرشتے نوری آئے کارن استقبالاں طلب دیداراں خدمتگاراں رکھن فوق کمالاں
عثمان بن العاص دی مائی کہندی میں اُس راتیں آمنہ بی بی دی وچہ خدمت ساں حاضر اُس ساتھیں
جدوں جناب رسول الٰہی سی پیدائش پائی گھر آمنہ دے چہاروں طرفے نور ہوئی رشنائی
پیدا ہوئے سرور عالم کہے نبی دی مائی ! سر سجدے وچہ رکھیا حضرت کر دے حمد خدائی
دادا مطلب کہے نبی دا طواف کعبے میں کردا پیدائش سرور عالم دے دن جو سی نور لشکردا
ابراہیم مقامے طرفے جھکیا کعبہ خانہ کر سجدہ پھر کرے آوازہ اکبر رب یگانہ
شرک نجاست بتاں پاسوں پاک کیتا رب مینوں طفیل نبی دی رحمت کیتی سب توفیقاں تینوں
نبی شیبہ دے دروازے تھیں نکل پہاڑے جاواں منغامرده بھی خوفوں لرزاں تے میں وچہ لرزاواں
آمنہ دے گھر جاون کارن خیال میرے دل آیا جاں میں آیا گھر اُس دے پر کرن پرندے سایا

پہنچ گیا دردا آ کے جاں ویں اندر خوشبو سارے
جا گئے نور محمد والی غسالی نظری آئی
کراں سوال اوہ نور محمد ابرو والی چمکارے
آمنہ بی بی کہندی حضرت نور محمد والا
مطلب کہند امبر نہ آوے مینوں جلد دکھاویں
مینوں شخص اک مینوں کہیا تن دن کوئی دیکھے
پچھ تلوار کہے اوہ کٹھے منع کرے جو نور دل
آمنہ کہیا گھر در تیرا دیکھیں آ کے اندر
مطلب کہیا حسن محمد دیکھاں ہیگا کیسا
مینوں کہن لگا کٹ جانا ایں کہیا اٹکا دیکھاں
ہے اجے اس دے پاس فرشتے بیٹھے خدمت اندری
ڈریا بدن سنی گل اس دی تلوار ہتھوں چھٹ جاندی
چاہاں جاندا قدم اپنی نوں ہیں ایہ آکھ سناواں
عاشق مطلب نور نبی پر اک ساعت نہ گزرے
طالب صادق تائیں کامل دیکھن نور سکھاوے
ہیں توں کہنا قبل سدا دے ہر جا نور الہی
حفظ مراتب لبھے رو دوں تنوں تکھاں چلے چنگے
درومنداں دے شیخن ہو دردی سمجھیں دردناں لے
روح لتالق ملک یمن وچ عامر نام بلاون
درخت پہاڑ کریندے سجدہ عامر نظری آئے
کہند انیشت اڈیکاں جس نوں اج تشریف لیائے
چنگا اس تھیں باتاں کرسن ہیں دو پہاڑ اشاراں
اپنی صورت تائیں کہندا اتوں بھی سنسی ایں باتاں

آمنہ دی پیشانی دیکھی ابرو والی چمکارے
غم تھیں کپڑے کراں لویراں ہویا وانگ سودائی
آمنہ بی بی کہت گیا اوہ دسیں نہ چمکارے
گھر ساڈے اج پیدا ہویا جس دا شان نرالا
آمنہ بی بی کہیا تن دن دیکھن ناہیں پاویں
ایہہ گل سن کے مطلب کہیا ایہہ گل کسے نہ لیکھے
لیا انہوں یا تینوں ماراں دکھائیں نور حضوری دل
ستا وچ صفوف حریرے کپڑے لڑکا سندر
اگے تیرے ڈردی صورت ڈٹھا کدی نہ ایسا
کہے مینوں نہ دیکھ اس ویلے اجے نہ دیکھن لیکھاں
تاں تک منع دیکھن انساناں تینوں خواہش جیندی
صبر نہ آوے دیکھن باجھوں جان میری گھبراندی
زباں گونگی ہو جائے میری جدوں تاں دن جاواں
عشق محمد جس دل اندر ہو جاندے بے عذرے
وچ ابرو وال نور چمکے خودی خودوں تاں جاوے
وچ زمین اسمان اکو ہی وحدت کثرت آہی
نبی آپ چلے خود جلسیاں جاوے تائیں ننگے
پڑھ پڑھ تیر ہوون اگ لاٹاں تن من سارا جالے
وقت تولد نبی محمد اوہ بت خانے جاون
جس بت نوں اوہ پوجے گریا سجدہ بات سنائے
نبی محمد سرور عالم عالم اندر آئے
عامر سن حیران ہویا تیں سن گفتاراں
مردہ بت پکارا کردا تھوں اج جیا ناں

عورت کہندی میں ہاں سُن دتی جھیں توں اُس تائیں
نام کیا کت پیدا ہویا کیہڑے شہر گرائیں

افضل الانبیا نام محمد بُت نے آکھ سنایا
مکہ معظم جگھہ پیدائش صفتاں انت نہ پایا

عامر دی اک کوبھری لٹکی عاجز بہت بیچاری
پئی رہے اوہ اگے جاگھر درد دُکھاندی ماری

وقت ولادت سرور عالم نُور اُس نظری آیا
برکت نُوروں صحت ہوئی ملیا حسُن سوایا

عامر دیکھ حیرانی ہوئی ٹرھیا شوق کماں لول
مکے معظم جاکر ڈھونڈے تپھّے محل حوالول

آمنہ بی بی دے در اُتے عجزوں کرے سوالاں
اپنا صاحب زادہ مینوں دَسّو نُور جمالاں!

للہ کرم کریں توں بی بی میں سرچا ٹہرو لحساناں
حضرت مُطّلب نے دکھلایا سرور دوہاں جہاناں

ابرو دسے وچکار عامر دی نظر جدوں ل سی وگی
فوراً اکھیاں تاڑے لگیاں جان گئی سو ٹھگی

عشق دوکان سراں سودا بھی سستا کہندے
عام کی خاصاں تائیں جانن جو غم سر پر سہندے

عشق چھُری تھیں وہم اتی نوں جا پیئے قتل کرایا
ساقی مست قلندر مُرشد ہے ایہ سبق پڑھایا

قیامت تیک اس دنیا اندر جمال حضور کراسن
عاشق عشق کماندے رہسن جاناں گھول گھماسن

بے نصیب ازل دے جہیڑے اندھے وانْ جہائی
رحمت نور ور ہے دن راتیں یا دن نہیں نشانی

ذکر حضور کراں پھر مُڑ مُڑ ایہو پلے میرے
فرض ہوئے اک دُوجے کہنا مشکل بہت اگیرے

سب تھیں بھلاں پاک نبی دا عامر عشق کمایا
ڈہندیاں سار ہویا قربانی سدا حیات سدایا

ذکر رضاعت مبارک

امت سرور کارن رب نے راتاں دیں شایاں
بہت فضیلت رات ولادت تے شب قدر سُنایاں

واہ واہ شان رسول محمد بیان نہ کیتا جاوے
شان جنہاں وچہ سُنے فرشتے رب دُود پڑھاوے

معراج النبوت دے وچہ لکھیا کر کے نقل لکھایا
حلیمہ بی بی خود فرمادن ایسا قحط ستایا

گھاس بھڑھاں کڈھ جنگل وچوں کھاون لئی لیاواں
تِن تِن دِن کجھ کھان نہ لبھے ایسی عاجز آوداں

زہ دا درد فاقے دے پاروں میں نہ خبر رکھاندی
آخر ہو بیہوش جاندلاں میں جان میری گھبراندی

اُو سے حالت پیدا ہویا لڑکا سی گھر میرے
نام ضمیر دتا رکھ اُس دا فاقے اُو دن بتیرے

اِتنا ہجر الم میں نہ دیکھ سکاں اسما نے
حال ایسے وچہ ہوا ایہ اندر ڈٹھا بزرگ تماشے

اُٹھا مینوں اک نہر اُپر دل سی پانی اُس پلایا
قاقیوں گھاس لیاون کارن ہر کوئی جنگل جائے
قوم قریشوں ہے اُوہ لڑکا بزرگ مکے جایا
بنی سعد دی قوم عورتاں جاں ایہ سُنن آوازاں
میں بھی ساتھ اُنہاں دے چلی ہمراہ اپنے سائیں
ڈاچی جو گھر دُودھ دی خاطر اُوہ بھی لاغر بھاری
لڑکا میرا روندا رہندا شیر کمی دے پار دل
ساتھ میرے جو دایاں ہے سن پہلوں مکے آیاں
غیب آوازہ میں اک سُنیا طالع نیک حلیماں
رحمت عالم برکت والا بے حد شان کمالاں
ہور اک شخص درازی قد دل ہے برچھا ہتھ آیا
پھر بھی مکہ پہنچ نہ سکے رات پئی وچ راہے
سعد قبیلیوں کل عورتاں پاس بچے نے کھڑیاں
دل دُو وچے میں مکہ آئی لڑکا پئی ڈھونڈاواں
صرف میرا اک یتیم باقی مینوں مطلب کہندا
میں کیہا اُس ساتھ خوشی دے اپنا شیر پلاساں
سُن میرا ایہ سُن کر مطلب خوشیاں لوچ پاوے
آمنہ بی بی نے جاں مینوں نبی حضور دکھایا!
ریشم چادر تلے بچھائی مہک مینوں سی آیا
ہولی ہولی سینے اُپر جاں میں ہتھ لگایا!
مجھ سے دیکھوں چہرہ جیں طبقیں نور اُس چانن لایا
لے گودی وچ سجی طرفوں خوشیوں دودھ پلایا
پھر کر مرضی بھتیں جاں کھبی طرف تاں میں کردی

دودھ چٹا شہد دوں مٹھا سی اُوہ پانی آیا
لیا فضیلت والا لڑکا غیب آوازہ آئے
مالا مال دُنی وچ عقبے جس اُس شیر پلایا
خاوندا ں ساتھ جاون سب مکے واقف ہو کر رازاں
گدھا سواری ساڈا لاغر رہ گئے اسیں پچھائیں
چمڑا خشک دسا دن ہڈیاں ماری جھکھ بیچاری
نہ سوندا نہ سون دیندا دن تے رات پکاراں
بچڑاں نپچے زر داراں دے حرصاں نال لگایاں
سینہ تیرا دودھ پلاوے سرور نبی یتیماں
اُس طفیلوں دو نہیں جہانیں رہیں ہو خوشحالاں
گدھا ساڈا اُس دے ہتھیں اپنی خوب ہکایا
درخت کھجور ڈٹھا وچ خوابے شاخوں پھلاں بھرائے
کھجور دانا اک گریا میں پر کھاواں لذتاں ٹریاں
دایاں کل امیراں لڑکے لے گیاں آکھ سناواں
اُوہ لڑکا جے چاہیں لے جا باپ مویا ہے جیندا
کر دعنائیت دیہو مینوں انعام جو قسمت پاساں
آمنہ بی بی دے در تے لے کر مینوں آوے
اُونی کپڑا رنگ سفیدی اُپر اُس دے پایا
کیویں جگاواں نیندر وچوں خوف لینوں پایا
دیکھیا سرور میں دل ہس کے مینوں نور دسایا
محراب الفتیں دا چم بُنی دا میں پھر پکڑ اُٹھایا
مُنہ گئن بھتیں خشک چھاتی وچ زور زیادہ دودھ پایا
سردار دو عالم پیو دن نا ہیں حکمت رب اکبر دی

جاں تک شیر پیں رہی پلاندی نہ اس طرفوں پیندے
کدی نہ پیلے سرور کدلوں دُدھ بیٹے مُنہ پایا
ہم منہ کہیا ساتھ حفاظت میرے پُت رکھایا!
گود اُٹھا کر پاک نبی نوں لے حلیمہ آئی
ڈاچی دُودھ پلاون والی تاتیوں سختی حالا
جاندی بیٹھ زمین پر جس دم اُٹھن نائیں چاہی
برکت سرور فر یہ ہوئی نہ پچھانی جاوے
عاجز گدھا سواری والا گر یہ اٹھ نہ سکے
بنی سعد عورتاں دایاں اک دن پیلوں ٹُریاں
ساتھ میرے ہمراہ گھراں تھیں جو آیاں سن دایاں
میں بھی پاک نبی نوں لے کر پچھوں اک دے بہائے
دیکھ سواری چال نرالی ہو حیران پچھاون
مُردہ جانور اندیاں شکلاں ہو راج نظری آیاں
کھا کر قسم اُوہ گدھا اُنہاں نوں پھر یہ بات سنادے
دن اندر اک وار فارغ کر دے سرور عالم
دودھ پلا کر دچہ پنگھوڑے جاں سرور نوں رکھتاں
بچیاں ساتھ نہ بچپن اندر سرور عالم کھیلے
وقت معصومی ہون جے ننگے سون نہ سون دیندے
دُو نہ ہیں رڑھدے تیجے ٹردے پکڑ دیوارے
انسان حیوان بیماریاں والے کہے حلیمہ آدن
عمر چھوٹی وچہ چار دن دودھ دیاں بھائے یا تدبیرا ہے
رضاعی بھائی پاک نبی دے اک دن دوڑے سکے
کہے مائی کی ہویا بیٹا کہن کی دسیئے ماسے

پُت میرے نوں سمجھن بھائی عقدہ شیر رکھیندے
ادب لحاظ خداوند عالم بیٹے نوں سکھلایا
اے حلیمہ دیکھ کرامت غیروں راز چھپایا
مکہ معظم وچوں باہر خیمے وچہ لیائی
دودھ کمی دے پاروں مُڑ یا بچہ ڈاچی والا
جاں اُس گود حلیمہ اندر ڈٹھا نبی الٰہی
جنہاں تھناں وچہ دودھ نہ قطرہ برتن کئی بھر اُدے
ہویا چالاک خوشی تھیں اُچھلے جاں سرور نوں تکے
گود حضور حلیمہ پچھوں ٹُردی خوشیاں ٹُریاں
چھوڑ اگلی میرے تائیں لڑکے سے مُڑ آیاں
آئی وچہ رستے اُنہاں بھاگ جنہاندے ماڑے
قدم قدم تے گردی ہے سی جس نوں پکڑا اٹھائن
حلیمہ تیری قسمت کھلی کیہوں کو شاناں پایاں
برکت نبی محمد ولی الدین وچہ طاقت پاوے
کردیاں سار حلیمہ کہندی خشک ہو جائے سالم
پنگھوڑا ہلے باجھ ہلایاں جس ویلے میں تکاں
ذکر الٰہی بیٹھ کنارے کر دے سن ہر ویلے
جاں تک کپڑا دیاں نہ اُتے ملے نہ سن ہیندے
اٹھویں ماہ وچہ سرور عالم باتاں کرن پکارے
ہر اک مرضوں صحت پاوں نیجہ سرور راوان
مال حیوان کل تل خوشیوں جتھے چارن چروا ہے
وقت دوپہراں رو کر آکھن بہت بدن لرزائے
بھائی کی نوں پکڑا دو بندے کرن شہید دسائے

کہے حلیمہ سُن بچیاں تھیں میں دیکھن نوں جاواں
پچھیا حال کیہا سرور نے جیوں کر ہویا جیون
خاوند حلیمہ کیہا اس نوں گھر اس دے چھڈ آئیے
مکہ معظم پہنچ دوویں پھر مطلب کرن حوالے
بعد حلیماں تھیں جاں سرور پاس مائی دے گئے
آمنہ بی بی پاک نبی نوں لے پیکے گھر آندی
ست برس اجے عمر نبی دی فوت ہوئی جاں مائی
اٹھ برس دا چھوڑ نبی نوں فوت گیا ہو دادا
رہندے پاس ابوطالب دے پاک محمد عالی
خویش رسول اللہ دے وچوں خدیجہ بی بی ناموں
دے کر مال اسباب لوکاں نوں کرن تجارت گھلے
ستر کنیزاں خدمت کارن بنھ کر کمر کھلودن
کہن برادر زادہ میرا محمد سرور ناواں
کیہا خدیجہ بی بی رکھاں پاس اپنے اس تائیں
بالاخانے اُپر دل اک دن نظر خدیجہ پائی
کہندی میسرہ ساتھ نبی نوں کرن تجارت جاؤ
سرور عالم شام مُلک وچہ کرن فروخت مالاں
شام وں واپس آیاں تائیں خدیجہ پچھیاں باتاں
ٹلا سرور نوں کہے خدیجہ کل مومن دی مائی
حضرت کیہا ماں بجھ اجازت نہ چاچے دی کرساں
سن حضرت تھیں بی بی تحفے ابوطالب ول گھلے
چاچے کیہا سرور تائیں کرلے بیٹا شادی
دولت مال جو سارا اینہاں رب دے نام لٹا دیں

سردار دو عالم تائیں اگوں چنگا بھلا پاواں
سینے میرے تھیں دل کڈھ دھوون پا سینے پھر سیون
ملے جو قسمت دے وچہ لکھیا اتھوں مطلب پائیے
مطلب مال اسباب عوض اُس دتے قیمت والے
تھوڑے ہی دن پاک نبی نوں مائی لاڈ لڈائے
رہ دو برس آئی دل مکے فوت راہے ہو جاندی
چار ماہ شکم مائی وچہ ہندی کیتی موت جدائی
سرور سونپ کیہا ابوطالب کریں نہ گھاٹا واہدا
ویہہ سالاندی عمر گئی ہو سرور عالم والی
بیوہ دولت مند بڑی اوہ کرے تجارت کاموں
وانگ شہزادیاں بہے تخت پر تخت بٹھے سن بھلے
ابوطالب اک دن حضرت نوں پاس اودھے لے آدن
رکھو نوکر کجھ درم جمع کر شادی کرنی چاہنداں
کراں خیال تے مال دیاں دی فکر کر دیکھ نا ہیں
پاک نبی پر سایہ بدل دیکھ حیرانی آئی
نوں مختار پوشاک شوہریں بدن اپنے پہناؤ
اتنا نفع نہ کدے اٹھایا پچھلیاں اندر سالاں
میسرہ شاناں کرے بیاناں سرور دیاں صفتاں
نکاح کرن دی میتوں خواہش ہے تیرے سنگ آئی
خود پیغام پچا اس تائیں میں ہر عذر نہ دھرساں
بھتیجے دی کر شادی میں بھتیں ہو دوں کرم سوتے
خدیجہ تائیں کیہا سرور چھوڑ عشرت دی وادی
غلام کنیزاں کر آزادی خود فقیر ہو جادیں!

جیوں سردار دو عالم کیہا اونویں خدیجہ کیتا   تن من دھن قربانی کر کے پاک محمد لیتا
منتقل چہار دتا زر سرور اندر مہر خدیجہ   مثلہ جو کوئی مہر نہ ملیسی ہوسی بُرا نتیجہ!
بے حد بارش برسن بار دل دیوار کعبہ پھٹ جاندی   گر اکر نیا بناون کارن قریشاں نیت آ بندی
فرقے چار عرب وچہ ہے سن اندر اوس زمانے   بناون اک اک طرف کعبے دی لبھے نشان جہانے
حجر الاسود رکھن ویلے جھگڑے گئے چارے   اپنا اپنا حق جتاون کوئی ناہیں ہارے
سرور عالم منصف ہو گئے جھگڑا اونہاں مکایا   رکھ چادر وچہ حجر الاسود چوہاں ہتھیں رکھوایا
چھت درواڑیاں کارن لکڑی شاہ نجاشی گھلی   حج بیت اللہ کرن جو شوقوں اونہاں قسمت بھلی

حلیہ مبارک آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم بعض خصائل

اندر ذکر حدیث مبارک قد آیا درمیانے   مُہر نبوت وانگ کبوتر انڈا دوہاں وچہ شانے
محمد رسول اللہ وچہ لکھیا مُہر نبوت اُتے   جس دی قسمت دیکھن مہر یا بھاگ جاگے اُس ستے
دو لویں بھونداں یار یکسانی نیہ یاں تھوڑا فرق وچالے   اُس جا نور رہناں تلوار دلی ہوندا دیکھ جلاوے
صفت میں نور مبارک دی کی اک جنہاں نال ستاولی   منہ کُل خلق ہودن سب میتوں پھر بھی اکھیں پیالی
دالی مبارک کنڈلاں والاں دلیوں کنڈلی پاون   دیکھن ہارے جاندے مالے مُرد زندہ ہو جاون
خوشبو مشک کہاں کستوری بے انصاف سداواں   ہر خوشبو وچہ خوشبو اُس دی کس رکن ناموں لکھاواں
نین مبارک اندر سرمہ سر جتہارے پایا!   نیویں نظر ہمیشہ رکھن جے کر بھل اُٹھایا!
حوراں پریاں واری جاون تک کے ول اسماناں   چھوڑ شاہی شاہ کرن فقیری اکھوں تیر کماناں
پتلا نک اُچا تے لمال نیزے دا لگوں سلے   ہونٹھ رنگے بن رنگوں رہندے کرن دلاں پر ہلے
دند مبارک موتیوں چنگے کدے جے ظاہر ہودن   عرش فرش دی کل خلقت تے اُٹھ رون مُنن موہن
گھمن گھیری وچہ ٹھوڈی دے دیکھن والیاں گھیرے   سورج تھیں ودھ چمکے چہرہ ہو دستے نُور پھیرے
گردن دی کر نقل کاریگر پانی گھڑن صراحی   چوڑا سینہ پاک نبی دا جس وچہ نور الٰہی!
چھاتی تھیں لے ناف تائیں اک دالاں الف لکھایا   ہور نہ چھاتی کندھیاں اُپر وال نبی پہ آیا
کندھے نالو گٹے ہڈیاں قدرت رب بنایا   بھرے ہوئے ہتھ پیر گوشت تھیں ہیں نرم صفایا

جسم مبارک اطہر نوری رہے نہ جھلیا جاوے
پیاس فلک تے وچہ سرور عالم کیسے نہال بتاون
جُوں نہ کپڑے اندر پیندی بدن نہ بیٹھے مکھی

بہت خبیرپن گفتار نبی دی اثر دلاں پر پاوے
پچھلیاں چیزاں اگے والگوں نظر نبی نوں آون
قدر معلوم ہو عاشق سرور دید دیدار دل چکھتی

ازواج مطہرات وجائیہ و اولاد حضور پرنور

پہلا حرم خدیجہ بی بی سرور پاک جمالاں
اِس تھیں بعد زمعہ دی بیٹی سُودہ نام نکاحی
حضرت ابوبکر دی بیٹی صدیقہ عائشہ آئی
چوتھی بیٹی عمرؓ ولی دی حفصہ نام بتاون
پنجویں زینب دھی خزیمہ بعد شادی تھیں جلدی
اُم سلمہ سہیل دی لڑکی چھیویں عقد کرائی
دھی سفیان حبیبہ اٹھویں جویریہ ناویں آہی
رہی ابن اخطاب جائی سی اوہ ہارون اولاداں
جاریہ پنج نبی گھر آیاں ماریہ قبطیہ پہلاں
بیٹی زید ریحانہ دوجی گھر وچہ خدمت گاراں
برصوی سی چہ خدمت پنجویں جامع التواریخ لکھایا
دو بیٹے عبداللہ قاسم سرور نبی سوہارے
خدیجۃ الکبریٰ تھیں ایہ چھ ہین اولاد رسول گرامی
فوت ہوئے چھ بیٹیاں بیٹے حضرت وچہ زندگانی
عبداللہ قاسم قبل رسالت پاک نبی تھیں دویں
ابوالعاص ربیع دا بیٹا خدیجہ دا اے بھنیواں
عتبہ بیٹا ابولہب تھیں رقیہ نبی بیاہی!
ابولہب دے عتبہ تھیں پھر اُم کلثوم نکاحی!

ہجرت کیتوں جاندیں پہلاں فوت ہوگئی پنج سالاں
اس دی زندگی اندر صدیقہ عائشہ نبی بیاہی
فوت ہوئی پھر سُودہ بی بی جنت البقیع دفنائی
سردار دو عالم ساتھ اہدے پھر اپنا عقد کراون
دو تن ماہ رہ فوت گئی ہو جنت اندر چلدی
ستویں زینب دھی جحش دی شادی اندر آئی
ایہ حارث دی بیٹی ہیسی دسویں صفیہ بیاہی
گیاراں سنے میمونہ حارث گھر سرور آباداں
۱۲ اسکندریہ حاکم نے بخشش کارن سرور لہاں
تیجی اُم ایمن سی چوتھی سلمیٰ نام پکا ساں
کتب اسلاموں قصص الانبیا تھیں ہیں ایہ نقل کرایا
فاطمہ اُم کلثوم رقیہ زینب بیٹیاں چارے
ماریہ قبطیہ تھیں اک بیٹا ابراہیم جو نامی
فاطمۃ الزہرا بعد حیاتی چھوڑی دُنیا فانی!
ابراہیم دو سال ہو کر چھوڑی دُنیا اُڈ دیں!
اس تھیں زینب دھی بیاہی سرور پاک دسیتواں
عقلی کم تھیں چھوڑ دتی اس پھر عثمان نکاحی!
رقیہ فوت ہوئی عثمان گھر مر عتبہ بھی آہی

سرور اُم کلثوم عثمان رنگ سی پھر عقد کرایا
زندگی وچہ رسول اللہ دی ہویاں فوت لکھایا

فاطمۃ الزہرا ساتھ علی دے سرور پاک نکاحی
بیٹا ابو طالب دا جس دی وچہ فقیراں بادشاہی

سینہ مبارک سردار دو عالم کا چیرنا مرتبہ تیسری اُترنا نبوت کا

پھیریا سینہ گھر ہیں حلیمہ سرور دا اک واراں
دُوجی واری ابو طالب گھر پھر ایہہ ہویا کاراں

تیجی وار نبوتوں پہلے پاک نبی سرور دے
پھیر سینہ دل دھو دُکھ سیتوں محمول رب اکبر دے

اعتکاف مہینہ کرساں کہن سرور اک دا رے
خدیجۃ الکبریٰ بھی ہمراہ سے اعتکاف کرن وچ غارے

سی رمضان شریف مہینہ پاک نبی اک راتاں
غار حرا تھیں باہر نکلے محبوں سُنیاں باتاں

سلام علیکم کیسے بُلایا پاک نبی فرمایا!
سمجھیا ہیں کوئی جن ہووے گا خوفوں غارے آیا

ہیں سلام علیکم سُنیا کہیا ں خدیجہ تائیں
کیہا خدیجہ فضل کرے رب ہرگز خوف نہ کھائیں

پھیر ہیں نکلیا غار حرا تھیں کارن کم ضروری
دیکھیا تختے اُپر بیٹھا وحی فرشتہ نوری

اک پر مشرق دُوجا مغرب خوف مینوں پھر آیا
جاہاں دوڑ چھپاں وچہ غارے پہلوہ اگے پایا

ساتھ میرے جبرئیل محبتوں کرے شیریں گفتاراں
وعدہ کر گیا وقت فلانے کریں میرا انتظاراں

صرف اکلیے حاضر رہنا تاں ہیں رہیا اکلا!
جبرئیل تے میکائیل میرے ول بھیج دتے پھر اللہ

مینوں زمیں لٹا دل کڈھن چیر کر ہین سینہ
دھو دل رکھن پھیر مُڑ سینے خوُد سی رہیا کینہ

درست کیتا پھر سینہ میرا کجھ تکلیف نہ آئی
مُہر ماری پھر پشت میری پر چوٹ نہ لگی کائی

ادھروں آ پھر بیت اللہ دا طواف کیتا ست واراں
بعد اس تھیں گھر جا کر اپنے گھر دیاں کیتیاں کاراں

پھر ہیں غار حرا دچہ آیا عبادت کرن خدائی
شخص نورانی چہرے والا مینوں دسد کھلائی

آ نزدیک کہے اوہ مینوں سرور پڑھ پڑھا واں
ہیں کیہا میں صورت حرفاں جاناں ناں نہیں سُناواں

پھیر کہندا پڑھ میرے تائیں زور دل گھٹ دبایا
تنگ کیتا اُس میرے تائیں بہت پسینہ آیا

ایس طرح تن واراں کر کے پھیر مینوں آ کہندا
اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ محمد پڑھا ندا

بعد اُس تھیں ہیں کہندا اکھر اوس نزول آیا
خدیجہ تھیں آکھیا میرے تائیں ہیں سب حال سُنایا

ورقہ بن نوفل سی بھائی خدیجہ چاچے جایا!
واقف سی تورات انجیلوں بڑا عالم اُدہ آیا

سرور عالم دا گل حالا خدیجہ اُس سنایا
جے تُدصدیق کہاں تاں ایہ ہے نبی محمدؐ عربی!
توراۃ انجیل زبور صحیفے پہلیاں کل کتاباں
جے ایہ دعوت دین اپنے دی ظاہر اعلان کراندا
اُس دے رتبے نوں نہ اس دی قوم تمامی جانے
اُس دے لیے تک نہ زندہ رہندا تاں میں مدد کراندا
تھوڑے روز رہیا اوہ زندہ خبر خولہ سرور والا
خدیجۃ الکبریٰ حرم نبی دا واقف سرور حالوں
سرور پاک نبی سنگ حضرت علی رہے سر دیلے
صدیق اکبر دی پاک نبی سنگ بہت محبت آ گی
پاک نبی پر شخص اُتانی سن ایمان لیائے!
چاچے ابوطالب نوں سرور دعوت دین سناون
ابوجہل اک شخص زور آور قوم اندر سی آیا
کہندا پاک محمدؐ اُپر جو ایمان لیا سی
کفار مکہ بیو اُس دے ساتھی ظلم بے ادبی کردے
اک دن سرور نبی پیارا مسجد دے اندر آیا
کھچن لگا پاک نبی نوں دیکھ صدیق چھڑایا
حکمت رب دی جیہڑی ترقی اہل ایماناں پائی
میں کفار کفاراں مینوں بھیجیا اے دل تیرے
جیہڑی خواہش کسے عورت کریں اُس تھیں شادی
ملک حکومت جیکر چاہیں بادشاہ تساں بنایئے
سن کر اُس نوں سرور عالم پڑھ قرآن سنایا
عتبہ آکے کفاراں تائیں ثنایاں سرور پاتاں

دیکھ حضرت دا حال کہیا اُس فکر تساں کیوں لایا
پھیلے گا اسلام انہاں دا وچہ شرقی تے غربی
صفت مبارک لکھی انہاں دی سر سر اندر بابل
قبول کراندا دین اسد تیوں پہلاں ہیں فرماندا
دیون گے تکلیف تاں پھر جاسی چھوڑ ٹکانے
خدمت دے وچہ حاضر رہندا عالی درجہ پاندا
بعد مرن دے خولے سرور ڈٹھا شان کمالا
کہندی میں ایمان لیایاں پہلاں ہی سب حالوں
دین قبول عبادت رب دی کردے شام سویلے
اُس بھی دین قبولیا سرور کردا ورد خدائی
قوم تائیں نہ ظاہر کردے رکھتے راز چھپائے
باپ دادے دا دین نہ چھوڑاں ابوطالب فرماون
راز پوشیدہ دین نبی سن اُس نے شور مچایا!
پتھر مار اُوہدے سر وچوں مغز نکالیا جاسی
مارن مسلم مسکیناں نوں نہ رب تھیں اوہ ڈردے
ابی معیط دے بیٹے عقبہ گردن پلکا پایا!
ابوجہل اک روز نبی پر لو کرا مٹی پایا!
ربیعہ دے پت عتبہ آکے سرور غرض سنائی
کہندے مذہب چھوڑ اپنا اوڈیاں طعنے کرن بتیرے
دولت مال جے چاہیں کٹھیے دیئے بہت زیادی
تے جے خلل دماغ حکیموں تساں علاج کرایئے
اکا خالق پوجو جیں نے مجھ رسول بنایا!
سن کر دشمن دین ایذائیں اندر دن تے راتاں

سردار دو عالم تھیں لے رخصت صدیق اکبرؓ ونجاں
ساون خطبہ اہل ایماناں ساتھ آہیں تے سوزاں

صدیق اکبر دے بازو اُپر ضرب کفاراں ماری
ہو بیہوش گئے اُس مارنوں چوٹ لگی سی کاری

پکڑ اُس جاؤں اہل ایماناں صدیق بیہوشی نوں
لیا گھر بنی تیم کراندے دوا لے تُرت گئے نوں

سردار دو عالم رحمت پھیر یا دست مبارک پھیرے
ہوش صدیق اکبر نوں آئی کہن گئے دُکھ میرے

دین اسلام نبی دا کوٹا خون اصحابوں ملیا
دین اسلام نبی دیاں قدراں ہور کوئی عشقوں جلیا

نبوت سرور عالم دی تھیں پچھوں پنجاں سالاں
عمر خطاب ایمان لیا نے پڑھیا دین کمالاں

کیہا عمرؓ نے پاک نبیا ہُن دعوت اسلامی
گلی محلے کہو سبھاں نوں جو کوئی خاص عوامی

کہندے حضرت عمرؓ سنوا اے سب تُسے گفاراں
اینداسلم تے نبی جو دیوے ہیں اُس تائیں ماراں

سُن عمرؓ دا باپ عمرؓ نوں ہو بائیں کہے دیواناں
جا دو کیتا پاک محمد چھوڑ لیہ مذہب سیرا تاں

حضرت عمرؓ کہے اے بابل نبی محمد عالے
لیا ایمان انہاندے اُپر کہو اگو رب والی

باپ عمرؓ نوں غصے ہو کے کہندا شامت آئی
کہیں سچا تُوں نبی محمد کریں بتاں رسوائی

بات بیہودہ نہ کر ایسی میں تدھ جان نوں ماراں
عمرؓ ولی سُن بات پیو دی کرڈے تیغوں واراں

کٹ دتا سر باپ اپنے دا دکھیا سب کفاراں
سمیت ابوجہل دے دوڑے سنوفوں مرد ہزاراں

خوشحالی ہدا وقت آیا پھیر اہل ایماناں تائیں
آذان جماعت ہر دن لگی ہنجے وقت سدائیں

اوسے دن عثمان ولی بھی سی ایمان لیاندا
لوک دین پڑھن لگے پھیر مسلم دین ترقی پاندا

دس برس تک بعد نبوت قوم ہدایت کرادن
بعد اس تھیں پھیر سرور عالم طرف طائف جاون

ہدایت کرن طائف والیاں کجھ ایمان لیائے
اکثر نہ ایمان لیایا نے پھیر مکہ نظر آئے

پھیر چل منزل مکہ نظر تھیں نخلہ رات گزاری
نماز پڑھی پھر ساتھ اصحاباں عبادت کرن غفاری

حکم دتا رب جنّاں تائیں سکھو دین نبی دا
جنّت ملسی کر دا طاعت جنہاں نیک عقیدا

نوں شخص اس عرصے اندر قوم جنّاں تھیں آئے
پیدائش سرور دی تھیں چڑھن حرشوں منع کرائے

سردار دو عالم جنّاں تائیں دین اسلام سکھلایا
تے کہیا سکھلاؤ دوجیاں جو میں تُساں پڑھایا

حال معراج نبی سرور دا ہُن کجھ ذکر سکھاواں
طفیل اُنہاندے گنہگار رب تھیں بخشش پاواں

ذکر معراج شریف محمد الرسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

پچاس برس تے ترن مہینے عمر نبی دی ہوئی!
چوتھی واراس شب دے اندر چیریا سرور سینہ
رات ستائیویں رجب مہینہ جبرائیلے تائیں
کر دعذاب نہ قبراں اندر دوزخ اج بجھاؤ
کہو رضوان جنت دے تائیں حوراں غلماں تائیں
لے براق جنت تھیں اُس پر سرور چاہڑھ لیائیں
حطیم اندر میں ستا ہویا پاک نبی فرمایا
زمزم آبوں وضو کرایا پھر دو نفل پڑھائے
دیکھ براق نبی سرور نوں یاد اُمت پھر آئی
قیامت دے دن اُمت میری اسے میرے رب ری
قبروں اُٹھدیاں راہ قیامت برس پچاس ہزاراں
مشکل منزل کیوں کر ٹریاں ختم ہووے گی بیریں
سُن کر حکم ربانا سرور لگے کرن سواری!
بہت براق خداوند عالم کیتے خاطر تیری!
سردار دو عالم کہیا تیں پر روز قیامت چڑھساں
سوار براق ہوئے پھر سرور آقا دوہاں جہاناں
میکائیل سنجے تے کھبے جبرائیل وحی سی
محمد سرور کھڑے جے ہوندیں اک عرض سناداں
شیباں آواز نہ کیتا سرور جاندے چلے اگاہاں
اُس دی بھی سردار دو عالم کجھ پرواہ نہ کیتی
آواز یہوداں سجی طرفوں جبرائیل بتایا!

ہویا معراج بلی جیہہ عزت ہور کی جانے کوئی
دیکھ سکن جو نور الہٰی مخفی ظاہر خزینہ
اج عذاب نہ کر دکسے نوں فرمایا رب سائیں
تے جو دکھیا کسے قسم دا اج اُس خوشی دکھاؤ
بنا سنگار کرن سب اپنا خوشیوں چائیں چائیں
کہیں بلایا ہے رب تینوں محبوب پیاریا آئیں
جبرائیل تے میکائیلے ادبوں آن جگایا!
مسجد دے دروازے اُپر پاس براق لیائے
ہنجوں غم تھیں جاری ہوئے تے دعا فرمائی
بوجھ گناہوں جھکیاں تیاں ہو بیگی لاچاری
پلصراط دوزخ پر پینڈا تیس ہزار شماراں
رب فرمایا بھیج براقاں میں لکھاں سال خیر میں
کیتی عرض براق نبی نوں غرض میندوں اک بھاری
میرے ہاتھیں نہ چڑھسیں کسے تے عرض منیں ایہہ میری
کیہا براق جیہوں تک طاقت چڑھ حضرت ہیں کھڑسال
ستر ہزار فرشتے اللہ کیتے ساتھ رواناں
اک لحظے گئے بیت مقدس کسے آواز کہی سی
سجے کھبے دوہاں طرفاں تھیں ایہہ اون نداواں
اگے صورت مند اک عورت کہندی کر و نگاہاں
پھر پچھیا ایہہ جبرائیلا بات بتا جو بیتی
کھبی طرفوں نصرانیاں دا جد آواز آیا

جواب آواز اُنہاندی دا جے تسیں جواب سناندے
بنا سنگاراں والی عورت دُنیا اگے آندی
اس تھیں پھول پن پیالے شیر تے شہد شراب وں
مراد پیالیوں دین اسلامے جبرائیل بتایا
چڑھے براق پیدائش حضرت عیسےٰ جا گھہ آئی
سردار دو عالم اقصیٰ اندر اُتر براقوں آئے
نبی تمام تے عام فرشتے حکم ربے تھیں آون
عجیب عجائب چیزاں تکیاں کیسے حساب آئے
آفرین باد رسول اللہ نوں سب فرشتے کہندے
بعد اُنہاں تھیں حضرت آدم اگوں نظری آندے
پل اُنہاں توں اگے چلے مرغ اک نظری آیا
سرور عالم کہن وحی نوں ایہ کیا بھید ربانا
پچھلی راتیں ایہ پر چھنڈے رب دی حمد بکاسے
اس تھیں لنگھ اگیرے ڈٹھا ہور فرشتہ عالی
برفانی جثہ ناری تاہیں سرد نہیں کر سکے
بہت فرشتے تسبیح کیتے اُس دے نظری آئے
حضرت ایہ ہے رعد فرشتہ جبرائیل بتاندا
سردار دو عالم لنگھ اس پاسوں ویکھے بیجن کھیتی
سرور پچھیا جبرائیلا ایہ کیا بھید خدائی!
محتاجاں نوں دیندے ایہن خود تکلیفاں کر کے
ویکھ ایہہ حالت لنگھے اگیرے پاک محمد عالی
جند فرشتے آدمیاں دے سر پر پتھر مارن
ایذا ایہ نبی ہر وقت کریندے سردار دو عالم کہندے
اُوہ تساڈی اُمت ہوندے جو آواز کراندے
جے تکیندی اُمت اُپر پھر اُوہ غلبہ پاندی
سردار دو عالم کہن میں پیتے لذت دودھ پیالوں
طور سینا پر پہنچ حضرت پھر دوگانہ ادا کرایا
نماز دوگانہ پڑھیا سرور اقصیٰ دے دکھلائی
سلاماں اوّل آخر سرور اگوں آواز سنائے
پچھے کھڑے ہوئے سب سرور ہو امام پڑھاون
پہنچ اسمان اوّل تے سرور بوہا جا کھلوائے
اسمائیل ذبیح اللہ دے حکم اندر سب ہندے
باغ رضواں تھیں ملنے آئے آفرین لبیل سناندے
رنگ سفید ڈاڈھا آور زمین قوں مغرب چھایا!
وحی کیہا ایہ ہے فرشتہ اس دا کم جگانا!
مرغے جاگن دُنیا والے اِس دے ساتھ اشارے
اڈھا برفوں اڈھا ناروں جسم اُس دا اس حالی
تے اگ ساڑ نہ سکے بنے رب سلامت رکھے
کر دے ذکر الٰہی ڈٹھے سرور حال پچھائے
ایہ حاکم ہے بدل اُپر رب حکموں برساندا
اک دانے تھیں ست سو دانہ ہووے اوسے سینتی
جبرائیل کیہا ایہہ بندے راہ رب دین کمائی
مسکین یتیماں دیون کھانے اللہ پاسوں ڈر کے
صلے اللہ علیہ وسلم شان بے انت کمالی!
سر تھیں پھوٹ ہون سلامت فیر فرشتے پاڑن
جبرائیلا ایہ تکلیفاں ہیں کس باتوں سہندے

جبرائیل کہیا ہیچ وقتی سستی کرن نمازاں
لگے ہور جماعتاں تائیں جیواہل وانگ لیجاون
سرور دو عالم جبرائیلوں انہاں حال پچھایا
گئے اگیرے پاک محمد ڈٹھے مرد عورتاں تاں
نعمت چھوڑ کھاون مرداراں تکے شاہ ابراراں
جبرائیل کہیا ایہ بندے لبھی چھوڑ زنانی
پچھے انہاں تھیں سرور عالم جماعت ہور دکھاون
پچھیا سرور جبرائیلا ایہ کیوں جلدے ناراں
ہور جماعت سرور عالم جا کر اگے تکے
پچھیا سرور ایہ کس کارن انہاں بھار چکائے
ہور جماعت ڈٹھی سرور خود خود تائیں کھاندے
چغلی جند ایہ کردے بھایاں جبرائیل بتایا
اگ دی قینچی ساتھ فرشتے کٹن ہونٹ زباناں
کہیا جبرائیل ایہ حرص دے مسئلہ حق کردے
فرقہ ہور اک پاک نبی نوں اگے نظری آیا!
نیلیاں اکھیں تے رنگ کالے مونہوں پاک وکھائے
جبرائیل کہیا اے سرور ایہ شرابی گندے
خنزیریاں وانگوں شکل انہاندی جیندا اندر ناراں
جھوٹھ گواہی دیون والے جبرائیل بتایا
بڑے بڑے سن پیٹ انہاندے چہرے زردی سا
سپ بچھو وچ پیٹ انہاندے باہروں نظری آون
ساڑے اگ انہاندے تائیں سرور دیکھ سمجھایا
فیر گروہ عورتاں ڈٹھے پاک نبی فرمائے

جماعت دی ہے ولد دکردے سن آذان آوازاں
فرشتے تسبیح ضرب دے گنٹھے دوزخ وچہ کھلاون
زکوٰۃ تھیں مستثنیٰ قربانی دیون آکھ سنایا
نعمت اک طرف تے دوجی مُردہ اگے دھاتاں
سرور پچھیا جبرائیلا کیوں کھاون مُرداراں
خواہش نفسوں کرن زناہاں عورت ساتھ بیگانی
انہاں تائیں اگ دی سُولی فرشتے پکڑ چڑھاون
جبرائیل کہیا ایہ ہیاں کرن مخولی کاراں
اتنا بوجھا انہاندے سر پر نہ لرزن مُڑ تکے
دوجہ امانت کرن خیانت جبرائیل بتائے
سرور پچھیا کیوں انہاں نوں انہاں کٹ کھلاندے
ہور گروہ اک حضرت صاحب اگوں نظری آیا
ثابت ہوون جیڑھے اوہ کتن پچھے نبی جہاناں!
نہ خود عامل کہن لوکاں نوں تاں تکلیفاں جڑدے
نیچلا ہونٹ قدم پر اُتلا سر دے اُپر چھایا!
سرور پچھیا جبرائیلا کس باتوں دکھ پائے
ٹُٹے اُنہاں تھیں سرور عالم ہور ڈٹھے کجھ بندے
سرور پچھیا جبرائیلا کیا انہاندیاں کاراں
ہور گروہ نبی سرور نوں اگے نظری آیا
اتھیں پیریں آتش سنگل گردن طوق لگائے
کرن ارادہ اُٹھن کارن فیر تلے گر جاون
رشوت خود بیا جی ایہ نے جبرائیل بتایا!
رنگ سیاہ تے نیلیاں اکھیں کپڑے آتش پائے

فرشتے گرزاں اگ دیاں مارن کتنیاں دا نت نکاون
جبرائیلا حال سناویں پاک نبی فرماون!

جبرائیل کیہا ایہ خصماں کر دیاں نافرمانی
مرضی اپنی نال پھرن ایہ وچ دنیا زندگانی

ہور گروہ پھر ڈٹھا سرور ٹنگے وچ ہوائے
پیر اُپر سر نیچے ہے تن اگ دے گرز لگائے

سرور پچھیا جبرائیلا کس گناہوں مارن
کیہا وحی منافق ایہ تن مارن ایسے کارن

ہور ڈٹھا اک فرقہ سرور جل دے اندر نالے
کوہڑیاں وانگ اُنہاندیاں جسماں زخم دساون سارے

سردار دو عالم نے فرمایا جبرائیلے تائیں
کوہڑے زخمی جلدے آتش ایہناں حال بتائیں

نافرمان ایہ ماں پیو دے سنے جبرائیل بتایا
احساناں بدلے دکھ پہچانے اُس دا بدلہ پایا

سرور عالم گئے اگیرے سوہنی خوشبو آئی
وعدہ پورا کریں خدایا تے آواز سنائی.

سرور پچھیا جبرائیلا خوشبو کیہی بتائیں!
کہندا ایہ آواز جنت دی آون جو ندائیں

اللہ صاحب جنت تائیں آواز جواب سنائے
بچ شر کول ایمان لیاوے اوہ تیرے پچھے آوے

گئے اگیرے تے پھر بدبو سرور عالم آئی
نالے گریہ زاری والی اک آواز سنائی

وعدہ پورا کریں جو کیتا میرے پاک خدایا
سرور پچھیا ایہ کی وحیا وحی دوزخ تبلایا

پھر اسمان دوجے دے در تے سرور عالم آئے
کول بزرگ فرشتے بیٹھن جبرائیل بتائے

سردار دو عالم نبی محمد صلے اللہ ہے آیا
کھول دتا دروازہ ملکاں ادب آداب سجایا

سلام علیکم کہن نبی نوں نبی جواب سنائے
عیسیٰ روح اللہ تے یحییٰ نبی نظر پھر آئے

حضرت عیسیٰ یحییٰ دوہاں بہت آداب بجائے
مرحبا کہن محمد سرور تینوں رب وڈیائے

اگے اک فرشتہ ڈٹھا لنظر جاں سرور والے
سر سی ستر ہزار سر سر منہ ہے سن ستر ہزارے

ہر منہ ستر ہزار زباناں رب دی حمد پکارے
جبرائیلا نام کیا اس پچھیا نبی سو بارے

جبرائیل کیہا ایہ قاسم روزی باٹن والا
اُمتی اُمتی دے سبھناں نوں کہے جیویں حق تعالے

اسمان تریجے دا دروازہ سرور اگوں آیا
کھول دتا دروازہ ملکاں سلام علیکم سنایا

وعلیکم پھر سرور کیہا اگے قدم بڑھایا!
حضرت یوسف صالح دوہاں ادب سلام سنایا

پھر اگوں اسمان چوتھے پر سرور عالم آیا!
ادریس نبی تھیں مل کر حضرت قدم اگیرے پایا

بہت ڈرونی صورت والا ملک اک دسائے
ہور ملائیک سبھے کنبے چار منہ سبھناں آئے

ووہنہ گھٹیاں پر زمیں انبر تن سرور نظری آیا
تخت بڑا اک اُنہاں اگے دیکھ حضور پچھایا
سلام علیکم کیہا سرور ملک الموتے تائیں!
حکم خدادا ملک الموتے اوسے ساعت آیا
جو تجھے بتلاویں اُس نوں میں تیرا کہہ سناندا
وعلیکم اسلام نبی جی کہہ ادبوں ہٹھلاں دا
کیوں کر ماریں خلقاں تائیں پاک نبی فرمایا
موت قریب جاں ہووے کوئی تے پہلاں اُس دی چالی
طرف تجی دیاں ملکاں مومن میں روح کراں حوالے
مُنہ کیہوں چار تساں نوں لگے پھیر سرور فرمایا!
قبض کراں روح اس تھیں مومن سن سرور حالاں
کھیچے مُنہ تھیں روح منافق مشرک پچھلے موہنوں
تینوں میں خوش خبر سناواں اے حبیب خدا دے
تساڈی اُمت جان آسانی نکالیں رب بنایا
عزرائیل کیہا تن وقتوں قدم اس جاؤں چایا
قبض کرن نوں دُوجی واری اُس دی روح سدھایا
اسمان پنجم دا پھر دروازہ سرور تائیں آیا
پھر حضرت ہارون ملے سن کر ان سلام دعائیں
دا اسمان فرشتے کھولن بول سلام سنادن
بعد سلاموں حضرت موسے سرور نوں فرمادن
فیر ڈردی صورت اگوں نظر فرشتہ آیا
ڈردی صورت گرد فرشتے اُس دے نظری آئے
مالک نام فرشتہ دوزخ جبرائیل بتاوے

اک ہتھ مشرق دُوجا مغرب دیکھ تعجب پایا
ایہ ہے ملک الموت فرشتہ جبرائیل بتایا
پر اُوہ کار خیال اپنے وچہ لگا سندا ناہیں
جواب سلام حبیب میرے نوں دیہہ تیں آکھ سنایا
فرشتہ سُن کر حکم الٰہی نظر نبی ول پاندا!
کہے نہ فرصت جہدا منوں پیدا رب کراندا
اُس کیہا اس رُکھ دیاں پتیاں سبھ دا نام لکھایا
پتّا زرد ہووے دل مُڑتے گِردا تاں نوں ڈالی
کیتی طرف ملائکاں دیواں جو کفار مُنہ کالے
مُنہ نوری جو اگے میرا عزرائیل بتایا!
تیجے مُنہ تھیں او گنہاراں دی میں جان نکالاں
حکم رب دے تھیں کراں میں سختی ساتھ انہاں دے روحوں
اُمت تیری اُپر رب نے کیتے فضل زیادے
جیوں لڑکا دودھ پیوے مائی سکے اُس ہنر دا آیا
مٹی لیون حضرت آدم جس دن جسم بنایا!
تیجی وار کلیم اللہ دی جان نکالن آیا!
بعد دعا سلام ملائکاں ادب حضور سجایا
پھر اسمان چھیوندے در تے پہنچے سرور سائیں
پھر سرور نوں حضرت موسے اگوں نظری آون
کہنا پاک خداوند تائیں اُمت نوں بخشاون
دُوہنہ گندھیا نو چہ راہ برس دا پاک نبی فرمایا
سردار دو عالم جبرائیلوں اُنہاں پیچھے پچھاوے
حکم اللہ تھیں دوزخیاں نوں ابر عذابیہ پچاوے

بعد سلام دعاؤں سرور مالک نوں فرمایا!
سانس ہر سال دوزخ دو واری لیندا باہر سیالے
گرمی سانسوں ہاڑ دوپہراں دا اگنی دی وگے
بطور نمونہ ہیں کجھ پچھے حال دوزخ لکھ آیا
سردار دو عالم اگیر ستویں دے پہنچے دروازے
حضرت ابراہیم پیغمبر اگے نظری آیا!
گئے اُنہاں تھیں سرور عالم فرشتہ ہور دسایا
جبرائیلے تھیں پھر سرور اُس دا حال پچھایا
بعد سلام جواباں رضواں جنت حال سناوے
اِس جائی سردار دو عالم ڈٹھیاں دو رکتاں
اِک وچہ شہد شراب دوجے وچہ تیجے پانی آیا
سبھ چاہتیں سو ہوئیں سرور جبرائیل بتایا
پیالہ پانی پیندوں اُمت غرق گناہ ہو جاندی
جے شراب پیالہ پیندوں نشہ اُمت نوں چڑھدا!
ساتھ پیالے جو دودھ بھیا گناہ اُمت ایہ رہیا
جبرائیل کیہا اے سرور گزر چکا اوہ ویلا
پھر اگوں جبرئیل وحی دا سرور نظری آیا
سردار دو عالم تائیں کیہا جبرائیل وکیلے
دعا کرو حق میرے اندر لے سرور سردارا
بچھا پر اپنے اُس پل اُیہ خود تکلیف اُٹھالاں
اسرافیل خدا دے حکموں لیایا تخت نورانی
پنج سو برس سال راہ پر پردہ پاک نبی فرمایا
اگوں پاک نبی دے تائیں رب نے عرش اُٹھایا

حال دوزخ دا ظاہر کرنا مالک آکھ سنایا
سانس سرد تھیں دُنیا اندر پیندے حضرت پالے
حال دوزخ سُن سرور انبیاء رنگ گئے ہو بجّے
تاں اِس جائی فیر دوبارہ ہیں نہ ذکر لکھایا
بوہا کھول ملائیک نوری کرن سلام آوازے
بعد سلام دعاؤں دُونہاں اک دوجے گل لایا!
کُرسی اُپر بیٹھا ہویا چمکے نور سوایا!
ایہہ رضوان داروغہ جنت جبرائیل بتایا
ایہہ بھی ذکر ہیں پچھے لکھیا پڑھے جو شوق رکھاوے
چار طرح دیاں جنتیں پیالیں بھیجیاں رب تعالیٰ تاں
جہد تھا دودھ پیالہ بھریا پاک نبی فرمایا
پیتا دودھ پیالہ سرور پھیر جبریل سنایا
جیکر شہد پیالہ پیندوں محبت دُنیا چاہندی
تُساں پیتا ہے دودھ پیالہ شوق اللہ ول ٹردا
نہ دودھ رہن پیالے دلیاں سُن کر سرور کہیا
ہُن بھیدن تھیں نفع نہ ہوسی ہویا حد دل کو ویلا
سدرۃ المنتہیٰ دے اندر قدم مبارک پایا
حکم نہ مینوں اگے جاون ہُن سرور وسیلے
پل صراط دوزخ دے اُپر ہے مشکل راہ بھارا
اُمت تیری خواہش میری اُمن امان لنگھاواں
پردے ستر ہزار ہوا سروں رفرف نور بچھانی
اسرافیل نبی دے تائیں لے گھر اپنے آیا
آ گئے سے سرور عالم اللہ نے فرمایا

نعلین اُتارن چاہے حضرت کنبیا عرش بیانا
عرش الٰہی اُپر سرور نظر مبارک پائی
ممبر اک عظیم جواہر دل بائیں طرف دسایا
داہنے ممبر میاں ہوراں الله پاک بنایا
بائیں جانب ممبر تیرا دوز خیال دل تکیں
سردار دو عالم تائیں سُن کر خوف دلے وچ آیا
رہی نہ دہشت جس دم پتیا سرور ربانی تائیں
گُھدے ستر ہزار نُورانی طے سرور جاں کیتے
نور الٰہی ظاہر ہویا سر سجدے وچ دھریا!
دوست میرا میرے کارن تحفہ کیا لیایا!
حکم ہویا میں تیری خاطر چھ داں طبق بنائے
سردار دو عالم سر دھر سجدے کہیا اے رب باری
گُنہ تہائی اُمت تیری بخشاں کہیا غفارے
آدھے اوگن اُمت تیری بخشے رب فرمایا
جہا گنہگاری صدق قول کلمہ پڑھے کہیا حق تعالٰے
کافر مُشرک کدے نہ بخشاں دوزخ دیاں سزائیں
شفاعت تیری نال روز حشر وچ بخشاں گنہگاراں
سردار دو عالم کہیا خدایا جے اک اُمتی میرا
قسم میتوں ہے ذات تیری دی راضی ہوساں ناہیں
نوے ہزار کلام خداوند ساتھ نبی دے کیتی!
پاک خداوند نے فرمایا اپنی اُمت تائیں!
سر رکھ سجدے سرور عالم کر دے گریہ زاری
رب العالم نے فرمایا روزے تین مہینے!

رب فرمایا سُن جوڑیدے عرش اُپر چڑھ آنا
ممبر تن سو باراں دِستے طرف جو داہنی آئی
پچھیا سرور یا رب خالق راز انہاں کی آیا
جنت بھی ہے ایسے جانب دوزخ بائیں آیا
او گنہگار جو اُمت تیری کر سفارش سکیں!
ٹھنڈا میٹھا پانی الله حکمت نال پلایا!
بلکہ اول آخر سارا علم دتا رب سائیں
قاب قوسین دے اندر پہنچے جام محبت پیتے
سردار دو عالم تائیں الله فیر آوازہ کریا
سرور کہیا میں ہاں حاضر میرے بار خدایا
منگ پیارے یا جو تُوں چاہیں موڑیا ناہیں جانے
مذنب اُمت بخشیں میری عرض ایہا ای بھاری
اے رب بخشیں حضرت صاحب کہیا فیر دوبارے
بخشیں تیجی وار کہیا پھر سرور نے فرمایا
میں اُس بخش لواں گا بھانویں ہووے گُنہگار توالا
مجبو یا ایہہ دونویں باتاں اُمت نوں سمجھائیں
راضی کرساں تیرے تائیں کہیا نال پیاراں
ساتھ گناہوں گیا تے جنت دوزخ کرے بسیرا
جاں تنگ کرکے فضلوں اُس نوں بخشیں نہیں بناہیں
راز نیاز نے امر الٰہی دی سب سمجھائی ریتی
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے ہوئے فرض تنہائیں
کمزور اُمت تے عمر چھوٹیری فرض تُساڈا بھاری
پنجی وقت نماز گزارو خالص نال یقینے!

دِل وِچ سوچیا سرورِ عالم ہو دن پنج نمازاں
پاک منزہ خالق عالم راز دلاں دے جانے
ترِیہہ روزے جو پنج نمازاں شوقوں پڑھے پڑھاوے
لیکن کہن حال پاک محمدؐ سرور نبی گرامی
حضرت موسےٰ کیہا عبادت کیہا حکم بتایا
کیہا مشکل اُمت اُپر اے سید سردارا
سُن کر حضرت پاس خداوند پھر آ عرض سُنائی
کلیم اللہ دے پاس آئے پھر دسیا حکم ربانا
رب العالم رحمت عالم کر دے آ گفتاراں
کلیم اللہ نوں پاک محمدؐ آ پیغام سُنایا
پاک محمدؐ پاک خداوندا آکھدے ہوئے
پاک خداوند نے ترِیہہ روزے نمازاں پنج سُنایاں
حضرت موسےٰ کیہا جانویں پھر مُڑ اللہ پاساں
آوے شرم کہاں کی مُڑ مُڑ موسےٰ نبی پیارے
بھائیو کرو محبت دِل دی حضرت موسےٰ والی
نورِ الٰہی نور محمدؐ نوّے ہزار کلاماں !
ترِیہہ ہزار کلام سبھاں نوں کر کے ظاہر بتانی
ترِیہہ ہزار نہ کریں کسے نوں بھید راز اِدہ تیرا میرا
کر سجدہ شکرانہ سرور رخصت ہوئے الاہدل
کر کے سیر زمین اسماناں گھر تشریف لیائے
اُٹھے وقت صبح دے سرور فجر نماز گزاری
سُن کر کیہا صدیق اکبر نے سچ رسول خدا دے
ابوجہل سُن ذکر معراج دل سمیت اپنے ہمراہیاں

اک مہینہ روزے ہو دن رکھنے نال نمازاں
فرمایا جو دے جینا اساں قبول کرائے
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے اجر اساتھیں پاوے
نبی موسےٰ دے پاس آپس وِچ ہوئے آ کلامی
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے پاک نبی فرمایا
اجے ویلا ہے فیر کہیں جا پُچھ خدایا بھارا
ترِن مہینے روزے پنجی وقت نماز ادائی
کلیم اللہ نے کیہا مشکل کول حضرت پھر جاتا
ڈیڑھ مہینہ روزے ہوئے وقت نمازاں بارال
سُن کر حضرت موسےٰ کیہا جانویں پھر فرمایا
اجے بھی مشکل اُمت اُپر حکم تساڈا جو نے
حضرت موسےٰ پاس آئے پھرتے ہاتاں تلایاں
پاک محمدؐ کیہا حضرت موسےٰ ہن نہ جاساں
کیہا کلیم میں اپنی امت ازمائی مشکل کالے
اس احسان دے یاروں آکھو دے رب عالی
آپس اندر کیتیاں تے گل پائے انعاماں
ترِیہہ ہزار کہیں جس چاہیں خاص بالخاص پچھانی
امر قبول کیتا سرور نے جس دا شان اُچیرا
رفرف لنگھ کے سدرہ پہنچے تے پھر قطبے دے اول
بستر گرم بوہے دا کُنڈا ہل دا نظری آئے
اصحاباں نوں ذکر معراج کہی حقیقت ساری
بر حق منیاں کُل اصحاباں پڑھن درود زیادے
کہن ایہہ جھوٹھ اٹھاراں برساں کے دا راہ لنگھاں

کرن سوال جو بیت مقدس ڈٹھی ہے توں کیسی
سن کر پاک نبی دے اُپر بیت ایمان لیائے

سردار دو عالم کہندے ویسی ہے سی جیسی جیسی
اُدہ نہ منّیں جنہاں دِلاں پر اللہ مُہر لگائے

ذکر جنگ بدر و خیبر کا

مکہ شریف وں وچہ مدینے سردار دو عالم آئے
پنجویں سالوں بدر الصغریٰ ایسے طرح ذکر برسے
اِنہاں جنگاں وچہ سرور عالم خُود نہ گئے لڑائی
سبب لڑائی بدر الکبریٰ حکم الٰہی آیا
جمع ہوئے تو مرد مسلماں تیہیں لے ہتھیاراں
ابو جہل خود لڑنے آیا لے کر فوج کفاراں
جنگ اُحد مُن لکھاں حوالے جیوں کر کیتوں پایا
اسلامی لشکر مسلح ہو کر ہمرکاب نبی دے
تیر انداز زبیر عبداللہ ساتھ ترتیب ہمراہیاں
دُو نہہ طرفاں تھیں لڑنے کارن لشکر کٹھے ہوئے
بجلی دے چمکارے واںگوں پھیر شمشیر چلاون
مسلم کافر خود بخود اکّ دُوجے دیندوں صرف لڑائی
فوج اسلامی فوج کفاراں اُپر غالب آئی
لیا موقع فوج کفاراں اُپر چڑھے پہاڑے
دند مبارک سرور عالم دے پر پتھر لگا !!
اِک اصحابی ہک اپنی تھیں پُونجھے خون حضور دل
پُچی آواز کفاراں طرفوں ہوئے شہید محمدؐ
مسلم فوج اُپر پھر کافر خوشیوں حملہ کردے
غم دی نہر دل قتل ہوئے کجھ تے کجھ غم تقلید دوڑے

سالِ دُوجے وچہ بدر الکبریٰ جنگ کفاراں ہوئے
پنجی لڑائیاں ہویاں ہین ہی وچہ تھوڑے عرصے
طریقے دین احکام سکھاون جیونکہ حکم خدائی
ہوسی فتح لڑو جنگ کافر لیئو غنیمت مائیہ
اُگے اِک ہزار اتے اِک لکھ کافر گھن شماراں
سمیت ہمراہیاں مریا کافر سنگ کھاون ہاراں
ابو سفیان کفاراں لے کر لڑنے کارن آیا
ساتھ کفاراں لڑنے آئے جنہاں نیک عقیدے
حفاظت لشکر جبل اُحد پر مسلم کرن نگاہیاں
اکّ دُوجے وِلّہ تیر چلاون ذرا نہ اٹک کھلوئے
اکّ دُوجے نُوں مارن کارن ذرا دریغ نہ کھاون
بھائی بھائی نال باپ بیٹے نُوں کُوہندے واںگ قصائی
منہ پاک خداوند کیتی مسلم لوٹی پائی !
کجھ شہید ہوئے کجھ زخمی مسلم لوگ بیچارے
دند شہید گیا ہو تُوسی خون ضرب تھیں وگا
ایہ اوہ دند جیہڑا جس دِی طفیل دشمن کردا اُو دل
سُن اصحاب کباب گئے ہو کارن دید محمدؐ
مومن سُن کر اِس غم اندر مرنوں اگے مر دے
کجھ آئے دل سرور عالم کیسے نہیں کجھ اڈّے

باجھوں دیہہ شہید ہوئے سن حضرت حمزہ عالی — کفاراں ظلموں ٹکڑے کیتی لاش اُنہاندے والی

ہور بھی دو اصحاباں والے ٹکڑے کرن مُنہ کالے — گن گن تک ہتھ کٹن اوہ ظالم کافر لوگ رزالے

جاں اصحاباں سرورِ عالم ظاہر نظری آئے — دل مُردہ پھر زندہ ہوئے سب غم دُور ستائے

وند شہید ڈٹھا جس ویلے جوش پئے وچہ سینے — آکھن بدلہ لواں مُراں یا چھوڑیئے نہیں کمینے

مارے نعرے بھگئے سارے کیتے قتل کفارے — علی ہشیارے حمزہ یارے ڈٹھے ٹکڑے جالے

کہیا پیارے عوض تمہارے دُشمن کرساں ہالے — کرکے خالے ستر مارے شاہ علی ابرارے

ساتھ اشارے ذوالفقارے ٹکڑے کرن ہزارے — دُلدل چاڑے گرد اُبھارے کُٹے کافر ہارے

یار پیارے جاون وارے کہن علی سردارے — نبی ہمارے کرن پکارے بس کریں اے یارے

فتح نصیب ہوئی سرور نوں رب دا شکر بجایا — لاش شہیداں پڑھے جنازے فیر اُنہاں نوں دفنایا

سن ست ہجری وچہ خیبر دا جنگ کیتا ساتھ کفارے — حج تھیں آئے سرورِ عالم جعفر کیہا طیارے

شاہ نجاشی ہویا مُسلماں صُلح پارس تھیں ہوئی — بعد اس تھیں پھر سرورِ عالم فوج خیبر ول ٹوئی

کفار خیبر دے کثرت فوجاں لے مقابل آئے — دونہہ طرفاں تھیں صفاں سواراں برچھے تیر چلائے

سردار دوعالم شاہ علی نوں اپنے پاس بلایا — تے اُنہاں دیاں دُکھدیاں اکھیں سرور لعاب لایا

لب مبارک اکھیں اندر سرورِ عالم پایا! — صحت ہوئی پھر لڑنے کارن جاؤ حکم سنایا

بہادر نامی فوج اسلامی بہتا زور رہا پایا! — کافر ڈر کر دوڑے قلعے وچہ بوہا بند کرایا

در خیبر نوں شاہ علی نے ہتھیں پکڑ اُٹھایا — قلعہ دیواراں کنب گیاں سب بوہا دُور سٹایا

داخل ہوئی فوج قلعے وچہ فوج اسلامی ساری — دتی فتح اُنہاں نوں اللہ ملی غنیمت بھاری

ذکر وفات سردارِ دوعالم محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

ذالحج دی تاریخ اٹھویں سنتے پاک محمد پیارے — دو رکعت عرفات گزارن ساتھ اصحاب کبارے

دین مکمل ہویا تساڈا وحی پیغام لیایا — اَلْیَوْمَ اَکْمَلْتُ لَکُمْ حکم آخیری آیا!

سمجھ گئے سردار دوعالم دُنیا چھوڑ سدھاسال — حج ادا کر کہن آئندہ شاید حج نہ سال

سُن اصحاب کریندے زاری کہن جانثاراں — اِک پل سہن جدائی مشکل کیوں کر گزاراں

صفر مہینہ دِن بُدھوار سے میمونہ گھر آئے
پھر وِچہ حجرے عائشہ بی بی سرور عالم آون
سُن انہاں دیاں آہیں سرور صبر کرو فرماوے
پکڑ کندھے اصحاباں سرور مسجد اندر آئے
مشتاقاں حالت دیکھ نبی دا ہنجوں مینہ برسائے
باجھ انہاں زندگانی ناہیں جان اساڈی ایہا
اِس نوں تنگ تنگ کدے نہ ہوسی ہر دم شوق سوایا
جاں ایہہ صورت ساڈے تاہیں ظاہر نظر نہ آوے
نور الٰہی ایسے خاطر جو دِل طلبی بنائے
اِس دی تابعداری باجھوں کوئی نہ بخشش پائے
سردار دو عالم کرن وصیت سب اصحاباں تائیں
حلال حرام نیکی بدیوں واقف ہو گئے سارے
حضرت ابوبکر نے کہیا راتیں خواب ڈِسایا!
سردار دو عالم کہیا بیوہ عائشہ خاتوں ہوئے
عاصا عدل گیا ٹٹ خوابے عمر ولی فرمایا
ورق قرآن اُڈ ریہندے دیکھے خواب عثمان سنائی
علی اسد اللہ خواب سنائی ڈھال گئی ٹٹ میری
صدیقہ عائشہ خواب کہی پھر اے رسول خدائی
سردار دو عالم کہیا اچھا شگفتہ جیہں نوں آوے
اہل البیت غمی تھی روندے ہوئے پریشاں سارے
وِچہ بیماری بھاری سرور پاس بلال بُلایا
قیامت دے دن حق اپنا کوئی میں تھیں منگے ناہیں
جنگ اُحد وِچہ کمر میری پر چابک تُساں لگایا

سرنوں درد بخار بدن تے اللہ پاک چڑھائے
اہل نبی تنگ حال نبی دا گریہ زاری کرادِن
خالق خلقت ساری تائیں فقر مرض چکھاوے
ابوبکر صدیق حکم تھیں جمعہ جماعت کرائے
کہندے اجے دسیندے ظاہر پھر کیا میں پیہائے
نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی اِس تھیں بعد اجیہا
ماں پیو خویش قبیلہ سارا اِس تھیں گھول گھمایا
کر کر یاد جدائیوں مرنے وِچہ ایس دیہاوے
پاس بلا کر ایسے تائیں بھید سارے سمجھائے
جنت اِس دیاں یاراں خاطر دشمن دوزخ جائے
حکم بموجب پاک خداوند بتلائے کُل تساہیں
میری آل قرآن دوہاں پر چلیو کر کے چارے
کیہڑا اسرار عائشہ بی بی سرور دل ہوا اُڈ آیا
سُن کر خواب تعبیر اصحابی زارو زاری روئے
عاصا عدل میں کراں جُدائی سرور پاک سنایا
ورق قرآن میرا روح اُڈ سی سرور کہیا بھائی
تعبیر کہی سردار دو عالم ڈھال ہیساں میں تیری
تھم اساڈے گھر دا گریا میں ڈاڈھا گھبرائی
دار فنا تھیں خاوند اُس دا دار البقا نوں جاوے
اسکوں کیونکر زندہ رہساں اسیں اس باجھ دیہاڑے
کیہا کہیں آواز اُچی تھیں حق لوے جیں آیا
کہے عکاشہ اے سرور تو ں حق میرا دے جائیں
اُس چابک دا بدلہ دیہو میرا مطلب آیا

سن اصحابی کہن عکاشہ خاطر سرور پیارے
کہے عکاشہ بدلہ سرور نہیں کساں تھیں لیواں
سردار دو عالم اپنی ہتھیں خود چابک پکڑ ایا
اُتار پیراہن سرور عالم کمر ننگی پھر کیتی !!
چابک چھوڑ قدم پیہ گریا آکھندا دیہو معافی
سرور کہیا عکاشہ تیں پہ حرام دوزخ دیاں ناراں
دو تاریخ ربیع الاوّل ۳ ہا پیر دیہاڑا
شکل اعرابی ساتھ آہستہ بولے نرم کلامڑں
فاطمہ بی بی جنت خاتوں کہندی اے اعرابی
اوہ اعرابی کجھ نہ سُن دا اودیں بولی جاندا
حضرت کہیا جنت خاتون اس نوں گھر بلادیں
ایہ حوراں ماں بیوہ کردا بچیاں کرے یتیماں
عزرائیلے پاک نبی نوں آ سلام سُنایا!
سردار دو عالم تیرے تائیں اللہ نے فرمایا!
سرور کہیا عزرائیلا کی مرضی حق تعالےٰ
سنواریا جنت تیری خاطر دوزخ سرد کرائے
کہیا سرور مرضی میری جو مرضی رب دالی
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
پچھیا سرور بعد میرے کوں آویگا کے ناہیں
پہلی واری صبر دوجی پھر شرم ایتھوں لیجاواں
برکت پنجویں چھیویں سخاوت ستویں صدق لیجاواں
پھر آثار قیامت ظاہر ہون محبوب الٰہی!
پھر فرمایا جبرائیلا موت میں نوں جاں آوے

چابک مارا ساڈے تائیں حاضر ہوئے سارے
سردار دو عالم کہن یاراں نوں ہن خود بدلہ لیواں
کہے عکاشہ کمر ننگی ہیں جاں قساں چابک لایا
عکاشے مہر نبوت چمی صاف دلے دی نیتی
دوزخ تھیں ڈر حیلہ کیتا اے محشر دے شانی
زیارت مہر نبوت پاردوں بخشے رب غفارلں
عزرائیل نبی دے در تے عجز دوں کردا ہاڑا
تاں بھی گھر نوں کندھاں لرزن کیا کچھ کیا خاموں
والد میرے ساتھ بیماری ہے بیہوش بیتابی
آواز اوہدی سُن وچہ بیہوشی ہوش نہیں کے آندا
ملک الموت آیا جند لیون بیٹی سنبھال پادیں
بھائی وچھوڑنے بھایاں تاں نوں حکموں بے رحیماں
وانگ غلاماں کھڑا ادب تھیں رب دا حکم بتایا
پیاریا عمر چاہنیں رہا اوناں کیا ارادہ آیا
کہیا ملک الموت تساڈے شوق اوس ملنے والا
حوراں غلماں وچہ اڈیکاں ہار شنگار لگائے
اپنی خواہشوں اوس دی مرضی ساری عمر نبھالی
بعد سلام کہیا جو خواہش لبھیں سخن سنایا
جبرائیل کہیا دس واری آواں کہاں تساہیں
چوتھی وار محبت کھڑسال پنجویں عدل اٹھاواں
اٹھویں حلال علم ناویں دس برکت قرآن سنداں
اسرافیل پھوکے کرناہے سب خلق ہن فناہی
کون نہاوے کفن پہناوے جنازہ کون پڑھاوے

بس حجرے وچہ دفن ہووں دا حکم کیتا رب سائیں
عائشہ بی بی کفن پہنا سی صدیق جنازہ کرسی
وقت اخیری سرور عالم کرن وصیت لگے
نماز زکوٰۃ ادائی کریو نہ یتیم ستائیو!
حاضر مجلس پاک نبی دی سن دردا ندیاں گلاں
اہل عیال نبی دے روندے دیدہاں ندگانی
فاطمہ بی بی بیٹی سرور آہی بہت پیاری
اک گھڑی بے دیکھے تاہیں چین نہ دلنوں آوے
سردار دو عالم کیہا بیٹی پچھے جیسے تائیں!
پھر فرمایا عزرائیلا کر جس کارنے آیا
آہ بھری سردار دو عالم تے پھر سخن سنایا
ایسی ہی تکلیف مرن دی ہوسی امت میری
فیر کیہا سردار دو عالم عوض امت دے مینوں
میری امت وقت نزع دے نہ تکلیف پچاویں
محکم رہنے تھیں عزرائیلے من فرمان سنایا
اس دم ہی ایسی جان نکالاں کراں نہ ظاہر
سردار دو عالم رحمت عالم عجز دل عرض سنایا
وقت اخیری کرلو نصیحت کسنوں اے میرے یارو
عرض کرن اصحاب نبی جی کدوں قیامت آوے
انگل اشارہ کرن دچاراں کوئی کہے اک سالاں
کوئی کہے اشارہ انگل اللہ طرف کرایا!
سردار دو عالم شرق الاہل فیر نہ کجھ سنایا
دری جسموں روح نورانی کیتا فیر کنارا

جبرائیل کیہا اے سرور نہا وے علی تساں نیں
دفن ہوسو وچہ عائشہ حجرے درود امت گل پڑھسی
حرام حلال پچھانیوں یارو نہیں تے مشکل لگتے
ہمسایاں تے یتیماں تائیں رنج کرائیو!
گریہ زاری کرے سارے کھانداں سلاں
کیا کراں جے حال نہ دسے ایہ چہرہ نورانی
غش اتے غش پین ڈٹھی حال میوی حرفتناری
کہے حیاتی میری بابل تیں بن کیہیں ویہاوے
آکھیں گی میرے تائیں فانی چھوڑ مرائیں!
عزرائیلے اذن حضور دل سینے ہتھ لگایا!
معلوم ہویا جیوں سینے میرے اپر پہاڑ رکھایا
عزرائیل کیہا آسانی نکال رہیا روح تیری
تکلیف نزع دی جو سب تائیں دیویں آکھ تینوں
امت پیاری مینوں جائیں نہ ایہ بات بھلادیں
آیت الکرسی بعد نماز دل جس اک وار پڑھایا
یعنی نچے وچہ منہ تیس مائی کھن کڈھ لیندی ہر
خلیفہ امت میری دا توں سونپیاں تدھ خدایا
کینے شرکوں پاک کرو دل نہ ایمانوں ہارو
کجھ جواب نہ دتا حضرت انگل اپر اٹھاوے
کوئی کہندا اک ہزاراں برساں کرن خیالاں
یعنی خبر قیامت والی بھید اللہ نوں آیا
صرف توجہ اللہ طرفے اپنا آپ بھلایا
نورالٰہی طرفے جاندا نور محمد پیارا

ڈٹھیا یاراں رہیاں نہ ساراں کہن کی ہویاں کاراں
ٹُرن ہماراں سیں غمخواراں دے گیوں لج ہاراں
پھریاں تاراں شہر بازاراں گیاں نُور نظاراں
محمد زاراں کرن ہزاراں ہوئے جان نثاراں
رووِن ظاہراں اندر باہراں جُدا ہوں شاہ ابراراں
بایاں واہراں یاراں غاراں صدیق اکبر سچیاراں
کارگزاراں ہوئے بیکاراں غمیاں بے شماراں
بہت کفاراں سمجھ اسراراں چھوڑے کفر انباراں
رنگ اناراں ہوئے وساراں قینچیاں غم تلواراں
لکھ اشعاراں انتظاراں درد نہیں دو چاراں
اِنَّا لِلّٰہِ وَاِنَّا اِلَیْہِ رَاجِعُوْن پکاراں!
ختم کتاب ہوئی رب فضلوں سب اُستوں وڈیائی
اگلیاں پر کر شفقت اپنا عشق لگاوے
میں کوئی بات نہ اپنی طرفوں وچہ کتاب لکھائی
کجھ تفسیر قرآنوں حالا کجھ اسلام کتابوں
موہر عرفان کلام نرالی عاماں سمجھ نہ آوے
سمجھ والیو کرو درستی بندہ بھلّن والا
سن انیّ سو چو نسٹھ بھائی انگریزی جاریہا
اپنی عقل موافق بعضے لوکیں طعن کرادن
جواب آئندہ تیک قیامت جیس نوں خالق باری
معراج زمانے دی گل کر کے دنیا نوں خوش کریئے
پاک محمد سرور اُیہا اللہ پاک تعالےٰ!
آیت حدیثوں اکثر عالم اپنی اپنی وازی

واہ سرداراں ٹور پیاراں کر گیوں لاچاراں!
گرن چھاراں جاناں واراں اے ساڈے سرکاراں
رحمت باراں تے گلزاراں چلے گئے دلداراں
آہاں ماراں کڈھن ساڈاں نکلن جُدایوں ناراں
یتیماں بیماراں دیاں ہلاراں ہوش گئی ہوشیاراں
عثمان پیاراں عمر جباراں حیدر جیہے اقراراں
حسن حسین ماراں اُٹھ اشاراں چلے کہن مزاراں
شرم ساراں تے ایمانداراں کٹیاں ہجر کٹاراں
در دیواراں گرہ حصاراں غم وچہ شاہ اسواراں
وانگ جھلاراں ہنجوں دھاراں غم وچہ کرن پکاراں
غسل کفن دے پڑھن جنازہ حوالے رب ستاراں
زندگانی تندرستی دے کر عقل دماغے پائی
ایسے درد ولوں گزد لگے جس ہجر ولوں شعر بناوے
زیادہ قصص الانبیاء وچہوں ہے ایہ نقل کرائی
شک پوے جس ویکھے مشکل کھول کتاباں بابل
لکھی پیر قلندر کیہے جد میتوں فرماوے
معافی منگاں فضلوں بخشے میتوں حق تعالےٰ
نور ہدایت قصص انبیاء اوس سی تہ دوں میں کیہا
کہندے بہت کتاباں ایسیاں بات نئی کجھ جاہون
طاقت دیوے تے کی لکھے بابھوں حکم غفاری
لائق نہیں دناداں تائیں رب سچے تھیں ڈریئے
اپنی پاک کلام اُتاری گل بتایا عالم
حکم خدا دے لکھے سب نے جو کتاباں جاری

بات ایہا ہور بات نہ کائی باجھ رسول خدائے
وقت اوہ جو وقت الست وچہ گزر جائے سو چنگا
علم عقل تندرستی دے کر جس انسان بنایا
اکو اکو نور الہی دوجا کتھوں آیا!
ماں پیو شوق نوں نور الہی میرا نام رکھایا
لاج رکھیں توں نام اپنے دی تجھ بن کون میں نوں
غلطی نیاں ولیاں دی وچہ تیرا راز خدایا
جاں توں بخشے ہوئے بخشے سرور عالم پار سل
وقت نزع دے کلمہ طیب زبان تے رکھ جاری
بس کریں توں نہ دل کردا ایہا اوڑک بس ہونی

بھاویں کل زمانہ لکھے اس دا انت نہ پلے
بے خبرا ہوا اپنے آپوں ہو جائے یک رنگا
حکم اوہدے وچہ جان جسم نوں چاہیے خرچ کرایا
تجلا کر اپنا نور الہی وچہ ہردے چمکایا!
سمجھ گیا میں نام ایہ اس دا راز جد دل تھا آیا
رحمت تیں پا پردہ اوگن تیں شرماں میں نوں
پان وسیلہ نبی محمد توں معاف کرایا!
میں مذنب دا بھی بن بیلی بخش طفیل اس یار ول
اپنا آپ نہ یاد رہے میں عشق ول جا نہ خماری
بس ہو دن تیں ہو بس بہلاں آخر قلم کھلونی!

خاتمۃ الکتاب بفضل خدا وہاب

لا الٰہ الا اللہ محمد رسول اللہ

چند اشعار چٹھی یادداشت بغیر ویکھنے دے دوست نور محمد دی

چٹھی دوست نور محمد دی میں ساتھ لکھائی ۔ رہن سلامت شعر اوہدے بھی ہوئے لطف خدائی
چھوٹی عمروں شوق شعراں دے پاک خداوند لائے ۔ کئی خطوط شعراں وچہ لکھ کے ایدھر اودھر پائے
جواب شعراں وچہ دوست بھیجن پڑھ کے شوق ودھ لاندے ۔ کئی شعراں وچہ بھیج خطاں نوں طعنے پئے لکھاندے
کراں نہ رنج کسے دے اُتے ہیں تسیں سارے چنگے ۔ سدا نہ رہنا دُنیا اندر کیا چنگے کیا مندے
گھر آئے تسیں بھائی ملنے ہمشیرہ نوں آیا ۔ ریگن درد ہویا اُس تائیں علاج حکیم کرایا
وچہ اوداسی مینوں اُس نے کیہا شعر بنا دیں ۔ یار میرے نوں لکھ خط میرا ساتھ محبت پا دیں
میں نوکر ساں رخصت آیا پچھلی بات لکھاواں ۔ لکھ دتا خط اُس دے تائیں مختصر مکاواں
یار اُس دے نوں جاں خط اُس دا ملیا اُس پڑھایا ۔ نور محمد پڑھ کر اُس نوں لکھ جواب پہنچایا
جواب اُنہاں دے خط دے اندر مینوں اُس لکھایا ۔ لکھ خط بھیجیں میری طرفے شوق سخن دا آیا
پہلے یار رہے اک پاسے اپنا حال سنایا ۔ بن ویکھے ہی نور محمد مینوں یار بنایا
نہ اوہ مینوں نہ میں اوہنوں پہلاں اُس تھیں جاں نال ۔ فائس میرا نہیں اُس دا دیکھیا پتہ ٹکانال
ڈٹھیاں باجھ لگانی یاری سینے ہجر جلائے ۔ وقت نہ ملیا ملنے والا نہ رب دید کرائے
میں اُس دے اُس میریاں شعراں پڑھ کر شوق لگائے ۔ ملنے کارن حکمت رب دی نہ کوئی ڈھونڈھ کمائے
کر کے رخصت میں گھنے اُس دے خط لاہوروں پایا ۔ کمپنی سینڈنگ دفتر اتھے سی کجھ روز لگایا
کشمیر سٹیٹ گلگت گریز علاقے منشی ساں اُس ویلے ۔ لکھ شہتیراں پاس کراں دا جاداں جنگل بیلے
آن ڈٹھے اُس یار میرے نے تے پھر اُوسے جائی ۔ لکھ جواب اُس خط میرے دا چٹھی مینوں پائی
شعر میرے پڑھ مینوں اُس نے صرف اک خط پایا ۔ جلدی فوت ہویا فقط بھُول میل نہ رب کرایا
عمر کوا ٹل باجھوں شادی کوئی پتر دھیاں ۔ چھوٹی عمرے یار میرے نے عشقوں ضرباں سہیاں
مطلب میرا یار میرے دے سخن جو درداں والے ۔ قیامت تیک خداوند عالم فضلوں کرے اجالے

ایتھاں شعر اوہدے نوں پڑھ کے ہر کوئی غور کرا دے
دوست نور محمد دے حق فاتحہ بخش پہنچاوے

خط نور محمد کا

پہلا صفت رب دی میں لکھاں پیار ریا
خلقت پیدا کیتی اُس گُوناگُون جی
پانی اُتے زمیناں نوں دِتا تار جی
دُوجی نعت لکھتی میں رسُول پاک ہے
جہدی آ شفاعت عاصیاں نوں تار دی
شان اعلےٰ اصحاب تے کبار دی
پھیلا یا دین جنہاں جاناں نثار جی
سلام لکھاں حسن حسین تے
دونوں جنتاں دے سن سردار جی
پیر پیراں دین نالے دا جوایا اے
بس کر نور محمد بیچارا ریا

تھما لیا ہجہ جس فلک نوں کھلیا ریا
حکمت نال پال دا اے ہر جُون جی
لکھے کی صفت اُہدی گنہگار جی
جہدے حق وچہ آیا لولاک ہے
لکھے کی صفت اُہدی گنہگار جی!
صدیق عمر عثمان حیدر قرار دی
لکھے کی صفت انہاں گنہگار جی
بی بی فاطمہ دے دو نور العین تے
لکھے کی صفت اُنہاں گنہگار جی
کہہ کے حق باطل مٹایا اے
کی کر سکیں صفت او گنہار ریا

بطرز دیگرا

وچہ حویلی کھڑا ہویا سال میں چُپ چاپ نمانا
ایچراں نوں جلال دین نے آ خوشخبر سنائی
میں اُس کیہا نشو بسم اللہ کیتا یاد غریباں
نوازش نامہ کڈھ اُس جلدی ہتھ میرے پکڑایا
بڑی خوشی وچہ دل دے ہوئی بیان نہ کیتا جاوے
جلدی قلم دوات منگا کے لکھیا خط تساں نوں
نامہ السدے من عرضی دیویں درس پیارے
فضول نہ سمجھیں زاری میری اے میرے دل جانی

مار اُو داسی چور کیتا سی ہویا حال نتانا
تیوں وانگ جو یار تیرا ہے چٹھی اُس نے پائی
دُھن دُھن بھاگ عاجز دے ہوئے دتی داد نصیباں
میں پکڑا شتابی اُس دے کولوں سینے نال لگایا
کھلیا پھُل وجود دے والا جامے وچہ نہ آوے
اے پر چین قرار نہ آوے وچہ فراق اساں نوں
عشق میرا وچہ ہجر تساڈے دیندا جوش ہمارے
عشق تیرے نے ہجر کمانوں ڈاہڈی لائی کانی

اک افسوس رہیا اے دلبر ڈھنڈ انگا مینوں
فروری دی تاریخ اٹھائی میں عاجز بے چارا
ضروری کم آیا اک مینوں وچہ کچہری بھائی!
آزاد طبیعت بہت میری سی کی کجھ حال سناواں
آخر کم کچہری والے کر کے گھر نوں واپس آئے
نوازش نامہ آیا تیرے محسن تے محرم دا
نال آواز سُریلی عاجز پڑھ کر خط سنایا
مینوں پچھن لوکیں سُنجھے ایہ خط کس نے پایا
افسوس نہ کر پچھے جو لکھیا اوہدا دستاں تینوں
کر کے ڈھونڈ ھ تلاش تیری میں قدم بوسید کریندا
پر منظور خدا اکوں الوں اے میرے دل جانی
منگ ملاپ اللہ دے کولوں چھیتی میلنہارا
صدقہ پاک محمد ربا جلدی میلیں یاراں!

سارا قصہ وچہ عریضے تحریر کراں میں تینوں
لاہور شہر وچہ گیا ہیساں اے میرے دلدارا
جس کارن میں گیا ہیساں نال وڈا بھائی
دار داد ڈے بھائی کولوں لکھ سیر نہ جاواں
صبح ہوئی جلال دین نے آ پیغام سنائے
مینوں بھی خط سنا دیں کے اپنے مخلص یار اکرم دا
خوشی ہوئی سب عقل شُن کے نالے حق ہمسایا
میں کیہا ایہ یار میرے لے ایڈا احسان چڑھایا
نوازش نامہ تیرا جے کر پہلوں ملدا تینوں
مراد میری کل حاصل تھیندی غم اندوہ ونجیندا
بھیڈ موسی کولوں رب صاحب دا ملے شکر جانی
میں بھی دعا کراں رب اگے اے میرے دلدارا
گل لگ سینے دویں دلبر کرڈے رحمت باراں

دیگر خط مسدس

یا لو بساڈا یار سیدا واسطائی میر اخط ایہ کتنے انکا دو لویں
لگے جاندیاں نوں سودا ہو گئی دفتر باہر آواز کرادیویں
کتنے رستیوں پچھاں چھپ آسے سدھا رستہ توں انہوں دکھا دیویں
تو شکل دیکھی نہیں مول میں سجاندی چلیہ کس طرح دیاں تیا چھپے
خوشبو انس دی کی دسی دس وچ چولن پنجتر تیرا ایہ یاں تیا چھپے
قدم بوسی کریں ہیں سجاندی فیر کہیں سلام دعا چھپے

تینوں رب دی قسم ہے من ہاڑا طبع دی نال تاکید سمجھا دیویں
لارنس روڈ نمبر دفتر سنت کوٹھی وچہ شہر لاہور سمجھا دیویں
نور محمد اجیکر ہوتا تیلیاں جھس کے انہوں جگا دیویں
نال عقل شعور پچھان لینا میرا یار خورشید و ماہ چھپے
رلسی نال انہ کسے یار میرا حسن فاقل تسے ریڈ دانا چھپے
سنگ باردا حال احوال سارا رو رو کے دیویں سنا چھپے

کہے گل دا کریں لکا نا ہیں تیرا اساں دا ضامن خدا چھپے
نور محمد نے کیتی اعرض جیہڑی ستھ منھ کے دیئیں بتا چھپے

بطرز دیگرا

اصغر عباد احقر مسکین ہو کے کراں عرض دربار پیار یا اوے — بیمار ہون کر کے ہوئی دیر آتی سال منظور نہ ہول سار یا اوے
صحت شوق وصال دی پا گئے نت کلں دعا دلدار یا اوے — تیرے ہجر دی اگ وچہ جگر سڑ دا دئیں دید جلدی غمخوار یا اوے
اکس جان آزار نے تنگ کیتی ڈھا عشق دا غم ستار ہیا اوے — ملے نور محمد نور الٰہی باہجہ دید جیوڑا گھبر اریا اوے
اسدی دید دی عید وچہ جان بیواں ہر دم خیال حکیم دار ہیا اوے — بھاہی پریت دی جس دے گلے اندر سجن کس تیر دھاریا اوے

بطرز دیگرا

گزریا سیال سارا صحت نہیں مول ہوئے ایسا آ کے کیتا مینوں کھانسی ہے لاچار جی!!
ویداں تے حکیماں کنیاں کول ہاں علاج کر دا رہیا قیمیاں تے جلاباں نال دتا انہاں مار جی
زود فا تے ملٹھی کئی دیوندے رہے تکا مینوں ہور شربت مینوں دیوندے ہزار جی
چاندی تے فولاد کئی کھا دنے لوں مار دیندے کھانسی نہیں کوئی کھے ہور ہی آزار جی
سن کے حکیماں دیاں گلاں میری جان جاوے غم نال جاوے میرا چین تے قرار جی
نور محمد نے احوال سارا لکھیا ہے عارضے دا جہدے نال رات دنے رہندا ہے بیمار جی

بطرز دیگر

گھڑیالے وچہ رہائش میری اصلی پتہ لکا تا — ڈاک خانہ بھی وچہ گھڑیالے تینوں سچ سناناں
تحصیل قصور لاہور ضلعے وچہ سن اے یار پیارے — منشی نور محمد مینوں کہندے لوکیں سارے
اصلی پتہ نشان تساں نوں لکھ دتا میں سارا — دیہو جواب ضروری خط دا لے میرے دلدارا

تمت

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ ضلع شیخوپورہ
مغربی پاکستان

۱۰۹

فاقصص القصص لعلهم يتفكرون

قصص الانبیاءؑ

(منظوم)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ گ۔ب، ضلع لائل پور

— ناشر —

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ

قیمت ۳ روپے ۵۰ پیسے